

Chuồn Chuồn

Contents

Chuồn Chuồn	2
1. Chương 1: Giao Dịch	2
2. Chương 2: Gặp Nhau	6
3. Chương 3: Ở Chung	10
4. Chương 4: Thăm Dò	14
5. Chương 5: Xuống Bếp	18
6. Chương 6: Say Rượu	22
7. Chương 7: Bội Nhọ	30
8. Chương 8: Hòa Thuận	34
9. Chương 9: Bạn Thân	38
10. Chương 10: Dây Chuyền	44
11. Chương 11: Điện Ảnh	46
12. Chương 12: Trợ Lý	49
13. Chương 13: Hiểu Lắm	55
14. Chương 14: Hẹn Hò	62
15. Chương 15: Dạ Tiệc	65
16. Chương 16: Bản Khoản	73
17. Chương 17: Bác Sĩ	78
18. Chương 18: Trốn Tránh	84
19. Chương 19: Đã Qua	89
20. Chương 20: Gặp Nhau	93
21. Chương 21: Tim Đập Nhanh	97
22. Chương 22: Thoải Mái	101
23. Chương 23: Yêu Rồi	105
24. Chương 24: Hướng Đi	112
25. Chương 25: Giao Hòa	117
26. Chương 26: Sống Hoài	123
27. Chương 27: Thử Vai	127
28. Chương 28: Khắc Khẩu	131
29. Chương 29: Tuổi Trẻ	136
30. Chương 30: Kỳ Vọng	143
31. Chương 31: Dao Động	148
32. Chương 32: Sợ Hãi	151
33. Chương 33: Khoan Dung	154
34. Chương 34: Đấu Giá	162
35. Chương 35: Định Mệnh	166
36. Chương 36: Sóng Gió	170
37. Chương 37: Anh Trai	174
38. Chương 38:	181
39. Chương 39: Cổ Nhân	185
40. Chương 40: Tổng Tâm	190
41. Chương 41: Trời Sáng Rồi	193

42. Chương 42: Đổi Nơi Công Tác	201
43. Chương 43: Chuyện Cũ	204
44. Chương 44: May Mắn	210
45. Chương 45: Phiên Ngoại 1 – Ảnh Gia Đình	216
46. Chương 46: Phiên Ngoại 2 – Sinh Nhật Bất Ngờ	219
47. Chương 47: Phiên Ngoại 3 – Nút Tình Yêu	225
48. Chương 48: Phiên Ngoại 4 – Giả Như Phương Tinh Viễn Khoái Xuyên	230
49. Chương 49: (phiên Ngoại Xuất Bản) - Phiên Ngoại 5 – Trải Nghiệm	233

Chuồn Chuồn

Giới thiệu

Thể loại: Nhân duyên, tình hữu độc chung, buồn vô cớ, HEEEdit: Magic Bean” Cho nên Ôn tổng tài c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuon-chuon>

1. Chương 1: Giao Dịch

Tiểu công tử giới giải trí V [1]: Công ty nào đó gần đây xui xẻo thật nha. Vì ra sức lăng xê tiểu hoa mà quay một bộ phim truyền hình, chọn xong vai nam chính lại xảy ra chuyện, xem ra phải đổi người rồi, không biết cuối cùng bộ phim này là do vị anh hùng nào nhận?

[1] tài khoản Vip

Mèo Mẹ 826: Người nhà Lam Hải?

Quý tiểu thư: Í? Chuyện Lương Văn Hội là thật hả? Phim này chẳng lẽ lại không quay! Tui vẫn đang chờ ra đó.

Kẹo vị đàn hương khó ăn quá: Ha ha ha, hai năm trước trở thành anti-fan tôi thật sự là quá thông minh, hình tượng Lương quý ông tan nát. Vĩnh biệt.

Nước sốt cay T xếp thứ ba GJ: Cảm giác không còn diễn viên nào trống lịch trình, vả lại miễn cưỡng cũng không thể nhận! Rõ ràng là để làm nể cho Tống Tiểu Tiểu...

Tiểu Tiểu cười một cái: Không nữa cười rồi ~

...

Ôn Ngôn khép máy tính lại, không nói được một lời. Ngón tay của hắn gõ nhẹ trên bàn, dường như đang suy nghĩ gì đó. Kỷ Tự ở bên cạnh nhìn bộ dạng này của hắn, cũng có chút đau đầu.

ID weibo doanh tiêu [2] nói không sai điểm nào, chuyện này thật sự là xui xẻo.

Truyền thông Lam Hải là công ty ảnh thị [3] đứng nhất nhì trong nước, tuy là lần lượt lãng xê được không ít ngôi sao, nhưng nữ diễn viên trẻ vẫn là điểm yếu của bọn họ. Năm ngoái thật vất vả mới ký kết được với Tống Tiểu Tiểu có tư chất tốt, công ty còn lập kế hoạch bỏ ra vốn liếng lớn để nâng người lên, chẳng những để cho cô diễn vai nữ thứ của một bộ điện ảnh tầm cỡ để debut, còn dùng một số tiền lớn mời biên kịch nổi tiếng chế tác một phim truyền hình riêng cho cô. Trước đây bộ phim truyền hình này là hấn đích thân bàn bạc với người đại diện của Lương Văn Hội, hứa hẹn sẽ cho đối phương tài nguyên. Bây giờ ngược lại, đối phương lại có scandal, mất thấy thay đổi vô vọng, hủy hợp đồng ngược lại là chuyện nhỏ, chỉ là tại giờ phút quan trọng này mà thay người thật sự có hơi khó khăn — Nam diễn viên có danh tiếng hiện tại đều kín lịch trình, hoặc là không muốn nhận; Còn người không có tên tuổi công ty bên này lại coi thường.

[2] Doanh tiêu mạng — — Một kiểu marketing mạng, blogger, chuyên tung tin hậu trường showbiz, có cái đúng cái không. Hoặc chắc kiểu giống như ở VN mượn một nhóm người lên mạng lãng xê cho các nghệ sĩ, cãi mượn fandom chẳng hạn:))) Chắc cũng hao hao Thủy quân. Mục đích chung là để câu lượt view, lượt share.

[3] điện ảnh và truyền hình

Quả thật đâm lao phải theo lao.

Kỷ Tự suy xét trì hoãn việc quay phim, trước hết cứ để cho Tống Tiểu Tiểu quay show giải trí bảo trì độ HOT, Ôn Ngôn bên cạnh không biết có phải đã đoán ra ý của hắn hay không, mở miệng nói: “Hủy hợp đồng Lương Văn Hội, phim vẫn quay, vai nam chính định rồi.”

Hàng loạt nam diễn viên lướt qua nhanh trong đầu Kỷ Tự, nghi hoặc nói: “Ai?”

Ôn Ngôn ngẩng đầu: “Cố Gia Nhiên.”

Kỷ tự: “...”

Kỷ tự: “Tao không nghe lầm chứ?!”

Nếu như nói Lương Văn Hội trước đây được Kỷ Tự chọn đóng nam chính với Tống Tiểu Tiểu được đánh

80/100 điểm — Cả về diễn xuất, về danh tiếng, cả số lượng fans, nhưng như Cố Gia Nhiên có thể đánh tới 100 điểm.

Nguyên nhân, không chỉ vì Cố Gia Nhiên xem như là đang nổi tiếng, mà còn rất HOT — Có người nói cậu là con riêng của đạo diễn điện ảnh Phương Nguyên nổi tiếng cùng nữ ngôi sao Cố An Dương đã qua đời.

Sở dĩ “Có người nói”, là bởi vì sau khi Cố An Dương qua đời, Cố Gia Nhiên trở lại Phương gia với thân phận con nuôi Phương Nguyên. Mặc dù ở bên ngoài Phương Nguyên không chính miệng thừa nhận thân phận ‘con riêng’, nhưng cũng không có phủ nhận. Song chưa tới mấy năm, con lớn nhất của Phương Nguyên đột nhiên bị tai nạn xe qua đời, Cố Gia Nhiên cũng xuất ngoại du học, Phương Nguyên càng ít quay phim hơn. Người trong giới sỏi nổi suy đoán Cố Gia Nhiên bất hoà với người anh cùng cha khác mẹ, còn có người nói lúc tai nạn xe hẳn thấy chết mà không cứu hại đối phương, làm cho Phương Nguyên nản lòng, quan hệ cha con rạn nứt.

Đây bắt quá chỉ là bát quái lưu hành, nhưng bởi vì nam nữ chính trong chuyện này quá mức nổi tiếng, dẫn tới các bài viết đua nhau xuất hiện trên các diễn đàn lớn: Có người nói Phương Nguyên năm đó một tay nâng đỡ Cố An Dương, hai người oanh oanh liệt liệt yêu nhau một thời gian sau đó Cố An Dương lên giường với người khác dẫn tới chia tay; Lại có người nói Phương Nguyên và Cố An Dương là tra nam tiện nữ, một người đã kết hôn, một người lại cam chịu làm tiểu tam, quả là tuyệt phối; Còn có mệnh Phương Nguyên quá khổ, khắc vợ lại khắc con, vợ chính chết, người tình chết, con trai cũng chết...

Chân tướng rốt cuộc như thế nào, mọi người thật ra cũng không quan tâm. Cái mọi người thích chỉ là ăn oản tình cừu truyền miệng nhau rồi thêm chút gia vị. Thường nói kịch như đời, đời như kịch, người trong giới giải trí, trong phim đẹp để vẽ vang bao nhiêu, thì sinh hoạt bình thường lúc ở ngoài cũng chả khác mấy so với người bình thường. Giữa lúc chuyện này sắp lắng xuống, Cố Gia Nhiên lại xuất hiện lần nữa trước mặt công chúng — lấy thân phận diễn viên.

Đạo diễn lớn cùng con trai ngôi sao diễn xuất như thế nào, mọi người không khỏi hiếu kỳ kỳ thác rất nhiều chú ý cùng kỳ vọng. Nhất là Cố An Dương khi còn sống là một nữ ngôi sao phái diễn xuất, tạo nên vô số nhân vật kinh điển trên màn ảnh. Không biết con trai cô có thể kế thừa thiên phú của mẹ hay không? Mà Phương Nguyên lại là đạo diễn có tiếng tăm trong giới, mấy năm trước ông còn là khách quen của các liên hoan phim trong và ngoài nước, cũng cầm nhiều giải thưởng lớn. Có một người cha như vậy, Cố Gia Nhiên quả là nằm trong một núi tài nguyên. Ông ấy chả lẽ lại không hộ tống con trai mình?

Nhưng khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn chính là, Cố Gia Nhiên không debut bằng vai chính như nhiều người phỏng đoán, trên thực tế tác phẩm cậu debut là một bộ phim thần tượng diễn vai nam thứ thâm tình lặng lẽ bảo vệ nữ chính. Chính là một vai diễn dây chuyền sản xuất, nhưng cậu lại diễn xuất quá cứng nhắc. Nói đơn giản một chút chính là — Bình hoa, chỉ có gương mặt đáng để nhìn.

Dư luận lập tức xôn xao.

Thời gian đó Cố Gia Nhiên liên tục đứng trên đầu ngọn sóng. Có người hoa si gương mặt của cậu, có người mắng cậu diễn xuất nát, có người nói cậu là sự sỉ nhục, còn có nhiều chuyện cấu huyết của cha mẹ cậu — Ác ý, trung lập, thành kiến, bảo vệ, trong lúc đó thật sự là gió tanh mưa máu. Sau đó chỉ cần cậu ra phim mới, việc này dường như lại lặp lại một lần. Cho nên có không ít người chỉ cần nhìn thấy mọi người đang thảo luận chuyện Phương Nguyên cùng Cố An Dương, là biết là Cố Gia Nhiên có phim mới, ám chỉ cậu vì

muốn PR mà ngay cả cha mẹ mình cũng không buông tha.

Nhưng không biết là do hào quang của cha mẹ hay là vận khí cậu quá tốt, các phim truyền hình Cố Gia Nhiên tham gia đều có phản hồi rất tốt. Bản thân cậu lại đẹp trai, lại có phong cách, cộng thêm những vai diễn hút fan, hình tượng khiêm tốn lãnh đạm ngoài phim cũng nhận được sự tung hô của không ít người, thật sự là muốn cản cũng không cản được.

Chuyện này nghe vào tai có phần hài hước. Nhưng sự thật chính là vậy, cho dù diễn xuất bình thường, cậu vẫn nổi.

Hai năm qua cậu ít quay phim truyền hình lại, tất cả mọi người suy đoán có thể là cậu muốn chuyển hướng sang điện ảnh. Hiện tại đúng là thời điểm sự nghiệp cậu thăng thiên, nhưng Ôn Ngôn lại nói cho hắn biết Cố Gia Nhiên lại muốn tới diễn ‘Gia Nhân Hành’ của công ty bọn họ? Cũng khó trách luôn ung dung điềm tĩnh như Kỷ Tự thay đổi sắc mặt.

“Mày hứa cái gì khiến cậu ta đồng ý?”

Kỷ Tự quá bất ngờ, hắn không thể không nghi ngờ Ôn Ngôn có phải đã hứa chuyện gì đó khó lường hay không.

Về mặt Ôn Ngôn có chút vi diệu: “Đúng là có giao dịch, nhưng –” Hắn cân nhắc lên tiếng lần nữa, “– cơ bản có thể bỏ qua không tính.”

Kỷ Tự vẻ mặt không tin: “Có phải mày lại nắm được nhược điểm gì của cậu ta rồi hay không?”

Ôn Ngôn dở khóc dở cười: “Không có. Được rồi, chuyện này mày cũng đừng quan tâm, đã định Cố Gia Nhiên thì nhất định là cậu ấy. Mày đi bảo bọn họ chuẩn bị tuyên truyền đi!”

Ôn Ngôn ngoài miệng nói như vậy, trong đầu mạch suy nghĩ lại cuộn trào kịch liệt. Đừng nói Kỷ Tự không tin, ngay cả chính bản thân hắn cũng không hiểu Cố Gia Nhiên rốt cuộc muốn làm cái gì.

Ngày đó Cố Gia Nhiên đột nhiên ở bên ngoài WC ngăn hắn lại nói đồng ý diễn ‘Gia nhân hành’ gỡ rối giúp Lam Hải, mà điều kiện duy nhất hắn muốn chính là trong khoảng thời gian quay sẽ ở trong nhà Ôn Ngôn.

Ôn Ngôn cảm thấy cậu có bệnh. Nhưng ngay sau đó hắn cũng cảm giác mình có bệnh, bởi vì hắn vậy mà lại nghiêm túc suy nghĩ đề nghị này.

“Ôn tổng, anh yên tâm, tôi không phải gián điệp thương mại lại không xâm phạm không gian riêng của anh, tôi chỉ là — chỉ là bởi vì một vài nguyên nhân muốn ở tạm nhà anh một thời gian ngắn.”

Cậu rất căng thẳng.

Ôn Ngôn nhìn ra.

Dưới ánh đèn mờ, hắn có thể dễ dàng thấy được trên khuôn mặt tuần tú của Cố Gia Nhiên có chút xấu hổ và không được tự nhiên. Đây là lần đầu tiên hắn đứng gần ngôi sao lớn này, nếu như ngọn đèn sáng thêm một chút, hắn còn có thể có thể thấy cậu đỏ mặt. Ôn Ngôn có chút thất thần suy nghĩ.

Rượu uống lúc tối đã làm Ôn Ngôn hơi say, hắn nhịn không được đốt một điếu thuốc, muốn cho mình tỉnh táo lại.

“Vậy nên, Ôn tổng ngài thấy có phải nên cân nhắc hay không?”

Đối phương nhìn có vẻ như là hùng hổ, dù lúc nói chuyện tay cậu khẽ run.

Thật biết điều.

Thành thật mà nói chẳng qua chỉ là một bộ phim, có thể tìm được người thích hợp thuận lợi quay đương nhiên tốt, không gây tổn thất tới công ty nên không có gì ghê gớm. Chỉ là đầu năm nay dám giao dịch với hắn như vậy quả thật là người đầu tiên hắn gặp, hắn còn có lý do gì để từ chối? Mặc kệ mục đích của cậu là gì, hắn cho tới bây giờ chưa từng sợ bất kỳ kẻ nào.

Ôn Ngôn nhịn không được hút một hơi thuốc, ngẩng đầu đối mắt với đối phương, trả lời: “Được.”

2. Chương 2: Gặp Nhau

Nhất Là Khuông TV-Điện ảnh V: Biên kịch Lão Dao, đạo diễn Mạnh nguyên, diễn viên chính ‘Gia Nhân Hành’ đã định! Nữ chính Tiểu Tiểu, nam chính Cố Gia Nhiên, mọi người mong chờ không! Cố Cố đã lâu không diễn phim hiện đại, có người nói quần áo của diễn viên chính được nhãn hiệu lớn tài trợ, đảm bảo mọi người nhìn hoa cả mắt!

Tiểu Mặc thích ăn cá: Nick doanh tiêu có thể đừng nói lung tung không? Cố Cố sắp chuyển hướng điện ảnh, cảm ơn!

CP 21__ Quây 43 hoan nghênh đến: Con bà nó, muốn rời fandom!

Yêu nhất Hảo Giai: # Cố Gia Nhiên # #Tác phẩm mới của Cố Gia Nhiên ‘Gia Nhân Hành’#

Phi Khởi Lai: Huhu, thật sao? Nào bỏ hình ảnh Cố Gia Nhiên mặc tây trang áo sơ mi caravat các loại...

Kiều nữ nhà ai: Đổ vỏ chào anh, đổ vỏ tạm biệt!

...

“Vây, cậu nhất định phải nhận phim truyền hình này sao?” Lục Phong nhìn kịch bản trong tay, vùng giữa lông mày nhăn nhú.

Cố Gia Nhiên không nói gì. Cậu ngồi trên ghế sofa, tay trái chống đầu, tay phải tùy ý đặt trên hai chân bắt chéo, gồ gồ như có như không, ánh mắt lại thần thờ nhìn những tòa cao ốc màu xanh ngoài cửa sổ.

Qua hồi lâu, cậu gật đầu.

Lục Phong thở dài một hơi: ” ‘Gia nhân hành’, phim tình yêu thời hiện đại, dự tính 40 tập, cậu diễn nam chính, là tổng giám đốc công ty, nữ chính Tống Tiểu Tiểu, đạo diễn Mạnh Nguyên...”

Hắn ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Cố Gia Nhiên: “Tôi cần một lời giải thích.”

Cố Gia Nhiên thu hồi tầm mắt, nhìn người đại diện cười cười: “Lục ca, nhân lúc bây giờ em còn trẻ, quay vài bộ phim hiện đại đẹp không tốt sao? Còn có thể nhiều thêm một tư liệu sống cho fans.”

Lục Phong giận không chỗ phát tiết: “Đừng có dùng chiêu này nữa.”

“Cũng chỉ ba, bốn tháng, phim hiện đại nhẹ nhàng, em chỉ là muốn nghỉ ngơi một thời gian.”

“Vì bộ phim này, cậu từ chối ‘Phong Gian’ của đạo diễn Lý Đồng.” Lục Phong không nhúc nhích nhìn cậu.

Cố Gia Nhiên hiểu ý của hắn.

‘Phong Gian’ là một bộ phim điện ảnh quy mô, nói về cuộc đời của thợ thủ công truyền thống Hoàng Nhất Hải. Bối cảnh ở thời kỳ dân quốc, năm đó rối ren, lại vô cùng bất ổn, quyết định cuộc sống bình thường hay bất thường của con người. Nhân vật chính Hoàng Nhất Hải do ảnh đế già Lý Thu Bình danh tiếng sắm vai, còn Hoàng Nhất Hải ở độ tuổi thanh niên, thì do Cố Gia Nhiên sắm vai. Có thể cùng thầy Lý xuất hiện và diễn chung một bộ phim, so với các vai ngày xưa, Cố Gia Nhiên tất nhiên là vô cùng vinh hạnh, song lần này cậu lại từ chối.

Cố Gia Nhiên thần sắc hờ hững, trong ánh mắt không có một chút ý muốn lùi bước: “Chỉ tiếc phía đầu tư là Tiểu Thiên Vương Triệu Vũ Thành.”

Lục Phong tận tình khuyên bảo nói: “Gia Nhiên, em vừa debut anh đã đi theo. Người khác cảm thấy em dựa vào tin đồn mới nổi, em ngâm bao nhiêu đắng, chịu bao nhiêu oan ức, anh đều thấy. Bộ phim này đối

với em bây giờ mà nói, ngoại trừ việc hạ thấp nhân khí mình, thì không có bất kỳ trợ giúp gì. Anh trước tiên không nói đến tên Lương Văn Hội, Tổng Tiểu Tiểu là ai, Lam Hải hiện tại muốn nâng tiểu hoa, phim này rõ ràng là muốn em làm nền cho cô ta, em xem, không nói tới đầu tư, ngay cả cao ốc, địa điểm quay phim trực tiếp ở Lam Hải. Đúng, kịch bản này giá rất cao, nhưng em cũng không thiếu –“

Cố Gia Nhiên ngắt lời hắn: “Em biết.”

Lục Phong quả thật đau đầu: “Em biết mà em còn...?”

Cố Gia Nhiên đứng lên, đi đến trước cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài: Hiện tại đang là lúc hoàng hôn, so với sự vội vàng của hừng đông, được ánh chiều tà nhuộm dần, thành phố lúc này có vẻ hiền dịu hơn nhiều.

Cố Gia Nhiên nhẹ giọng nói: “Lục ca, chính là lúc này. “

Lục Phong ngẩn ra, hồi lâu mới mở miệng nói: “Đã nhiều năm như vậy, ngoại trừ quay phim cũng không thấy em để tâm cái gì khác... ” Hắn thở dài thật sâu: “... Em đã kiên trì như vậy, được, vậy cứ quyết định như vậy đi! “

Nửa tháng sau, ‘Gia Nhân Hành’ rốt cục chính thức khai máy.

Cố Gia Nhiên bên này bởi vì mới vừa quay xong một bộ phim cổ trang có mấy cảnh phải bổ sung, cho nên vào tổ phim chậm một tuần.

Nhận phim này người hào hứng nhất là trợ lý Du Du của Cố Gia Nhiên. Du Du vừa tốt nghiệp đại học đã đi theo cậu, tuyệt đối là là fan số một của cậu. Cô vừa nghe nói cậu nhận một phim thần tượng hiện đại, đã vui mừng hô hoán lên: “Áo sơ mi tây trang caravat, Nhiên ca chúng ta lại sắp được liếm hình rồi!”

Lục Phong bên cạnh liếc mắt: “Nông cạn!”

Cố Gia Nhiên vào tổ cảnh quay đầu tiên là cảnh đêm: Nữ chính vào được công ty lớn mình ngưỡng mộ đã lâu, lại phát hiện nơi này khắc nghiệt vượt xa tưởng tượng của cô. Khi cô mệt mỏi không chịu nổi tầng cao, lúc ngồi ở phòng làm việc ngăn người, lại gặp nam chính vì có việc gấp phải xử lý mà trở lại công ty, nam chính cần người phụ nên gọi cô đến giúp đỡ. Hai người lần đầu hợp tác vô cùng ăn ý, buồn bực sâu nào trong lòng nữ chính cũng tiêu tan đi, sau đó nam chính đưa cô về nhà.

‘Gia Nhân Hành’ toàn bộ câu chuyện chủ yếu xoay xung quanh sự trưởng thành của nữ chính, nam chính cơ bản chỉ phụ trách yêu đương, cũng khó trách Lục Phong không muốn Cố Gia Nhiên nhận.

Đây không phải là một bộ phim khó diễn, nhưng bởi vì máy quay xảy ra chút vấn đề vẫn còn đang chạy thử, Cố Gia Nhiên chán đến chết, bèn từ tầng trệt thành thời đứng tại chỗ quan sát xung quanh. Lam Hải lần này cũng xem như rất có thành ý, đặc biệt dành ra tầng ba và bốn toà nhà B để đoàn phim sử dụng. Cố Gia Nhiên theo thang lầu đi lên, đi đi một hồi liền đến hành lang tầng bốn.

Cậu nhện không được dừng bước.

Hành lang không trung, kiến trúc đặc trưng của Lam Hải truyền thông.

Nói là hành lang, nhưng thật ra là lối đi dài 50 thước trong không trung. Khái niệm thiết kế cao ốc Lam Hải truyền thông có chút hiện đại: Hai tòa nhà AB mỗi bên là hình bán nguyệt đối lập nhau, nhìn thoáng có điểm giống hai cánh hoa. Giữa hai tòa nhà từ lầu bốn có một lối đi thông nhau, chính là hành lang không trung. Cái hành lang này chỗ đặc biệt nhất là ba mặt toàn bộ cấu tạo bằng thủy tinh, trên lối đi có thiết kế thêm, chỉ cần có ánh mặt trời, xuyên qua cột phản chiếu ánh sáng vô cùng phong phú, ánh sáng như sao lốm đốm, dù nhìn từ góc độ nào cũng thấy vô cùng đẹp, đứng ở phía trên quay phim quả thật là thêm mấy phần nhan sắc. Nội bộ Lam Hải có câu nói đùa vô cùng nổi tiếng chính là —

Mỗi một người đi trên hành lang không trung đều cảm thấy mình đang diễn phim thần tượng.

Còn chân chính làm cho lối đi này có nổi tiếng chính là mấy năm trước diễn viên Lỗ Nhân ở trong phim nhựa ‘Cửa sổ’ có một màn kinh điển: Thẩm Thu Vũ đã buông bỏ tất cả, cô mỉm cười đi trên hành lang không trung, ánh sáng phản chiếu không ngừng lóe lên từ trên mặt và người cô. Trong chớp mắt dường như đảo ngược thời gian, cô lại trở về một cô gái không buồn không lo như trước đây. Sau đó âm nhạc nổi lên, ống kính xa dần, hình ảnh cuối cùng dừng lại là chính là dưới ánh hoàng hôn cô vẫn bước đi không dừng lại.

Cảnh này đã được internet bình chọn là một trong mười cảnh điện ảnh kinh điển trăm năm của quốc nội.

Lúc đó Lỗ Nhân bởi vì sinh hoạt cá nhân lộn xộn mà bị khán giả quay lưng, nhưng cảnh này thật sự rất đẹp, mọi người dường như lại cảm thấy: Có quan hệ gì đâu? Cô ấy đẹp như thế.

Khán giả lúc vô tình lúc lại đa tình, một giây trước có thể vì là một tin đồn mà ghét bạn, giây tiếp theo lại có thể vì một cảnh quay mà thích bạn.

Hành lang không trung lần này cũng là địa điểm quan trọng trong kịch bản để nam nữ chính phát triển tình cảm, Lục Phong lúc trước nói Lam Hải dốc hết vốn liếng cũng là bởi vì bọn họ đem hành lang không trung ra. Từ sau bộ ‘Cửa sổ’, lối đi đẹp này đã không còn xuất hiện trong tác phẩm điện ảnh hay truyền hình nữa, bởi vậy có thể thấy được Lam Hải vô cùng coi trọng bộ phim này.

Bây giờ là buổi tối, mất đi ánh mặt trời hành lang dường như không còn động lòng người như ban ngày. Nhưng giữa lối đi có đặt đèn đêm nhỏ, như sao nhỏ lấp lánh, xa xa nhìn sang như những ngôi sao động lại giữa màn đêm, trái lại có vài phần rất khác biệt.

Giống như bị đầu độc, Cố Gia Nhiên bước tới.

Bên tai là gió thổi không dừng, nhẹ nhàng dịu dàng bao lấy cậu từ phía sau. Cố Gia Nhiên đi rất chậm, cậu cũng không biết vì sao mình đi chậm như vậy, giống như chỉ cần đi nhanh một giây, sẽ quấy rối màn đêm tĩnh lặng này.

Cố Gia Nhiên dừng bước.

Trước mặt cách đó không xa có một người đang dựa lưng vào tường thủy tinh hút thuốc, khói ở đầu ngón tay hần mờ mờ ảo ảo. Người nọ dường như nhìn thấy cậu, hơi nghiêng đầu nhìn cậu một cái, sau đó ném một vật ra.

Cố Gia Nhiên giơ tay tiếp được, là một xâu chìa khoá.

“Đường Lâm Giang số 272 Phỉ Thúy Vân Sơn tòa nhà 16, tầng 5.” Có thể là do gió, giọng của hắn nghe có chút xa.

“Ngoài ra, xét thấy chúng ta sắp trở thành bạn cùng nhà, tôi cảm thấy chúng ta cần phải làm quen lại từ đầu.”

Vừa dứt lời dưới, người nọ đã đi tới trước mặt Cố Gia Nhiên. Cổ áo sơ mi của hắn được nới rộng, tây trang thì tùy ý vắt trên cánh tay trái. So với Cố Gia Nhiên cậu cao hơn một chút, áo sơ mi bao lấy cơ thể, cho dù là buổi tối, cũng có cảm giác vô cùng áp bách. Gió dường như càng lúc càng lớn, thổi tóc của cậu có hơi loạn, che mất một đôi mắt hẹp dài.

Trong một khoảnh khắc, Cố Gia Nhiên cảm thấy xung quanh quá mức yên tĩnh.

“Chào cậu, tôi là Ôn Ngôn.”

Gió dừng.

3. Chương 3: Ở Chung

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ôn Ngôn, Tổng giám đốc của Lam Hải truyền thông.

Về vị Tổng giám đốc này, trong giới có rất nhiều lời đồn. Nghe nói Ôn Viễn Sơn ba của Ôn Ngôn khởi nghiệp là hắc đạo, sau lại ổn định muốn tẩy trắng nên thành lập Lam Hải truyền thông. Tính cách Ôn Ngôn không thận trọng giống như ba hắn, trái lại khá tùy ý, vì vậy ban đầu rất nhiều người cũng không coi trọng. Nhưng mà sau khi hắn tiếp quản Lam Hải truyền thông, công ty cũng không có ngày càng lụn bại như nhiều người đoán, ngược lại càng phát triển không ngừng. Trước kia danh tiếng Lam Hải truyền thông vẫn còn thua kém AT Entertainment, đến bây giờ tuy AT Entertainment vẫn nổi, nhưng Lam Hải lại như mãnh hổ, tiến xa hơn một bước. Ôn Ngôn tuổi còn trẻ lại có tài, đáng đáp cũng được. Tượng mạo như bước ra từ trong sách ảnh, có thể là do chịu ảnh hưởng của ba mình, trong lúc giở tay nhắc chân còn mang theo vài phần lạnh lùng nghiêm nghị. Nói chung, vị Ôn tổng này đã chọn cho không ít ngôi sao giới giải trí rục rịch, đủ một rổ tiểu thệ tươi trẻ tuổi.

Đối với việc này Ôn Ngôn thấy vô cùng phiền phức, lâu ngày liền ít lộ diện, với các tình huống bình thường đều do Phó Tổng giám đốc Kỷ Tự xử lý.

Chuyên viên make up của đoàn phim Chu Băng Thiển vừa giúp Cố Gia Nhiên hoá trang, vừa tán gẫu: “Nghe nói Kỷ tổng và Ôn tổng từ nhỏ đã quen biết nhau, cùng nhau lớn lên, Kỷ tổng tuy nói là Phó, nhưng cũng không khác Tổng giám bao nhiêu.”

Du Du hiểu kỳ nói: “Chị Thiển, chân nhân Ôn tổng có phải thật sự rất đẹp trai không? Em hình như chưa từng gặp lần nào.”

Chu Băng Thiển cười nói: “Thật đó, thật ra hai tổng giám đốc này đều đẹp trai. Chỉ là chị vẫn thích kiểu như Cố Cố chúng ta, liếc nhìn chị một cái chị đã hôn mê.”

Chu Băng Thiển nói quá trêu chọc cho người xung quanh bật cười. Cố Gia Nhiên nhắm mắt, khóe miệng nâng lên một độ cong nhẹ. Lục Phong đứng lúc đi tới, nghe lời Chu Băng Thiển nói, không khỏi nghĩ tới lần đầu tiên nhìn thấy Cố Gia Nhiên.

Khi đó hắn còn đang dẫn dắt Tiết Úy. Ông tổng AT lại kêu hắn tới chuyển giao Tiết Úy cho người khác, về sau chỉ phụ trách một mình Cố Gia Nhiên, Lục Phong kỳ thật rất mất hứng. Tiết Úy tư chất không tệ, chăm chỉ lại có lòng cầu tiến, hắn thật vất vả mới gặp được người mới có tiềm lực, công việc cũng đã triển khai, bỗng nhiên nói đổi liền đổi. Bất quá dù vậy, Lục Phong vẫn đáp ứng. Hắn ở giới này sắp 10 năm, chuyện gì mà không thấy qua, người này vừa nghe là biết có hậu phương, hắn còn có thể nói cái gì? Nhưng khi hắn gặp được Cố Gia Nhiên, hắn lại cảm giác là mình may mắn.

Lục Phong thường thấy đủ loại hình soái ca mỹ nữ trong giới giải trí, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Cố Gia Nhiên, trong đầu vẫn là không nhận được văng ra một chữ: Tuấn. Gương mặt Cố Gia Nhiên xen lẫn giữa người đã trưởng thành và thiếu niên, không quá cường tráng, cũng không có một chút khí son phấn, màu da trắng ngần, mặt mũi sáng sủa, song vẫn giống như chưa được mài giũa, giống như là —

Giống như là tấm gió xuân. Lục Phong nghĩ thầm: Là loại nhìn một cái liền đi vào tim.

Chu Băng Thiển nói tuy có hơi quá, thế nhưng ngoài mặt cũng khẳng định tướng mạo xuất sắc của Cố Gia Nhiên. Nhất là đôi mắt — như nét chấm mực giữa một hồ nước trong suốt, hoàn toàn di truyền từ mẹ cậu. Năm đó 10 phần diễn xuất của Cố An Dương, 8 phần đều dựa vào đôi mắt này, có thể nói “Một cái chớp mắt, như nghìn hạt minh châu” — Nhìn như có tình lại tựa như vô tình, chứa đầy yêu hận tình cừu bên trong. Mà bây giờ...

Lục Phong thầm than một tiếng, đem kịch bản đưa cho Cố Gia Nhiên: “Vườn Hồng bên kia đã quét dọn xong rồi. Hôm nay em về bên đó hay là về biệt thự Thanh Hà? Nghe nói Phương đạo xuất ngoại đã, đã trở về...”

Lông mi dài Cố Gia Nhiên run một cái, cậu chậm rãi mở mắt.

Lục Phong và Du Du cũng không mở miệng nói chuyện nữa, bầu không khí bỗng nhiên trở nên có chút kỳ quặc.

Chu Băng Thiển thấy thế, thu dọn đồ hóa trang thức thời nói: “Bên kia hình như gọi chị, chị đi xem sao.”

Cố Gia Nhiên lấy điện thoại di động ra, liên tục mở khóa lại không tập trung. Qua hồi lâu, cậu mở miệng nói: “Em biết rồi. Lục ca, trong khoảng thời gian quay phim em sẽ ở Phỉ Thúy Vân Sơn.”

Lục Phong có chút bất ngờ: “Phỉ Thúy Vân Sơn?”

Phỉ Thúy Vân Sơn là khu ở hạng sang nổi tiếng trong thành phố. Hắn suy nghĩ kỹ, xác định Cố Gia Nhiên không có bất động sản ở Phỉ Thúy Vân Sơn. Cố Gia Nhiên nói: “Là... một người bạn, đã lâu không gặp, mời em ở chung. Anh yên tâm, là bạn nam giới bình thường.”

Lục Phong suy nghĩ, nếu không phải nữ giới, vậy thì không cần lo lắng, hắn gật đầu ý bảo mình biết rồi.

Muốn nói quay phim hiện đại có cái gì tốt, chính là diễn viên khá thoải mái. Hiếm khi tới 7 giờ đã xong việc, tài xế lái một đường đưa Cố Gia Nhiên đến Phỉ Thúy Vân Sơn. Đến tận khi đứng ở trước cửa A5 tòa

nhà 16, Cổ Gia Nhiên vẫn có loại cảm giác không thật. Cậu lưỡng lự cúi đầu nhìn chìa khoá, do dự một chút, vẫn đưa tay ấn chuông cửa.

Đợi một hồi, không có ai mở cửa. Cổ Gia Nhiên hít sâu một hơi, tra chìa vào lỗ khoá, vừa định xoay, cửa bỗng nhiên mở.

Thân trên Ôn Ngôn để trần, nửa người dưới chỉ quấn một cái khăn tắm màu trắng đơn giản. Tay còn đang dùng khăn mặt lau tóc không ngừng, giọt nước theo động tác của hắn bắn khắp nơi. So với Ôn tổng giám đốc cao cao tại thượng ngày thường, Ôn Ngôn như vậy ít đi vài phần nghiêm túc, nhiều hơn một điểm lười nhác.

Cổ Gia Nhiên có chút xấu hổ, nhịn không được lui về phía sau một bước.

“Xin lỗi, mới vừa tắm không nghe được.” Ôn Ngôn chỉ chỉ cái rương bên người Cổ Gia Nhiên, “Chỉ nhiều đây sao?”

Cổ Gia Nhiên lướt nhìn phớt qua, không dám nhìn hắn: “Ngày mai trợ lý sẽ đưa những thứ khác tới.”

Ôn Ngôn nhướng nhướng mày, xoay người tránh đường cho cậu, Cổ Gia Nhiên kéo rương đi vào.

Nhà Ôn Ngôn là nhà duplex [1], trên dưới hai tầng. Phong cách lắp đặt thiết kế lấy màu đen trắng và xám lạnh làm chủ, đơn giản gọn gàng, như cảm giác của hắn dành cho người khác.

[1] Duplex là căn hộ thông tầng với chiều cao 02 tầng trở lên và nằm tại vị trí tầng cao nhất của một tòa nhà hay một cao ốc. Căn hộ Duplex là loại nhà ở không có không gian riêng bên ngoài căn hộ.

“Phòng của cậu ở trên lầu quẹo phải phòng đầu tiên. Đồ trong nhà tùy cậu dùng, bao gồm thức ăn và thức uống trong tủ lạnh. Mỗi một tuần, thứ tư, thứ sáu sẽ có di giúp việc đến quét dọn và thay đồ ăn.”

“À, phòng bên trái lầu dưới là phòng tập thể thao, tôi biết ngôi sao các cậu có yêu cầu nghiêm khắc với hình tượng.”

“Bên cạnh là thư phòng kiêm phòng chiếu phim, bên trong có phim truyền hình và điện ảnh.”

“Còn có... Ừm, hình như hết rồi.”

Thành thật mà nói, hai người hoàn toàn xa lạ bỗng nhiên lại cùng sống chung dưới một mái nhà vẫn có chút lúng túng. May nhất là cả hai không phải người nói nhiều, Ôn Ngôn giới thiệu khái quát cho cậu một phen sau đó ngồi trên ghế sofa phòng khách xem văn kiện, mà Cổ Gia Nhiên sau khi dọn xong đồ của mình quyết định xuống dưới làm một tô mì.

Buổi chiều mới quay một cảnh tiệc tùng, đoàn phim chơi đùa đồ thật lên ăn, Cổ Gia Nhiên ăn không ít, mãi cho đến lúc cơm tối vẫn cảm thấy rất no. Nhưng thu dọn ổn thoả xong thì lại thấy có hơi đói.

Cổ Gia Nhiên mở tủ lạnh ra nhìn, nguyên liệu nấu ăn quả thật phong phú. Cậu thuận tay cầm trứng gà và cà chua, quay đầu nhìn thoáng qua Ôn Ngôn chuyên tâm xem văn kiện, do dự hồi lâu vẫn không tiến lên hỏi chủ nhà có ăn không. Mãi cho đến khi Ôn Ngôn bị mùi hương của mì thu hút ngẩng đầu, thấy Cổ Gia Nhiên ăn ngon lành, liền cười nói: “Cậu cũng không sợ người lạ.”

“Khụ... khụ...”

Ôn Ngôn không biết là nói đùa làm cậu phân tâm, hay là do giọng nói đột nhiên xuất hiện hù cậu, Cổ Gia Nhiên bị sắc ho đến mức đỏ hết cả mặt. Người gây ra họa thấy thế vội vã rót một ly nước cho cậu, một lát sau nhìn cậu không có vấn đề gì nữa, nhíu mày mở lời: “Trước đó can đảm lắm mà.”

Cổ Gia Nhiên biết hắn nói cái gì, tay cầm ly nước nắm thật chặt.

“Con người đa số đều có hai mặt.” Có thể là do mới vừa ho, giọng nói cậu có hơi khàn khàn.

Ôn Ngôn lắc đầu, không nói thêm gì. Hắn dọn dẹp đồ đạc trên bàn trà, nói: “Cậu nghỉ ngơi sớm đi.” Sau đó đi thẳng lên lầu, để lại Cổ Gia Nhiên nhìn nửa tô mì dờ ra.

Buổi tối đầu tiên vào Phủ Thúy Vân Sơn ở, Cổ Gia Nhiên mất ngủ như dự tính. Cậu nằm trong chăn nhìn lên trần nhà, trên chăn truyền đến mùi hương nhàn nhạt của cây oải hương, cậu không nhịn được nghĩ: Thì

ra hẳn dùng mùi này giặt quần áo; Ôn Ngôn hiếm khi rảnh rỗi ở phòng ngủ xem phim, trong phim nam chính đứng ở sườn núi, ngón tay chỉ hai dãy ngân hà giao nhau trước mặt, nhìn nữ chính mỉm cười:

“Em xem, định mệnh.”

...

Nhà duplex

4. Chương 4: Thăm Dò

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tuy nói là ở chung, kỳ thật hai người tiếp xúc hết sức có hạn. Đoàn phim đi vào quỹ đạo, Cố Gia Nhiên đi sớm về trễ, Ôn Ngôn càng bận rộn hơn. Thỉnh thoảng Cố Gia Nhiên xuống lầu rót nước, luôn có thể thấy hắn không phải đang gọi điện thoại thì chính là đang xem văn kiện.

Hai người trái lại thành một đôi bạn cùng nhà nước sông không phạm nước giếng.

Đảo mắt đến ngày thứ bảy, Cố Gia Nhiên trở về nhà Thanh Hà ăn cơm chiều.

Khi ngồi ở trên xe, cậu liên tục thất thần.

Biệt thự Thanh Hà, là nơi cậu ở lâu nhất cho đến nay. Từ 6 tuổi đến 16 tuổi, 10 năm, cậu đã sống ở đây 10 năm. Cậu đã từng nghĩ vì hắn mà ở lại nơi này cả đời, nhưng mà cuối cùng, cậu lại giống như trốn chạy từ nơi này chuyển đi.

Lúc Cố Gia Nhiên về đến nhà, vừa đúng giờ ăn. Trên bàn đã bày xong thức ăn, bốc hơi nóng hầm hập. Phương Nguyên ngồi trên bàn ăn, thấy người đã trở về, đứng lên đuổi tay ra, dường như muốn bắt chuyện nói gì đó với cậu. Kết quả không biết làm sao, tay phải ở giữa không trung dừng lại, rồi buông xuống. Cố Gia Nhiên hít sâu một hơi, cúi đầu gọi một tiếng: “Ba.”

Phương Nguyên trầm mặc một lúc: “Ăn cơm đi.”

Bữa cơm này ăn cực kỳ yên tĩnh. Trong bữa cơm chỉ nghe thấy tiếng đũa va chạm chén đĩa, và tiếng: Có hơi giòn, có hơi cay.

Phương Nguyên ăn có phần thông thả, ông không dừng được ngẩng đầu nhìn Cố Gia Nhiên, muốn nói lại thôi. Cố Gia Nhiên thái độ lại khác thường, động tác rất nhanh, có lẽ là do quay phim một ngày đã khiến cậu mệt muốn chết rồi. Đến khi chén cơm cậu sắp thấy đáy, Phương Nguyên rốt cục đã mở miệng: “Tiền đủ dùng không?”

Giống như một người cha bình thường như bao người, Phương Nguyên chuẩn bị một bữa cơm, lại chỉ hỏi một câu thăm hỏi giản dị như vậy.

Cố Gia Nhiên gật đầu: “Vâng.”

“Chỗ bác sĩ Dương... Con nhớ phải đi...”

Chiếc đũa gấp thức ăn của Cố Gia Nhiên rung một cái, lần thứ hai gật đầu: “Đã biết.”

Hai người lại im lặng. Trong không khí phủ một loại hơi thở không rõ, vừa chát vừa khổ.

Cố Gia Nhiên ăn cơm xong, liền đứng dậy chuẩn bị rời khỏi. Phương Nguyên nhìn động tác cậu lưu loát, vẻ mặt có hơi buồn bã. Trong biệt thự lớn như vậy, có hai người đàn ông đầy tâm sự, trống rỗng làm cho người ta bối rối.

“Con... Đi trước.” Như là nhớ tới điều gì, Cố Gia Nhiên đang đi ra cửa trước, lại quay đầu bổ sung một câu, “Ngài... giữ gìn sức khỏe.”

Lúc đi ngang qua sân trước, bước chân Cố Gia Nhiên vẫn không nhận được bước chậm lại. Đã từng trông đầy cà chua bi, ô mai còn có cây ớt nhỏ đủ loại màu sắc, bây giờ bởi vì bỏ mặc không ai chăm sóc, mà trở nên có chút hoang vu, chỉ có cây quýt góc vườn hình như lại cao lên không ít. Cậu rũ mắt xuống, ép buộc bản thân không nhìn, bước nhanh ra ngoài.

Lúc Cố Gia Nhiên về Phủ Thúy Vân Sơn đã là buổi tối 9 giờ. Cậu mở cửa, phòng sáng trưng, ánh sáng giống như ban ngày. Cậu đoán Ôn Ngôn đã đem tất cả đèn trong nhà mở hết lên rồi.

Ôn Ngôn dường như có hơi phiền não, thấy cậu trở về thì nhìn cậu khoát tay một cái, xem như là chào hỏi.

Cố Gia Nhiên đi tới, thấy trên ghế sofa bày một bộ tây trang, một bộ áo sơ mi, còn có hơn mười cái caravat. Ôn Ngôn đang ở trên cổ mình thắt caravat, động tác của hắn thật sự có phần thiếu kiên nhẫn, caravat vốn được ủi phẳng bị hắn kéo tới nhăn nhu.

“Làm sao vậy?” Cố Gia Nhiên không rõ đây là tình huống gì.

Chút nhẫn nại cuối cùng của Ôn Ngôn dường như bị những lời này làm cho cạn kiệt, hắn thô lỗ tháo caravat ra, có chút sục sạo: “Thật sự là quá phiền.”

Việc này nhắc tới cũng có chút buồn cười.

Ngày mai Ôn Ngôn có một hợp đồng vô cùng quan trọng, đối phương lại là người nước ngoài hay bắt bẻ soi mói, khiết phích, tỉ mỉ, chứng OCD, cầu toàn vạch lá tìm sâu các loại. Vì thế hắn y theo thường thức đặc biệt của đối phương mà phối một thân chẳng những không thể tìm ra chỗ sai mà mắt còn có thể tỏa sáng. Nhưng vấn đề là nằm ở chỗ trên nút thắt caravat.

Ôn Ngôn lúc bình thường dù cũng tây trang áo sơ mi caravat, nhưng dù sao vẫn khá tùy tiện, tùy tiện thắt caravat vài cái, biết hai cách thắt đơn giản cũng đủ rồi. Thế nhưng caravat lần này không biết là do nguyên nhân gì, cách hắn thường thắt nhìn qua có chút là lạ. Tuy là cá nhân hắn cảm thấy điểm kỳ lạ đó vốn không đáng kể, thế nhưng hắn không thể để cho điểm này có khả năng trở thành điểm xấu. Vì vậy cả buổi tối, hắn tìm không ít cách thắt caravat để thử nghiệm, kết quả càng thử càng bực, làm thế nào cũng cảm thấy không đúng.

Ai mà ngờ, Ôn tổng tiếng tăm lừng lẫy lại bị một cái caravat nho nhỏ bức điên.

Cố Gia Nhiên nhịn không được cong khoe môi lên.

Cậu nhìn kỹ áo sơ mi cùng caravat trên ghế sofa: Áo sơ mi là áo cổ lớn, caravat còn lại là thuần lụa, không mỏng lắm. Cậu nhìn rồi hòa nhã nói: “Thắt double windsor.”

Ôn Ngôn vẫn đang khó chịu: “Cái gì?”

Cố Gia Nhiên do dự một lúc, sau đó cầm lấy caravat, ý bảo với Ôn Ngôn: “Tôi giúp anh thắt một kiểu, anh xem có được hay không.”

Ôn Ngôn nhìn cậu một cái, phối hợp đứng ngay ngắn ở trước mặt cậu.

Cố Gia Nhiên nghiêm túc cầm dây treo lên cổ Ôn Ngôn, một lòng chuyên chú bắt đầu thắt. Ôn Ngôn hơi cúi đầu, từ góc độ của hắn nhìn xuống, vừa vặn có thể nhìn thấy cái cổ trắng ngần của đối phương, đường cổ rõ ràng, từ dưới hàm kéo dài xuống cơ thể. Hắn thấy, Cố Gia Nhiên có hơi gầy, khoảng cách gần như vậy, hắn có thể cảm nhận rõ rệt sự phập phồng cơ thể cậu theo hô hấp.

Làm cho hắn nghĩ tới đom đóm.

Rõ ràng không liên quan nhau.

Đương nhiên, ngón tay của Cố Gia Nhiên lại có lực ngoài ý muốn, xương ngón tay thon dài trong lúc thắt caravat rất thành thạo, không có một động tác dư thừa, gọn gàng nhanh chóng.

“Được rồi.” Cố Gia Nhiên lui một bước.

Ôn Ngôn xoay người sang chỗ khác.

“Anh có thể thắt kiểu windsor trước, cái caravat này không được, nút thắt windsor [1] sẽ quá to, khó coi. Double windsor [2] là cách chính tông nhất, long trọng thanh lịch, thích hợp cho anh đi đàm phán công việc.”

[1] Windsor: Kiểu này phù hợp với cà vạt mỏng và trung bình, tạo nút thắt vừa phải.

[2] Double windsor: Kiểu này tạo nút thắt to, dành cho các loại cà vạt mỏng và dài.

Trong phòng khách có cửa sổ sát đất, màn đêm khiến nó biến thành một cái gương mờ ảo. Cố Gia Nhiên đứng ở bên cạnh hắn, khoảng cách không gần không xa, đoan chính giống như một quân gia. Ôn Ngôn nghiêm túc nhìn đi nhìn lại, hắn cảm thấy rất được.

“Sao cậu lại biết những thứ này?”

“Tôi lúc trước quay một bộ phim truyền hình, diễn Nhị thiếu gia nhà giàu thời dân quốc. Gia đình là thế gia về âu phục, sau lại sa sút, Nhị thiếu gia muốn chấn hưng gia tộc, liền bắt đầu học tập lại từ đầu. Cố vấn trang phục của phim là một giáo sư nghiên cứu sự tiến hóa của trang phục, tôi học theo ông ấy.”

Ôn Ngôn nghe vậy cười khê: “ ‘Chuyện cũ Tạ gia’, tôi đã xem.”

Cố Gia Nhiên không ngờ Ôn Ngôn có xem phim của cậu, diễn xuất của mình thế nào trong lòng cậu rõ ràng, không khỏi xấu hổ: “Diễn xuất không tốt, chê cười.”

Ôn Ngôn không trả lời, hần nhin không được nhìn về phía cửa kính mấy lần, mở miệng nói: “Cậu có muốn tới Lam Hải hay không?”

Cố Gia Nhiên cười nhạt: “Bởi vì tôi biết thắt caravat sao?”

Ôn Ngôn từ chối cho ý kiến: “Cậu và AT Entertainment ký mấy năm? Phí bồi thường vi phạm hợp đồng Lam Hải có thể gánh. Lục Phong ở trong giới này mặc dù là một người già dặn, kinh nghiệm phong phú, thế nhưng hần năng lực bình thường, kế hoạch cho cậu rất loạn, không hợp với cậu.” Trên bàn làm việc Ôn Ngôn quanh năm bày đủ tư liệu phân tích các diễn viên cao thấp giới giải trí, tuy hần trước đây không có tiếp xúc với Cố Gia Nhiên, nhưng cũng không gây trở ngại sự hiểu biết của hần đối với cậu.

Cố Gia Nhiên lộ vẻ mặt kinh ngạc, cậu bỗng nhiên ý thức được Ôn Ngôn không phải đang nói đùa.

Cố Gia Nhiên hiếm khi trầm mặc.

Ôn Ngôn không có hồi thúc cậu, bởi vì Cố Gia Nhiên nhất định sẽ từ chối.

Quả nhiên không bao lâu sau, liền nghe thấy Cố Gia Nhiên nói: “Ôn tổng, cảm ơn ý tốt của anh. Tình huống của tôi... Có chút đặc thù, hợp tác với Lục ca rất vui vẻ, hiện tại không có dự định đổi nơi công tác.”

Thật là kỳ quái.

Ôn Ngôn nghĩ: Thật là kỳ quái.

Mặc dù chợt có ý nghĩ muốn thăm dò, thế nhưng hần thật tâm muốn đào người. Cố Gia Nhiên từ chối cũng nằm trong dự liệu, hần không cảm thấy đáng tiếc hay không vui. Nhưng hần vẫn cảm thấy khó hiểu, bởi vì mặc dù đoán trúng suy nghĩ của đối phương, sự hiểu kỳ của hần đối với Cố Gia Nhiên không có vì vậy mà dừng lại.

Cái con người này, nói cậu to gan cũng có to gan, nói cậu thận trọng biết tiến biết lùi cũng có. Không nóng không lạnh, không xa không gần, cho dù là giả bộ, thì quả thật cũng đặc biệt dẫn được sự chú ý của người khác.

Giống như một quyển sách — Từ khi Cố Gia Nhiên bắt đầu giao dịch với hần, quyển sách này đã lật ra trang thứ nhất. Mà hần không thể không thừa nhận, hần đã nảy sinh hứng thú, không nhin được muốn xem tiếp.

Hy vọng sẽ không để cho hần thất vọng.

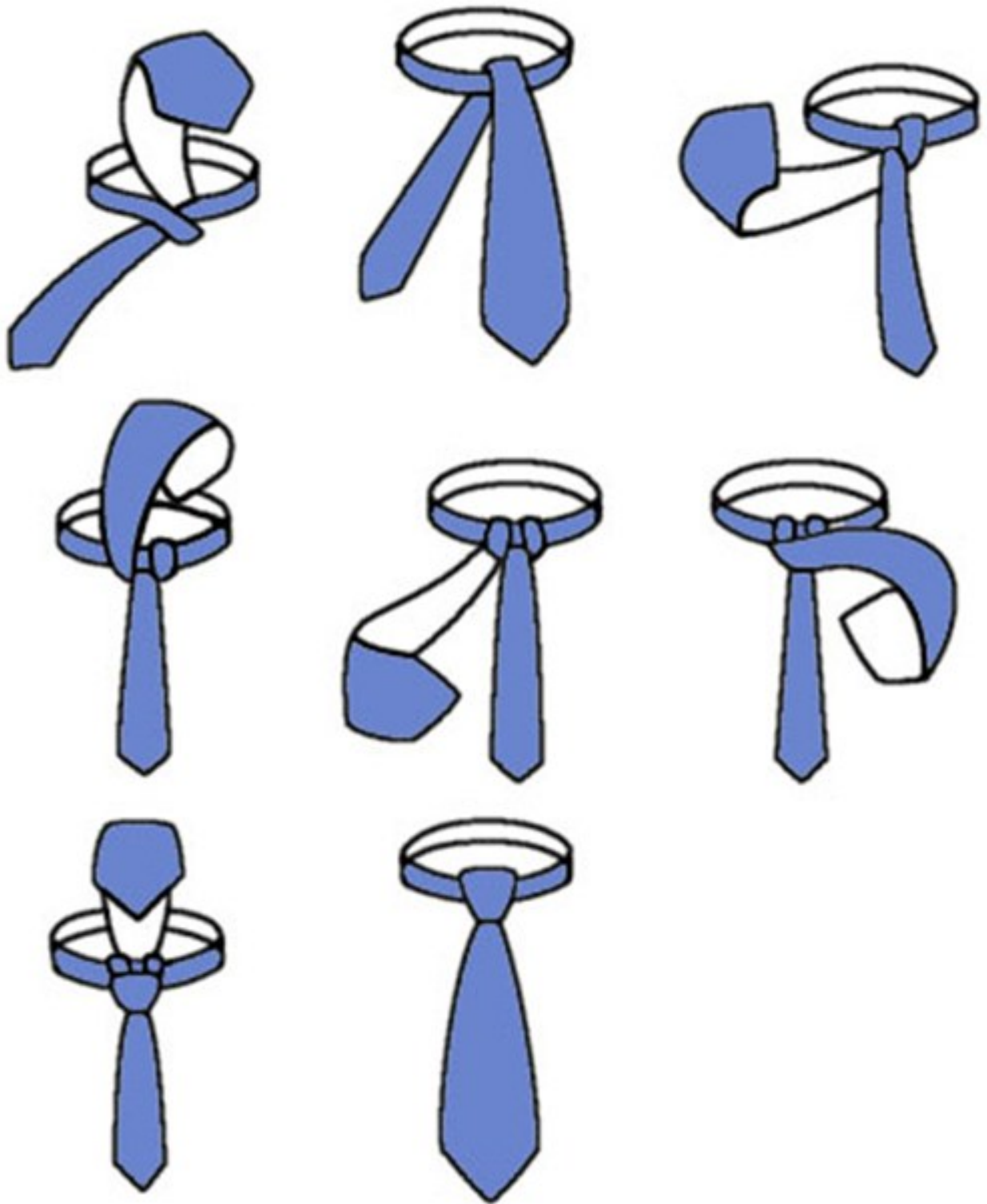
∴

Thất ra nút y chang nhau như quá trình thì khác, Đậu không rành về cái này lắm, tìm cho mọi người xem thử.

Kiểu Windsor

Kiểu Double windsor

5. Chương 5: Xuống Bếp

Đoàn phim vẫn tiến hành quay đầu vào đây, trong lúc công ty chính thức khởi động đợt tuyên truyền thứ nhất — Phía weibo công ty up ảnh tạo hình diễn viên. Trên ảnh Tổng Tiểu Tiểu mặc váy màu đỏ, phối với

áo cổ hủ dệt kim vàng nhạt, lúc này cô chính là người mới bước ra xã hội, gương mặt căng thẳng nhưng hào hứng. Còn tạo hình của Cố Gia Nhiên là một tấm hình chụp nghiêng: Cậu mặc tây trang sậm động tác như đang cởi nút tay áo sơ mi, sau đó quay đầu lại nhìn, vẻ mặt dịu dàng, khóe môi chứa một nụ cười như có như không.

Tuyên truyền vừa up, weibo lập tức sôi trào.

Con cừu nhỏ cici: Vẫn đẹp như thế

Ghost-F: Cảm thấy Tống Tiểu Tiểu cười lên rất ngọt ngào.

Tôi kể chuyện người say: Cảm thấy không có cảm giác CP, chờ xem sao.

Yêu chết Tô Tô: Ngao ngao ngao~, Tiểu Cố em yêu anh, cầu thêm hình!

Ánh sáng nóng rực: # Cố Gia Nhiên ## Tống Tiểu Tiểu ## Gia nhân hành tạo hình#

...

Du Du lướt xem bình luận weibo, chủ yếu chọn mấy cái tốt đọc cho Cố Gia Nhiên nghe. Cố Gia Nhiên đang nhắm mắt nghỉ ngơi: Cảnh này là nữ chính cùng nữ phụ cãi vả ở công ty, cảnh kết thúc là giữa cậu với nữ phụ. Còn chưa nghỉ được mấy phút, điện thoại bỗng nhiên rung lên, Cố Gia Nhiên mở mắt ra nhìn, là một tin nhắn từ một dãy số xa lạ —

Buổi tối về ăn cơm.

Hắn là Ôn Ngôn.

Suy cho cùng cũng là chủ nhà, lời ít mà ý nhiều, hơn nữa không cho từ chối.

Cố Gia Nhiên tỉnh táo lại ngay, cậu trở mình vuốt vuốt điện thoại, không biết suy nghĩ cái gì. Du Du vừa thấy bộ dáng này của cậu liền biết nhất định trong lòng cậu có chuyện, dè dặt hỏi: “Cố ca, có muốn uống chút nước không?”

Cố Gia Nhiên thở ra một hơi: “Tôi hôm nay không đi ăn với mọi người được rồi, hẹn bạn.”

Du Du kiên trì hỏi: “Là người bạn ở Phỉ Thúy Vân Sơn kia sao?”

Cố Gia Nhiên gật đầu, kéo ra một nụ cười không thể nhạt hơn: “Ừ, đừng lo, tôi ổn.”

Đại khái là tin nhắn của Ôn tổng rất có hiệu nghiệm, không tới 6 giờ Cố Gia Nhiên đã về. Vừa về đến nhà nhìn vào trong, quả nhiên Tổng giám đốc đang ở phòng bếp nấu ăn: Không chút lúng túng, rất có tư thái. Ôn Ngôn quay đầu thấy Cố Gia Nhiên đứng ở cửa phòng bếp, nói: “Tôi có thể nói, tôi chỉ biết làm cá, nếu như cậu muốn ăn no, thì giúp một tay làm thêm hai món.”

Cố Gia Nhiên: “...”

Cá kho, bắp xào thông [1], cà tím nấu thịt, còn có canh sườn, bữa cơm tối này được hai người hợp sức hoàn thành rất có hình có dạng. Đồ ăn lên một lượt, Ôn Ngôn lại đem hai cái ly có chân dài, rót rượu đỏ cho hai người. Cố Gia Nhiên nhin không được lướt nhìn chai rượu: Tiếng Pháp. Rượu đỏ của Pháp phối với món ăn bình dân Trung Quốc, cách ăn này quả là lần đầu tiên thấy.

[1] Bên mình bắp xào bơ với tôm khô, bên kia xào với hạt thông.

“Ôn tổng hôm nay có chuyện vui?” Cố Gia Nhiên để ý sắc mặt Ôn Ngôn cả đêm nay đều là ung dung thoải mái, xem ra tâm tình không tệ.

Ôn Ngôn gật đầu: “Lần trước đề cập chuyện hợp đồng với cậu.” Sau đó bàn bạc qua lại thật lâu, ngày hôm nay rốt cục cũng ký xong hợp đồng, trong lòng Ôn Ngôn thoải mái đi nhiều. Nhớ tới Cố Gia Nhiên cũng giúp hắn bận rộn, liền quyết định tự mình xuống bếp để bày tỏ lòng cảm kích. Không được hoàn mỹ chính là thời gian gấp rút, hắn quên đến nhà hàng đóng gói mấy món về.

“Thời gian gấp, hơi đơn giản một chút, đừng để ý.” Đang lúc nói chuyện hắn đã giơ ly rượu lên, “Mời cậu, thật caravat đẹp, đặt nền tảng thành công.”

Cố Gia Nhiên hơi rung nhẹ chất lỏng màu đỏ trong ly rượu, giơ tay lên: “Kính... Cá kho.”

Ôn Ngôn nói hắn biết làm cá thật sự không phải là nói khoác, sắc hương vị đủ cả, nói là mua cũng không quá đáng. Cố Gia Nhiên nếm thử mấy miếng hiểu kỳ nói: “Ôn tổng anh là thích ăn ở quán cho nên học nấu sao?”

Ôn Ngôn lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Thật ra là mẹ tôi rất thích ăn cá ba tôi làm, miễn là ba tôi rảnh rỗi, liền tự mình xuống bếp nấu cho bà ăn. Thế nhưng ba tôi công việc bận rộn, cả ngày bay tới bay lui, ông ấy liền bắt tôi học món này, để khi ông ấy không ở nhà, tôi có thể làm cho mẹ tôi ăn, chính là như vậy.”

Cố Gia Nhiên có chút bất ngờ: “Chủ tịch và phu nhân thật ân ái.”

Có lẽ là những lời này đụng trúng điểm ngứa, Ôn Ngôn lập tức mở miệng hát ra:

“Lam Hải là ba tôi một tay sáng lập cậu cũng biết, cậu biết vì sao thành lập công ty Ảnh thị không? Bởi vì mẹ tôi thích xem điện ảnh.”

“Có một tác giả viết tiểu thuyết gọi là Nghịch Lưu Nhi Thượng [2], người đó có một quyển sách tên ‘Phong Tuyết Thành’, mẹ tôi đặc biệt thích một nam phụ không nhiều đất diễn lắm còn chết trong truyện. Ba tôi liền trực tiếp cho người tìm tác giả, tuyển nam diễn viên tới diễn, còn mời tác giả viết riêng một câu chuyện cho hẳn rồi quay thành phim truyền hình, đó chính là ‘Đào Sa Ký’ sau này.

[2] Đi ngược dòng nước

“Thật sự, có đôi khi tôi cũng không chịu nổi, hai người cộng lại cũng hơn 100 tuổi rồi, cũng không phải cái kiểu suốt ngày dính nhau, nhưng mà ha! Hai người bọn họ chỉ cần ở cùng nhau, thì cái bầu không khí cũng làm người ta không chen vào được.”

Ôn Ngôn bình thường cũng không phải là một người thích nói chuyện riêng, có thể tâm tình đêm nay thật sự rất tốt, hẳn mới đầy phần khởi, quả thật không dừng được. Cố Gia Nhiên cũng bị hấp dẫn, cậu nhin không được dừng nữa, dường như đã đắm chìm trong câu chuyện lý thú này.

Ôn Ngôn nhìn cậu một cái, vòng vo trọng tâm câu chuyện: “Còn cậu? Nhìn đáng vẻ cậu hình như món gì cũng biết làm, cũng rất hiếm thấy.”

Cố Gia Nhiên cúi đầu chuyên tâm bóc xương cá: “Tôi ở Anh mấy năm, ăn không quen đồ ăn nơi đó, tự học tự nấu. Lâu ngày, tay nghề cũng xem như luyện ra.”

Ôn Ngôn gật đầu: “Cậu là ở Anh du học sao? Tôi xem qua hồ sơ cá nhân của cậu, cậu hình như ở Anh 6, 7 năm! Rất lâu.”

Tay Cố Gia Nhiên dừng lại, cậu nhìn thoáng Ôn Ngôn cực nhanh, lại cúi đầu hàm hồ nói: “Đúng vậy, đến trường, còn có... Một vài chuyện khác.”

Ôn Ngôn không có hỏi cậu “Những chuyện khác” rốt cuộc là chuyện gì. Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, ưu điểm lớn nhất của người trưởng thành chính là luôn nắm rõ lúc nào nên bảo trì khoảng cách. Đối với Ôn Ngôn mà nói, Cố Gia Nhiên là khách thuê nhà của hắn, hoặc là qua tối hôm nay, miễn cưỡng được xem là một người bạn bình thường.

Mà một người bạn bình thường, cũng chỉ đạt đến giao tình cùng uống ly rượu đỏ.

Đối phương không muốn nói, hắn cũng sẽ không vượt ranh giới.

Buổi tối nằm ở trên giường, Cố Gia Nhiên mất ngủ lần nữa. Cậu lật qua lật lại, nghĩ đến buổi cơm tối, nhớ buổi tối đã nói gì, ở trong đầu chạy qua một lần. Cuối cùng cậu dứt khoát ngồi dậy, kéo ngăn kéo đầu giường ra, từ bên trong lấy ra một cái bình nhỏ màu trắng.

Cậu lắc lắc, lạch cách lạch cách.

Đó là tiếng thuốc va vào thành bình.

Cố Gia Nhiên mở chốt, lấy một viên ra để ở trên tay. Cậu nhìn nó chăm chăm một hồi, sau đó nuốt xuống.

Không biết có phải nguyên nhân là do bữa cơm này hay không, thời gian sau đó, giữa Cố Gia Nhiên và Ôn Ngôn dường như có cái gì đó thay đổi, mà cũng giống như không có gì thay đổi.

Cố Gia Nhiên nếu như kết thúc công việc sớm, thỉnh thoảng sẽ trở về nấu cơm. Đương nhiên, là người thuê nhà, cậu cũng sẽ lịch sự hỏi Ôn Ngôn có muốn ăn cùng hay không. Ôn Ngôn vốn cũng không thích xã giao, cho nên chỉ cần rồi rãnh, sẽ sẵn sàng vui vẻ trở về ăn cơm. Hai người ở trên bàn cơm cũng nói chuyện phiếm, cổ phiếu đá banh, ngôi sao giải trí, cái gì cũng nói, song, cơ bản đều là Ôn Ngôn nói nhiều, Cố Gia Nhiên nói ít.

Ở chung như vậy, Ôn Ngôn cảm thấy rất mới mẻ, lại cảm thấy có một chút kỳ diệu.

Nhiều năm như vậy ngoại trừ ba mẹ, bên cạnh hẳn chiếm đa phần là công việc. Bạn tri kỉ như Kỷ Tự, bọn họ chơi từ nhỏ đến lớn, đã biết nhau quá rõ, trò chuyện giết thì giờ đương nhiên ăn ý mười phần, có đôi khi một câu không cần phải nói hết, đối phương đã có thể hiểu ý, thoải mái vô cùng.

Mà Cố Gia Nhiên không giống vậy.

Cậu ở trên bàn cơm có chút yên lặng, lúc hẳn nói chuyện, cậu rất chuyên tâm. Khi nói tới bất kỳ chủ đề thú vị nào, cậu sẽ ngẩng đầu rất nghiêm túc nhìn hẳn, giống như đang hỏi thúc hẳn nói nhanh lên một chút. Cậu là một thính giả rất có tâm. Bởi vì nguyên nhân giao dịch kia, Ôn Ngôn cố ý xem một số phỏng vấn và tác phẩm điện ảnh cùng truyền hình của Cố Gia Nhiên, lại nói, rõ ràng đã debut nhiều năm như vậy, nhưng khí chất quanh người cậu trước sau vẫn ôn nhuận nhã nhặn.

Hoặc có lẽ là, không có chút rung động nào.

Ôn Ngôn luôn cảm thấy cậu không phải như vậy, lại cảm thấy cậu vốn là như vậy. Chỉ là dù thế nào đi nữa, hẳn thích lúc đang nói chuyện nhìn thấy trong ánh mắt cậu xuất hiện một chút sốt ruột, một chút xúc động, hoặc là khao khát. Chúng nó giống như ngôi sao trong bầu trời đêm, lóe lên lấp lánh, đánh trống cổ vũ Ôn Ngôn hẳn nói tiếp.

6. Chương 6: Say Rượu

“Nếu như một người cứ len lén quan sát mày, thỉnh thoảng nói chuyện với mày có phần căng thẳng, mày thấy thế nào?”

Kỷ Tự mặt không cảm xúc ký tên lên trên văn kiện: “Nghe như thiếu nữ hỏi xuân, nói văn nghệ chút chính

là thăm mến, thích, yêu.”

Người đối diện im lặng một lúc, cuối cùng lắc đầu chắc chắn: “Không, không phải.”

Kỷ Tự đặt cây viết trong tay xuống, ngẩng đầu: “Lúc này mày hẳn là phải ở trên máy bay đến Pháp chứ? Nửa tháng trước mày đã nói với tao muốn đi đón dì Ôn về.”

Ôn Ngôn nhún nhún vai: “Ba tao xong việc rồi, tự đi, có thể sẽ ở đó với mẹ tao một thời gian.”

Kỷ Tự có dự cảm xấu: “Vậy chuyện trong công ty thì sao?”

“Vứt cho tao rồi. Thời gian tới chúng ta có thể sẽ bận rộn hơn chút.”

Kỷ Tự nhìn hẩn.

Ôn Ngôn giải thích: “Tao cũng đâu có nhàn. Chỉ là lười xã giao mà thôi, hơn nữa hai ta vẫn là mày ngoài sáng tao trong tối, phân chia hợp tác, phối hợp tốt bao nhiêu.”

Kỷ Tự bất đắc dĩ nói: “Chuyện khác thì thôi. Thế nhưng cũng có những người rất khó xử lý, sang phim cũng phải phải ở trên tay bọn họ một thời gian, mày lần sau đừng tùy tiện tìm lý do đùn đẩy.” Hẩn lại như nghĩ tới chuyện gì, nghi ngờ nói: “Nhưng mà mày gần đây sao ngay cả đi uống với tao cũng không đi, kêu mày đi ăn với tao và mẹ tao mày cũng không tới, đi ăn với ai?”

Ôn Ngôn hiếm khi trầm mặc. Không đợi hẩn nghĩ kỹ trả lời thế nào, Kỷ Tự lại hỏi: “Là cái người lén quan sát mày, nói chuyện với mày còn căng thẳng?”

Ôn Ngôn gật đầu.

Kỷ Tự đẩy văn kiện ra, lấy điện thoại ra cười nhạt nói: “Tao có phải nên thông báo cho chú Ôn, đến lúc chú trở về, trong nhà có khi xuất hiện thêm một con dâu?”

Ôn Ngôn bật cười: “Mày nói xàm gì đấy? Là nam, mày cũng biết, Cố Gia Nhiên.”

Ôn Ngôn không nói bọn họ hiện nay ở cùng nhau, chỉ nói dưới cơ duyên xảo hợp cậu giúp hẩn, lại tiện thể ăn chung. Kỷ Tự thông minh cỡ nào, nhớ đến ‘Giao dịch’ lúc trước Ôn Ngôn nói qua, liền hỏi: “Giao dịch là cùng nhau ăn cơm sao?”

Ôn Ngôn úp úp mở mở nói: “Không khác lắm.”

Thật ra thì không phải là không thể nói cho Kỷ Tự, chỉ là trong lúc nhất thời hắn không biết nên nói như thế nào. Chuyện này cho dù ai nghe cũng thấy rất kỳ quặc!

Kỷ Tự nhú mày suy nghĩ một lúc, nghiêm túc nói: “Nói xem, Cố Gia Nhiên này có phải để ý mày hay không? Muốn bò lên giường?”

Không thể trách Kỷ Tự nghĩ như vậy, giới giải trí nếu nói loạn, có khi cũng thật sự rất thật loạn. Lúc Ôn Ngôn vừa đảm nhiệm chức Tổng giám đốc, có một lần đến khách sạn tham dự hội nghị gì đó, có một tiểu minh tinh muốn Hot đến điên rồi mua chuộc nhân viên phục vụ khách sạn, lén lút chạy vào phòng Ôn Ngôn. Ôn Ngôn từ đầu đã biết, vừa về đến phòng nhìn thấy: Oa, ngọc thể trần truồng. Hắn bực tới bật cười, trực tiếp vứt cả người lẫn chăn ra ra ngoài hành lang.

Ôn Ngôn hiểu ý của hắn, lắc lắc đầu nói: “Lúc đầu tao cũng nghĩ như vậy, nhưng sau đó tao cảm thấy không phải. Cậu ấy cư xử rất tự nhiên, tao cũng quan sát, căng thẳng cũng không giống giả vờ, nhưng không phải là kiểu căng thẳng có ý đồ.”

Mắt nhìn người của Ôn Ngôn rất chính xác, trừ khi diễn xuất Cố Gia Nhiên nghịch thiên, bằng không phân tích của hắn sẽ không sai.

“Là gián điệp thương mại sao? Tao nhớ cậu ta là người của AT Entertainment. Hai năm qua chúng ta tuy có hợp tác với AT, nhưng trên tổng thể vẫn là quan hệ cạnh tranh.”

“AT Entertainment mà muốn giở trò, sắp xếp người đưa vào Lam Hải nghe còn đáng tin hơn.” Huống chi gia đình hắn có theo dõi, làm loại chuyện này không có ý nghĩa gì.

Kỷ Tự nghĩ tới nghĩ lui vẫn có chút lo lắng: “Mày sắp xếp một bữa cơm đi! Tao thăm dò xem sao.”

Ôn Ngôn nghĩ không thể lay chuyển Kỷ Tự được, liền đồng ý.

Tối cùng ngày, Ôn Ngôn liền hỏi Cố Gia Nhiên có ngại thêm một miếng ăn là Kỷ Tự không, nói là hỏi, kỳ thật chỉ là thông báo trá hình. Cố Gia Nhiên gật đầu: “Đã biết. Ngày mai tôi sẽ cố gắng diễn xong sớm, về sớm một chút làm thêm món ăn, không biết Kỷ tổng thích ăn cái gì?”

Ôn Ngôn vốn muốn nói ra ngoài ăn, nhưng Cố Gia Nhiên trả lời quá tự nhiên, hắn cũng buột miệng trả lời: “Khẩu vị hắn hơi nặng, thích cay. Trong tủ lạnh chúng ta có sốt ớt tự làm hắn rất thích ăn.”

Nói xong Ôn Ngôn sững sốt một chút: Có lẽ là trong khoảng thời gian này hai người tiếp xúc tương đối nhiều, ngay cả đồ trong tủ lạnh cũng có cảm giác gia đình.

Ngày hôm sau lúc Kỷ Tự đến thăm, Cố Gia Nhiên đang bận rộn ở phòng bếp. Kỷ Tự lên tiếng chào hỏi với cậu rồi cùng Ôn Ngôn ngồi trên ghế sofa nói chuyện phiếm. Hắn nhìn phòng bếp, lại nhìn Ôn Ngôn, lại nhìn xung quanh nhà một lần, nhìn thế nào cũng cảm thấy không đúng lắm: “Chỗ của mày tao cũng

không phải chưa từng tới, nhưng sao cảm giác lần này không giống lắm?”

Ôn Ngôn không biết phải nói gì: “Chỗ nào không giống, bệnh đa nghi của mày có phải quá mức rồi hay không?”

Kỷ Tự ngẫm lại cũng phải, chuẩn bị mở TV. Kết quả ở trên bàn trà tìm cả buổi cũng không thấy cái điều khiển từ xa ở đâu.

“Điều khiển nhà mày đâu rồi?”

“Trong ngăn kéo dưới mặt bàn, tao hay tìm không ra, Cố Gia Nhiên để vào trong ngăn kéo cho tao.” Ôn Ngôn lật quyển tạp chí Tài chính và Kinh tế trả lời.

Đợi hồi lâu không nghe thấy tiếng TV, Ôn Ngôn ngẩng đầu, thấy biểu cảm quỷ dị trên mặt Kỷ Tự: “Mày đây là muốn tung tin lớn hử, Tổng giám đốc.”

“ ... ”

“Mày vậy mà lại không nói cho tao biết hai người ở chung?!”

Ôn Ngôn ‘Ba’ khép sách lại: “Không phải như mày nghĩ. Nhà của cậu ấy có chút vấn đề, mới ở nhờ mấy ngày.”

“Nếu như bị chụp phải nói cho tao biết trước, ban quan hệ công chúng [1] sẽ xử lý.”

[1] ban PR

“ ... ”

“Tao nghiêm túc.”

“Tao đã gặp hai người bạn gái của mày.”

“Bây giờ nhớ lại, tình cảm giữa mày và hai người đó thật ngắn ngủi, còn toàn là bị họ đá, chỉ có thể nói giác quan thứ sáu của phụ nữ thật lợi hại.”

“ ... ”

May sao Cố Gia Nhiên đúng lúc giải cứu Ôn Ngôn. Cậu sắp xếp đồ ăn xong, lại mở chai rượu, rồi gọi Ôn Ngôn cùng Kỷ Tự tới dùng cơm. Kỷ Tự thấy đồ ăn đầy bàn nhất thời nhìn đại minh tinh với cặp mắt khác xưa.

“Đợi chút nữa ăn, tôi chụp tấm hình đã.” Kỷ Tự vừa chụp vừa cảm thán, “Lát nữa tôi up weibo, cảm giác sẽ bị bao phủ bởi nước bọt fans của cậu.”

Cố Gia Nhiên không khỏi cười nói: “Kỷ tổng nói đùa, giây tiếp theo là fans anh có thể chìm lại thôi.”

Kỷ Tự lúc này còn nói đùa với Ôn Ngôn, nhưng khi ngồi xuống bàn cơm, liền nhớ lại nhiệm vụ ‘Thăm dò’. Hắn vốn giỏi nói chuyện phiếm, cười cười nói nói hết người này tới người kia, đề tài câu chuyện toàn là trong giới này trong giới nọ. Ôn Ngôn nhìn thấy, cũng không có ngăn cản.

Sau khi bữa cơm kết thúc, Ôn Ngôn tiễn Kỷ Tự xuống lầu. Chính hắn không uống bao nhiêu, chủ yếu là Kỷ Tự và Cố Gia Nhiên uống. Từ lượng Cố Gia Nhiên còn liều mạng hơn Kỷ Tự, trái một ly, phải một ly, khiến cơm còn chưa ăn xong, người đã choáng váng. Trong thang máy Kỷ Tự luôn lắc đầu: “Nếu cậu ta ở trong giới kinh doanh, nhất định chính là dê đợi làm thịt.” Sau cùng còn bổ thêm một câu, “Là loại đặc biệt mập chắc thịt kia.”

Ôn Ngôn bật cười: “Được rồi, mày nhanh về đi! Ngày mai tao lái xe mày đến công ty cho.”

Kỷ Tự chụp hắn lại, có phần nghiêm túc: “Nói thật –”

Ôn Ngôn thu nụ cười lại.

Kỷ Tự ợ một cái: “– bị chụp nhất định phải nói cho tao biết.”

Ôn Ngôn: “... Mày cút đi!”

Cố Gia Nhiên quả thật có hơi say.

Trong đầu bầy phần hỗn độn, ba phần tỉnh táo. Ba phần tỉnh táo này chống đỡ để cậu chậm rãi dời từ bàn ăn đến trên ghế sofa phòng khách. Cũng may, bước chân mặc dù có chút lảo đảo, nhưng ít ra không có ngã sắp xuống. Đầu cậu đau vô cùng, sofa mềm làm cho toàn thân cậu có cảm giác không thực tế, nhẹ bồng, giống như đám mây trôi nổi. Cậu muốn rót cho mình ly nước, nhưng nước lạnh thường được bày trên bàn trà trống rỗng, chẳng có cái gì cả. Cố Gia Nhiên sưng sốt một chút, lúc này mới ý thức được cậu hình như không phải đang ở nhà của mình.

Đây là đâu?

Vì vậy Ôn Ngôn vừa mở cửa một cái đã nhìn thấy Cố Gia Nhiên ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sofa, dáng vẻ

mờ mịt luống cuống. Cậu nhìn chỗ này, lại sờ sờ chỗ khác, giống như chú nai con lạc đường. Ôn Ngôn dựa vào trên thành cửa nhìn cậu, trong lòng không hiểu sao có chút mềm mại. Hắn đi tới vỗ vỗ bả vai Cố Gia Nhiên, nhẹ nhàng nói: “Cậu sao rồi? Tôi đưa cậu lên lầu nghỉ ngơi.”

Cố Gia Nhiên dường như lại càng hoảng sợ, cậu nhú mào, híp mắt, nhìn kỹ người trước mặt, chỉ cảm thấy gương mặt này có chút xa lạ, lại có chút quen thuộc. Ôn Ngôn thấy cậu như vậy, đoán cậu đã quá say, liền duỗi tay đỡ lấy cánh tay cậu đứng lên, chuẩn bị dẫn cậu về phòng. Nhưng vào lúc này, vẫn chăm chú nhìn Ôn Ngôn Cố Gia Nhiên đột nhiên khôi phục tinh thần, trong đôi mắt bắn ra thần thái khác thường. Cậu đột nhiên trở tay giãy ra, Ôn Ngôn không phòng bị, vội vàng xoay người: “Cậu –”

Cố Gia Nhiên lập tức ôm lấy hắn.

Hai tay của cậu ôm chặt lấy Ôn Ngôn, đầu chôn ở trên bả vai của hắn. Có lẽ là tư thế có hơi khó chịu, cậu lại ngoẹo đầu cọ cọ, mái tóc mềm nhẹ nhàng gãi lên sườn mặt cùng cằm của Ôn Ngôn. Ôn Ngôn hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, hai tay của hắn cứng đờ giờ lên, chỉ cảm thấy trên người có chút nóng.

Trong thoáng chốc, Ôn Ngôn cảm giác mình cũng đã say.

“... Ồ... Em... Anh...”

“Cái gì?”

Cũng không biết qua bao lâu, Ôn Ngôn dường như nghe Cố Gia Nhiên nói gì đó. Giọng của cậu rất nhỏ, lại là giọng mũi, Ôn Ngôn nghe không rõ. Hắn thở dài, cố gắng kéo Cố Gia Nhiên từ trên người ra, hỏi lại một lần: “Cậu vừa mới nói cái gì?”

Cố Gia Nhiên vừa nhìn thấy hắn liền nở nụ cười, cười đến mắt môi đều cong cong. Ôn Ngôn chưa từng thấy cậu cười như vậy: Như sau cơn mưa trời lại sáng.

Vừa tinh khiết vừa sạch sẽ.

“Em rất nhớ anh.”

Không đợi Ôn Ngôn phản ứng, Cố Gia Nhiên lại tự động nói tiếp: “Em bây giờ là diễn viên.”

Ôn Ngôn: “...”

“Bộ phim đầu tiên của em tên... tên ‘Một nửa tình yêu’, em diễn nam phụ, gọi là Mạnh Nghĩa.”

Ôn Ngôn có chút không hiểu tình huống hiện tại là gì, mở miệng nói: “Sau đó thì sao?”

Cố Gia Nhiên lại cười, sau đó lại trở nên uể oải: “Em diễn không tốt, bọn họ đều mắng em. Thì ra diễn xuất khó khăn như vậy.”

“Em nói nhỏ cho anh biết, người diễn vai nữ chính thường vừa ăn vừa diễn, em cảm thấy như vậy là không tốt.”

Ôn Ngôn: “...”

“Em nhớ lời thoại rất nhanh, em đọc cho anh nghe.”

“Em không thích treo cáp, mỗi lần treo đều sợ, làm sao bây giờ?”

“Hiện tại diễn xuất của em khá lên rồi, đạo diễn có khen em.”

...

Cậu như đứa trẻ ngày đầu tiên đi học, về đến nhà liền hào hứng báo cáo chi tiết việc xảy ra trong trường cho người lớn — Vai diễn, lời thoại, kịch bản, quá trình quay, thậm chí còn bát quái chuyện trong đoàn phim — Mỗi một món đồ đều có liên quan đến diễn xuất.

Ôn Ngôn có chút cảm nín, hẳn thật không ngờ Cố Gia Nhiên uống say lại trở thành một người nói liên tục?! Hắn cảm giác đối phương sắp đem chuyện cả đời nói hết ra. Một Cố Gia Nhiên như vậy hẳn từ trước tới nay chưa từng thấy, có chút trẻ con, có chút... đáng yêu.

Sáng hôm sau, Ôn Ngôn ngồi bên cạnh bàn húp cháo, thấy Cố Gia Nhiên gấp gáp từ trong phòng đi ra. Cậu cau mày, áo ngủ một nửa ở trong quần một nửa ở ngoài, tóc cũng rối như tổ chim. Thấy Ôn Ngôn cậu liền đứng lại, nhìn qua có chút xấu hổ. Ôn Ngôn thông thả lướt xem tin tức trên điện thoại, nhìn cậu một cái: “Cậu đã tỉnh.”

Nghe câu này, Cố Gia Nhiên càng lúng túng — lỗ tai đỏ như máu bán đứng cậu.

Cậu do dự hồi lâu, cẩn thận mở miệng nói: “Thật ngại quá Ôn tổng, hôm qua uống nhiều quá, tôi...”

Ôn Ngôn có chút buồn cười: “Yên tâm, cậu hôm qua không có ới lên người tôi. Chỉ nói với tôi vài câu, sau đó đi ngủ.”

Cố Gia Nhiên thở phào nhẹ nhõm: “Tôi đi tắm trước.”

Ôn Ngôn gật đầu: “Tắm xong tới ăn chút cháo đi! Bên đoàn phim tôi gọi rồi, cảnh diễn của cậu buổi chiều, cậu có thể nghỉ ngơi cho khỏe.”

Đến khi Cổ Gia Nhiên tắm rửa chỉnh đốn ổn thoả đi ra, Ôn Ngôn vẫn chưa ăn xong điểm tâm. Bất quá cậu cũng không kịp để ý, mùi thơm cháo trắng khiến cho bụng cậu sôi lên, sau khi say rượu bụng dạ không ổn đang rất muốn lấp đầy. Cậu thỏa mãn húp cháo, sau đó nghe Ôn Ngôn nói: “Ngày hôm qua cậu nói rất nhiều chuyện, tôi thật sự là mở rộng tầm mắt.”

Cổ Gia Nhiên có chút ngớ người.

Cậu chỉ nhớ hôm qua hình như có nằm mơ, nói qua cái gì thì hoàn toàn không có ấn tượng, cậu nói cái gì mà có thể khiến cho Ôn Ngôn mở rộng tầm mắt?

Ôn Ngôn tiếp tục nói: “Cậu nói rất nhiều chuyện trong giới, tin tức lắm đó.”

“Có chuyện ngay cả tôi cũng không biết. Thì ra người đó, còn có người đó, thật không nghĩ tới, bọn họ vậy mà lại...”

“Chuyện đó là thật sao? Chính là cái người đó hẳn thật sự có rồi phải không?”

“Còn có việc kia, chắc chắn, thật là nhìn không ra, quá nhiều luôn.” Ôn Ngôn lắc đầu liên tục, muôn vàn cảm khái.

Cổ Gia Nhiên đã hoàn toàn trợn tròn mắt.

Ai là ai? Cái gì là cái gì? Cái kia lại là ai? Cậu đã nói chuyện gì không nên nói sao? Là say rượu nói bậy hay là say rượu nói thật?

Sắc mặt Cổ Gia Nhiên trắng bệch, nhất thời như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than.

Ôn Ngôn làm như không có phát hiện sự khác thường của cậu, vẫn húp cháo của mình như lúc nãy.

Cổ Gia Nhiên suy nghĩ kỹ càng, dứt khoát để dưa xuống, trình trọng nói: “Ôn tổng, cách sống mỗi người không giống nhau, không thể nói rõ ai đúng ai sai, chỉ là ý kiến mọi người khác nhau, chúng ta, không phải, là tôi, tôi vốn không nên xen vào. Ngày hôm qua uống nhiều quá, tôi có thể đã nói rất nhiều chuyện cá nhân của người trong giới, đây cũng chỉ là suy nghĩ riêng của tôi, xin Ôn tổng đừng để ở trong lòng.”

Câu chữ của cậu khẩn thiết, nhìn ra được là thật sự lo lắng việc mình nói lúc say mang đến phiền phức cho người khác. Ôn Ngôn nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cậu, chợt bật cười.

“Lừa cậu thôi. Cậu chỉ nói với tôi một số chuyện diễn xuất, cái khác không nói, đùa với cậu thôi.”

Cổ Gia Nhiên nhìn Ôn Ngôn chăm chú, thấy thần thái hẳn tự nhiên, khẳng định là đùa giỡn mới yên lòng.

Ôn Ngôn uống xong phần cháo còn dư lại, đứng dậy. Hắn lấy tây trang khoác trên ghế, chuẩn bị đến công ty. Lúc sắp đi ngang qua Cố Gia Nhiên, không biết tại sao hắn chợt nhớ lại câu đùa giỡn ‘Muốn tung tin lớn’ ngày hôm qua của Kỷ Tự.

Hắn dừng bước.

“Cố Gia Nhiên, thật ra ngày hôm qua cậu còn nói với tôi một câu, cậu nói –”

“– Cậu thích tôi.”

Hắn quay sang nhìn dáng vẻ khó tin của Cố Gia Nhiên, khóe môi cong lên: “Câu này, có thể là thật.”

7. Chương 7: Bôi Nhọ

Cố Gia Nhiên gần đây tránh né Ôn Ngôn.

Từ khi Ôn Ngôn nói câu đó, cả người Cố Gia Nhiên cứ lâm vào trạng thái xoắn xuýt. Một mặt cậu cho rằng Ôn Ngôn lại đang trêu cậu, cậu tuyệt đối không có khả năng nói như thế; mặt khác cậu lại cảm thấy người say rượu không thể dùng lễ thường để phân tích, ví dụ như cậu từng thấy một diễn viên bình thường rất thích mua quần áo, lúc uống say lại đem toàn bộ vứt vào trong thùng rác. Nói tóm lại, vừa nhớ tới Ôn Ngôn, cậu liền không được tự nhiên các kiểu, nên dứt khoát trốn tránh hắn.

Ôn Ngôn biết cậu nghĩ gì, cũng không lên tiếng, tùy ý cậu. Chủ yếu là hắn cảm thấy bản thân cũng chẳng hiểu tại sao, trêu một lần chưa đủ, lại tiếp tục lừa người ta. Đều là lỗi của Kỷ Tự, nói xằng nói bậy, khiến cho đầu óc hắn cũng không bình thường.

Hai người cứ như thế mà lúng ta lúng túng, cơ bản như trở về trạng thái lúc vừa ở chung.

Mà bên đoàn phim, bởi vì lúc trước mở thêm tổ B, do Phó đạo diễn dẫn đoàn, quay một số cảnh không quan trọng lắm. Hai tổ sau khi quay xong, tiến độ nhanh lên nhiều. Phim rất nhanh đã tới cảnh diễn trong nhà cuối cùng, sau đó đoàn phim sẽ rút khỏi Lam Hải, bắt đầu quay ngoại cảnh.

Kỷ tổng của Lam Hải sáng sớm đã đến, nói là để ăn mừng cao ốc Lam Hải ‘Hơ khô thẻ tre’ [1], công ty mời đoàn phim đi ăn. Suy nghĩ vì còn có dụng cụ quay nặng nề, địa điểm liền quyết định ở nhà hàng nội bộ Lam Hải. Cố Gia Nhiên bởi vì có chút chuyện, phải kéo dài một lúc nữa, kết quả lúc đến nơi phát hiện tất cả mọi người đã ngồi vào chỗ của mình, chờ cậu, để lại chỗ trống là bàn của Ôn Ngôn, chính giữa Mạnh Nguyên và Ôn Ngôn.

[1] Hơ khô thẻ tre: chỉ việc hoàn thành một tác phẩm (Xưa chưa có giấy người ta phải viết lên thẻ tre, viết xong phải hơ cho khô mực)

Cố Gia Nhiên có chút do dự.

“Gia Nhiên ca, ở đây!” Tổng Tiểu Tiểu tinh mắt, thấy Cố Gia Nhiên dừng bước lại, cho rằng cậu đang tìm chỗ ngồi, liền gọi cậu, chỉ chỗ bên cạnh Mạnh Nguyên. Một tiếng gọi này khiến tất cả mọi người nhìn về phía Cố Gia Nhiên, cậu đành phải nhắm mắt đi tới.

Quá chật chội.

Cũng không biết có phải là do tác dụng tâm lý hay không, rõ ràng mười người ngồi một bàn không sao, nhưng cậu vừa mới ngồi xuống, đã cảm thấy quá chật chội — cậu thậm chí có thể ngửi được mùi thuốc lá trên người Ôn Ngôn, hòa với một chút mùi nước hoa. Cậu có chút bất an di chuyển, cánh tay khó khăn cọ xát áo sơ mi Ôn Ngôn, trong nháy mắt đó Cố Gia Nhiên như bị bỏng, cấp tốc rút về.

Cậu có chút sốt ruột.

Ôn Ngôn, Kỷ Tự, Mạnh Nguyên ba người đang nói chuyện phiếm, Tổng Tiểu Tiểu đang nghịch điện thoại, nhà sản xuất phim mới vừa rời khỏi chỗ đi gọi điện thoại... Cố Gia Nhiên cố gắng đem lực chú ý chuyển sang trên người người khác, ý đồ trấn an trái tim tim đập có phần kịch liệt. Nhưng Ôn Ngôn lại giống như không chịu buông tha cậu, trò chuyện bắt đầu sôi nổi lên, nhin không được khoa tay múa chân. Bả vai, cánh tay, tay, thậm chí bắp đùi dưới đáy bàn, bọn họ nhiều lần tiếp xúc với nhau. Cố Gia Nhiên toàn thân cứng ngắc, đang lúc cậu không biết phải làm sao bây giờ, Mạnh Nguyên bỗng nhiên đem đề tài ném lên người cậu: “Tiểu Cố, cậu trước kia từng ở nước Anh, cậu nói xem, Thiên Nga ở đó thật sự rất quý sao?”

Cái gì?

Đầu óc Cố Gia Nhiên trống rỗng.

Ôn Ngôn cười nhắc nhở: “Đang nói đến bá chủ sông Thames, Thiên Nga trắng.”

Cố Gia Nhiên dường như vẫn không nghe thấy, vẫn không nói chuyện.

Ôn Ngôn thấy sắc mặt cậu có chút không ổn, liền vội vàng hỏi: “Làm sao vậy? Thân thể không khỏe sao?”

Cố Gia Nhiên quay đầu nhìn Ôn Ngôn.

Đây là lần đầu tiên cậu ở gần đối phương nhìn rõ ràng như vậy: Bờ môi của hắn là một đường thẳng, nhìn có phần nghiêm túc; mũi hắn vừa cao vừa thẳng; phía trên chân mày của hắn có một nốt ruồi nho nhỏ, đôi mắt của hắn —

Trong đôi mắt của hắn không hề che giấu sự quan tâm, còn có hình ảnh của mình.

Cậu ở trong đôi mắt của Ôn Ngôn.

An toàn biết bao.

Cố Gia Nhiên bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm. Giống như gánh nặng ngàn cân nào đó trên vai rốt cuộc tìm được điểm dừng chân, cậu có thể tháo gỡ chúng nó đi.

Cậu quay sang cười nói: “Đúng vậy, dù sao Thiên Nga này cũng là nữ vương nước Anh nuôi, có người nói đã từng thấy...” Bầu không khí trên bàn lại nóng lên lần nữa, không có ai chú ý đến vị đóng vai nam chính từng có một phút nho nhỏ mất khống chế. Ôn Ngôn cũng sững sốt một chút, sau đó mới lấy lại tinh thần, một lần nữa gia nhập câu chuyện.

Rượu qua ba tuần, bầu không khí trên bàn ăn càng sôi nổi.

Cố Gia Nhiên có vết xe đổ, không dám uống nhiều. Nhưng thật sự không lay chuyển được Mạnh Nguyên, khó mà từ chối lời mời rượu một ly lại một ly, uống đối phó một hồi. Không bao lâu, cậu cảm thấy người nóng lên, liền dứt khoát ra ngoài đến phòng vệ sinh rửa tay, cũng không gấp về, đứng ở chỗ rẽ nhà hàng hít thở không khí.

Ôn Ngôn thấy cậu đi ra ngoài lâu rồi mà còn chưa trở về, sợ cậu uống nhiều say, liền đi tìm cậu. Tìm một vòng thì thấy cậu trốn ở một góc đỡ ra, nở nụ cười, vừa định lên tiếng, đã thấy Cố Gia Nhiên giờ ngón trở lên nhẹ nhàng suýt một cái. Hắn dừng chân lại, quả nhiên cách một bức tường phòng lưu trữ đồ nghe tiếng nói chuyện đứt quãng truyền đến: “... Chẳng qua là ý vào Phương Nguyên... Sư huynh đành nhận xui thôi...”

Chân mày Ôn Ngôn nhíu lại. Hắn thoáng nhìn qua Cố Gia Nhiên, đối phương nghiêng người dựa vào trên tường, hai tay khoanh lại, trên mặt không có biểu cảm gì.

Cuộc đối thoại vẫn còn tiếp tục, đối phương dường như đang gọi điện thoại cùng người nào đó.

“Anh nên tới hiện trường mà xem, diễn xuất thật sự là vô cùng thâm hiểm... Em đây nhiều lúc thấy Mạnh đạo muốn chết luôn.”

“... Chờ xem, Tiểu Vương Tử sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để quảng bá...”

“... Cũng đúng, mẹ hắn cũng không tốt lành gì, không phải nói có nhiều chân với đạo diễn sao...”

“Ha ha ha ha... Sư huynh thật tuyệt... Đúng vậy... Lát nữa...”

...

Cho đến khi cuộc điện thoại kết thúc, vui vẻ ngâm nga hát trở lại bàn tiệc, hắn cũng không biết được lời hắn nói đã sớm bị người ta nghe không sót điều gì.

Thành thật mà nói, lúc đó có chút xấu hổ.

Bị ép nghe người khác nói xấu cũng thôi, đã vậy đương sự bị nói xấu còn đứng đối diện. Đến khi đối phương đi xa, Ôn Ngôn nhướng nhướng mày: “Xem ra nhân duyên của cậu không tốt lắm. “

Giờ phút này, Cố Gia Nhiên rất cảm kích Ôn Ngôn. Hắn không nói câu an ủi nào thật sự là quá tốt, đây là thứ hiện tại Cố Gia Nhiên không cần nhất.

“Đại khái người nổi tiếng nhiều thị phi thôi!” Lúc nói câu này, trong mắt Cố Gia Nhiên lộ ra chút mệt mỏi cùng giễu cợt, “Có thuốc lá không?”

Ôn Ngôn có chút bất ngờ: “Tôi nghĩ cậu không hút thuốc lá.” Trong tài liệu rõ ràng nói cậu không hút thuốc lá, trong mấy ngày ở chung với hắn, cũng chưa từng thấy cậu hút thuốc lần nào. Đương nhiên, dù vậy, Ôn Ngôn vẫn đưa cho cậu một điếu thuốc.

Cố Gia Nhiên nhận lấy xoay người dựa lên bệ cửa sổ, châm lửa, nhưng không hút — tay phải của cậu đặt trên cạnh cửa sổ, tay trái vươn ra ngoài cửa sổ, ngón giữa và ngón trỏ kẹp lấy điếu thuốc, khói xám lượn lờ theo luồng gió bay đi.

“Biết hút. Có thời gian tôi rất ỷ lại vào nó.” Giọng Cố Gia Nhiên có chút trầm thấp, như là rơi vào hồi ức.

Ôn Ngôn lẳng lẳng nhìn cậu. Người trong giới này, thuận buồm xuôi gió chung quy cũng là lông phượng sừng lân. Đừng thấy mình tinh trên sân khấu vẻ vang, hạ đài, mỗi một người đều mang trong mình một đồng hồ ức bất kham phiền muộn. Hắn thấy quá nhiều rồi.

“Anh không hiểu kỳ sao? Tỷ như chuyện của tôi và ba tôi, hoặc chuyện năm đó của ba tôi và mẹ, hoặc là cái gì khác, nếu như anh hỏi, tôi sẽ nói cho anh biết.”

Cố Gia Nhiên ngẩng đầu, nghiêng mặt sang nhìn Ôn Ngôn. Khóe mắt của cậu có hơi nhướn lên, lại dường như đo đỏ, nhưng mà bên mép lại chứa đựng một nụ cười.

Cậu đang kích động hắn.

Ôn Ngôn bỗng nhiên ý thức được điểm này. Cậu dường như rất hy vọng hắn có thể giống như lời cậu nói hỏi ra những câu hỏi đó, nhưng mà —

“Nhưng cậu cũng không muốn nói cho tôi biết. “

Đúng vậy, chính là như vậy. Cậu cũng không phải thật sự muốn cởi trần vết thương của mình trước mặt người khác, cậu chỉ là muốn dùng một cách thức để làm khó bản thân, ép buộc bản thân.

Hoặc có lẽ là, lãng trì bản thân.

Tại sao?

Cố Gia Nhiên không nhúc nhích nhìn hắn, Ôn Ngôn cũng nhìn đối phương. Hắn vốn có dáng dấp cao to hơn Cố Gia Nhiên, lần đối mắt này, trái lại có mấy phần giống như đang giằng co.

“Ôn Ngôn.” Cố Gia Nhiên khẽ gọi một tiếng.

Tâm Ôn Ngôn giống như bị lông vũ phất qua, hơi ngứa, có chút mềm mại, lại có chút đau buốt. Đây là lần đầu tiên hắn nghe Cố Gia Nhiên gọi tên hắn, giọng nói của cậu yếu ớt như bong bóng xà phòng, chỉ cần vừa đụng, sẽ vỡ nát.

Tay Ôn Ngôn nhịn không được nắm lại.

“Cố Gia Nhiên, tôi hy vọng cậu hiểu rõ một việc, mặc kệ khi đó cậu tại sao lại muốn ra giao dịch đó với tôi, lúc này tôi đứng ở đây, là bởi vì tôi xem cậu là bạn. Dù có chuyện gì, tôi đều ở đây. “

Đây là một lời hứa hẹn.

Mặc dù giờ phút này Ôn Ngôn cái gì cũng không biết, nhưng hắn vẫn cho Cố Gia Nhiên một cam kết.

Như gỗ nổi với người sắp chết đuối.

Thật tốt. Thật sự là quá tốt.

Cố Gia Nhiên nhịn không được nghĩ: Có thể gặp được Ôn Ngôn, thật sự là quá tốt.

8. Chương 8: Hòa Thuận

Đến khi Ôn Ngôn và Cố Gia Nhiên trở lại bàn, một vòng mời rượu lại bắt đầu.

Hai người mới vừa ngồi xuống, Tùy Thành ở trong phim đóng vai bạn tốt của Cố Gia Nhiên cầm một ly rượu đi tới. Tùy Thành là người mới ký hợp đồng của nhà sản xuất phim Triệu Lượng Kỳ nổi tiếng, mới

vừa ký đã có thể nắm được vai nam thứ trong bộ phim này, đủ thấy được có mấy phần lợi hại. Mặc dù là người mới, hẳn cũng không luống cuống, dù ở trong hoàn cảnh nào, hẳn đều như cá gặp nước.

Cấp cao nhất ngồi ở bàn là Ôn Ngôn, nhưng các staff trong đoàn phim mới chính là cốt lõi của bộ phim này, có thể nói không có bọn họ thì không có bộ phim này, cho nên Tùy Thành vẫn đến kính đồng nghiệp trong đoàn phim trước.

Bắt đầu từ đạo diễn, đến nhà sản xuất phim, rồi đến diễn viên chính, sau khi kính vài người rồi đến Cố Gia Nhiên. Đối mặt với người anh em trong phim, Tùy Thành cười vô cùng chân thành: “Cố ca, tiểu đệ là người mới thích diễn xuất, cái gì cũng không biết, nhờ anh chỉ dạy em nhiều hơn. Nếu như em có chỗ nào làm không đúng, anh cứ nói thẳng, tuyệt đối đừng nể mặt em.”

Cố Gia Nhiên mím môi một cái, đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch: “Quá khiêm tốn, cậu so với tôi lúc mới debut giỏi hơn nhiều, chỗ nào cần tôi dạy cậu. “

Đã kính hết người trong đoàn phim, kế tiếp chính là Ôn Ngôn. Tùy Thành nâng ly rượu, thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Ôn tổng, tôi là người không biết nói chuyện, thế nhưng có một việc hôm nay tôi phải nói, trong giới nhiều công ty ảnh thị như vậy, tôi phục nhất chính là Lam Hải chúng ta — Ôn đồng tay trắng làm nên sự nghiệp, cùng Ôn tổng ngài dệt hoa thêu gấm. Thật sự rất lợi hại. “

Lời này vừa nói ra Kỷ Tự cũng nhìn hẳn nhiều hơn hai lần.

Ôn Ngôn mỉm cười, nhưng lại không nhìn: “Cảm ơn. Cậu trong phim này đóng vai gì?”

Tùy Thành không ngờ đối phương vậy mà lại chú ý đến hẳn thật, vội mở miệng nói: “Nam thứ Giản Minh Hoan, tôi là bạn của Cố ca.”

Ôn Ngôn gật đầu: “Đã nhìn ra. “

Kỷ Tự vừa nghe bật cười: “Cái này cũng có thể nhìn ra được?”

Ôn Ngôn: “Đương nhiên, gương mặt hoàn hảo để diễn vai phụ.”

Câu này vừa thốt ra, bầu không khí trên bàn nhất thời lạnh ba phần, đạo diễn cùng nhà chế tác hai mặt nhìn nhau.

Vai chính và vai phụ, ở trong giới này, đó chính là cách phân tuyến rõ rệt. Mỗi một diễn viên mới vào nghề, ai mà không muốn nổi, ai mà không muốn có một vai chính? Gương mặt hoàn hảo để diễn vai phụ, câu này nói ra từ miệng một ông lớn công ty ảnh thị, ai nghe kiểu gì cũng cảm thấy như nguyên rủa.

Cố Gia Nhiên không nhịn được thoáng nhìn qua Ôn Ngôn.

Ôn Ngôn dường như hồn nhiên không biết, tiếp tục nói: “Đừng nói, ngay cả thanh âm cũng vậy.”

Sắc mặt Tùy Thành bắt đầu khó coi. Nếu như nói câu đầu tiên hắn chưa phản ứng kịp, thì câu này cơ bản đã có thể xác định Ôn Ngôn đã ghim hắn — thiếu điều chỉ vào mũi nói hắn từ da đến xương, từ trong ra ngoài chính là mệnh vai phụ, cả đời cũng không nổi được. Hắn khẳng định mình cùng vị tổng giám đốc này chưa từng gặp nhau lần nào, không biết ác ý đến từ đâu, nhưng lời kính rượu đã nói vẫn phải diễn. Hắn nhắm mắt uống hết rượu trong ly, tự giễu nói: “Các vị lãnh đạo chê cười.” Nói xong lại vội vã kính rượu tất cả mọi người, sau đó giống như trốn chạy về chỗ mình ngồi.

Không khí trên bàn có chút xấu hổ, trong lúc nhất thời không ai dám mở miệng. Ôn Ngôn không để ý, Kỷ Tự dường như có điều suy nghĩ, chỉ có Tổng Tiểu Tiểu hình như nghĩ đến chuyện gì đó, cười nói: “Lại nói, trên bàn chúng ta có một gương mặt vai chính, fans trên weibo cứ hô hào muốn anh debut cơ!”

Tổng Tiểu Tiểu nói chính là Kỷ Tự.

Sau khi Ôn Ngôn tiếp quản Lam Hải, công ty có rất nhiều thay đổi. Nguyên nhân có lẽ là bởi vì đoàn đội trẻ tuổi, tiếp thêm sinh khí rất nhiều. Ví dụ như Kỷ Tự Kỷ Phó tổng, bên trong công ty, tác phong hắn lúc làm việc được công nhận là chu toàn, hết sức trợn trụi; Mà bên ngoài, vốn chỉ là vì xã giao mới cần mở weibo nói mấy câu hài hước, cộng thêm đáng dấp đẹp trai, khiến người ta không nhịn được sinh lòng hảo cảm, cuối cùng kéo được một nhóm người hâm mộ.

Kỷ Tự vừa nghe mặt liền tỏ vẻ tự mãn: “Fans của tôi cũng nói, tuy là tôi có sắc, cũng có tài nguyên, thế nhưng bây giờ sức lực có hạn, vẫn phải chuyên tâm hoàn thành chức vụ của mình đã. “

Lời nói ra người trên bàn ai cũng bật cười, bầu không khí cuối cùng cũng nóng lên lần nữa.

Ăn tối xong, Ôn Ngôn cùng Cố Gia Nhiên một trước một sau về nhà. Cố Gia Nhiên từ sau khi Tùy Thành mời rượu xong tâm sự vẫn có chút nặng nề, đến khi đứng trước ghế sofa ở phòng khách, cậu do dự mở lời: “Ôn tổng, ngày hôm nay...”

Ôn Ngôn cởi tây trang, thuận tay vút lên trên ghế sofa: “Ngày hôm nay làm sao?”

Cố Gia Nhiên thở dài: “Cậu ta ở sau lưng nói tôi như vậy tôi không phải là không tức giận, thế nhưng Ôn tổng, anh thật sự không cần phải — “

“Vui không?”

Cố Gia Nhiên ngạc nhiên: “Cái gì?”

Ôn Ngôn cởi nút tay áo ra, cuốn tay áo sơ mi lên: “Tôi hôm nay nói hắn như vậy, cậu cảm thấy vui không?”

Cố Gia Nhiên hiểu ra: “Ôn tổng, tôi — “

“Tôi chỉ hỏi cậu có vui hay không?”

Cố Gia Nhiên nhắm mắt lại, qua thật lâu mới khẽ nói: “Vui. “

Từ khi debut tới nay, mỗi ngày cậu đều phải đối mặt với đủ loại công kích. Giống như Tùy Thành cùng tổ phim, trước mặt một kiểu, sau lưng càng không lạ gì. Lâu dài, ngay cả chính cậu cũng cảm thấy chút chuyện này có tính là gì, mọi người ai chẳng như vậy. Vậy mà vì chút chuyện nhỏ hôm nay Ôn Ngôn ra mặt từ chối vì cậu, Cố Gia Nhiên có một loại cảm giác không nói ra lời được.

Ôn Ngôn nhin không được bật cười: “Cậu xem, làm người vẫn có chỗ thoải mái mà.”

“Đó là bởi vì Ôn tổng anh cái gì cũng có.” Cố Gia Nhiên rũ tầm mắt xuống.

Ôn Ngôn không phản bác cậu, vòng vo trọng tâm câu chuyện: “Con người cậu cũng hẹp hòi quá. Lúc trước chẳng qua chỉ đùa với cậu, vậy mà lại né tránh tôi.”

Nghe câu này, Cố Gia Nhiên có chút không phục: “Ôn tổng, có một số chuyện không thể nói đùa. “

Ôn Ngôn dừng động tác tay lại, nhìn cậu một cái, cười như không cười: “Oh?”

Cố Gia Nhiên: “...”

Cố Gia Nhiên giống như nhận thua, nổi giận nói: “Ôn tổng anh thật biết nói chuyện, tôi nói không lại anh.” Nói xong cậu quay mặt đi không nhìn hắn nữa.

Cố Gia Nhiên mang theo chút nóng nảy, cả người nhìn có sức sống hơn nhiều. Ôn Ngôn một mặt nhin không được nhìn cậu chăm chăm, một mặt không biết nghĩ đến cái gì, lại bật cười.

Một ngày không tính là yên ổn, cuối cùng cũng kết thúc. Đối với Cố Gia Nhiên mà nói, cậu ngủ ngon giấc ngoài ý muốn, thậm chí còn nằm mơ. Trong mơ, cậu trở về cái ngày đầu đây khi đến biệt thự Thanh Hà: Bên cạnh không có ai, cậu đứng ở giữa phòng khách trống trải, mở mịt luống cuống nhìn một cậu bé khác từ trên thang lầu đi xuống: Thân hình hắn từ trong bóng tối hiện ra, dưới từng tia nắng mặt trời lướt qua gương mặt non nớt nhưng đẹp trai, giống như là một bức tranh, bức tranh sơn dầu chờ đợi đã lâu dần dần hiện ra —

“Em chính là em trai anh sao? Chào em, anh là Phương Tinh Viễn. “

9. Chương 9: Bạn Thân

Bái Bì Đại Vương V: Rất nhiều người gửi tin nhắn riêng cho Đại Vương muốn Đại Vương phốt Cố Gia Nhiên, kỳ thật vị này không cần tôi phốt ơ! Trả lời một lần luôn nha!: Là con riêng Phương Nguyên không sai, có thể Hot quả thật có Phương Nguyên nhúng tay, cha con bất hòa là giả, nói lung tung; Có scandal với nữ diễn viên họ L là giả; Cậu chàng này là kiểu người rất cao ngạo, cơ bản rất hiếm khi nói chuyện với người khác.

Hoa Hồng tính tình rất tệ: Acc kinh doanh cmn rãnh! Nữ diễn viên họ L này trước đây không phải là mấy người ám thị sao!!!

Nhà của CQ: Đó giờ vẫn không thích, diễn xuất tệ mà vẫn nổi được.

Hôm nay mua đồ Amway không: Chỉ có tôi tò mò cuộc tình tay ba năm đó giữa Phương Nguyên cùng Cố An Dương và vợ chính thức sao? Ngày trước thấy hình hai người bọn họ chụp chung, rất xứng đôi đó!

Lưu Khởi San V: Trong giới giải trí dường như không có scandal liên sống không nổi.

Điệp Vũ Phong Nhai: Cảm giác mắt nhìn của đoàn đội Cố Gia Nhiên cũng không tệ lắm, chọn phim đều rất hay, thích.

...

“Mày thấy sao?” Ôn Ngôn chỉ vào tài khoản weibo đang được reblog cực nhiều trên màn hình nói.

Kỷ Tự nghiêng đầu qua thoáng nhìn, sau đó giễu cợt nói: “Mày cũng không phải không biết loại tài khoản kinh doanh này chủ yếu là up cho người thường xem, mày xem nó không bằng xem tao đi. Nói mới nhớ, mày gần đây quan tâm tới Cố Gia Nhiên hơi nhiều đó. “

Ôn Ngôn gật đầu: “Tao muốn ký hợp đồng cậu ấy về Lam Hải.”

Kỷ Tự ngồi thẳng người lại, sững sốt nói: “Không nói đùa?”

Ôn Ngôn: “Nhìn tao giống như đang nói đùa?”

Kỷ Tự suy nghĩ một chút: “Kỳ thật trước đây tao cũng từng nghĩ tới chuyện này. Điều kiện các phương diện của Cố Gia Nhiên không tệ, điểm yếu duy nhất là diễn xuất. Nói thật cậu ấy diễn cũng không tệ lắm, nhưng khi được khi không, cảm giác rất không ổn định. Cậu ấy ký kết với AT Entertainment là ý của đạo diễn Phương Nguyên, có tầng quan hệ này, tao đoán không đào người được. “

Ôn Ngôn: “Khó trách, tao nhớ ra rồi, Triệu tổng bên kia có giao tình cũ với Phương Nguyên. Ông ấy mấy

năm nay dường như rất ít quay phim, ấn tượng gần đây nhất chính là giúp quốc gia quay phim tuyên truyền, còn có một bộ phim điện ảnh công ích, sau đó là dạy học ở Học viện Điện ảnh, đánh giá phê bình liên hoan phim điện ảnh.”

“Đúng vậy, tao cũng thấy rất lạ. Có người nói năm xưa ông ấy và Cố An Dương là cặp đôi quốc dân, kết quả cuối cùng ông ấy cưới người khác, nguyên nhân chia tay có rất nhiều phiên bản, cũng không biết cái nào mới là thật. Tao đoán nguyên nhân hai cha con bất hòa có quan hệ tới Cố An Dương.”

Ôn Ngôn lại nghĩ tới một việc: “Phương Nguyên cùng vợ chính có phải có một đứa con trai hay không?”

“Qua đời do tai nạn xe.” Kỷ Tự thoáng nhìn Ôn Ngôn, “Có một lời đồn đặc biệt nói là lúc xảy ra tai nạn xe Cố Gia Nhiên cũng ở hiện trường, kết quả bản thân trốn ra được, lại không cứu anh, việc này khiến tim Phương Nguyên nguội lạnh, quan hệ cha con sụp đổ.”

Ôn Ngôn thật lâu không có trả lời. Một lát sau, hắn khép máy tính lại, vỗ vỗ bả vai Kỷ Tự: “Đi thôi, tao hẹn Cố Gia Nhiên đi ăn, cùng đi.”

Cố Gia Nhiên hôm nay quay ngoại cảnh ở khu vực ngoại ô, ở đó có một nhà hàng tư nhân tên “Sơn Phong” rất nổi tiếng. Ôn Ngôn đã lâu không ăn, có hơi thèm, liền gọi Cố Gia Nhiên và Kỷ Tự đi cùng.

Sơn Phong nổi tiếng ở chỗ mộc mạc, cái “mộc mạc” này không phải là món ăn thôn quê dân dã, mà là quang cảnh mộc mạc. Nơi này vốn là một mảnh đất hoang, cây cối hoa cỏ không ít, sau khi chủ tiệm mua mảnh đất này, dựa theo những gì đã có, tiến hành thiết kế kiểu mở, cố gắng đưa thực vật dung nhập vào trong tiệm. Chẳng hạn như ngày hôm nay bọn họ định đến đây ăn, vừa bước vào cửa, đập vào mắt chính là bệ cửa sổ bên cạnh nở đầy hoa tường vi, khiến người ta nhìn không được cảm thấy thoải mái.

Ba người ngồi vào chỗ của mình mỗi người gọi một vài món, rồi rỗi rảnh nói chuyện phiếm. Cố Gia Nhiên bởi vì từ phim trường chạy tới, quần áo cũng không kịp thay, cộng thêm Ôn Ngôn và Kỷ Tự, ba người một tổ hợp tây trang áo sơ mi caravat. Kỷ Tự nhìn một vòng nhìn không được bật cười ra tiếng: “Cảm giác như sắp debut, nhóm Tổng giám đốc.”

Cố Gia Nhiên có chút ngượng ngùng: “Tôi cùng lắm là bình hoa Tổng giám đốc, làm sao so với hai người.”

Ôn Ngôn nhú nhú mày: “Cậu không phải bình hoa.”

Lúc hắn nói câu này giọng không lớn, giống như một giọt nước lặng yên không tiếng động hòa vào đại dương mênh mông. Nhưng ở trong lòng Cố Gia Nhiên lại tạo nên tầng tầng sóng rung động. Tay cầm ly nước của cậu siết chặt lại.

Kỷ Tự nhìn sang Ôn Ngôn, lại nhìn Cố Gia Nhiên, giả vờ không chú ý tới bầu không khí vi diệu giữa hai người, cúi đầu bắt đầu nghịch điện thoại. Ôn Ngôn hoàn toàn không thấy lời mình nói có vấn đề gì. Hắn trước sau luôn cảm thấy Cố Gia Nhiên không đủ tự tin, là diễn viên mà nói, việc này không thể được.

Không bao lâu, đồ ăn lần lượt đưa lên. “Sơn Phong” có một đặc sản là Phù Dung Hà [1], Ôn Ngôn đang chuẩn bị kêu Cố Gia Nhiên nếm thử, thì nghe “Ba” một tiếng, cửa mở ra —

[1] Phù dung hà là một món ăn nổi tiếng về cầu toàn cả sắc hương và vị, thuộc món ăn Quảng Đông. Nguyên liệu chính tôm to/tôm hùm, trứng gà các loại.

“Rèm châu lấp lánh lay hơi gió, hương giá tường vi ngát viện bay. [2]” Ngữ điệu người ngâm thơ lười biếng khác thường, mái tóc thì vừa vàng vừa ngắn quá lố, kính râm che khuất nửa gương mặt, chỉ lộ ra chiếc cằm đẹp cùng cái miệng nói không ngớt, “Mới thấy trên tường bên ngoài viết. Gia Nhiên, sao tôi cảm giác cậu đen đi vậy... Oh, quên tháo kính râm.”

[2] Hai câu thơ trong bài Sơn Đình hạ nhật: Thủy tinh liêm động vi phong khởi, mận giá tường vi nhất viện hương.

Không đợi Ôn Ngôn và Kỷ Tự phản ứng, Cố Gia Nhiên đã đứng lên, vẻ mặt vừa mừng vừa lo: “Thụy Chi?!”

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp của người nọ cong lên, giang hai tay ra: “Đúng vậy, tôi đã trở về.”

Người vừa tới không phải là ai khác, chính là bạn thân ở nước Anh của Cố Gia Nhiên, Hà Thụy Chi.

Cố Gia Nhiên giới thiệu đơn giản, Ôn Ngôn và Kỷ Tự liếc nhìn nhau một cái. Kỷ Tự cân nhắc một hồi, mở lời cười nói: “Hà? Tôi chợt nhớ tới, Đồng sự của Thông Vũ — “

“Không sai, Hà Hồng Vũ là ba tôi, tôi là con riêng của ổng, đứng thứ ba, Hà Thụy Chi.” Lúc nói câu này, cậu đang cầm đĩa của Cố Gia Nhiên gấp một con tôm, vừa ăn vừa khen, “Gia Nhiên, tôi nói chứ, con tôm này ăn ngon thật, măm măm măm. “

Kỷ Tự: “...”

Cũng không biết Hà tam công tử này là IQ quá kém hay là không kiêng nể gì cả, loại chuyện riêng tư thế này lại thoải mái nói lớn như vậy. Trán Ôn Ngôn giật giật, gọi nhân viên phục vụ đem thêm một bộ bát đĩa.

Cố Gia Nhiên có chút bất đắc dĩ: “Thụy Chi, cậu trở về sao không nói cho tôi biết, hơn nữa sao cậu biết tôi ở đây?”

Hà Thụy Chi lại chuyển hướng chiếc đĩa sang niêu cà tím: “Tôi gọi điện thoại cho Du Du, muốn cho cậu bắt ngờ.”

Thậm chí cả trợ lý của Cố Gia Nhiên cũng quen thuộc, Ôn Ngôn nhin không được lại nhìn cậu ta thêm một

lần.

Có lẽ là ánh mắt ba người nhìn một người ăn quá mức mãnh liệt, một lát sau, Hà Thụy Chi rốt cục buông đũa xuống. Cậu chậm rãi lau miệng, hỏi: “Hai vị này là?”

Đã ăn cả buổi rồi mới nhớ hỏi sao?! Kỷ Tự ở trong lòng oán thầm.

Cố Gia Nhiên cũng có chút xấu hổ: “Là tôi sai, vị này chính là Ôn tổng của truyền thông Lam Hải, vị này chính là Kỷ tổng.” Sau đó cậu nhìn hai người nói xin lỗi: “Thụy Chi sống ở nước ngoài lâu, có chút... không để ý tiểu tiết, có gì không đúng, tôi thay cậu ấy xin lỗi hai vị.”

Kỷ Tự cười cười: “Đâu có, tính cách như Hà tam công tử, hiện nay đang rất thịnh hành.”

Hà Thụy Chi lộ vẻ xúc động: “Không hổ là làm trong ngành truyền thông, thật tinh mắt. “

Kỷ Tự: “...”

Cơm nước xong trước khi đi Ôn Ngôn còn hỏi thăm có cần tiện đường tiễn Hà Thụy Chi một đoạn hay không, Cố Gia Nhiên lắc đầu: “Không cần Ôn tổng, đoán chừng cậu ấy sẽ muốn đến phim trường, sau đó chờ tôi ăn cơm chiều.”

Ôn Ngôn ngừng một lúc: “Cảm tình hai người thật tốt. “

Cố Gia Nhiên cười cười: “Bạn bè nhiều năm, anh và Kỷ tổng cũng giống vậy đi.”

Ôn Ngôn gật đầu, không nói thêm nữa.

Đến chiều, Ôn Ngôn nhận được điện thoại của Cố Gia Nhiên, cậu hỏi Ôn Ngôn có không phiền không khi cậu đưa Hà Thụy Chi đến Phỉ Thúy Vân Sơn, bởi vì đối phương nói muốn ăn sủi cảo, nhà cậu thì không có gì cả, chỉ có nhà Ôn Ngôn có nguyên liệu nấu ăn đầy đủ.

Ôn Ngôn suy nghĩ một chút, nói: “Không có việc gì, cậu cứ xem như nhà mình. Để cho tôi một phần sủi cảo là được.” (Đậu: Ồ ~ chưa gì đã cho xem như nhà mình)

Buổi tối về đến nhà, quả nhiên thấy Cố Gia Nhiên và Hà Thụy Chi đang ở trên bàn cán bột, làm sủi cảo, cậu được cậu không nói chuyện phiếm. Hắn đi tới nhìn xem, đã được không ít.

Cố Gia Nhiên cười nói: “Ôn tổng, anh thích nhân bánh gì? Có thịt heo cải xanh và hành lá trứng gà.”

Mắt Cố Gia Nhiên sáng lấp lánh, trên mặt có một vệt trắng nhỏ, chắc là dính bột mì. Đúng lúc Hà Thụy Chi vào phòng bếp lấy đồ, Ôn Ngôn xúc động, nhin không được lấy ngón tay ở trên mặt cậu quẹt một cái. Cố Gia Nhiên sững sốt, chỉ cảm thấy trên mặt nơi bị hấn chạm qua âm ỷ nóng lên. Trong lòng cậu run rẩy, vội vã cúi đầu. Ôn Ngôn nhìn lỗ tai cậu đỏ lên, giấu đầu hỏ đuôi nói: “Dính bột mì. Tôi ăn thịt heo cải xanh.” Sau đó trở lại phòng khách, lật tạp chí ra.

Nói là xem tạp chí, thật ra Ôn Ngôn vẫn luôn nghe lén hai người nói chuyện. Vốn cho rằng Hà Thụy Chi sẽ nói nhiều, Cố Gia Nhiên nói ít, không ngờ là Cố Gia Nhiên hỏi một câu, Hà Thụy Chi trả lời một câu.

Quả nhiên là bạn bè lâu năm, trước mặt bạn mới đúng là không giống. Ôn Ngôn không nhin được nghĩ. (Đậu: Nghe có mùi chua đầu đây:)))

“Tôi nghĩ cậu sẽ không trở về.”

“Tôi đâu biết đâu lão già đó lại nổi điên cái gì, lại gọi tôi về. Anh cả tôi kia cậu cũng không phải không biết, phòng tôi như phòng cướp.”

“Vậy đi không?”

“Không đi! Ông kêu tôi tới công ty học hỏi. Ông trời, tôi cái gì cũng không biết, đi bưng trà rót nước sao?” Hà Thụy Chi hình như có chút bực dọc.

“Từ từ sẽ biết!”

“Ừ. Đúng rồi, cậu đã tìm được đồ chưa? Có muốn tôi nhờ ba tôi — “

“Vẫn chưa. Không sao cậu không cần xen vào.”

“Được rồi. “

...

Lúc sau hai người lại nói gì đó, Ôn Ngôn không nghe rõ nữa.

Đến lúc ăn cơm tối, Ôn Ngôn giả vờ lơ đãng nhắc tới: “Vừa nãy hình như nghe Hà thiếu nói, phải đến công ty đi làm sao?”

Hà Thụy Chi nghi hoặc nhìn hấn, gật đầu: “Đúng vậy, Ôn tổng, làm sao vậy?”

Ôn Ngôn nở nụ cười: “Quả nhiên trưởng bối thiên hạ đều giống nhau, muốn bồi dưỡng người thừa kế đều trui rèn bằng cách cơ bản nhất.”

Hà Thụy Chi bĩu môi: “Tôi không phải là người thừa kế gì đâu.”

Ôn Ngôn gật đầu: “Có điều, đến công ty nhà mình chung quy vẫn có phần khó khăn. Hà thiếu có muốn tới Lam Hải hay không?”

Cố Gia Nhiên nhìn về phía Ôn Ngôn.

Ôn Ngôn: “Lần trước cậu đã gặp Kỷ Tự là Phó tổng công ty chúng tôi, năng lực của cậu ta cậu hỏi Cố Gia Nhiên là biết, cậu đi theo có thể học được không ít thứ, ví dụ như đàm phán công việc, lễ nghi xã giao gì đó. Công ty chúng tôi với công ty nhà cậu không liên quan nhau, cũng không có bí mật thương nghiệp gì, còn rất tự do, thế nào?”

Hà Thụy Chi động lòng: Dù sao ý của lão già vẫn là trui rèn, cùng ai mà không được? Quan trọng nhất là theo Kỷ Tự nhất định thoải mái hơn so với theo anh cả cậu.

“Thật sự có thể?” Hà Thụy Chi vẫn có chút không tin.

Ôn Ngôn mỉm cười: “Đương nhiên. “

Sự việc cứ quyết định như vậy. Ôn Ngôn cho cậu biết rõ ngày tháng đến Lam Hải làm việc, đảm nhiệm chức trợ lý của Kỷ Tự. Ba người ăn xong lại uống trà, sau đó tiễn Hà Thụy Chi vô cùng cao hứng về, Cố Gia Nhiên có chút lo lắng: “Tốt như vậy sao, Ôn tổng? Thụy Chi thật sự cái gì cũng không biết.”

Ôn Ngôn giúp cậu thu dọn chén đĩa: “Đừng lo, không biết cũng không sao, Kỷ Tự biết dạy cậu ta.”

“Tôi sợ làm lỡ chuyện của Kỷ tổng. “

“Sẽ không.” Ôn Ngôn giống như nhớ đến chuyện gì, sau đó lại hỏi, “Vừa rồi nghe hai người trò chuyện, cậu đang tìm thứ gì? Cần tôi giúp một tay không?”

Cố Gia Nhiên dừng tay lại.

“Đúng vậy, Ôn tổng, tôi đang tìm một vật.”

“Là cái gì?”

Cố Gia Nhiên ngồi xuống ghế. Qua thật lâu, cậu mở miệng nói:

“Một sợi dây chuyền mặt chuồn chuồn.”

10. Chương 10: Dây Chuyền

Ánh sáng ngọn đèn trần phía trên bàn ăn chiếu xuống người Cố Gia Nhiên, tạo thành một cái bóng đầy cô đơn.

“Mẹ tôi sau khi qua đời, để lại di chúc. Đầu tiên là đem tất cả trang sức nữ trang ủy thác cho công ty uy tín bán đấu giá, sau đó quyền tặng tất cả tiền đấu giá cho cô nhi viện.”

“Trong đó có một món trang sức, là một cái dây chuyền mặt chuồn chuồn.”

“Tôi muốn tìm người mua, mua lại từ người đó. Nhưng bán đấu giá tuy công khai, toàn bộ tư liệu lại bảo mật nghiêm ngặt, lại qua nhiều năm rồi, đến bây giờ tôi vẫn chưa tìm được.”

“Sợi dây chuyền này, đối với tôi mà nói rất quan trọng.”

Ôn Ngôn muốn nói gì đó, nhưng hần lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Cố Gia Nhiên ngẩng đầu: “Anh biết mẹ tôi đi! Cố An Dương.”

Ôn Ngôn gật đầu: “Mẹ tôi rất thích bà. Nhà tôi có rất nhiều đĩa phim mẹ cậu đóng.”

Cố Gia Nhiên nở nụ cười, thần sắc trở nên dịu dàng: “Đúng vậy, người diễn xuất rất tuyệt. Tôi không thừa hưởng được thiên phú của mẹ, thật đáng tiếc.”

Ôn Ngôn nhìn cậu không nói gì.

“Nói ra anh có lẽ không tin, thật ra chúng tôi rất ít khi ở chung. Hoặc thật ra rất nhiều, nhưng tôi quá nhỏ không nhớ rõ.”

Trong phim Cố An Dương tài hoa phong nhã, giống như một đóa hoa không bao giờ tàn lụi, cô chỉ đứng ở đó, không làm gì, cũng thành một bức tranh đẹp. Có thể đối với Cố Gia Nhiên mà nói, trí nhớ khắc sâu nhất với Cố An Dương là lúc bà bị bệnh — Cuối cùng mỗi ngày bà đều ở nhà, mặc dù chỉ nằm trên giường. Cố Gia Nhiên là do bảo mẫu nuôi lớn từ nhỏ, đối với người mẹ này, kỳ thật cậu rất hiếu kỳ, không đủ thân thiết.

Đó có thể là ba tháng trôi qua nhanh nhất cuộc đời cậu. Trong vòng ba tháng, Cố An Dương cùng cậu chơi game, kể chuyện cho cậu nghe, còn gọt táo cho cậu ăn, giống như một người mẹ cực kỳ bình thường, dù cho, người chỉ có thể nằm ở trên giường hoàn thành những việc này. Bà thích nghe một bài hát nhiều lần, một giọng nữ ngâm nga nhẹ nhàng, Cố Gia Nhiên nghe không hiểu ca từ, hỏi bà đang hát gì. Cố An Dương cười cười, nói: “Đây là bài hát dịu dàng nhất thế giới này.” Bà còn thích sờ sợi dây chuyền trên cổ, đó là một sợi dây chuyền mặt hình chuồn chuồn. Cậu rất tò mò: “Mẹ vì sao luôn sờ nó nha?” Cố An Dương trả lời như thế nào? Bà nói: “Bởi vì ah, có nó, liền tìm được chính mình.”

Người suy yếu như vậy, lại đẹp như thế.

Khi đó, Cố Gia Nhiên chỉ có 6 tuổi. 6 tuổi, giữa những tháng đó, cậu bỗng nhiên hiểu mẹ là gì. Cậu có rất nhiều điều muốn nói cùng mẹ, cậu còn có rất nhiều món đồ chơi muốn đưa cho mẹ chơi, cậu còn muốn cùng mẹ nặn đất sét.

Woa, mẹ đó.

Cậu vui đến cả đêm cũng ngủ không yên.

Sau đó một ngày, Cố An Dương qua đời.

Cố Gia Nhiên đứng ở ngoài cửa, nhìn căn phòng trống rỗng không có gì cả.

Không có bài hát lặp đi lặp lại nhiều lần, không có giá treo nước biển, không có Cố An Dương nhìn cậu cười, không có Cố An Dương.

Không có gì cả.

Tàn nhẫn nhất thế giới này là gì?

Là chưa từng có?

Không phải, là đã có, sau đó mất đi.

” ‘Vẫn cứ thích anh’, là một ca khúc rất xưa. “

Ôn Ngôn sưng sốt, ngay sau đó hiểu cậu nói đến bài hát lúc Cố An Dương còn sống nghe nhiều lần kia.

“Bản bà ấy nghe là của một nữ ca sĩ đại chúng, tôi tìm rất lâu mới tìm được.”

“Bài hát bi thương như vậy, mẹ lại nói với tôi, đây là bài hát dịu dàng nhất thế gian, tôi không hiểu. “

Nhưng Ôn Ngôn lại giống như đã hiểu.

Qua một lát, Cố Gia Nhiên thở ra một hơi thật dài, kéo một nụ cười: “Xin lỗi, nghe tôi nói nhiều chuyện vô vị như vậy. Anh đi làm việc của anh đi! Tôi dọn được rồi.” Nói xong cậu đứng lên, chuẩn bị dọn bàn.

Ôn Ngôn chụp tay cậu lại.

Cố Gia Nhiên ngẩng mặt lên nhìn hắn.

Đêm hôm đó Cố Gia Nhiên nói rất nhiều. Cậu từ đầu đến cuối rất bình tĩnh, giống như là đang kể một câu chuyện không liên quan đến mình. Ôn Ngôn không biết ẩn dưới đôi mắt đó có bao nhiêu cuộn trào mãnh liệt, thậm chí, có khi còn nhiều hơn, cậu vẫn không nói hết. Cậu nhìn qua rất cô độc, bóng dáng rất mờ nhạt, mờ nhạt đến mức dường như một giây sau sẽ biến mất khỏi thế giới này. Nếu như có thể, hắn thật hy vọng —

Tay Ôn Ngôn chậm rãi dùng sức kéo Cố Gia Nhiên đến trước mặt của hắn. Hai người mặt đối mặt, cách một cái bàn, hơi thở hòa vào nhau. Trước đôi mắt kinh ngạc mở to của Cố Gia Nhiên, Ôn Ngôn ở trên trán cậu hôn một cái.

“Anh — đây là —?”

“Đây là, dịu dàng thế giới tặng cậu.”

— Thế giới này cần có thứ gì đó, giữ cậu lại.

...

“Đây là, dịu dàng thế giới tặng cậu.” Câu nói hay nhất trong tuần Đậu nghe. Lúc edit chương này đúng lúc nhạc play tới bài Thiên Hạ Vô Song (OST Thần điêu đại hiệp bản 2006), vừa nghe vừa edit xúc động đến sợ:))

11. Chương 11: Điện Ảnh

Cố Gia Nhiên không nhớ rõ cậu trở về phòng như thế nào. Cuộc trò chuyện buổi đêm đã hao hết toàn bộ tâm sức của cậu, cậu thậm chí còn không có sức lực dư thừa để nghĩ ngợi đến nụ hôn nhẹ tựa lông hồng kia.

Cậu mở to mắt nằm ở trên giường, đầu hỗn loạn, trong lòng mềm mại nhẹ nhàng, không hiểu sao có chút

âm áp.

Cậu chưa từng nghĩ sẽ có một ngày cậu sẽ nhắc tới Cố An Dương với Ôn Ngôn. Trước đó, cậu chỉ cùng hai người nói về mẹ: Một là Hà Thụy Chi, hai là bác sĩ tâm lý.

Cậu không biết mình phải định nghĩa Ôn Ngôn như thế nào, mặc dù bây giờ bọn họ là bạn bè, nhưng ngay từ đầu cậu đúng là vì nguyên nhân nào đó mà tiếp cận hẳn. Cậu cũng đã sớm suy nghĩ xong, thời gian là một bộ phim, chỉ cho mình thời gian là một bộ phim, cậu muốn ở cùng Ôn Ngôn dưới một mái nhà một thời gian ngắn: Bạn bè, khách trọ, hoặc chỉ là người xa lạ tá túc, dù lấy thân phận gì cũng được. Coi như là hoàn thành một tâm nguyện của chính mình.

Nhưng mà, cậu không hề biết Ôn Ngôn là người như vậy.

Sẽ cùng cậu nấu cơm, sẽ cùng cậu tán dóc rất nhiều chuyện thú vị, lại nói đùa, lại an ủi cậu, biết ra mặt giúp cậu, lại rất nghiêm túc nói mình là bạn của cậu. Nhưng vốn dĩ, cậu chỉ muốn ở xa xa nhìn hẳn, cũng thật sự không muốn cùng vị Tổng giám đốc này có qua lại quá nhiều.

Ôn Ngôn thật tốt quá.

Cậu không nhận được nghĩ: Hẳn đối với tất cả bạn bè của mình đều như vậy sao?

Ở bên cạnh hẳn, bạn sẽ luôn cảm thấy thoải mái, nhẹ nhõm, an toàn. Cậu rất muốn để mặc cho chính mình sa vào trong đó, nhưng là, không được.

Cố Gia Nhiên chậm rãi nhắm mắt lại, cậu đã quá tham rồi.

=====

Ôn Ngôn mở phim điện ảnh nổi tiếng của Cố An Dương ra, ‘Khởi Chu Ký’.

Cốt truyện không tính là mới lạ độc đáo, một nhóm người thân phận khác biệt, ai cũng là người trẻ tuổi, bởi vì một chuyện gì đó mà tập trung lại với nhau, rồi bắt đầu cuộc hành trình giang hồ vĩ đại. “Khởi chu” tức là “căng buồm”, giang hồ lớn như vậy, đang chờ bọn họ căng buồm ra khơi.

Dù sao cũng là phim cũ, chất lượng so với hiện tại không tính là rõ nét, thể nhưng tạo hình trang phục nhân vật vẫn rất đẹp. Ở trong phim, Cố An Dương một mình diễn hai vai, một đôi tỷ muội sinh đôi. Hai người là sát thủ, không có tên tuổi, chỉ có biệt danh, một người tên là Tinh Đình [1], một người tên là Hồ Điệp.

[1] Tinh Đình: Chuẩn chuẩn

Tinh Đình và Hồ Điệp giống nhau như đúc, tính cách cũng gần như giống nhau. Ý của “gần như”, là yêu cầu Cổ An Dương diễn xuất khác biệt cực kì nhỏ — để khán giả không nhìn ra, nhưng lại có vẻ như đã nhìn ra.

Lúc đối mặt với nam chính, đôi tỷ muội bướng bỉnh này đặc biệt thích chơi trò “Đoán xem ta là ai”, nam chính chưa từng đoán đúng một lần. Sau đó có một ngày hắn lại đoán sai chọc cho đôi song bào thai nhìn hắn cười lớn, mắt Tinh Đình thoáng nhìn sang Hồ Điệp.

Một cảnh vô cùng ngắn ngủi.

Một bộ phim 90 phút, cảnh này thậm chí không đến một giây.

Chỉ có khán giả kỹ tính tinh tế mới phát hiện: Tinh Đình và Hồ Điệp, dường như có điểm không giống.

Nhưng giang hồ hiểm ác đáng sợ, trong một lần đuổi giết, hai tỷ muội thất lạc với đội ngũ. Đoàn người ở địa điểm giao hẹn chờ thật lâu, kết quả chỉ chờ được Hồ Điệp. Thì ra Hồ Điệp bị thương suýt chút nữa rơi xuống vách đá, mà Tinh Đình vì cứu nàng, đã chết.

Cốt truyện cuối cùng, bọn họ vượt qua khó khăn, rốt cục cũng đánh bại phe phản diện. Bình minh hé sáng, đoàn người đứng ở từng giao lộ khác nhau, từ nay về sau bọn họ sẽ phiêu bạt chân trời. Trước khi đi, nam chính bỗng nhiên đưa ra một yêu cầu, muốn chơi lại trò Đoán xem ta là ai kia.

Hồ Điệp đáp ứng hắn, nói: “Đoán xem ta là Tinh Đình hay là Hồ Điệp?”

Nam chính im lặng thật lâu, cuối cùng nói: “Tinh Đình.”

Trong mắt Hồ Điệp hiện lên một tầng sương mù, mỉm cười nói: “Người lại đoán sai.”

Sau đó nàng xoay người rời khỏi, gió nhẹ thổi bay tóc của nàng, lộ ra khuyên tai xinh đẹp trên vành tai của nàng.

Khán giả bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Trong phim thỉnh thoảng có hiện cảnh tóc mai, mặc dù không đặc tả, nhưng cũng đủ để ám chỉ. Điểm duy nhất có thể phân biệt được Tinh Đình và Hồ Điệp chính là vành tai vẫn luôn được tóc che kín kia: Tinh Đình là tai trái, Hồ Điệp là tai phải.

Suýt chút nữa rơi xuống vách núi là Tinh Đình, Hồ Điệp vì cứu nàng mà chết. Tinh Đình không chấp nhận được sự thật này, gắng gượng đem mình biến thành Hồ Điệp, từ nay về sau thay nàng sống tiếp.

Hồ Điệp chết, Tinh Đình cũng chết tâm, còn có một đoạn không biết là Hồ Điệp hay là Tinh Đình, tình cảm như có như không kia cũng đã chết.

Từ cái nhìn hiện tại, phim này không có quá nhiều rung động. Nhưng nó lợi hại nhất ở chỗ: Mọi thứ đều phù hợp.

Cốt truyện, âm nhạc, tạo hình, hình ảnh, gương mặt diễn viên, ánh mắt, động tác, tâm tình, ống kính xa gần, để lại sự minh bạch và ám chỉ, mọi thứ đều phối hợp vừa vặn.

Bộ phim này nâng hai người thành siêu sao, một là Cố An Dương, một người khác chính là đạo diễn Phương Nguyên.

Ôn Ngôn đem màn hình dừng lại ở cảnh đặc tả gương mặt của Cố An Dương, mắt của Cố Gia Nhiên và bà quả thật giống y như đúc. Hắn nhìn chăm chú một hồi, đứng lên đi ra ngoài ban công, từ ban công có thể nhìn sang phòng ngủ Cố Gia Nhiên, đen như mực, cậu dường như đã ngủ. Cũng tốt, trong thành phố này nhiều người mất ngủ như vậy, hy vọng trong đó vĩnh viễn không có cậu, ngủ ngon!

12. Chương 12: Trợ Lý

“Tao cũng không nhớ là tao cần một trợ lý.” Kỷ Tự ngồi trên ghế sofa phòng làm việc Ôn Ngôn, định bụng ngồi ỳ tại chỗ không đi.

Sáng sớm mới vừa tới công ty, ban quản lý nhân sự liền thông báo cho hắn chiều hôm nay sẽ có trợ lý mới đến báo cáo với hắn, hắn không hiểu ra sao, hỏi ra mới biết được trợ lý mới này là do Tổng giám đốc uỷ nhiệm.

“Là ai nhờ quan hệ đưa người vào sao? Mà trực tiếp sắp xếp vào một ban ngành nào là được rồi, sao phải đưa tới bên cạnh tao?” Kỷ Tự vẻ mặt bất mãn.

Ôn Ngôn nhấp một hớp cà phê, nói: “Người này mà cũng biết, hôm đó đã gặp ở Sơn Phong, bạn của Cố Gia Nhiên, Hà Thụy Chi.”

Kỷ Tự có chút bất ngờ: “Tình huống gì đây? Cố Gia Nhiên nhờ mà sao?”

Ôn Ngôn lắc đầu: “Tao chủ động mời. Hà Đồng hình như có ý định cho con của ông ấy vào công ty rèn luyện, tao thấy Hà Thụy Chi không muốn đến công ty nhà, liền thuận nước đẩy thuyền.”

Biểu cảm Kỷ Tự trở nên tế nhị: “Mày muốn tao làm cái gì?”

Ôn Ngôn nở nụ cười: “Chúng ta không hổ là bạn thân hai mươi mấy năm, thật hiểu tao.”

Kỷ Tự nghe xong quả muốn trợn trắng mắt.

Ôn Ngôn thấp giọng ho khan một tiếng: “Cậu ta và Cố Gia Nhiên quen biết nhau lúc ở Anh, quan hệ tốt, tao nghĩ, cậu ta hẳn là biết rất nhiều chuyện.”

Kỷ Tự bỗng nhiên nở nụ cười: “Oh...”

Ôn Ngôn mặt không đổi sắc: “Mày biết, tao muốn ký hợp đồng với Cố Gia Nhiên, đương nhiên phải biết người biết ta.”

Kỷ Tự tấm tắc miệng: “Ừm~...”

Ôn Ngôn cầm tệp văn kiện trên tay ném qua: “Đau răng thì đi bệnh viện kiểm tra.”

Kỷ Tự thấy hần như vậy, càng cười không dừng được. Một lát sau, hần thu lại nụ cười, đứng đắn nói: “Nói nghiêm túc, mày có ý gì, sẽ không thật sự để ý cậu ấy chứ!”

Ôn Ngôn suy nghĩ một chút, nói: “Không có. Chỉ là cảm thấy cậu ấy không tệ, muốn ký.”

Kỷ Tự không tỏ rõ ý kiến: “Trong giới người có nhan sắc có diễn xuất tốt hơn rất nhiều, cũng không thấy mày muốn ký như vậy?”

Ôn Ngôn dường như cũng có chút hoang mang. Một lát sau, hần mở miệng nói: “Tao không biết. Tao lại chưa từng thích đàn ông.”

Nghe câu này xong, Kỷ Tự có chút sputter: “Sao tao cảm giác tiết tấu của mày không đúng lắm. Xong đời, nếu như là thật, mẹ tao nhất định sẽ cảm thấy tao làm hư mày.”

Ba của Kỷ Tự lúc hần còn rất nhỏ đã qua đời, mẹ hần một tay nuôi lớn hần, chịu bao nhiêu khổ cực. Năm đó hần come out, mẹ Kỷ tức đến không nhận được, suýt chút nữa đánh chết hần. Cuối cùng vẫn là ba Ôn mẹ Ôn tới, tận tình khuyên can lại giảng giải nhiều lí lẽ, khuyên rất nhiều, cuối cùng mới miễn cưỡng buông tha hần.

Lúc đó Ôn Ngôn cũng rất kinh hãi, hần chưa bao giờ nghĩ người anh em lớn lên cùng mình lại thích đàn ông. Hần mặc dù cảm thấy không có gì ghê gớm, nhưng cũng nơm nớp lo sợ hỏi một câu: “Vậy mày thích tao không?”

Kỷ Tự đến tận bây giờ vẫn nhớ vẻ mặt của hần, là một bộ dáng “Nếu mày thích tao nhưng tao lại không

thích mày thì chúng ta còn có thể làm anh em không”. Kỷ Tự tìm được đường sống trong chỗ chết, nghe câu này, hiếm khi chửi thô tục: “Thích cái rắm. Dính với mày mấy chục năm, chán chết.” Ôn Ngôn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đợt come out sóng gió đó cũng xem như không giải quyết được gì. Mẹ Kỷ mặc dù trong lòng vẫn hy vọng hắn có thể lấy vợ sinh con, thế nhưng theo thời gian đưa đẩy, cũng không còn kiên quyết như lúc đầu. Thậm chí thỉnh thoảng còn nói với hắn, mặc kệ nam nữ, nếu thấy hợp, thì dẫn về nhà xem sao. Nhưng mà đã nhiều năm như vậy, Kỷ Tự tuy có quen mấy người bạn trai, nhưng cuối cùng vẫn không thể kéo dài. Kết quả hiện tại, đã quen hai người bạn gái Ôn Ngôn lại vì một người đàn ông mà rối rắm? Kỷ Tự cảm thấy sự việc có chút nghiêm trọng.

“Nói này, chuyện này không phải trò đùa, dù thích hay không thích, mày cần phải hiểu rõ chút.”

Ôn Ngôn nghe xong lời hắn nói, thả đồ trong tay ra: “Mày nhớ hai người bạn gái của tao không?”

Kỷ Tự không hiểu tại sao hắn nhắc tới.

“Mày cũng biết, hai người họ đều là người đề nghị chia tay với tao trước.”

Kỷ Tự gật đầu, vì chuyện này, hắn không ít lần cười nhạo Ôn Ngôn: Đường đường là Ôn đại thiếu gia, có tài có diện mạo, vậy mà cũng sẽ bị đá.

“Lúc chia tay, hai người bọn họ đã nói với tao cùng một câu –” Ôn Ngôn dừng một chút, “Anh không thích em.”

“Lúc đó tao không phục lắm. Lấy tính cách của tao, nếu như tao không thích, làm sao có thể đi cùng cô ấy? Nhưng bọn họ lại nói, tao không thích họ.”

“Trên thế giới này, có người vừa gặp đã yêu, có người lâu ngày sinh tình. Chân chính thích một người rốt cuộc là thế nào, tao nhìn ba mẹ tao nhiều năm như vậy, tao cũng không nhìn rõ.”

“... Cho nên?” Kỷ Tự dường như hiểu được gì đó.

“Cho nên, nếu như mày hỏi tao có thích Cố Gia Nhiên hay không, tao có thể nói, nếu như là thích kiểu bạn bè, vậy khẳng định là thích; Nếu như là thích kiểu tình yêu, tao thật sự không biết.”

“Những gì hiện tại tao làm, tất cả đều xuất phát từ ý muốn của mình. Mà hành động như vậy có ý gì, hoặc có lẽ sẽ diễn biến thành chuyện gì, tao cũng không để ý — Thích, vậy thì yêu đi; Không thích, vậy cũng không có gì đáng ngại.”

“Đối với tao mà nói, việc này chính là đơn giản như vậy.”

Kỷ Tự rất ít khi thấy Ôn Ngôn nghiêm túc với chuyện riêng như vậy, hần thở dài, vỗ vỗ bả vai đối phương: “Tao hiểu rồi. Bên Hà Thụy Chi, tao sẽ cố gắng hết mức tìm cách.”

Hai giờ chiều, Hà Thụy Chi đúng giờ tới phòng làm việc Kỷ Tự báo cáo.

Kỷ Tự vừa nhìn thấy cậu, suýt chút nữa không nhận ra: Tóc cắt ngắn, cũng nhuộm lại màu đen; áo sơ mi màu xanh xấn đến nửa cánh tay, lộ ra cổ tay trắng ngần, trên mặt còn nở một nụ cười nhàn nhạt, giống như một sinh viên mới vừa tốt nghiệp, toàn thân sạch sẽ lại gọn gàng thoải mái.

Kỷ Tự và cậu lên tiếng chào hỏi, rồi trực tiếp vào chủ đề chính: “Cậu giỏi cái gì?” Tuy Ôn Ngôn có dụng ý khác, nhưng nếu người ta đã làm việc, vẫn là phải hỏi theo quy trình.

Nghe câu này xong Hà Thụy Chi cười lên: “Game. Candy Crush tôi đã chơi tới màn 1627; Bảo vệ củ cải 1 và 2 toàn bộ 5 sao; Japan life tôi mua ba bản, trong đó hai bản thành trấn xây dựng đều là cấp 60.”

Kỷ Tự: “...”

Kỷ Tự: “... Tôi xem hồ sơ cá nhân của cậu, cậu ở nước ngoài học về kinh tế.”

Hà Thụy Chi gật đầu: “Khóa luận tốt nghiệp là ‘Ảnh hưởng của sự phát triển du lịch đối với GDP quốc gia’, đạt điểm A. Sam nói, nếu như không phải vì tôi ở trong Clash of Clans cướp tài nguyên ông ấy, ông ấy sẽ cho tôi A+, à, Sam là giáo viên hướng dẫn của tôi, là người Ireland râu quai nón.”

Kỷ Tự mỉm cười gật đầu: Hần còn có thể nói gì đây?

Nhớ tới trọng trách ‘giúp đỡ’ hần phải gánh vác, Kỷ Tự tiếp tục nói: “Như vậy đi. Hai ngày này cậu trước tiên giúp tôi chỉnh lý văn kiện. Công ty giải trí và công ty bình thường không giống nhau, cậu làm quen tình hình trước đã.”

Hà Thụy Chi gật đầu: “Vâng, Kỷ tổng.”

Phòng làm việc của Kỷ Tự là phòng kép, bên ngoài có một phòng nhỏ vốn là cho thư ký của hần. Sau đó thư ký lại có phòng làm việc riêng, vị trí này liền trống không, Kỷ Tự liền dứt khoát sắp chỗ cậu ở đó.

Thành thật mà nói, Hà Thụy Chi khiến cho hần có chút bất ngờ. Nguyên bản bữa cơm hôm đó, cảm thấy cậu có phần không đứng đắn, ngày hôm nay xem ra, dường như không còn không đáng tin vậy nữa?

Nhưng rất nhanh Kỷ Tự liền phát hiện mình sai rồi.

Buổi chiều hần ở phòng làm việc xem đề án thiết kế hợp tác với đài truyền hình để nâng đỡ người mới. Cứ

cách một hồi, liền nghe thấy tiếng nói chuyện rất nhỏ ở bên cạnh, thỉnh thoảng còn có thêm tiếng cười duyên. Ban đầu hắn không để ý, sau đó càng ngày càng nhiều, hắn hiếu kỳ lắng nghe một lần —

“Tiểu Hà, cậu xem phần tài liệu này đi, cậu ghi sai ngày tháng ở đây rồi, phải là tháng 2 không phải tháng 3.”

“Được, cảm ơn chị Vương đã chỉ ra. A, chị Vương cái váy này này tôn lên màu da chị lắm, rất đẹp.”

“A? Thật không? Cảm ơn nha, ai ya, cậu thật là quá cách biết nói chuyện.”

“Hà Thụy Chi, đây là hợp đồng Kỷ tổng cần, tôi để đây nha.”

“Được, lát nữa tôi mang cho anh ấy. Lệ Lệ cô dùng nước hoa của Miss Dior sao? Hợp với cô lắm, lấy chồng rồi mà ngọt ngào quá nha.”

“Cảm ơn, tôi có đồ ăn vặt, cậu nếu như đói bụng thì lấy của tôi đi!”

“Cậu là người mới?”

“Đúng vậy, tôi là trợ lý của Kỷ tổng.”

“Oh, như vậy, cậu nếu không có việc gì thì giúp tôi rót ly nước đem vào phòng cho khách, Tiểu Vương Tiểu Lâm mấy cô ấy hình như đi đâu rồi.”

“Vâng, chị Triệu.”

“Ha ha, tuổi tác của tôi có thể so cùng lứa với mẹ cậu đó.”

“A, xin lỗi, hoàn toàn không nhìn ra, Triệu quản lý chị bảo dưỡng tốt quá. “

...

Công phu một buổi chiều, phòng cách gian của Hà Thụy Chi gần như chưa từng yên tĩnh. Cũng là khen ngợi, nếu đổi lại là một người đàn ông nói ra, có thể mọi người sẽ cảm thấy là quấy rối. Nhưng cổ tình đáng đáp Hà Thụy Chi lại là môi hồng răng trắng, lời ngon tiếng ngọt một câu tiếp một câu lại thấy chân thành kỳ lạ, lại rất biết giữ chừng mực, các nữ nhân viên Lam Hải đều có chút hưởng thụ. Hà Thụy Chi này cũng rất kỳ quái, trang sức nữ trang, nước hoa, quần áo, đồ trang điểm, cậu hình như cái gì cũng biết, Kỷ Tự thậm chí còn nghe một cô gái phòng marketing cùng cậu thảo luận màu son thịnh hành nhất hiện nay?!

Nếu như hần nhớ không lầm, cậu chỉ mới đến hôm nay!

Kỷ Tự suyết chút nữa hoài nghi có khi nào không trong khoảng thời gian hần không ở đây, Hà Thụy Chi đã từng đến đây rồi, bằng không sao chỉ mất một lúc, dường như đã thân quen hết tất cả mọi người?

Hơn nữa Kỷ Tự cảm thấy cậu nói sai một việc rồi, cậu giỏi nhất không phải là game, giỏi nhất là dỗ nữ giới.

Đến lúc tan tầm, Kỷ Tự thu dọn đồ xong chuẩn bị trở về, lại thấy Hà Thụy Chi cách vách vậy mà vẫn chưa đi. Kỷ Tự nhìn đồng hồ trên tay, đã quá giờ tan tầm 20 phút: “Tan làm, cậu sao còn chưa về?”

Hà Thụy Chi chớp chớp mắt: “À. Trong phòng chưa có laptop, tôi down phim trước, tối về xem.”

Kỷ Tự có phần không hiểu: “Cậu không phải ở nhà sao? Cũng không về nhà ăn cơm chiều?”

Hà Thụy Chi rút USB ra khỏi máy tính, nét mặt bình thản: “Mẹ tôi ở Anh, Gia Nhiên phải quay phim, không ai cùng tôi ăn cơm chiều.”

Kỷ Tự chợt nhớ tới thân phận khó xử của cậu, thở dài: “Đi thôi, dù sao tôi cũng chưa ăn, chúng ta ăn chung.”

Hà Thụy Chi bật cười: “Anh mời sao? Tôi ăn nhiều lắm đó.”

Lúc này Kỷ Tự lại cảm thấy cậu giống như con nít, có chút buồn cười: “Một phú nhị đại như cậu sao lại keo kiệt như vậy?”

“Anh không hiểu, ba tôi có cho nhiều tiền hơn nữa thì đó cũng là của ông ấy, ngày nào đó nếu ông ấy mất hứng thu hồi hết thì làm sao đây?” Lúc nói câu này cậu rất nghiêm túc, giống như chuyện đã từng xảy ra.

Kỷ Tự bật cười, lắc đầu không để ý đến cậu nữa.

Kỷ Tự dẫn cậu đến một quán ăn Trung Quốc thường đi. Hai người ngồi vào chỗ của mình gọi một vài món, rồi trò chuyện câu được câu không.

“Ngày đầu tiên đi làm thích ứng chưa?”

“Không tệ, người của công ty rất thân thiện.”

“Cậu khen bọn họ giống như thiên tiên, có thể không thân sao.”

“Anh nghe hử, tôi là nói thật.”

Kỷ Tự hiểu kỳ nói: “Cậu sao cái gì cũng biết? Từng học ở đâu sao?”

Hà Thụy Chi cười cười: “Không có. Tôi vẫn luôn ở cùng mẹ ở Anh. Trước đây người rất cô độc, thường lên khóc. Tôi chỉ muốn trò chuyện với mẹ, dỗ người vui lên. Đồ mẹ tôi thích nhất chính là trang sức nè, túi xách nè, đồ trang điểm gì gì đó, sau đó cứ trò chuyện rồi dần dần biết.”

Đó là một đáp án ngoài dự đoán, trong một lúc Kỷ Tự không biết nên nói cái gì tiếp. Mắt thấy không khí có chút lạnh, hần vội mở lời nói: “Lợi hại vậy sao. Cậu đoán xem tôi dùng nước hoa gì?”

Hà Thụy Chi nghe vậy hơi đứng lên, sau đó nghiêng người cúi xuống người hần. Động tác của cậu cũng không nhanh, cho nên Kỷ Tự có thể dễ dàng nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của cậu chậm rãi tới gần, chậm chậm nghiêng bên tai. Kỷ Tự ngửi được một mùi hương ngọt ngào, rất nhạt, giống như mùi trái cây nào đó. Hần đột nhiên cảm thấy có hơi ngứa, có thể là tóc Hà Thụy Chi không cẩn thận chạm phải hần.

Thời gian giống như chậm lại.

Sau một buổi chiều, Hà Thụy Chi có chút uể oải, áo sơ mi bằng phẳng cũng đã có nếp nhăn, duy nhất không thay đổi dường như chỉ có đôi mắt hoa đào kia, lung lay ánh nước:

“Kenzo hương tình yêu của gió, là mùi tôi thích.”

13. Chương 13: Hiểu Lầm

Kỷ Tự gần đây có chút gắt gỏng, ngay cả Ôn Ngôn cũng cảm giác được.

Lần trước sau khi cùng Cố Gia Nhiên trò chuyện, không quá hai ngày hần đã đi công tác nơi khác, đi một lần là đến nửa tháng. Bây giờ vừa trở về, đã nghe thấy tiếng mắng chửi người ở phòng làm việc của Kỷ Tự, tiếng động lớn đến mức cả tầng đều nghe thấy.

Ôn Ngôn gõ cửa phòng, nói với nhân viên bị mắng: “Cô ra ngoài trước đi! Tôi nói chuyện với Kỷ tổng.”

Ôn Ngôn đóng cửa lại hỏi: “Sao vậy?”

Kỷ Tự hít thở sâu một hơi: “Không có gì. Đề án thiết kế làm quá tệ, không mắng một trận thì không nhớ được.”

Ôn Ngôn nhìn trái phải: “Hà Thụy Chi đâu, sao không thấy cậu ta?”

Không nhắc tới cậu ta thì thôi, nhắc tới sắc mặt Kỷ Tự lại càng khó nhìn.

Lại nói, tính tình hần gần đây xấu đi, trên cơ bản cũng là vì Hà Thụy Chi.

Bởi vì muốn hỏi chuyện của Cố Gia Nhiên, Kỷ Tự thường xuyên hẹn Hà Thụy Chi đi ăn. Hà Thụy Chi một mình cô đơn, cầu còn không được, cho nên hai người cũng bắt đầu thân thuộc. Nhưng mà không biết có phải là Hà Thụy Chi cố ý hay không, mỗi lần nhắc tới Cố Gia Nhiên, không phải đổi chủ đề thì cũng sẽ dời trọng điểm, hơn nữa một mình hần cố gắng thiên mã hành không, não động có lẽ cũng sâu như biển Marina. Bình thường lúc trò chuyện, cứ lái Kỷ Tự tới hướng khác. Kết quả chuyện của Cố Gia Nhiên không hỏi được bao nhiêu, mà bắt đại tổ tông nhà Hà Thụy Chi hần đã gần như biết hết.

Rất cục có một ngày đang ăn, Hà Thụy Chi đột nhiên nói với hần một câu: “Anh luôn hỏi thăm Gia Nhiên, có phải anh thích cậu ấy hay không?” Cậu sống ở nước ngoài lâu, đồng tính luyến ái thấy không ít, cho nên không cảm thấy có vấn đề gì, hỏi như vậy cũng chỉ là thuận miệng mà hỏi.

Kỷ Tự thề đây là thời khắc hần thấy khó xử nhất từ khi sinh ra tới nay.

Bị vạch trần lại bị hiểu lầm, nếu đổi thành người khác, đã có thể qua loa cho xong. Nhưng Kỷ Tự là ai nha, khó khăn lớn hơn nữa cũng có thể chuyển nguy thành an. Hần ngay lập tức cảm thấy hấp dẫn, thuận theo lời của cậu nói: “Sao vậy, không thể sao?”

“A, thì ra anh là Gay.”

“...”

“Chúng ta chỉ mới quen nhau có nửa tháng, anh vậy mà đã come out với tôi rồi.”

“...”

Kỷ Tự: “... Cố Gia Nhiên có thích ai không?” Hần cố gắng bẻ trọng tâm câu chuyện trở về.

Hà Thụy Chi bắt đầu vô thức xoay đĩa trên bàn, mở miệng nói: “Kỳ thật mặc kệ nam hay nữ, tôi rất hy vọng Gia Nhiên có thể yêu đương. Thế nhưng, tôi lại có chút lo lắng, anh cũng biết, các Tổng giám đốc nè Chủ tịch nè một lời không hợp liền thích chơi kiểu ép buộc.”

Kỷ Tự: “...”

“Gia Nhiên cơ thể không tốt, cậu ấy tới nước Anh, ban đầu là vì dưỡng bệnh.”

Kỷ Tự sững sốt: “Bệnh rất nghiêm trọng sao?”

Hà Thụy Chi âm ờ nói: “Tâm bệnh. Đi bác sĩ tâm lý rất lâu.” Sau đó cậu lại bổ sung, “Cho nên anh biết rồi! Hy vọng anh dù có thích cậu ấy, cũng phải theo đuổi đường đường chính chính, đừng ép cậu ấy. “

Kỷ Tự có phần cảm nín: “... Sẽ không. “

Chân mày thanh tú của Hà Thụy Chi nhíu lại.

Kết quả hai ngày sau, Hà Thụy Chi hở một tí là cho hắn thấy lập trường, những ngày qua cứ thuyết phục hắn, cậu nghĩ hắn là một Tổng giám đốc quy củ, nên sẵn lòng giúp hắn lúc này. Sau đó còn gửi tới mail của hắn cái gì mà ‘Kinh thánh hẹn hò thế giới’, ‘Tâm lý học tình yêu’, ‘Đàn ông khi yêu, nói cái gì’, lại còn có một quyển ‘Bách khoa toàn thư ăn dặm cho trẻ 3 tuổi’, con mẹ nó cậu ngay cả con nít cũng nghĩ tới rồi?

Kỷ Tự thật sự là có nỗi khổ tâm không nói được, ghen đến mức bản thân chỉ có thể xả lên người nhân viên.

Nghĩ đến đây, hắn khoát khoát tay với Ôn Ngôn, bộ dạng không muốn nói, chỉ nói phải người đi ra ngoài làm việc. Ôn Ngôn thấy hắn như vậy cũng không hỏi nhiều, nói buổi tối đặt bàn rồi, bốn người cùng ăn một bữa cơm. Kỷ Tự gật đầu.

Bữa tối đặt ở một nhà hàng Nhật Bản. Chỗ đó có hơi xa, lại không dễ tìm cho lắm, nên Ôn Ngôn đến phim trường chờ Cố Gia Nhiên, đón cậu đi cùng.

Đây là lần đầu tiên hắn ở phim trường xem Cố Gia Nhiên diễn xuất.

Đây là cảnh nam nữ chính cãi nhau rồi chia tay trong mưa. Nữ chính nói chia tay với vai nam chính, quyết tuyệt rời khỏi. Sau đó nam chính thương tâm đến chết nhìn bóng lưng cô đi xa.

Cố Gia Nhiên đã NG hai lần rồi, toàn thân trên dưới không có một chỗ khô, Tổng Tiểu Tiểu bên cạnh cũng đang không ngừng dùng khăn lau khô nước trên tóc.

Ôn Ngôn không dám tới gần, sợ quấy rầy bọn họ, chỉ đến lên tiếng chào hỏi đạo diễn chính, rồi đi tới bên cạnh chỗ Phó đạo diễn Lưu Huy, cùng hắn xem cảnh mới vừa quay xong.

Phó đạo diễn lắc đầu: “Không được, không qua.”

Ôn Ngôn cũng cảm thấy cảnh này thật sự không được. Cố Gia Nhiên từ đầu đến cuối không tập trung được tình cảm, cả người cứ lơ lửng đâu đâu. Cảnh tình cảm cần cho vào rất nhiều cảm xúc, như vậy khán giả mới có thể dung nhập cùng nhân vật. Cậu lại giống như một khúc cây, không được.

“Mạnh đạo, nếu không để cho bọn họ nghỉ một lát, tìm cảm giác.” Phó đạo diễn đề nghị.

Mạnh Nguyên: “Cố Gia Nhiên làm lại lần nữa.”

Nghỉ ngơi một lúc, lần thứ ba bắt đầu.

Đánh băng xong, Cố Gia Nhiên đuổi theo nắm lấy cánh tay Tổng Tiểu Tiểu, Tổng Tiểu Tiểu hét ra. Cô đau khổ nhìn Cố Gia Nhiên, hai người nhìn nhau một lúc, cuối cùng cô nói “Chúng ta chia tay đi!” Nói xong câu này, tiếp theo là xoay người rời đi. Camera chậm rãi đẩy tới, nhắm ngay mặt của Cố Gia Nhiên, bắt đầu đặc tả —

“Dừng —!”

“Người cậu yêu nhất hiểu lầm cậu, muốn chia tay với cậu, tâm tình của cậu rất tuyệt vọng, tuyệt vọng hiểu không? Bài kiểm tra 59 điểm trên 100 điểm mới là tuyệt vọng, biểu cảm đó của cậu là 80 điểm trên 100!” Mạnh Nguyên giờ loa lên quát.

Trường quay vang lên vô số tiếng cười.

Phó đạo diễn cũng không nhịn được bật cười: “Mặc dù vẫn không được, nhưng so với hai lần trước cũng được rồi.” Hắn dường như nhớ tới chuyện gì, quay mặt sang hòa nhã nói: “Không chừng Tiểu Cố chưa từng yêu ai, cảnh tình cảm luôn quay không tốt.”

Ôn Ngôn nhìn hắn: “Lưu đạo anh trước đây đã hợp tác với cậu ấy rồi?”

Lưu Huy gật đầu: “Hai năm trước. Kỳ thật cậu ấy đã tiến bộ rất nhanh rồi, diễn xuất so với lúc mới debut quả thật một trên trời một dưới đất, mài dũa một thời gian nữa vẫn có thể.”

Ôn Ngôn nhớ tới Kỷ Tự cũng đã từng nói Cố Gia Nhiên diễn xuất có lúc tốt có lúc không, liền nói: “Cậu ấy hẳn cũng có chút thiên phú.”

Lưu Huy: “Không phải thiên phú, là quá liều mạng.”

Ôn Ngôn nhìn hắn.

Lưu Huy cảm thán nói: “Cậu chắc chắn không biết cậu ấy rốt cuộc liều mạng bao nhiêu.”

“Hai năm trước quay ‘Phiên Vân’, phim cổ trang. Có cảnh diễn cậu ấy phải ngâm trong nước, mùa đông gió lớn, lúc đó cậu ấy đã rất đỏ rồi, Triệu đạo diễn Triệu Lôi Lôi cũng nói dừng, dùng thể thân đi. Cậu ấy lại nói nếu người khác có thể chịu được, cậu ấy cũng có thể chịu được. Triệu Lôi Lôi cậu cũng biết, nếu là

người thật, nhất định phải quay tới mức tốt nhất, tìm đủ các kiểu góc quay, NG hơn mười lần, cuối cùng lúc đi ra, Cố Gia Nhiên trực tiếp sốt cao.”

“Còn có một cảnh đánh nhau, phải treo cáp, cậu ấy thử động tác mấy lần vẫn không diễn thoải mái được, vẫn NG, lại không chịu dùng thế thân. Triệu đạo phát câu trực tiếp dời cảnh diễn của cậu ấy ra sau. Sau đó cậu ấy liền đơn độc mời thầy diễn xuất cùng thầy dạy võ giúp cậu ấy luyện tập, tập rất nhiều, cuối cùng luyện đến cánh tay cũng không nâng lên được.”

“Còn có một cảnh lặn xuống núi, trên lưng trực tiếp rách một vết lớn. May hơn mười mũi, đoán chừng bây giờ vẫn còn sẹo.”

“Rất chuyên nghiệp, thái độ dứt khoát. Nhìn là biết không muốn đi hướng thần tượng. Tôi mà nổi như cậu ấy, khẳng định sẽ không liều mạng như vậy. Bất quá thanh niên mà, chịu khổ một chút cũng đáng, cậu xem mấy cảnh đó, rất tuyệt.”

Phó đạo diễn đang nói, đạo diễn bên kia lại rống lên: “Cậu nào heo sao? Đau lòng muốn chết! Tê tâm liệt phế! Cả đời này của cậu bộ cứ thuận buồm xuôi gió như vậy sao, nhớ lại chuyện đau khổ nhất mà cậu từng trải qua đi! Cảnh chia tay! Làm lại!”

Đây là lần thứ năm rồi, nếu như lần này không qua, xem ra cũng không thể quay được nữa. Vừa rồi người đại diện Tổng Tiểu Tiểu đến nói Tổng Tiểu Tiểu nhảy mũi, có chút chịu không nổi. Cố Gia Nhiên đứng ở đó, mắt nhắm lại, dường như đang chuẩn bị bước cuối cùng, Ôn Ngôn nhin không được nhìn về phía máy giám sát:

... Mưa to xối xả, nước mưa từ gương mặt của Cố Gia Nhiên chảy xuống. Cậu nhìn về phía Tổng Tiểu Tiểu bỏ đi, môi hé ra, muốn nói lại thôi. Trên mặt của cậu dường như không có biểu cảm gì, thế nhưng ánh mắt lại chứa đầy đau thương, giống như một giây kế tiếp sẽ trào nước mắt. Hai tay rủ bên người siết chặt lại, cuối cùng vẫn bất lực buông ra. Trong màn mưa, bóng dáng của cậu lung lay sắp ngã.

Tim của Ôn Ngôn chợt nhói không thể khống chế.

“Cắt! Không tệ!”

Tất cả mọi người ở hiện trường thở dài một hơi.

Cố Gia Nhiên thay quần áo xong đi tới bên cạnh Ôn Ngôn: “Thật ngại quá, chờ lâu rồi! Tôi xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Ôn Ngôn bỗng giơ tay sờ đầu cậu: “Lau khô chưa?”

Cố Gia Nhiên hơi ngửa, nhin không được nghiêng đầu đi: “Khô rồi. “

Trong chớp mắt, Ôn Ngôn kỳ thật rất muốn hỏi cảnh diễn lúc này cậu nghĩ đến điều gì, lời nói đi một vòng trên môi, cuối cùng vẫn không hỏi.

Hai người lái xe cùng nhau đến quán ăn Nhật Bản, bên kia Kỷ Tự và Hà Thụy Chi đã đến chờ. So với lần trước ở ‘Sơn Phong’, lần này bốn người đã quen thuộc hơn nhiều, bầu không khí rất tốt. Miễn cưỡng nói có gì không đúng lắm, thì có lẽ là Hà Thụy Chi thỉnh thoảng cứ nhìn Kỷ Tự nháy mắt ra hiệu. Tần suất động tác của cậu thật sự quá nhiều, khiến cho Cố Gia Nhiên cũng thấy không được bình thường: “Cậu sao vậy, đau mắt hả?”

Nhưng thật ra nội tâm Kỷ Tự đang sụp đổ.

Lúc xế chiều, Hà Thụy Chi liền nói với hắn, bữa cơm này hắn phải nắm chắc cơ hội, ăn cần chút. Vậy mà chỉ mới một lúc, cậu đã nháy mắt với hắn ba lần, chính là đang nhắc nhở hắn gấp thức ăn cho Cố Gia Nhiên. Kỷ Tự không để ý đến cậu, chỉ có thể bắt chuyện mọi người mau ăn.

Ăn nhanh lên một chút xong rồi ai về nhà nấy đi! Hắn khổ muốn chết.

Bên này Cố Gia Nhiên càng nhìn càng thấy không ổn, Thụy Chi thật là, đôi lúc cậu ấy quá mức tùy ý. Cậu rất lo sẽ mang phiền phức đến cho Kỷ Tự, dứt khoát để đưa xuống, nghiêm túc nói: “Thụy Chi, hôm nay cậu rất cuộc bị sao vậy?”

Hà Thụy Chi nhìn qua Kỷ Tự, đối phương vùi đầu ăn miệt mài, cũng không thèm liếc mắt nhìn cậu. Cậu nghĩ đường đường là Kỷ tổng mà cũng có lúc sợ sệt, liền quyết tâm, nói: “Tôi nói.” Câu này thật ra là nói cho Kỷ Tự nghe, thế là đối phương bị sắc mù tạc, phải uống nước, căn bản không tiếp thu được sóng não của cậu.

“Nói cái gì?” Trịnh trọng như vậy, ngay cả Ôn Ngôn cũng tò mò.

Hà Thụy Chi thấy Kỷ Tự không phản đối, nặng nề tăng hắng một cái, gần từng chữ một: “Kỷ tổng hình như thích Gia Nhiên.”

“Phụt –!”

Kỷ Tự khiếp sợ nhìn về phía Hà Thụy Chi, hắn rốt cục ý thức được, thì ra đây mới là thời khắc hắn khó xử nhất từ lúc sinh ra tới nay. Kể từ khi tiếp xúc với Hà Thụy Chi, thật sự là không có khó xử nhất, chỉ có khó xử hơn.

Bầu không khí trên bàn dường như đông lại.

Ngoại trừ Hà Thụy Chi ra ba người ai cũng phải tốn một ít thời gian để tiêu hóa câu này —

Ôn Ngôn:

Cố Gia Nhiên:?????????

Kỷ Tự: A a a a a a a a!

Kể đầu tiêu dường như vẫn không hay biết, gắp một miếng cá hồi ăn say sưa. Không phải, trên thực tế, cậu thật ra có chút đặc ý: Lấy tính cách của Gia Nhiên, nếu như không giúp bọn họ đâm lủng tầng cửa sổ này, phỏng chừng rất khó để tiến thêm bước nữa.

Giờ phút này, Kỷ Tự cảm giác tế bào não cả đời của mình đã dùng hết. Đại não của hắn vận chuyển cấp tốc, suy nghĩ rất cuộc phải làm thế nào mới có thể phá vỡ cục diện bế tắc này, lừa gạt cho qua chuyện này. Suy nghĩ hồi lâu, hắn quyết định không nói — vẫn là giả chết dễ hơn.

Không ai nghĩ tới người đầu tiên nói chuyện trước lại là Cố Gia Nhiên. Cậu nhú mày nhìn Hà Thụy Chi một hồi, nói: “Cậu nói gì vậy? Kỷ tổng là bạn, đừng nói lung tung, gây phiền phức cho người ta.”

Hà Thụy Chi có chút tủi thân, muốn thanh minh một chút, lại bị Kỷ Tự gắp đồ ăn chặn miệng: “Ăn nhiều một chút, nhìn cậu gầy đến mức mặt như chữ V bảng alphabet vậy.” Hà Thụy Chi đảo mắt, cắn thật mạnh như đang hả giận, không nói gì nữa.

Mãi cho đến khi bữa cơm này ăn xong, bàn ăn cứ như được bao phủ bởi một tầng không khí kỳ dị. Kỷ Tự trầm than một tiếng, nhờ phúc Hà Thụy Chi, có lẽ cả đời hắn cũng không muốn ăn món Nhật nữa rồi.

Thật ra trong lòng Cố Gia Nhiên cũng rất lúng túng. Cậu không biết vì sao Hà Thụy Chi đột nhiên nói Kỷ Tự thích cậu, rất không giải thích được. Nếu như có thể, cậu hận không thể co chân chạy đi ngay. Thế nhưng không có cách, cậu chỉ có thể cố giả bộ bình tĩnh, giả vờ đó là một câu nói đùa. Nhưng Ôn Ngôn nghĩ cậu như thế nào? Cậu phải giải thích thế nào với Ôn Ngôn?

Thậm chí lúc ngồi vào trong xe rồi, cậu vẫn cúi đầu, đắm chìm trong cảm xúc phiền muộn. Mãi cho đến khi phát hiện xe lâu rồi mà không có khởi động, cậu ngẩng đầu lên, đối diện là Ôn Ngôn cười đến mắt cong cong.

Cậu nhin không được hơi lui về phía sau: “Ôn, Ôn tổng.”

“Lỗi tai cậu đó. “

Cái gì?

Cố Gia Nhiên hoảng sợ vội che tai, lại cảm thấy lỗ tai có cái gì mà che, quá ngu rồi, liền vội thả tay xuống.

Ôn Ngôn nhin không được cười ra tiếng: Đây là ngốc trong ngu ngốc Cố Gia Nhiên.

Đến khi cười xong rồi, hấn rút cục khởi động xe, từ bãi đỗ xe chạy ra ngoài: “Thoải mái đi. Kỷ Tự không thích cậu.”

“A? À, tôi biết.”

Ôn Ngôn có chút buồn cười: “Vậy cậu vừa rồi đang suy nghĩ gì?”

Cố Gia Nhiên nheo lờ, hồi lâu mới thấp giọng nói: “Tôi sợ anh hiểu lầm.”

Ôn Ngôn đập một cước phanh lại, gấp đèn đỏ.

Hấn quay sang nhìn Cố Gia Nhiên, Cố Gia Nhiên cũng nhìn hấn. Ngoài cửa sổ không ngừng có xe chạy qua, ngọn đèn lập lờ ở trên mặt Cố Gia Nhiên. Có lẽ là do bóng đêm, Ôn Ngôn từ trên gương mặt tuần tú của Cố Gia Nhiên, lại nhìn thấu vài phần xinh đẹp.

Hấn nắm chặt tay lái.

“Cố Gia Nhiên — “

Ôn Ngôn đập chân ga, đáng lẽ phải đi thẳng xe lại đổi hướng. Hấn muốn quẹo trái.

“Ôn tổng, anh đi nhầm — “

“— chúng ta hẹn hò đi!”

14. Chương 14: Hẹn Hò

Hẹn hò thường làm những gì?

Ăn? Uống cà phê? Xem phim?

Ôn Ngôn nhìn xuống đồng hồ đeo tay: Tối 8 giờ 30 phút, xem ra chỉ có thể chọn xem phim rồi. Nhưng vì thân phận của Cố Gia Nhiên, cho dù đến rạp chiếu phim, hai người bọn họ cũng không xuống xe lập tức, mà là thành thật đợi ở trong xe.

“Đặt vé rồi, 9 giờ 30. Trong xe có khẩu trang, đến giờ chúng ta đi vào.”

Cố Gia Nhiên gật đầu, trong đầu cứ luôn nghĩ hần nói hẹn hò là date hay là appointment.

“Đúng rồi, tuy đã muộn, nhưng tôi cảm thấy tốt nhất nên để cậu biết chuyện này –” Bãi đậu xe ở ngoài trời, Ôn Ngôn đem trần xe mở ra, sau đó ngã ghế nằm xuống,” — Kỷ Tự quả thật thích đàn ông.”

Cố Gia Nhiên cũng học bộ dáng của hần gối hai tay nằm xuống, nhìn lên trời: “Àh.” Mấy hôm nay khí trời tốt, còn có thể thấy vì sao lấp lánh.

Ôn Ngôn quay sang nhìn cậu: “Bình thản như thế? Cậu không ghét?”

Cố Gia Nhiên suy nghĩ một chút: “Không có! Mọi người có cuộc sống của riêng mình.”

Ôn Ngôn dừng một chút, lại mở miệng nói: “Cố Gia Nhiên, cậu thích kiểu người gì?”

“Không biết. Tôi chưa từng nghĩ tới.”

“Nếu như, tôi là nói nếu như, nếu như một người đàn ông thích cậu sau đó cậu cũng thích người đó thì làm sao đây?”

Cố Gia Nhiên khó hiểu: “Vậy không phải rất tốt sao? Tôi sẽ quen người đó, sẽ ở cùng với người đó.”

Ôn Ngôn nở nụ cười: “Vậy cậu phải nhớ kỹ lời cậu nói.”

Lúc 9 giờ 25 phút, Ôn Ngôn và Cố Gia Nhiên lén lén lút lút đi vào rạp chiếu phim. Cố Gia Nhiên đeo khẩu trang đội mũ, để lại cái áo len trên xe Ôn Ngôn. Cậu dùng mũ trùm cả gương mặt lại, theo sát phía sau Ôn Ngôn. Bởi vì lo có nhiều người, bọn họ đặc biệt chọn một phim có đề tài nghệ thuật ít người xem, lúc lấy vé, người xem cùng rạp đã kiểm vé vào phòng hết, bọn họ đi vào đúng lúc phim vừa chiếu.

Thành thật mà nói hai người cũng đã rất lâu rồi không đến rạp chiếu phim, đi vào phòng tối đen như mực có chút không thích ứng. Trong phòng một số người ngồi rải rác, chỗ có chỗ không, Ôn Ngôn và Cố Gia Nhiên cũng không xem số ghế, đi thẳng tới hàng cuối cùng ngồi xuống.

Phim đã bắt đầu chiếu, Cố Gia Nhiên bỏ mũ ra, tháo khẩu trang xuống, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Áo trên người cậu là của Ôn Ngôn, một giây ngay sau khi mặc vào cậu đã thấy có chút hối hận: Mùi của Ôn Ngôn quá có tính xâm lược, mùi thuốc lá hòa với một chút mùi nước hoa nhàn nhạt, mặc vào quả thật giống như có người đang ôm lấy cậu, khiến cho toàn thân cậu không được tự nhiên.

Rõ ràng, chuyện thân mật hơn bọn họ cũng đã làm, ví dụ như nụ hôn ngày hôm đó.

Từ hôm đó trở đi, hai người đều giống như đã lãng quên chuyện này. Cố Gia Nhiên thỉnh thoảng nhớ tới, lại sợ phiền phức mà nhắc nhở chính mình đó là do Ôn Ngôn đang an ủi cậu, không có chuyện gì lớn. Nhưng mà, cậu nhện không được sờ sờ cái trán —

Giống như còn giữ lại được một chút độ ấm.

Từ môi Ôn Ngôn, đến trong lòng của cậu.

Cố Gia Nhiên không nhện được lên nhìn Ôn Ngôn, đối phương đang chăm chú xem phim. Ánh sáng trên màn ảnh phản xạ lên trên mặt hắn, màu sắc biến hóa. Gương mặt Ôn Ngôn rất đẹp, đường nét mạnh mẽ, đường cong rõ ràng, tướng mạo như vậy thật sự rất thích hợp làm cấp trên. Lần đầu tiên Cố Gia Nhiên thấy hắn là ở trên ti vi, tin tức giải trí đưa tin Tổng giám đốc mới nhậm chức của Lam Hải, cậu hiểu kỳ nhìn: Hắn ngồi ở vị trí của mình, sau đó nghiêng đầu một chút, nhìn xuống ống kính, lại nở nụ cười. Không phải là một động tác đặc biệt, cũng không có gì kinh động lòng người, nhưng Cố Gia Nhiên lại ngây dại.

“Tôi đẹp trai vậy sao?” Ôn Ngôn quay đầu, “Cậu nhìn tôi thật lâu.”

Rạp chiếu phim rất tối, nhìn không thấy sự trêu ghẹo trong mắt Ôn Ngôn, cũng không nhìn thấy một mảng đỏ nổi trên mặt Cố Gia Nhiên.

Có lẽ là điều kiện bóng tối khiến cho cậu thấy thả lỏng, Cố Gia Nhiên hiếm có khi trở tính trêu đùa: “Đúng vậy, nghĩ Ôn tổng may mà không có ra mắt làm diễn viên, bằng không chúng tôi sẽ không có cơm ăn.”

Ôn Ngôn vậy mà lại chăm chú suy xét: “Ừm... Nếu như tôi mà là diễn viên, vậy sẽ diễn thuyết thư tiên sinh!”

Cố Gia Nhiên dù nghĩ thế nào cũng có không cách nào đem người trước mắt này liên tưởng với thuyết thư tiên sinh, cậu hiểu kỳ hỏi: “Thuyết thư tiên sinh? Tại sao?”

“Bởi vì cậu sẽ diễn một ... thiếu hiệp! Cậu cưỡi ngựa đi ngang trên con đường phía trước, tôi nhìn thấy cậu, liền viết cậu vào trong câu chuyện của tôi.”

May mà hai người bọn họ ngồi hàng cuối cùng, người cũng không nhiều, bằng không dù thì thâm cũng sẽ bị người ta đuổi ra ngoài.

Cố Gia Nhiên thấy hắn nói giống như thật, bật cười: “Nghe cũng không tệ lắm, sau đó thì sao? Anh ở trong truyện viết tôi thế nào?”

“Viết cậu gia đình vui vẻ hòa thuận, viết cậu thiếu niên khí phách, viết cậu một đời sông sẽ hạnh phúc an khang.”

Cố Gia Nhiên thu lại nụ cười, không nói gì thật lâu.

Một lát sau, giọng cậu khàn khàn nói: “Khán giả không thích kiểu câu chuyện này. Lâu dài, sẽ không ai đến nghe anh kể nữa.”

Ôn Ngôn không nói gì, mắt nhìn màn hình lớn, giống như đột nhiên bị nội dung phim hấp dẫn.

Bỗng nhiên Cố Gia Nhiên lại nở nụ cười: “Sau đó có một ngày, có một thiếu hiệp đi ngang qua, hắn ăn cơm uống rượu, sau đó nói — “

“Đây là câu chuyện hay nhất đời này hắn từng nghe.”

Ôn Ngôn cong môi.

Sau đó mãi cho đến khi phim kết thúc, hai người cũng không nói thêm một câu nào. Chỉ là mỗi người khi về đến nhà vào phòng — Ôn Ngôn tắm xong lau tóc, Cố Gia Nhiên không tập trung lật kịch bản — bọn họ không hẹn mà cùng nhớ tới bữa cơm chiều, nhớ tới bộ phim, nhớ tới câu chuyện cũng không tính là chuyện, nhớ đến cuối cùng, bọn họ đều không nhịn được bật cười.

∴

Trời đậu, kỹ thuật thả thính của anh thật dữ dội. Các anh chị em bạn dì hãy học tập cách thả thính của trai của Ôn tổng, coi bộ rất đánh vào tâm lý =))). Má, truyện này thả thính ghê quá =)), từ CP chính đến CP phụ =))

15. Chương 15: Dạ Tiệc

Cơm tối kết thúc, Kỷ Tự lái xe đưa Hà Thụy Chi trở về.

Hắn suy nghĩ cả buổi, cảm thấy vẫn nên nói rõ chuyện này với Hà Thụy Chi. Bằng không lấy tính cách của cậu, không biết sẽ làm thêm biết bao nhiêu chuyện khó xử hơn. Nghĩ vậy, hắn liền mở lời: “Hà Thụy Chi, tôi có chuyện muốn nói với cậu, tôi không thích Cố Gia Nhiên, cậu cũng đừng kéo tơ hồng.”

Hà Thụy Chi vốn đã cảm thấy phút cuối cùng của bữa cơm có gì là lạ, nghe câu này xong nhướn mày một cái: “Lần trước chính anh nói thích cậu ấy.”

“Lần trước là do thuận theo lời của cậu nói vậy thôi, không nghĩ cậu tưởng thật.” Cứ tiếp tục như vậy nữa, hắn sẽ khủng hoảng ngay tại công ty.

“Lúc tôi gửi cho anh bí kíp tình yêu sao anh không nói?”

Kỷ Tự ghen lời.

Thấy hần như vậy, Hà Thụy Chi nghi ngờ: “Sẽ không bởi vì tôi nói thay anh, bị Gia Nhiên từ chối, nên anh lúng túng!? Gạt tôi lấy lại mặt mũi?”

Kỷ Tự quả thật đau đầu: “Thật không có. Tôi thật sự không thích cậu ấy, Cố Gia Nhiên không phải kiểu tôi thích.”

“Vậy anh thích kiểu gì?”

Hà Thụy Chi cảm thấy Kỷ Tự đang kiểm soát, không chịu bỏ qua muốn hần nói ra nguyên nhân.

Kỷ Tự lái xe, không muốn cãi cọ với cậu, liền bịa chuyện nói: “Thích... Thích người đẹp.”

Hà Thụy Chi gạt đầu: “Gia Nhiên hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của anh.”

Kỷ Tự vội vã bổ sung nói: “Thích dáng người thấp hơn chút, Cố Gia Nhiên quá cao.”

Đúng lúc ven đường trước một cửa hàng có một cái bong bóng hình hoạt hình bay nhẹ nhẹ, Kỷ Tự liếc nhìn, dựa theo bộ dáng nhân vật đó nói: “Thích tóc vàng, đeo mắt kính, mang giày bata, phải là loại cổ cao!”

Kỷ Tự nói một hơi, không có cái nào phù hợp với Cố Gia Nhiên, quả nhiên Hà Thụy Chi không lên tiếng nữa. Hần thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm hết lần này thôi chứ hần cũng không còn gì để bịa.

Không bao lâu sau, đến tiểu khu Hà Thụy Chi ở. Kỷ Tự dừng xe, cười nói: “Tôi không tiến nữa, cậu — “

Hà Thụy Chi vẽ mặt xoắn xuýt nhìn hần.

“Làm sao vậy?”

Hà Thụy Chi hít sâu một hơi: “Anh xác định anh thích người đẹp, thấp hơn anh, tóc vàng, đeo mắt kính, mang giày bata cổ cao?”

Kỷ Tự dùng sức gạt đầu: “Đúng vậy. “

“Là như vậy sao?”

Cậu đưa điện thoại di động qua, phía trên là một tấm ảnh, là một người phụ nữ trung niên xinh đẹp cùng Hà Thụy Chi, nhìn bề ngoài hai người có sáu bảy phần giống nhau, chắc là mẹ Hà Thụy Chi.

Kỷ Tự nhìn một hồi, có chút khó hiểu: “Cái gì?”

“Anh nhìn kỹ một chút.”

Kỷ Tự lại nhìn, trong hình Hà Thụy Chi có một mái tóc vàng, đeo kính râm, mặc quần jean tới mắt cá chân, chân mang giày bata cổ cao.

Kỷ Tự bỗng nhiên nhớ tới, hôm đó ở Sơn Phong cậu đúng là mặc như vậy, hơn nữa dáng người của cậu cũng quả thật không cao bằng Cố Gia Nhiên!

Sự việc dường như phát triển tới một phương hướng kỳ quái?!

Không đợi hắn mở miệng, Hà Thụy Chi nhìn hắn, sâu kín nói: “Thì ra, người anh thích là tôi ah.”

“Tôi nói Ôn tổng sao lại đột nhiên mở lời giúp tôi vào Lam Hải, còn cho theo Phó tổng học tập.”

“Luôn hẹn tôi đi ăn, bởi vì không tìm được đề tài, cho nên chỉ có thể nói về người mà cả hai đều biết.”

“Thấy tôi hiểu lầm cũng không giải thích là bởi vì muốn nhân cơ hội tiếp cận sao?”

Kỷ Tự há miệng, cạn lời.

Hay, việc này vô cùng hợp lý. Nếu như đương sự không phải Kỷ Tự, hắn có khi cũng bị thuyết phục. Nhưng mà giờ này phút này, hắn vậy mà lại thất thần suy nghĩ, rốt cuộc là “Thích” Cố Gia Nhiên tốt hơn hay là “Thích” Hà Thụy Chi tốt hơn.

May mắn duy nhất là, chỉ ít hiện tại chỉ có hai người bọn họ. Kỷ Tự muốn nổ tung rồi.

“Được rồi, nếu đã bị cậu phát hiện –” Kỷ Tự dừng một chút, cảm giác không thể yên nữa, “– vậy cậu nghĩ thế nào?”

Hà Thụy Chi hình như không ngờ hắn sẽ ném câu hỏi trở lại, sững sốt một lúc. Cậu gục đầu xuống, biểu cảm có chút phiền não, Kỷ Tự nhìn cậu cứ nghiêng nghiêng đầu, nghĩ cậu thật sự đang nghiêm túc suy nghĩ chuyện này.

“Tôi không biết, chưa từng có đàn ông theo đuổi tôi. Nếu như tôi từ chối anh, anh sẽ buồn sao?” Hà Thụy Chi ngẩng đầu nhìn hắn.

Kỷ Tự có chút buồn cười: “Sẽ. Không phải cậu nói tôi thích cậu sao? Bị người mình thích từ chối, đương nhiên sẽ buồn.”

“Vậy chúng ta thử xem!” Hà Thụy Chi hạ quyết tâm nói.

Lần này đến phiên Kỷ Tự trợn tròn mắt: Tình huống gì đây, cái gì gọi là thử xem, loại chuyện này có thể thử sao? Là sao, là chấp nhận rồi?

Kỷ Tự có phần tức giận, giọng đột nhiên lạnh xuống: “Cậu biết cậu đang nói gì không?”

Hà Thụy Chi thấy hắn như vậy càng hoảng sợ, ngơ ngác nhìn hắn.

“Với tôi có ý nghĩa như thế nào cậu biết không? Hôm nay cậu dám đồng ý, ngày mai tôi có thể sẽ cho cậu sượng mặt trên giường, cậu không chuẩn bị tâm lý, thậm chí cậu cũng không thích tôi, thử cái gì mà thử, cậu cho rằng đang chơi game sao!”

“Cậu so với tôi chỉ nhỏ hơn có vài tuổi, đầu óc sao lại không chịu phát triển! Bao nhiêu người, có khi đã trưởng thành hết rồi!”

Kỷ Tự càng nói càng tức, ngày hôm nay người ngồi chỗ này là hắn, nếu là người khác thì sao? Có phải cậu cũng sẽ thử xem hay không? Nghĩ tới đây, trong lòng hắn càng bức bối: “Xuống xe đi!”

Hà Thụy Chi ngoan ngoãn xuống xe, đi hai bước quay đầu nhìn Kỷ Tự một lúc, hình như muốn nói gì, kết quả cuối cùng vẫn không nói gì bỏ đi. Kỷ Tự ở trong xe tức giận, nhịn không được hút một điếu thuốc. Hắn cai thuốc rất lâu rồi, lại không ngờ hôm nay bị Hà Thụy Chi chọc tức đến mức hút lại.

Sau đó liên tiếp mấy ngày, hai người ngoại trừ công việc, cơ bản không hề nói gì thêm. Ngay cả thư ký của Kỷ Tự cũng thấy không ổn, hỏi Hà Thụy Chi có phải phạm sai lầm gì bị Kỷ tổng mắng hay không. Hà Thụy Chi chỉ thở dài một hơi, trong lòng có chút oan ức lại khó chịu: Cậu đã mấy ngày không ăn cơm cùng Kỷ Tự rồi. Mọi người thường nói “Cần kiệm để nhập xa hoa, xa hoa rất khó trở nên cần kiệm” [1], ăn cũng giống vậy: Đã quen hai người vừa ăn vừa trò chuyện, bây giờ lúc ăn chỉ có thể ngẩn người nhìn phía trước mặt.

[1] Nguyên văn: Do kiệm nhập xa dịch, do xa nhập kiệm nan. Ý muốn nói từ cuộc sống tiết kiệm, giản dị chuyển sang cuộc sống xa hoa giàu có thì tương đối dễ dàng đơn giản, nhưng đã sống cuộc sống xa hoa giàu có rồi mà chuyển về cuộc sống tiết kiệm thì khá khó khăn. Câu trên xuất phát từ quyển “Tư Trị thông giám” của Tư Mã Quang. (Cre: vnfiction.com)

Cũng không biết rốt cuộc Kỷ Tự lúc nào mới hết giận, cậu đến bây giờ vẫn không biết hắn tại sao lại nổi

giận.

Đang thất thần, lại thấy Kỷ Tự đột nhiên đi tới, Hà Thụy Chi vội ngồi ngay ngắn. Chỉ thấy đối phương cúi đầu nhìn giấy tờ trong tay, gõ bàn một cái nói: “Buổi chiều chuẩn bị một chút, tối nay có dạ tiệc, cậu đi theo tôi.”

Từ góc Hà Thụy Chi nhìn sang, đúng lúc thấy sườn mặt nghiêm túc của Kỷ Tự. Dung mạo của Kỷ Tự mềm mại, khóe mắt lại cong cong, nhìn rất dễ thân thiết, thế nhưng lúc tức giận lại có vẻ rất sắc bén, đây cũng là nguyên nhân khi hấn thức giận Hà Thụy Chi không dám lên tiếng. Môi của hấn mím lại, Hà Thụy Chi nhìn một lúc, tay liền vô thức ở trên bàn làm việc miêu tả độ cong vành môi của hấn. Giống như cảm giác được ánh mắt của cậu, Kỷ Tự dùng khóe mắt khẽ liếc nhìn, sau đó khóe miệng cong lên.

Hà Thụy Chi không khỏi cảm thấy mặt có chút nóng lên.

Tiệc rượu hôm nay là một buổi giao lưu do chính phủ tổ chức, các ngành nghề cao thấp đều có. Kỷ Tự dẫn cậu đi là để cho cậu có thêm kiến thức, đương nhiên, cũng muốn nhân dịp tìm một cơ hội làm hòa. Ngày đó hấn nóng giận, nói có hơi nặng lời, sau đó nghĩ lại, Hà Thụy Chi vẫn luôn cùng mẹ ở nước ngoài, tâm tính giống y như con nít, hấn lại đi tính toán gì với một đứa trẻ đây.

Lo Hà Thụy Chi ở nơi gò bó này không được tự nhiên, Kỷ Tự vẫn luôn để cậu đi gần mình. Đêm đó, không ít người dẫn theo người nhà, Kỷ Tự mạnh vì gạo, bạo vì tiền, lại chu đáo, nên rất nhiều phu nhân đến chào hỏi.

Một thân bản lĩnh của Hà Thụy Chi liền có đất dụng võ.

Ban đầu, Kỷ Tự chỉ nói đùa với một cô gái khá thân thuộc, là trợ lý của tôi rất am hiểu về phương diện đó, mọi người có thể trao đổi. Hà Thụy Chi khí chất tốt, cử chỉ lại tự nhiên, nho nhã lễ độ, cho nên dễ dàng lấy được hảo cảm. Không lâu lắm, bên cạnh cậu liền vây quanh không ít nữ sĩ, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười. Kỷ Tự nhìn cậu như cá gặp nước, liền yên tâm đi ra ngoài.

Hà Thụy Chi cứ tưởng rằng loại tiệc rượu này sẽ rất buồn chán, thế nhưng cậu phát hiện đồ ăn ngon, nói chuyện phiếm với đồng nghiệp cũng rất thú vị. Bên này đang trò chuyện hăng say, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng nói vang lên phía sau: “Chào các quý cô quý bà, tôi và Tiểu Hà có chút việc cần nói, không biết mọi người có đồng ý tạo điều kiện không?”

Người đến là Tổng giám đốc của công nghiệp Thông Vũ, Hà Ngộ Khiêm. Hà Thụy Chi nhin không được thở dài: Tâm trạng tốt tới nay đã kết thúc rồi.

Đến khi đoàn người tản đi, Hà Thụy Chi cúi đầu gọi một tiếng: “Đại ca.”

Ánh mắt Hà Ngộ Khiêm lóe lên sự chán ghét: “Đừng gọi tôi là đại ca. Cậu ở đây làm cái gì?”

“Tôi theo Kỷ tổng Lam Hải đến đây, gần đây tôi đi theo anh ta học hỏi. Ba... Hà Đồng... Cũng biết.”

“Học hỏi? Học cái gì? Tôi thấy cậu cứ luôn lảng vảng với đám con gái, học thế nào để làm hài lòng con gái?” Trong lời nói Hà Ngộ Khiêm chứa đầy sự mỉa mai.

Hà Thụy Chi vẫn không nhúc nhích, giống như không có nghe được lời hắn nói.

“A, cũng đúng, cậu với người mẹ không biết xấu hổ của cậu giống nhau, kế tiếp chắc sẽ học bò lên giường ha! Tôi xem trọng cậu, dù sao cũng có di truyền.” Giọng hắn nói rất nhẹ, trên mặt thậm chí còn mang theo nụ cười. Người ở ngoài nhìn thấy, sẽ nghĩ bọn họ đang vui vẻ trò chuyện.

Tay Hà Thụy Chi lập tức nắm chặt. Cậu hơi cúi đầu, răng cắn chặt môi, như đang kiềm chế cái gì.

Hà Ngộ Khiêm như đang thưởng thức bộ dáng này của cậu, biểu cảm mang theo một chút đắc ý. Hắn biết dù cho hắn nói khó nghe hơn nữa, Hà Thụy Chi cũng sẽ tuyệt đối không phản ứng lại, bởi vì —

Rào rào!

Hà Thụy Chi kinh ngạc nhìn Kỷ Tự không biết xuất hiện từ lúc nào — hắn hình như uống nhiều rồi, người lảo đảo, khiến nguyên lý rượu đỏ hắt đầy người Hà Ngộ Khiêm!

“A, xin lỗi xin lỗi, uống hơi nhiều, hơi choáng.” Kỷ Tự vẻ mặt áy náy, “Hà tổng, thật là ngại quá.”

Hà Ngộ Khiêm nhìn vết rượu đỏ trên áo sơ mi, nhớn nhác nói: “Kỷ tổng đây là ý gì?” Tuy Lam Hải không giống Thông Vũ, thể nhưng cũng là doanh nghiệp cấp cao trong cùng thành phố, mọi người cũng xem như là quen biết.

“Hà tổng, ngài xem, tôi không phải chỉ run tay một cái thôi mà, xin lỗi xin lỗi.”

Ánh mắt Hà Ngộ Khiêm ở trên hai người Kỷ Tự và Hà Thụy Chi đảo một vòng, cười lạnh nói: “Tôi ngược lại không biết Kỷ tổng và — em trai — tôi có quan hệ tốt như vậy.”

Kỷ Tự nhận lấy khăn lông nhân viên đưa tới, thông thả lau tay: “Có tốt hay không tôi không biết, chẳng qua cậu ấy còn ở Lam Hải một ngày, thì chính là người của Lam Hải.” Hắn ngược mắt lên đối mắt với Hà Ngộ Khiêm, ánh mắt có chút sắc lạnh, “Hà tổng không đi thay quần áo sao? Yên tâm, ngày mai tôi sẽ mua một bộ bồi thường cho Hà tổng. Tuy cổ phiếu trên tay Thông Vũ cứ luôn rớt, nhưng quần áo vẫn mua nổi.”

Hà Ngộ Khiêm hung hăng liếc nhìn Kỷ Tự và Hà Thụy Chi, theo nhân viên tạp vụ lên lầu thay quần áo.

Kỷ Tự nhìn Hà Thụy Chi liếc mắt: “Thu dọn đi, chuẩn bị đi.”

“Hả?”

“Hả cái gì mà hả, không nở đi?”

“Oh. Đi nhanh thôi.”

Ra ngoài, Kỷ Tự nói muốn tỉnh rượu, Hà Thụy Chi liền cùng hắn đi dạo trên đường. Khách sạn xây ở Lâm Giang, đi không bao xa hai người liền nhìn thấy một con đường ven sông, từng cơn gió thổi tới, trong lòng Hà Thụy Chi chợt thoải mái đi nhiều.

Kỷ Tự khoác áo vest lên cánh tay, nơi ống tay áo sơ mi có dính một vết rượu. Hà Thụy Chi thấy, mở lời nói: “Vừa rồi cảm ơn anh.”

“Cậu bình thường không phải rất biết nói chuyện sao, vừa rồi sao lại sợ như vậy?” Kỷ Tự cũng không nhìn cậu.

Hà Thụy Chi cười khổ: “Đều là người một nhà, tuy anh ta không cho là vậy. Hơn nữa — “

“— nếu như hôm nay tôi phản ứng lại, ngày mai thẻ tín dụng của tôi mẹ sẽ bị cắt.” Cậu thở dài, “Tôi không muốn nói mẹ mình như vậy, thế nhưng mẹ tôi quả thật giống như một cây tơ hồng [2].”

[2] Tên khoa học là: *Cuscuta*, là một chi của khoảng 100-145 loài thực vật sống ăn bám. Có màu vàng, da cam hay đỏ, màu xanh lục rất hiếm.

Đã nhiều năm như vậy, Hà Hồng Vũ đã sớm nuôi mẹ cậu thành một người cái gì cũng không biết, chỉ biết đi dạo phố mua đồ. Lúc nhỏ cậu về nước từng đánh nhau một trận với Hà Ngộ Khiêm, cuối cùng mặt mũi Hà Thụy Chi bầm dập, gãy một cánh tay trở về Anh. Mẹ Hà rất đau lòng, lại biết Hà Ngộ Khiêm không bị nghiêm phạt gì, thế là quây một trận với Hà Hồng Vũ, Hà Hồng Vũ trong lúc tức giận liền cắt thẻ của bà. Đối với mẹ Hà mà nói, đó quả là thật ba ngày khó khăn nhất, bà sa vào trong khủng hoảng cực độ. Bà sợ Hà Hồng Vũ sau này thật sự không quan tâm mẹ con bà nữa, bà không thể tưởng tượng được cảnh không có tiền sinh hoạt. Vì vậy, ngày thứ ba còn chưa kết thúc, bà đã cúi đầu.

Hà Hồng Vũ rất hiểu rõ bà, tất cả mọi thứ của bà đều thuộc về ông — trang sức, quần áo, túi xách, thậm chí cả bà. Cho dù sau này Hà Thụy Chi lớn lên nói “Mẹ, chúng ta dọn đi đi! Con có thể nuôi mẹ”, mẹ Hà vẫn lắc đầu. Cũng đúng, chút tiền ít ỏi đó, làm sao nuôi được bà?

“Trước đây tôi cứ sống chết quần lấy Gia Nhiên làm bạn, chính là dựa vào điểm tương tự duy nhất này của chúng tôi.”

“Con riêng”, hai chữ này dù đi đến đâu cũng không thể thoát khỏi gông xiềng, Cố Gia Nhiên còn đỡ hơn một chút, họ Cố. Mà cậu, lại chân chân thực thực là người họ Hà.

“Kỳ thật một mình tôi thì không sao cả, chửi thì chửi thôi, tôi cứ giả như không nghe thấy. Nhưng nói mẹ tôi tôi thật sự có chút chịu không nổi.” Hà Thụy Chi từ trong túi lấy ra một viên kẹo: “Ăn không? Kẹo trái cây Woogie, ăn rất ngon.”

Kỷ Tự lắc đầu.

Hà Thụy Chi đem kẹo bỏ vào trong miệng, nhai cộp cộp. Kỷ Tự nghe tiếng kẹo vỡ, không lớn, nhưng rơi vào trong lỗ tai hắn lại rõ rệt thường. Hà Thụy Chi rất nhanh đã ăn xong kẹo, lại liếm liếm môi nói: “Chuyện lần trước, là lỗi của tôi. Anh nói đúng, tôi không thể dựa vào chút hảo cảm đã nói muốn thử với anh. Chuyện này đối với anh không công bằng.”

Kỷ Tự dừng bước.

“Lần trước anh nói anh thích tôi hỏi tôi nghĩ như thế nào còn nhớ không?” Hà Thụy Chi quay đầu nhìn hắn.

Đây là một cơ hội vô cùng tốt để giải thích rõ ràng. Nhưng thần xui quỷ khiến, Kỷ Tự gật đầu.

“Ừm, vậy đi, nếu như anh có thể đoán ra mùi hương trên người tôi là gì, tôi sẽ đồng ý với anh.”

Kỷ Tự sững sốt một chút, lập tức hiểu ý của cậu: Hắn không thể nào đoán được, đây thật ra là từ chối trá hình. Kỷ Tự nhớ Cố Gia Nhiên từng nói Hà Thụy Chi thật ra là một người vô cùng mềm lòng, lúc đó hắn không hiểu, hiện tại, hắn cuối cùng cũng hiểu.

Ngay cả từ chối người khác cũng uyển chuyển như thế.

Kỷ Tự nở nụ cười: “Thật sự?”

Hà Thụy Chi gật đầu. Một trận gió thổi qua, tóc của cậu trở nên hơi loạn, Hà Thụy Chi định giơ tay lên muốn ép chúng nó lại cho bằng. Nhưng còn chưa cử động, tay cậu đã bị Kỷ Tự nắm.

Hà Thụy Chi không hiểu nhìn hắn.

Kỷ Tự đem Hà Thụy Chi kéo vào trong lòng: Đầu của bọn họ rất gần, gần đến mức nhờ ánh đèn Hà Thụy Chi có thể nhìn rõ lông mi của Kỷ Tự. Hơi thở của bọn họ hòa vào nhau, không biết là ai bắt đầu, có chút thở gấp, có chút gấp gáp. Tay Kỷ Tự phủ lên môi cậu, nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi. Hà Thụy Chi một cử động nhỏ cũng không dám, đầu của cậu hiện tại một mảnh hỗn loạn, không biết chuyện gì xảy ra —

Mãi cho đến khi một mảnh ẩm áp đặt lên môi:

“Woogie vị cam, là mùi tôi thích.”

16. Chương 16: Bắn Khoăn

“Vậy, Cố Cố hiện tại anh thích kiểu người như thế nào?”

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt ‘Gia Nhân Hành’ đã quay xong bước vào giai đoạn đếm ngược. Hai ngày nay toàn thể đoàn phim tiến hành quay phỏng vấn, nội dung chủ yếu đương nhiên là quay xung quanh phim. Cố Gia Nhiên là ngôi sao, lại đang nổi, lúc phỏng vấn khó tránh khỏi bị hỏi chệch sang chuyện riêng.

Song khi ký giả hỏi câu này, Cố Gia Nhiên lại không tránh khỏi thất thần.

Rất nhiều người thích hỏi “Anh thích kiểu người như thế nào”, nhưng trong tình yêu, làm gì có tiêu chuẩn nào để nói. Bạn gặp được một người, thích người đó, thích, vậy người đó sẽ là tất cả, sẽ là tiêu chuẩn của bạn.

Câu hỏi như vậy không phải lần thứ nhất Cố Gia Nhiên trả lời, cậu có vô số câu trả lời để chọn mà chương trình cung cấp. Cũng không biết làm sao, cậu bỗng nhiên nhớ tới Ôn Ngôn, trong lòng Cố Gia Nhiên run lên, thốt ra: “Người tốt.”

Toàn trường bỗng im lặng.

Ký giả nói đùa: “Là kiểu người giúp bà cụ băng qua đường sao? Yêu cầu này không nhỏ nha, ha ha!”

Cố Gia Nhiên theo ký giả nói tưởng tượng ra cảnh Ôn Ngôn đỡ bà cụ băng qua đường, nếu thật sự như vậy..., trong lúc nhất thời không nhìn được, cậu bật cười tại chỗ. Lúc phỏng vấn, Cố Gia Nhiên nói chuyện ngoại trừ đối mắt với camera hoặc ký giả, thì thời gian còn lại là nghiêng đầu nhìn vào hư không. Nhìn từ trong TV, cậu rõ ràng là chuyên tâm nghĩ tới người kia, mới có thể nở một nụ cười vừa dịu dàng vừa có thần sắc như vậy: Đuôi mày, khóe mắt, mép môi đều giãn ra, ánh mắt của cậu rõ ràng không có nhìn về phía màn ảnh, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự ngọt ngào sắp tràn ra.

Lục Phong và Du Du cũng ở bên cạnh xem, bỗng nhiên thấy Cố Gia Nhiên cười, trong lòng Lục Phong lộ bộ một cái: Hắn chưa từng thấy Cố Gia Nhiên thả lỏng khi phỏng vấn như vậy — là vô cùng thả lỏng.

Diễn viên diễn viên, trong phim phải diễn, bên ngoài cũng phải diễn. Người bình thường rất hà khắc với ngôi sao, dù là chuyện nhỏ gì cũng sẽ phóng đại lên. Cho nên, đối với mình tinh khá nổi, hầu hết đều có yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc với bản thân, thậm chí phải biết cụ thể động tác lẫn biểu cảm, để dù ở hoàn cảnh gì cũng không bị người ta bắt bẻ. Cố Gia Nhiên cũng không ngoài như thế, tuy Lục Phong không đề cập với cậu, đó là bởi vì bản thân cậu đã làm rất tốt, như hôm nay “Lộ chân tình”, thật sự là lần đầu.

Hắn trong khoảng thời gian này bận rộn với hợp đồng quảng cáo, rất ít khi tới phim trường, không biết có phải đã xảy ra chuyện gì hay không. Lục Phong đẩy Du Du: “Gia Nhiên gần đây có thân thiết với ai không?”

Du Du từ trên điện thoại ngẩng đầu lên: “Không có. Chỉ quay phim, sau đó về nhà.” Cô lại suy nghĩ một chút, “À, cùng Ôn tổng của Lam Hải đi ra ngoài ăn cơm mấy lần, quan hệ dường như cũng không tệ lắm.”

Lục Phong tạm thời yên lòng: Ôn tổng... Vậy hắn là không có gì.

Kỳ thật không riêng gì người đại diện chú ý tới, fans của Cố Gia Nhiên xem phỏng vấn cũng dậy sóng.

Phán Cố Sinh Huy: Trời ơi, tui sắp hít thở không thông! Cảm giác của tui sai sao? Sao tui lại cảm giác Cố Cố đang yêu, cười đến mức làm người ta rung động quá đi! Bắt đầu xem từ giây 5 phút 20! Chia sẻ video: [Cố Gia Nhiên][05/ 22][Gia nhân hành Phỏng vấn Cố Gia Nhiên CUT]

Tất cả bởi vì có cậu: PO chủ cút, Cố Cố là của tui!

Cố gia Cố Giai Giai: Bạn cùng phòng tui mỗi khi nhắc tới bạn trai chính là đáng vẻ này. Vĩnh biệt.

Thổ Cẩu: Không phải dạo này ảnh đều cười như vậy sao?

Red_mưa tháng bốn: Đẹp! Thích!

Mi cho rằng mi trốn đi ta liền không thấy mi sao: Woa, nếu lúc diễn cảnh tình cảm ảnh có thể cười như vậy thì tốt rồi!

...

Không biết có phải nụ cười này thật sự có sức hút như vậy không, vốn chỉ là một bộ phận fan YY video, lại bị chia sẻ ra ngoài, thậm chí ngay cả tài khoản kinh doanh cũng muốn nhúng tay vào:

Đậu đỏ là đỏ không phải đen: Chân tướng ừ ~, sẽ không phải là cùng Tống Tiểu Tiểu chứ!? [DOGE]

Thiếu nữ Lục lạc: Vẫn không thể ghét nổi cậu này, đẹp trai!

Gaia: Lẽ nào acc kinh doanh lần trước nói có một thần tượng đang yêu là nói anh này?

Trăng lưỡi liềm: Đẹp trai quá đẹp trai quá đẹp trai quá đẹp trai quá! Liếm liếm liếm! [chảy nước miếng]

Mảng lịch sử đầu tiên V: Phỏng vấn mới Cố Gia Nhiên cười lên khiến người ta cảm thấy giống như đang yêu, các bạn gái của Cố Cố, mọi người sốt ruột không? [che miệng]

...

Cái video đó Hot rất nhanh. Lam Hải đang chuẩn bị phát hành phim, phòng kế hoạch tuyên truyền rất miễn cảm về phương diện này, hôm nay nhìn thấy độ Hot đưa tới cửa, không hổ là Cố Gia Nhiên, thế là nhanh chóng mua vài tài khoản kinh doanh, ám chỉ nam nữ chính ‘Gia Nhân Hành’ kịch giả thành thật, Cố Gia Nhiên lộ chân tình.

Tin tức chính là như vậy, một đốm lửa nhỏ, có thể lửa cháy lan ra cả đồng. Đương sự còn chưa biết, trên internet đã xảy ra một trận gió tanh mưa máu không thể ngăn cản.

Kỷ Tự sáng sớm lướt xem tin tức, thấy Top đầu là “Cố Gia Nhiên thích tiểu hoa Tống Tiểu Tiểu? Lúc phỏng vấn không nhận được bị lộ tình cảm!”, Một hộp trà trong miệng hần suýt chút nữa phun ra. Hần vội gọi cấp dưới vào phòng làm việc: “Bản thảo ai ra?”

Cấp dưới nhìn thoáng: “Bên chị Duyệt! Làm sao vậy?”

Kỷ Tự quả thật đau đầu: “Mau rút hết cho tôi.”

“Tại sao, Kỷ tổng? Gia Nhân Hành hôm nay so với hôm qua, độ chú ý tăng cao mà.”

“Gan của mấy người cũng to quá rồi, bản thảo tuyên truyền này mấy người cũng không đưa cho tôi xem một lần?”

“Trước đây cũng không cần đưa cho anh xem mà?” Cấp dưới có chút khó hiểu, nếu như chút chuyện nhỏ này cũng phải xin chỉ thị, vậy cách làm việc có khác gì với các nhân viên công ty bình thường.

Kỷ Tự không có cách nào khác giải thích, chỉ có thể nói nói: “Lần sau tuyên truyền của Gia Nhân Hành nhất định phải qua tay tôi, còn có, không muốn mất chén cơm thì nhanh chóng rút hết cho tôi.”

Giao phó xong sau đó trong lòng Kỷ Tự trầm nghĩ: Chuyện này là sao đây, lúc thì là mình, lúc thì là Tống Tiểu Tiểu, mình thấy Ôn Ngôn sớm muộn cũng điên.

Thật ra sáng sớm Ôn Ngôn đã thấy tin tức. Hần rất có kiên nhẫn xem toàn bộ các bài báo, sau đó lại mở video ra xem một lần.

Ôn Ngôn nghĩ: Rất đẹp.

Đúng lúc Cố Gia Nhiên đi xuống lầu, Ôn Ngôn hướng cậu khoát khoát tay chỉ vào máy: “Nghĩ cái gì?”

“Cái gì?” Cố Gia Nhiên đến gần xem thử, là video phỏng vấn hôm đó của cậu.

“Lúc trả lời câu hỏi này, cậu nghĩ cái gì?”

Cố Gia Nhiên hiểu hẳn đang nói cái gì, vẻ mặt có chút xấu hổ, cúi đầu tàng hắng một cái: “Không có gì.”

Ôn Ngôn nhìn chằm chằm Cố Gia Nhiên, ánh mắt sáng quắc, cho đến khi thấy mặt Cố Gia Nhiên phát đỏ, hẳn mới chậm rãi đứng lên, nói là đến công ty.

Cố Gia Nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Weibo và tin tức nói gì, scandal cái gì bản thân cậu không quan tâm. Thế nhưng hai chữ ‘Đang yêu’ xuất hiện liên tục dưới video khiến cậu không khỏi để ý.

Cậu lúc trả lời câu hỏi này, lúc cậu cười, đều nghĩ tới Ôn Ngôn. Điều này có ý gì?

Cố Gia Nhiên nhin không được lấy điện thoại, mở weibo đang đứng Top của mình ra, liếc mắt một cái liền thấy được bình luận nhiều like nhất —

Appletree: Không nhớ trước đây đã nghe qua ở đâu, con người có ba điều không thể giấu — Tiếng ho, nghèo khổ, và tình yêu.

Cố Gia Nhiên thấy bình luận này xong có chút không yên lòng, còn có chút bối rối.

Thời gian chung sống lâu như vậy, biến hóa rất nhỏ giữa hai người, dù không để ý đi chăng nữa, cũng đều có thể cảm giác được. Chỉ là Cố Gia Nhiên vẫn luôn đem nó giấu ở đáy lòng, không dám đi đánh động nó. Cậu không biết Ôn Ngôn nghĩ thế nào, nhưng chính cậu mà nói, lúc đối mặt với Ôn Ngôn, cậu kỳ thật là đang chịu sự dẫn dắt: Một mặt cậu không có cách nào khác chống cự lại sức hấp dẫn của Ôn Ngôn đối với cậu, mặt khác cậu thời thời khắc khắc nhắc nhở chỉ là quan hệ rất bình thường, cũng không có gì cả.

Cậu bỏ mặc bản thân sa vào trong đó, rồi lại cố gắng phân rõ.

Nhưng mà video lần này, lại giống như đem nỗi băn khoăn của cậu từ nơi tối tăm đặt ngay dưới ánh mặt trời, trần trụi, làm cho cậu không có chỗ để ẩn nấp.

Nhưng —

Nghĩ tới đây, cậu lập tức đứng dậy gọi điện thoại cho Hà Thụy Chi: “Thụy Chi, trưa nay có thời gian ăn cơm không? ... Được, vậy buổi trưa gặp.”

Hà Thụy Chi đến quán cà phê đã hẹn, thì thấy Cố Gia Nhiên đang ngẩn người. Cậu bỏ túi trong tay xuống, hiểu kỳ nói: “Hôm nay không quay?”

Cố Gia Nhiên lấy lại tinh thần: “Sắp xong, phong màn chưa chuẩn bị xong, ngày mai là ngày cuối cùng.”

Hà Thụy Chi thấy Cố Gia Nhiên tâm thần không yên, hỏi: “Cậu sao là lạ? Là vì tin của cậu cùng Tống Tiểu Tiểu sao? Sáng nay nghe Kỷ tổng cho rút lui hết rồi.”

Cố Gia Nhiên do dự hồi lâu, mở miệng nói: “Thụy Chi, thích một người, là như thế nào?”

Hà Thụy Chi sững sốt, sau đó lắp bắp nói: “Cậu, cậu sao hỏi tôi câu này?”

“Cậu dù sao cũng có kinh nghiệm hơn tôi.”

Hà Thụy Chi nhìn chằm chằm Cố Gia Nhiên: “Gia Nhiên, cậu không ổn. Trước đây tôi hay nói đùa nói cậu không biết yêu, bởi vì cậu dường như đối với bất cứ chuyện gì cũng không quan tâm. Nhưng bây giờ cậu lại đột nhiên hỏi tôi câu hỏi giống như thiếu nữ mới — “

“– có phải cậu thích ai rồi không?”

“Tôi không biết.”

Ngoài dự đoán của Hà Thụy Chi, Cố Gia Nhiên lại không né tránh câu hỏi này. Hà Thụy Chi suy nghĩ một chút, rốt cuộc hiểu ra: “Ôn Ngôn?!”

Lông mi Cố Gia Nhiên run rẩy.

“Quả nhiên là Ôn Ngôn.” Hà Thụy Chi có chút không dám tin, “Tôi rốt cuộc cũng hiểu vì sao cậu hỏi tôi câu này. Nếu như là người khác, chắc chắn trong lòng cậu đã sớm có quyết định.”

Cố Gia Nhiên không nói gì, chỉ là nhẹ nhàng khuấy ly cà phê.

“Gia Nhiên, cậu có nói với Ôn Ngôn chuyện Phương Tinh Viên chưa?”

Tay Cố Gia Nhiên ngừng lại.

Hà Thụy Chi hiểu.

Cậu lo lắng nhìn Cố Gia Nhiên, nhẹ giọng nói: “Lúc cậu nghĩ đến người đó, sẽ không nhịn được muốn cười, thích ở cùng một chỗ với người đó, thích nghe người đó nói, cũng thích nhìn người đó lúc rảnh rỗi, cảm thấy người đó cái gì cũng tốt, diện mạo, gia đình, thậm chí tức giận của người đó, cũng đẹp nhất.”

“Thậm chí, lúc tôi đang nói câu này, cậu liên tục nghĩ đến người đó.”

Keng —

Thìa cà phê không cẩn thận va vào thành ly, phát ra một tiếng vang.

Hà Thụy Chi thở dài: “Cố Gia Nhiên, cậu thích Ôn Ngôn rồi. Chỉ là, cậu không biết đã thật sự thích anh ta, hay là bởi vì nguyên nhân Phương Tinh Viễn, có phải không?”

Cố Gia Nhiên đau khổ nhắm mắt lại.

17. Chương 17: Bác Sĩ

Cùng ngày hôm khô thẻ tre [1] ‘Gia Nhân Hành’, Cố Gia Nhiên hẹn bác sĩ tâm lý Dương Nhất Thiên. Thời gian hẹn lúc hai giờ chiều, Cố Gia Nhiên quay xong đã là giữa trưa, tiệc liên hoan kết thúc phim cũng không kịp ăn trực tiếp đi từ phim trường tới trung tâm cổ vấn tâm lý của Dương Nhất Thiên.

[1]Hơ khô thẻ tre: chỉ việc hoàn thành một tác phẩm (ngày xưa chưa có giấy người ta phải viết lên thẻ tre, viết xong phải hơ cho khô mực)

Thời đại ngày nay nhịp sống nhanh, áp lực lớn, con người ngày càng chú trọng đến phương diện tâm lý, ngành này cũng xem như là phát triển khá nhanh. Lý lịch Dương Nhất Thiên tuy tuổi còn trẻ, nhưng đã cùng đồng nghiệp hùn vốn mở phòng khám tâm tư nhân, đối tượng khách hàng cũng là người ở tầng cấp cao, có thể thấy được trình độ chuyên môn của hắn rất vững.

“Đã lâu không gặp, Gia Nhiên.” Dương Nhất Thiên ngồi phía sau bàn, lẳng lặng nhìn người trước mặt: Sắc mặt của cậu so với người thường vẫn rất tái nhợt, thể trạng thái tinh thần nhìn qua vẫn ổn. Cậu không câu nệ giống nhiều bệnh nhân, do dự hoặc là căng thẳng, cậu rất bình thản ngồi trên ghế sofa, giống như một người bình thường.

Đúng vậy, giống như một người bình thường.

Ai có thể nhìn ra được người thanh niên trước mắt đang ngẩng đầu cười với hắn này, kỳ thật vẫn mắc

chứng bệnh trầm cảm — 3 năm, 5 năm, 10 năm, thậm chí có thể đeo theo cậu đến khi chết.

“Gần đây bạn lảm sao? Nghe nói em nhận tác phẩm mới?”

“Tạm tạm, phim hiện đại, vẫn tương đối nhẹ nhàng.”

“Tình trạng của em không tệ, tiếp tục duy trì.”

Cố Gia Nhiên không nói gì, chỉ là tay để ở bên cạnh mắt tự nhiên nhắm lại.

Dương Nhất Thiên thấy cậu như vậy, trong lòng biết cậu nhất định đã gặp phải chuyện gì. Thật ra bệnh trầm cảm của Cố Gia Nhiên đã được điều trị nhiều năm, thời kỳ gian nan nhất đã qua, cậu đã dần dần chuyển biến tốt, cơ bản bây giờ không khác gì người bình thường. Cho nên, ngoài thời gian kiểm tra định kỳ, được hẹn cậu hẹn ngoài giờ vẫn có chút bất ngờ.

Một lát sau, Cố Gia Nhiên chậm rãi thả lỏng: “Ôn Ngôn.”

Dương Nhất Thiên xoay bút trong tay: “Ừ.”

Cố Gia Nhiên lộ vẻ bối rối: “Tôi dường như... Thích anh ấy.”

Tay Dương Nhất Thiên dừng lại, hần cười cười: “Em trước đây rất lâu đã có làm trắc nghiệm về giới tính, em không có khuynh hướng thích người cùng giới.” Hần dừng một chút, nói tiếp, “Đương nhiên, cũng không thể nói hoàn toàn không có.”

Cố Gia Nhiên: “Ý của tôi là — “

Dương Nhất Thiên gật đầu, ý bảo cậu nói tiếp.

“Tôi dường như... Thật sự thích anh ấy.” Cậu ngừng một chút, phun ra một từ, “Yêu.”

Dương Nhất Thiên cơ hồ ra kết luận trong chớp mắt: “Bỏ nó đi.”

Cố Gia Nhiên trầm mặc không nói.

“Gia Nhiên, em đã quên tại sao em tiếp cận anh ta sao?” Dương Nhất Thiên nhìn chằm chằm Cố Gia Nhiên, từ tốn nói rõ, “Bởi vì một động tác của anh ta, rất giống Phương Tinh Viễn.”

Thân thể Cố Gia Nhiên run một cái.

Cố Gia Nhiên đương nhiên sẽ không quên. Hà Thụy Chi hỏi cậu có đem chuyện Phương Tinh Viễn nói cho Ôn Ngôn hay không, cậu thật sự là không nói được gì.

Cậu làm sao mà nói ra được?

Lẽ nào để cậu nói, cậu hại chết chính anh trai cùng cha khác mẹ của mình, trong lòng không thoải mái, sau đó gặp được Ôn Ngôn, thấy họ có điểm giống nhau, cho nên nhịn không được tiếp cận hẳn sao?

Đến tận bây giờ, cái chết của Phương Tinh Viễn vẫn là nút thắt không có cách nào tháo ra trong lòng cậu. Khi đó, khi cậu ở trên TV nhìn thấy Ôn Ngôn, hẳn ngồi ở đó, làm một động tác hầu như giống như đúc với Phương Tinh Viễn, ngay cả biểu cảm và góc độ đều không lệch chút nào, cậu liền ngây dại.

Cậu bắt đầu quan tâm Ôn Ngôn, giống như một người hâm mộ, người theo đuôi minh tinh, hoặc là tên cuồng nhìn lên.

Cậu quan tâm tất cả tin tức của hắn, tải xuống tất cả ảnh chụp và video của hắn. Cậu nhiều lần xem biểu cảm của hắn, động tác, dáng vẻ nói chuyện, cậu biết rõ bọn họ không giống, rồi lại nhịn không được ở trên người bọn họ tìm điểm tương tự. Cũng không biết có phải là do dáng dấp cũng đẹp mắt tương tự như vậy hay không, có một số góc Ôn Ngôn thoát nhìn thật đúng là có điểm giống Phương Tinh Viễn.

Vì vậy cậu càng hỗn loạn hơn. Hoặc có lẽ là, điên rồi.

Cố Gia Nhiên không khống chế được chính mình.

Cậu cảm thấy như vậy là không đúng, nhưng cậu không có cách nào khống chế bản thân.

Khi cậu đem chuyện này nói với Dương Nhất Thiên, Dương Nhất Thiên một mặt cho rằng nếu cố gắng đè nén có thể sẽ khiến bệnh trầm cảm của cậu tái phát, hơn nữa, thầy của hắn, cũng chính là bác sĩ của Cố Gia Nhiên lúc ở Anh có một thời gian đã từng đề xuất cậu nuôi một vài động vật hoặc thực vật để dãi lực chú ý.

“Gia Nhiên, đây không phải là chuyện gì đáng xấu hổ. Em không ngại thì cứ làm quen anh ta, tiếp xúc với anh ta, thậm chí có thể ở chung như bạn bè. Đây cũng là một cách dãi đi sự chú ý.”

Cố Gia Nhiên nghe theo đề nghị của hắn.

Cậu muốn cho mình một cơ hội, có thể điều này sẽ khiến cho cậu triệt để tỉnh táo với cái chết của Phương Tinh Viễn. Vì vậy cậu lấy hết dũng khí, ra giao dịch với Ôn Ngôn.

Bây giờ nghĩ lại, đó là đoạn đối thoại trăm chỗ sơ hở cỡ nào, cậu đã chuẩn bị bị từ chối, nhưng Ôn Ngôn lại đáp ứng với cậu.

Ôn Ngôn thật sự là một người kỳ lạ.

Nhưng mà, hẳn lại tốt như vậy.

Tốt đến thích hẳn, đơn giản đến mức không cần tốn sức.

“Gia Nhiên, em phải biết rõ, anh ta không phải Phương Tinh Viễn.”

“Tôi không có xem anh ấy là Tinh Viễn!”

“Nhưng ở trong lòng em có so sánh anh ta với Phương Tinh Viễn.”

“Tôi — “

“Em không thích anh ta. Cố Gia Nhiên, em đến bây giờ không chấp nhận được việc Phương Tinh Viễn chết, em cảm thấy là mình hại chết cậu ta, em đang tìm an ủi, em thế này là tìm người thay thế. Dem toàn bộ áy náy đối với Phương Tinh Viễn bồi thường cho Ôn Ngôn, nhưng trên bản chất Ôn Ngôn với em không có chút quan hệ nào, cho nên em mới cảm thấy đó là tình yêu.”

“Không phải, đó không phải là tình yêu, đó là ân hận khoắc áo tình yêu, day dứt, đa cảm, cùng với tình thân.”

“Chuyện này không công bằng với anh ta. Nếu như anh ta cũng thích em, thì chính em đang tổn thương anh ta.”

Dương Nhất Thiên có chút kích động, thậm chí có chút độc địa. Tốc độ nói của hắn rất nhanh, ùng ùng giống như mưa đá đập vào đầu Cố Gia Nhiên choáng váng.

Cố Gia Nhiên không lời chống đỡ.

Đây chính là chỗ cậu sợ hãi nhất khi phát hiện mình thích Ôn Ngôn.

Cậu không phân biệt được.

Nếu quả thật như Dương Nhất Thiên nói, tình cảm của cậu đối với Ôn Ngôn chỉ là biến tướng —

“Gia Nhiên, anh là bác sĩ, anh có chuyên môn. Em phải tin anh, chỉ có anh mới có thể giúp em. Em quên rồi sao, anh chẳng những là bác sĩ của em, còn là bạn của Tinh Viễn, anh cũng là anh trai của em.” Biểu cảm Dương Nhất Thiên hòa hoãn lại, nhẹ giọng nói.

“Anh trai.”

Cố Gia Nhiên dường như bị hai chữ này làm giật mình, thì thào lập lại.

Tay Dương Nhất Thiên đặt ở trên vai Cố Gia Nhiên: “Đúng, anh trai.”

Lúc Ôn Ngôn về đến nhà, Cố Gia Nhiên đang ngồi trên ghế sofa. Thấy hắn trở về, cậu lập tức ngẩng đầu nhìn hắn, giống như một động vật nhỏ bị hoảng sợ.

Ôn Ngôn nhìn cậu như vậy bật cười: “Đã 11 giờ, sao còn chưa ngủ, quay xong hưng phấn quá rồi?”

Cố Gia Nhiên nhìn hắn không nói gì.

Ôn Ngôn không hiểu ra sao: “Làm sao vậy, trên mặt tôi dính mực sao?” Hắn vừa mới định đi tìm cái gương, lại thấy gương hành lý bên chân Cố Gia Nhiên. Ba cái, lúc Cố Gia Nhiên vào đây ở, cũng mang đến ba gương hành lý.

Lòng Ôn Ngôn lập tức trầm xuống. Hắn nhếch mép, nói: “Là đi nơi khác quay sao?”

Cố Gia Nhiên đứng lên: “Ôn tổng, ngài có còn nhớ giao dịch trước kia của chúng ta!”

Ôn Ngôn nhìn cậu, Cố Gia Nhiên hơi nghiêng đầu, tránh né ánh mắt của hắn.

“Lúc đó tôi đồng ý nhận quay ‘Gia Nhân Hành’, yêu cầu duy nhất chính là trong khoảng thời gian đó ở lại nhà anh, hiện tại quay xong, tôi cũng nên đi.”

Ôn Ngôn thả áo vest trong tay xuống: “Cố Gia Nhiên, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Cố Gia Nhiên chống lại ánh mắt của hắn: “Không có, Ôn tổng.”

Trên nguyên tắc, Cố Gia Nhiên nói rất đúng, giao dịch hoàn thành rồi, diễn viên cũng nên chào hạ màn rồi. Nhưng, bốn tháng nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn, thời gian sống chung lâu như vậy, hắn không tin Cố Gia Nhiên không cảm giác được điểm này giữa bọn họ — mờ ám.

Đúng vậy, mờ ám.

Nếu như nói tới thời gian lúc đầu, bọn họ quả thật sống chung với nhau như bạn bè bình thường, nhưng khoảng thời gian ở chung sau này, dù có nói như thế nào cũng không thể nói là “bình thường” nữa.

Bọn họ cùng nhau nấu ăn, Cố Gia Nhiên nhìn hần luống cuống tay chân làm thịt kho tàu, cười đến không dừng được. Bọn họ ngồi ở trên ghế sofa xử lý việc riêng của mình, Cố Gia Nhiên xem kịch bản, hần xem văn kiện, khi hần ngẩng đầu sẽ thấy đối phương cũng đang nghiêng đầu nhìn hần. Bọn họ còn cùng nhau xem một bộ phim đấu súng do Lam Hải phát hành tại nhà, lúc cảnh sát cùng tên tên cướp giao chiến, hần nói với Cố Gia Nhiên —

Nói cái gì, hần đã quên, hần chỉ nhớ rõ lúc hần dựa tới gần, mi mắt Cố Gia Nhiên khẽ rung cùng vành tai đỏ bừng.

Ôn Ngôn vẫn luôn cảm thấy, ái tình là một chuyện nước chảy thành sông [2]. Chậm một chút, mới có thể nắm chắc.

[2] Câu gốc là “Thủy đáo cừ thành”: là 1 câu thành ngữ ý nói rằng thành công sẽ tự nhiên đến khi có đầy đủ các điều kiện cần thiết mà không cần phải nhất mực truy cầu.

Cho nên hần rất kiên trì, kiên trì đợi một cơ hội, thừa nhận tâm ý của nhau.

“Ôn tổng, cảm ơn anh khoảng thời gian này đã chăm sóc, tôi —” Cố Gia Nhiên miễn cưỡng khiến cho chính mình bình tĩnh lại, “— tôi — tôi đi trước.”

Dứt lời cậu kéo rương, chuẩn bị rời khỏi, Ôn Ngôn vội vã nắm cậu lại. Hần có chút cuống cuống, chuyện đó hần còn chưa kịp mở lời đã cảm thấy trong lòng đau xót:

“Cố Gia Nhiên, nếu như tôi nói — “

“Ôn tổng!”

Cố Gia Nhiên quay đầu liếc chết nhìn vào hần, mắt của cậu đỏ lên, giống như đang kiềm chế cái gì.

Ôn Ngôn lập tức ngây dại, hần không biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì. Rõ ràng hai ngày trước, bọn họ còn ngồi ở đây nói chuyện phiếm, Cố Gia Nhiên nói nếu như cậu không phải diễn viên, cậu có thể sẽ làm một thầy giáo. Cậu nói cậu thích sân trường, cậu nói trước đây mỗi lần đến trường ngồi học dưới gốc cây ngô đồng, đều cảm thấy rất thoải mái. Ôn Ngôn đã nói: “Thầy Cố, thầy mà đi dạy học sinh liền không có tâm học hành.” Sau đó Cố Gia Nhiên đỏ mặt nhìn hần cười.

Lại sau ngày đó, Cố Gia Nhiên ngủ trên ghế sofa. Ôn Ngôn đánh thức cậu, lén hôn tai cậu một cái.

“Ôn Ngôn...” Giọng Cố Gia Nhiên mang theo chút run rẩy, rất nhỏ, nhỏ đến mức Ôn Ngôn gần như không

nghe thấy.

Đây là lần thứ hai Cố Gia Nhiên gọi tên hắn.

Ôn Ngôn nhắm mắt lại, buông lỏng tay ra.

...

Đậu: Dành cho mọi người hoang mang có phải thể thân (về mặt tình yêu) hay không, thì câu trả lời là không. Những thắc mắc còn lại sẽ được giải đáp ở các chương sau.

18. Chương 18: Trốn Tránh

Ngày hôm sau khi Cố Gia Nhiên rời khỏi Phỉ Thúy Vân Sơn, liền bay sang một thành phố khác. Lục Phong lại giúp cậu nhận một bộ phim, cậu đi qua thử trang phục. Mặc dù có nói với cậu là không gấp, có thể ở nhà nghỉ ngơi vài ngày. Nhưng cậu không đồng ý: Công việc đầy áp, sẽ không có thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ miễn man, như vậy càng tốt.

Lúc ngồi trên máy bay, Cố Gia Nhiên nhìn qua có chút ảm đạm. Lục Phong cảm thấy tình trạng của cậu không ổn, mở lời nói: "... Có cần ... Hẹn bác sĩ Dương không?"

Cố Gia Nhiên lộ vẻ uể oải: "Em rất khỏe."

"Nghe Du Du nói, em đã dời từ Phỉ Thúy Vân Sơn về Vườn Hồng rồi?"

Cố Gia Nhiên gật đầu.

"Người bạn đó... Anh biết không?"

Cố Gia Nhiên nhắm mắt lại: "Anh không biết."

Như sợ hắn không tin, cậu lại nhấn mạnh thêm lần nữa: "Lục Phong, em rất khỏe."

Lục Phong không dám hỏi nhiều, nên không lên tiếng nữa. Chỉ là lén lút dặn dò Du Du, nhất định phải chăm sóc kỹ cho Cố Gia Nhiên.

Máy bay đã bay được một tiếng, khí lưu ổn định, bên trong khoang máy cũng rất yên tĩnh. Nhưng Cố Gia

Nhiên vẫn cảm thấy trong đầu ong ong ong không dừng được.

Ngày đó sau khi nói chuyện với Dương Nhất Thiên, cậu tiếp thu đề nghị của hắn: Cùng Ôn Ngôn giữ khoảng cách, hoặc có lẽ là, cắt đứt lui tới.

Cậu cảm thấy chính cậu có thể làm được. Chuyện khó khăn hơn thế này cậu cũng đã vượt qua, nên chuyện này cũng sẽ không ngoại lệ.

Nhưng khi cậu thấy dáng vẻ hốt hoảng lại khó hiểu của Ôn Ngôn, trong lòng lại như bị cái dùi đâm nhói lên.

Đó là Ôn Ngôn sao?

Một Ôn Ngôn nghiêm túc, dịu dàng, thường nhìn cậu cười, nhưng bây giờ hắn lại lộ ra một biểu cảm đau lòng như vậy.

Cậu không dám nhìn, không dám nghĩ tới, quá đau.

Đau đến mức cậu chỉ muốn rời khỏi chỗ này càng xa càng tốt, đau đến mức cậu muốn đem trái tim xé nát, đem góc thuộc về Ôn Ngôn kia, toàn bộ móc ra hết.

Kỷ Tự nhìn chằm chằm Ôn Ngôn đã chừng mười lăm phút rồi, lúc Ôn Ngôn ký xong một phần tài liệu cuối cùng, lạnh lùng nói: “Rảnh rồi như vậy, không bằng ngày mai sắp xếp cho mày đi công tác nơi khác.”

“Tâm tình không tốt không thể giận chó đánh mèo.”

Ôn Ngôn cười nhạt: “Mày không có tư cách nói câu này.”

Kỷ Tự ghen hòng, không lên tiếng.

Một lát sau, hắn lại mở miệng nói: “Nghe Thụy Chi nói, Cố Gia Nhiên đi Ninh Hải rồi.”

Nghe được cái tên này, hô hấp Ôn Ngôn cứng lại, sau đó giả bộ bình tĩnh: “Thì sao?”

“Hôm nay mày có soi gương chưa, mày biết sắc mặt mày khó xem bao nhiêu không? Hiện tại toàn bộ công ty đều đang đồn mày có phải bị thất tình hay không.”

Ôn Ngôn có chút bực dọc: “Mày muốn nói cái gì cứ việc nói thẳng!”

“Mày cùng Cố Gia Nhiên sao vậy?”

Sao vậy?

Hắn cũng muốn biết làm sao vậy!

Vô duyên vô cớ xông vào cuộc sống của hắn, lại vô duyên vô cớ rời đi. Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, xem nhà hắn là khách sạn sao?!

Đi thì đi đi! Tiêu sái phóng khoáng chút không được sao? Hết lần này tới lần khác lại lộ ra cái biểu cảm như thế.

Nghĩ đến đây, Ôn Ngôn lại không nổi tức giận.

Kỷ Tự nghĩ hai người này đoán chừng đã xảy ra vấn đề gì thật rồi, lại mở miệng hỏi: “Mày dự định thế nào?”

Ôn Ngôn nhìn về phía chậu hoa trên bàn, thần sắc lãnh đạm: “Có thể thế nào? Một lòng tao đã đặt trên người cậu ấy, không thu về được rồi.”

Dứt lời hắn đứng lên: “Được rồi, buổi tối tao hẹn sản xuất Lâm và Ngụy tổng nhà đầu tư ở câu lạc bộ Kim Triều, lát nữa sẽ đi.”

Hai ngày nay Ôn Ngôn vô cùng nhiệt tình với công việc, ngay cả người không thích xã giao như hắn gần đây lại rất tích cực tham dự, khiến cho Kỷ Tự thụ sủng nhược kinh. Kỳ thật hắn cũng nhìn ra được, Ôn Ngôn chỉ là muốn để cho mình bận rộn để không nhớ tới Cố Gia Nhiên nữa.

Chữ “Tình” này thật sự rất đầy dọa người, ngay cả Ôn tổng mạnh mẽ vang dội cũng phải mượn công việc để che đậy.

Buổi tối tại câu lạc bộ rất náo nhiệt, Ôn Ngôn cùng bọn họ chơi một lúc, tìm một cái cớ đi ra ngoài nghỉ một lát. Hắn đứng bên ngoài WC câu lạc bộ, nhìn ba chữ “Cố Gia Nhiên” trên điện thoại mà ngây người. Hắn muốn gọi điện thoại cho Cố Gia Nhiên. Nhưng nếu như thông máy thì sao? Hắn do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn khóa điện thoại đi động lại. Hắn mới vừa chuẩn bị trở về phòng, đã bị người va vào một cái. Người nọ liên tục nói xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi, không thấy ... A, Ôn tổng?”

Ôn Ngôn ngẩng đầu nhìn: Người nói chuyện mặc tây trang, trên mặt đeo một cái kính mắt viền vàng, nhìn có vẻ khá nhã nhặn. Nhưng Ôn Ngôn không nhận ra. Xét ở vị trí của hắn thì người biết hắn nhiều hơn là hắn biết người ta, cho nên hắn lịch sự gật đầu, sau đó chuẩn bị rời khỏi.

“Gia Nhiên gần đây khỏe không?” Người nọ dường như không phát hiện ra, tiếp tục hỏi.

Ôn Ngôn dừng bước.

Như cảm giác được sự nghi hoặc của đối phương, người nọ ngượng ngùng cười: “Không biết Gia Nhiên có từng đề cập về tôi với Ôn tổng hay không, tôi là bác sĩ tâm lý của cậu ấy, họ Dương.”

Chuyện bác sĩ tâm lý Kỷ Tự đã nói với hắn, nhưng nếu Hà Thụy Chi nói đã ổn rồi, thì chắc không phải vấn đề gì lớn. Ôn Ngôn gật đầu, nói: “Cậu ấy gần đây đi Ninh Hải, rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi, thật sự là nhờ có Ôn tổng. Gia Nhiên đã nói với anh chưa! Dung mạo của anh và anh trai cậu ấy Phương Tinh Viễn rất giống nhau, cậu ấy vẫn canh cánh trong lòng với cái chết của Tinh Viễn, sau đó ở trong TV thấy anh, liền ngây người.” Dương Nhất Thiên lắc nhai, lại cảm khái, “Aiz, cậu ấy và Phương Tinh Viễn trước đây thân thiết như vợ chồng son, kết quả... May mà anh xuất hiện.”

Có lẽ là nhiệt độ trong câu lạc bộ có hơi thấp, Ôn Ngôn đột nhiên cảm giác trên người có chút lạnh.

“Nhắc mới nhớ, Tinh Viễn trước đây cũng rất thích diễn xuất, cậu ta — “

“Bác sĩ Dương!” Ôn Ngôn cắt lời hắn, “Tuy tôi không quá hiểu công việc của các người, chỉ là tôi cảm thấy, tùy tiện nói ra chuyện riêng của bệnh nhân là trái với đạo đức nghề nghiệp!”

Dương Nhất Thiên dường như sững sốt một chút, có chút xấu hổ: “Đúng đúng đúng, tôi hồ đồ, aiz, dù sao tôi cũng là bạn của Tinh Viễn, cũng xem Gia Nhiên như em trai, tôi cũng là anh trai cậu ấy, quan tâm sẽ bị loạn.”

“Anh trai?” Ôn Ngôn nghiền ngẫm hai chữ này, nhếch môi cười, “Không biết đạo diễn Phương Nguyên có biết mình có đứa con trai như cậu không?”

“A ha ha ha ha ha ha ha ha, đùa thôi, đùa thôi.”

Dương Nhất Thiên như nhìn ra sắc mặt khó coi của Ôn Ngôn, nhanh chóng rửa tay xong rồi rời đi. Chỉ là trước lúc ra khỏi cửa, hắn bỗng nhiên thả chậm cước bộ, hơi nghiêng đầu liếc nhìn Ôn Ngôn, thấy hắn vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, trong lòng dâng lên một trận đắc ý.

Ngày đó trong nháy mắt chính miệng Cố Gia Nhiên nói cậu thích Ôn Ngôn, Dương Nhất Thiên cảm giác mình sắp ghen tị đến điên rồi.

Dựa vào cái gì?

Cố Gia Nhiên chỉ tiếp xúc với anh ta có mấy tháng, đã nói thích anh ta, thực sự là quá buồn cười! Lúc cậu nằm trên giường bệnh, anh ta ở đâu, hiện tại người linh hoạt lên rồi, lại đi tìm một chân mệnh thiên tử khác, trên đời làm gì có chuyện ngon ăn như thế!

Năm đó khi du học ở Anh, lần đầu tiên gặp được bệnh nhân của thầy hướng dẫn, hắn liền nhận ra đó là em trai Phương Tinh Viễn. Tuy hắn chẳng thích Phương Tinh Viễn, nhưng không thể không nói ở trong trường cậu ta vẫn là một nhân vật làm mưa làm gió, bình thường luôn mang theo em trai bảo bối bên cạnh, muốn không biết cũng khó. Chuyện Phương Tinh Viễn qua đời hắn cũng biết, từ bạn học đến thầy cô bên cạnh, không ai không đau xót. Nhưng em trai cậu ta sao lại trở thành thế này?

Thầy gọi hắn tới là để hỗ trợ giúp đỡ. Hắn thử thăm dò nói chuyện cùng Cố Gia Nhiên, thế nhưng Cố Gia Nhiên giống như không nghe thấy, không để ý tới hắn. Đây là triệu chứng rất bình thường ở người mắc bệnh trầm cảm, hắn cũng không để ý. Sau đó có một lần, hắn thuận miệng nói rằng: “Cậu là em trai Phương Tinh Viễn đúng không! Thật ra anh và cậu ấy là bạn học.”

Trong chớp mắt Cố Gia Nhiên gần như có thần thái, cậu nhìn Dương Nhất Thiên, trong ánh mắt tràn ngập khát vọng.

Thời điểm đó Cố Gia Nhiên rất gầy, rất yếu ớt, khiến đôi mắt đen càng nổi bật hơn. Cậu nhìn Dương Nhất Thiên, giống như một con búp bê tinh xảo lại yếu ớt, trong mắt chỉ có hắn.

Khiến người ta không có cách nào từ chối.

Vì vậy, Dương Nhất Thiên bắt đầu hư cấu vài ba chuyện của hắn cùng Phương Tinh Viễn cho cậu nghe. Có đôi khi nói nhiều quá, chính hắn cũng hoài nghi mình thật sự có một người bạn như vậy. Mà theo thời gian trôi qua, hắn rốt cục cũng chậm rãi ý thức được, hắn đối với Cố Gia Nhiên không còn chỉ thỏa mãn quan hệ bác sĩ và bệnh nhân, anh trai và em trai.

Hắn mãnh liệt khao khát phần cảm tình này có thể được đáp lại.

Hắn đã từng muốn thăm dò, nhưng mấy năm đó bệnh tình của Cố Gia Nhiên thường tái phát nhiều lần, hắn không dám vượt ranh giới. Sau đó về nước, tuy thuận lý thành chương trở thành bác sĩ tâm lý của cậu, nhưng bởi vì cậu bắt đầu quay phim, thời gian qua lại ít đi, càng không có cơ hội. May mắn là, Cố Gia Nhiên rất tin tưởng hắn. Tuy loại tín nhiệm này được xây dựng trên lời nói dối, thế nhưng hắn có lòng tin, chỉ cần có hai nhân tố là chứng trầm cảm và Phương Tinh Viễn này, hắn có thể đem người trói ở bên cạnh cả đời.

Mà bây giờ, Ôn Ngôn xuất hiện.

Hắn dày công bảo vệ cậu nhiều năm như vậy, mắt thấy cậu như hiện tại, như cây đã kết trái, kết quả lại đột nhiên xuất hiện một tên Ôn Ngôn muốn hái cậu đi!

Đáng giận nhất là, trước đây chính hắn là người khuyến khích Cố Gia Nhiên thử tiếp xúc với anh ta!

Nghĩ tới đây, Dương Nhất Thiên siết chặt tay nắm cửa: Sẽ không, hẳn tuyệt đối sẽ không để cho chuyện này xảy ra!

19. Chương 19: Đã Qua

Trong lòng Ôn Ngôn rất hoảng sợ.

Hoảng sợ đến mức ngay cả câu cũng không để bác sĩ Dương kia nói hết đã lập tức cắt lời. Hiện tại hẳn cảm thấy cần có một thùng nước đá dội xuống từ đầu đến chân, mới có thể khiến bản thân bình tĩnh lại.

À, trên thực tế, đã có một thùng nước đá xối lên người khiến hẳn trở tay không kịp.

Hắn bình phục tâm tình, dần dần tỉnh táo lại, dựa vào tường bắt đầu nhớ lại thật kỹ — Từ ngày Cố Gia Nhiên bắt đầu ra giao dịch với hắn, nhớ lại mỗi một câu Cố Gia Nhiên đã nói, nhớ lại từng biểu cảm trên mặt cậu. Nếu như bác sĩ Dương nói thật, vậy thì hẳn sẽ có thể tìm ra kẻ hở.

Tuy trong lòng của hắn nghìn lần không muốn tin, thế nhưng việc này có liên quan tới Cố Gia Nhiên, chuyện từng khiến cho hắn khó hiểu, hiện tại rốt cục như xuất hiện một sợi chỉ, bắt đầu xuyên xỏ nối lại.

Chân tướng làm người ta khó chịu.

Ôn Ngôn trở về phòng lên tiếng chào khách, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi điện cho Kỷ Tự: “Mày giúp tao gọi điện hẹn Hà Thụy Chi, hiện tại tao muốn gặp cậu ấy, quán cà phê đầu đường Phương Lâm, nửa tiếng sau tao đến.”

Không đợi Kỷ Tự đáp, hắn liền cúp điện thoại. Kỷ Tự thoáng nhìn qua Hà Thụy Chi bên cạnh đang ăn đồ ăn vặt, thở dài: “Ôn Ngôn muốn gặp em.”

Hà Thụy Chi có chút nhăn nhó: “Nhanh như vậy phải gặp gia trưởng rồi sao? Anh còn chưa có tuyên bố chính thức mà!”

Kỷ Tự gõ đầu cậu một cái: “Nghĩ gì thế, hẳn là vì Cố Gia Nhiên.”

Lúc Ôn Ngôn đến quán cà phê, Kỷ Tự cùng Hà Thụy Chi đã tới chờ. Hắn cũng không rảnh tìm hiểu vì sao Kỷ Tự cũng ở đây, vừa ngồi vào chỗ đã mở miệng nói: “Tôi và Phương Tinh Viễn rất giống nhau sao?”

Kỷ Tự nhún mày, Hà Thụy Chi cũng sửng sốt: “Gia Nhiên nói với anh?”

Tâm Ôn Ngôn bỗng lạnh đi: “Cậu cũng biết?”

Hà Thụy Chi lúc này mới hiểu thì ra Ôn Ngôn lừa cậu, trong lúc nhất thời cậu không biết phải làm sao mới được, thìa cà phê va vào thành ly vang lên từng hồi.

Kỷ Tự nhìn cậu: “Thụy Chi, Ôn Ngôn thích Cố Gia Nhiên.”

Hà Thụy Chi có chút oan ức: “Thì Gia Nhiên cũng thích anh ta mà.”

Câu này vừa nói xong, sắc mặt Ôn Ngôn cuối cùng cũng dễ nhìn một chút, bầu không khí căng thẳng từ nãy đến giờ có chút dịu lại.

Hà Thụy Chi cam chịu bỏ cái thìa ra: “Anh muốn biết cái gì?”

“Toàn bộ những gì cậu biết.”

Hà Thụy Chi là ở nhà thầy Robert nhìn thấy Cố Gia Nhiên. Robert là một quý ông già gầy teo, ông là giáo sư tâm lý học nổi tiếng ở Anh. Mẹ Hà Thụy Chi và vợ của ông là bạn bè, hai người thường cùng nhau ra ngoài dạo phố, nên ngay cả Hà Thụy Chi cũng quen thuộc với nhà bọn họ. Có một lần Hà Thụy Chi về nhà quên mang chìa khoá, cậu rảnh rỗi đến phát chán, liền tới nhà thầy Robert chờ mẹ về. Ở đó, cậu gặp được Cố Gia Nhiên.

Khi đó Cố Gia Nhiên còn nằm trên giường bệnh, có y tá chuyên trách chăm sóc cậu. Cậu rất gầy, làn da tái nhợt, trên người không có một chút huyết sắc. Robert nói cậu không ngủ được, thường xuyên trợn tròn mắt đến hừng đông, hơn nữa cậu kén ăn nghiêm trọng, ăn cái gì ói cái đó, mỗi ngày chỉ có thể dựa vào truyền dịch duy trì mạng sống. May mắn duy nhất là, chứng bệnh trầm cảm này rất dễ xuất hiện khuynh hướng tự sát, lại chưa từng xuất hiện ở trên người Cố Gia Nhiên. Robert nói cậu đang đấu tranh với chính mình, ý chí của cậu rất mạnh. Đương nhiên, mặc dù là vậy, bọn họ vẫn lắp camera trong phòng của cậu, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Hà Thụy Chi nảy sinh hiếu kỳ với cậu. Cậu từng nghe không ít chuyện về bệnh nhân mắc bệnh này: Có khôi phục chuyển biến tốt, cũng có dần vật chịu không nổi mà tự sát, thế nhưng cậu chưa từng thấy một thanh niên xấp xỉ tuổi của mình mắc phải bệnh này. Tính cách của cậu tự nhiên lại lạc quan, chuyện gì lớn hơn nữa cũng đều không để trong lòng, nên không cách nào tưởng tượng được chuyện gì có thể khiến một thanh niên đang phấn chấn tinh thần trở thành như vậy. Vì vậy cậu liền thường xuyên đến tìm Cố Gia Nhiên nói chuyện phiếm.

Cố Gia Nhiên có lẽ chưa bao giờ thấy người như vậy. Dù cho Cố Gia Nhiên không để ý tới cậu, cậu cũng sẽ nói chuyện một mình cả ngày. Nói theo một nghĩa nào đó, kỳ thật Hà Thụy Chi cũng là một người kỳ lạ: Là con trai của tiểu tam được nuôi bên ngoài, chuyện xấu trong nhà cả đống, mỗi ngày lại vẫn vui vẻ. Có lẽ giáo sư nhìn trúng điểm đặc biệt này của cậu, nên rất cổ vũ cậu đến làm bạn với Cố Gia Nhiên.

Cứ như vậy, Cố Gia Nhiên và Hà Thụy Chi chậm rãi trở thành bạn bè.

Hà Thụy Chi cảm thấy Cố Gia Nhiên rất lợi hại, mỗi ngày xem rất nhiều sách, hình như cái gì cũng hiểu. Thỉnh thoảng, cậu cũng sẽ nói hết phiên nào với Gia Nhiên, phần lớn là về ba mẹ, hoặc là Hà gia bên kia đại dương. Cố Gia Nhiên dường như rất thích nghe cậu kể chuyện về ba mẹ, mặc dù đây cũng không phải là ký ức tốt đẹp gì.

“Tôi nói như vậy có thể có chút không tôn trọng, nhưng mà, cây tơ hồng.”

Có một ngày, sau khi Hà Thụy Chi kể với cậu xong, Cố Gia Nhiên nói như vậy.

“Cái gì cây tơ hồng?”

“Phải bám vào trên cây khác mới có thể sống sót.”

Hà Thụy Chi hiểu được: “Mẹ tôi.”

Cố Gia Nhiên gật đầu.

“Như vậy không tốt.” Hà Thụy Chi thở dài.

Cố Gia Nhiên lắc đầu: “Cũng không có gì không tốt, cách sống mỗi người không giống nhau, chỉ ít bọn họ bây giờ vẫn ở bên cạnh cậu.”

Hà Thụy Chi cũng hỏi qua chuyện của cậu, khi đó Cố Gia Nhiên đã có thể tâm bình khí hòa nói với cậu về bệnh của mình. Cậu im lặng rất lâu, lâu đến mức Hà Thụy Chi cho rằng cậu sẽ không trả lời, cậu lại mở miệng:

“Hôm đó là sinh nhật tôi, lúc trước anh tôi hứa sinh nhật tôi sẽ đi cắm trại núi Dương Đình. Nhưng anh ấy bận cả ngày, rất mệt, lại không muốn để tôi thất vọng...”

“Lúc xe tải tông tới, anh ấy lập tức nhào lên người tôi...”

“Tôi trơ mắt nhìn...”

Kết quả cuối cùng cậu vẫn không thể nào nói tiếp, bởi vì sau khi nghe tiếng khóc lớn của Hà Thụy Chi, lớn tiếng đến mức đem chó nhà thầy Robert sợ đến té lộn mào một cái. Cố Gia Nhiên có chút bất đắc dĩ: “Cậu khóc cái gì?”

Cậu vừa thút thít vừa nói: “Tôi khóc thay cậu.”

Cố Gia Nhiên ngẩn ra.

Cậu sờ sờ khoe mắt, không có nước mắt, cậu dường như đã không thể khóc được nữa.

Không khí trong phòng lặng im một hồi. Câu chuyện này từ trong miệng Hà Thụy Chi nói ra nghe có chút nhạt nhẽo, thế nhưng Ôn Ngôn giống như có thể cảm nhận được nỗi đau khổ và hối hận ngay lúc đó của Cố Gia Nhiên.

“Phương Nguyên, ý tôi là ba Gia Nhiên, có thăm cậu ấy không? Còn có bác sĩ Dương, cậu biết không?”

Hà Thụy Chi gật đầu: “Tôi thấy ông ấy rất nhiều lần, mỗi lần ông ấy đều tranh thủ Gia Nhiên ngủ mới đến nhìn, phần lớn thời gian, ông ấy đều bàn luận về bệnh tình của cậu ấy hoặc những việc khác với giáo sư. Ông ấy còn mua quà cho tôi, nhờ tôi thường xuyên đến thăm cậu ấy. Tôi từng nhắc qua với Gia Nhiên, Gia Nhiên... Không có phản ứng gì. Tôi cũng không biết cậu ấy nghĩ cái gì.”

“Bác sĩ Dương là học trò của bác sĩ của Gia Nhiên, có đôi khi sẽ tới giúp giáo sư một vài thứ. Nghe Gia Nhiên nói, anh ta hình như biết Phương Tinh Viễn.”

“Sau đó anh cũng biết, cậu ấy tốt nghiệp Đại học liền về nước làm diễn viên. Còn Ôn tổng –” Hà Thụy Chi nhìn qua Ôn Ngôn, “Gia Nhiên nói, cậu ấy thấy anh trên TV, anh làm một động tác giống y hệt Phương Tinh Viễn đã từng làm qua. Vì vậy cậu ấy mới bắt đầu quan tâm anh.”

Ôn Ngôn thở ra một hơi thật dài.

“Cám ơn cậu. Tôi hỏi một vấn đề cuối cùng, cậu ấy có đề cập với cậu chuyện Phương Tinh Viễn không?”

Hà Thụy Chi lắc đầu: “Cậu ấy rất ít nói, chỉ biết là quan hệ hai anh em họ tốt, Gia Nhiên nói anh mình rất thích diễn xuất, hơn nữa rất có thiên phú.”

Ôn Ngôn thật lâu không nói gì.

“Ôn tổng, chính cậu ấy thừa nhận với tôi cậu ấy thích anh, thế nhưng phần tình cảm này làm cho cậu ấy hỗn loạn, cũng đồng thời đau khổ, bởi vì cậu ấy không phân biệt được tình cảm đối với anh và Phương Tinh Viễn, anh hiểu ý của tôi không?”

“Người như Gia Nhiên, rất kiên cường, cũng rất yếu ớt, Ôn tổng, cậu ấy chờ anh đi cứu cậu ấy.”

Kỷ Tự không nhịn được nhìn về phía Hà Thụy Chi. Hắn đến tận bây giờ vẫn cảm thấy Hà Thụy Chi có chút trẻ con, cái hắn thích, cũng chính điểm thẳng thắn của con người cậu. Nhưng bây giờ hắn phát hiện có lẽ mình sai rồi: Người bên ngoài dùng mắt nhìn thế giới, mà Hà Thụy Chi là dùng tâm nhìn thế giới, vạn sự duy tâm. Trách không được Cố Gia Nhiên lại làm bạn với cậu, trùng hợp như vậy, cậu có một trái

tim rất tinh tế.

Nét mặt Kỷ Tự trở nên dịu dàng, nhìn không được ở dưới bàn lén nắm tay Hà Thụy Chi: Xem ra vận khí của mình không tệ, nhất được bảo bối.

Từ sau khi ở quán cà phê trở về, Ôn Ngôn một đêm không ngủ.

Một buổi tối này, hắn nhận được quá nhiều thông tin, não cố gắng giải quyết mọi thứ, nhưng trong lòng bắt đầu khởi động đủ loại cảm xúc: Chúng nó quay cuồng, rít gào, chúng nó bay vút cao, rồi lại nặng nề hạ xuống.

Bách chuyển thiên hồi [1].

Ôn Ngôn không kiềm nén được lại mở điện ảnh của Cố An Dương ra, hắn kéo đến phân đoạn cuối cùng kia. Sau đó sáng ngày hôm sau, hắn đứng sau rèm cửa sổ, nhìn tia sáng mặt trời chậm rãi phủ kín mặt đất, trái tim lại trở nên mềm mại.

[1] Trăm lần nghĩ ngợi

20. Chương 20: Gặp Nhau

Hai ngày nay giới giải trí đã xảy ra một chuyện không lớn cũng không nhỏ, đó chính là từ đó tới giờ thần long kiến thủ bất kiến vĩ Tổng giám đốc Lam Hải truyền thông Ôn Ngôn, mở weibo.

[1] rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, ám chỉ sự bí ẩn.

Thật ra Ôn Ngôn vốn có weibo, chỉ là để lên xem tin tức, là một dãy số mặc định, không có thêm V, cũng không có cập nhật cái gì. Lần này lại trực tiếp tiến hành chứng thực, đồng thời lần đầu tiên up lên weibo: Một tấm hình.

Tấm ảnh được chụp ở vị trí cao hướng nhìn ra ngoài, phong cảnh xa xa có: Nhà cửa, cây xanh, còn có người đi đường không rõ hình dáng, không có gì đặc biệt. Có thể thấy đây là góc độ đứng chụp trên ban công nhà, hơn nữa Ôn Ngôn cái gì cũng không nói, chỉ up một tấm hình như thế. Nhưng tất cả các ngôi sao lớn nhỏ trong giới giống như đã hẹn trước, dồn dập đến: Có xếp hàng hoan nghênh mở weibo, có cười hắn sinh hoạt cô đơn nhàn rỗi không chuyện gì làm, còn có trêu chọc nói có thể không phải chính chân nhân tự chứng thực đâu... Nói chung, đầu tiên là từ weibo các mình tinh dưới cờ Lam Hải, càng về sau có thêm một số đạo diễn, các nhà sản xuất phim cũng đến tham gia, bình luận nhiều đến mức nhiều người không quan tâm đến giới giải trí cũng biết: Ồ, Ôn Ngôn của Lam Hải mở weibo.

Vì vậy, làm Cố Gia Nhiên sáng sớm theo thói quen mở weibo ra xem, thấy trang đầu một hàng top tag

“Ôn Ngôn”, khiến cậu hoảng sợ đến suýt chút vứt điện thoại đi luôn.

Cậu do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn click vào xem: Chứng thực rất đơn giản, chỉ là “Tổng giám đốc Lam Hải truyền thông”, người theo dõi cũng không tính là nhiều, so với Kỷ Tự vẫn kém xa; nhưng trên weibo đó — có một tấm ảnh chụp từ ban công hướng nhìn ra ngoài. Người bên ngoài có thể không nhìn ra, thế nhưng Cố Gia Nhiên vừa thấy liền đổi sắc mặt: Bởi vì đó là ban công khách phòng, cậu đã từng ở căn phòng đó.

Rất nhiều buổi sáng, cậu đã từng giống như vậy, đứng ở trên ban công nhìn ra ngoài. Cũng không biết có phải Ôn Ngôn cố ý hay không, trên ban công có treo một chậu lan, hắn cũng chụp lấy một nửa chậu lan vào ảnh: Trước khi đi chậu lan đã kết nụ nho nhỏ, Cố Gia Nhiên còn tưới nước cho chúng nó, mà bây giờ, toàn bộ đã nở hoa rồi.

Trong lòng Cố Gia Nhiên rất hoảng, vội từ trong weibo Ôn Ngôn lui ra.

Cứ như trong một đêm đã thích weibo, cũng không lâu lắm, Ôn Ngôn lại up tấm hình thứ hai: Tôm rang muối. Vẫn chỉ có hình ảnh không nói gì, xem bối cảnh thì vẫn là đang ở trong nhà.

Cũng không biết có phải mọi người rất rảnh hay không, lại share thêm một trận, weibo của Cố Gia Nhiên lại bị oanh tạc: Một tấm hình chụp gần một con tôm được kẹp trên đĩa. Cố Gia Nhiên thích ăn tôm, Ôn Ngôn sau khi phát hiện từng nói Cố Gia Nhiên dạy hắn làm tôm. Hắn bình thường rất ít nấu cơm, kỹ thuật không tốt, lần đầu tiên cắt bụng tôm rất xấu, nhưng tôm trong hình, thành thật mà nói, bụng mở rất đẹp.

Chỉ nghĩ tới việc hắn có thể lén luyện tập rất nhiều lần, Cố Gia Nhiên liền cảm thấy có vật gì đó chặn ngay ngực.

Tấm ảnh thứ ba Ôn Ngôn up lên weibo là vào đúng thời gian tối: Sofa, bàn trà, một góc phòng khách. Trên bàn trà có tạp chí, có tài liệu, còn có hai cái ly, xa xa đối diện nhau. Bao nhiêu cái buổi tối, bọn họ chính là ngồi như vậy trên ghế sofa, mỗi người một công việc, hoặc là cùng nhau nói chuyện phiếm.

Cố Gia Nhiên không dám nhìn nữa.

Ngắn ngủi mấy tháng, bọn họ đã để lại nhiều dấu vết như vậy trong cuộc sống của nhau. Rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể dứt bỏ nó đây?

Nhớ đến phát điên. Chúng nó như hàng dây leo cực lớn đột ngột xuất hiện trong bóng đêm, làm lung lay hàng rào kiên cố của Cố Gia Nhiên. Chúng nó phá tan rào cản, như vào chỗ không người, tìm được tim của cậu, sau đó quấn lại thật chặt.

Lục Phong bên cạnh hoàn toàn không hề biết trong lòng Cố Gia Nhiên đang dấy lên một trận bão táp, hắn đi tới đem vé máy bay đưa cho cậu: “Ngày mai 9 giờ lên máy bay trở về.”

Cố Gia Nhiên lấy lại tinh thần: “Trở về làm gì?”

Lục Phong sửng sốt: “Em quên rồi? Tối ngày mốt là Lễ trao giải liên hoan phim Phong cách sinh viên, em phải lên công bố giải ý tưởng tốt nhất.” Liên hoan phim Phong cách sinh viên là do các trường Đại học Cao đẳng trong nước hợp tác đứng ra tổ chức, ba nhà sản xuất phim lớn sẽ tham gia xem xét và bình chọn, các công ty Điện ảnh và Truyền hình là nhà tài trợ chính.

“Có danh sách khách mời không?”

Lục Phong gật đầu, đem danh sách nhận được chuyển cho Cố Gia Nhiên nhìn: Kỷ Tự đến, không thấy được tên Ôn Ngôn. Trong lòng Cố Gia Nhiên có chút nhẹ nhõm, cũng có chút buồn vô cớ.

Rất nhanh đã tới ngày lễ trao giải, Cố Gia Nhiên sợ đụng mặt Kỷ Tự, nên rất cố gắng né tránh, ngay cả thăm dò cũng không đi, trực tiếp ngồi phía sau đài chờ trao giải. Ngày hôm nay lễ trao giải này có hai đài truyền hình và một số các trang web phim đến tiến hành quay phát sóng trực tiếp, Cố Gia Nhiên nhận không được suy đoán có khi nào Ôn Ngôn cũng xem phát sóng trực tiếp hay không? Thấy cậu xuất hiện có khi nào lại up weibo không? Cậu lại bỗng nhiên nhớ tới Ôn Ngôn ở nhà thật ra rất ít xem TV.

Cứ suy nghĩ miên man như vậy, đến khi staff qua nhắc nhở: “Cố tiên sinh, chút nữa anh sắp lên rồi.”

Cố Gia Nhiên gật đầu, đứng ở vị trí đã định xong, bên tai truyền đến âm thanh cao vút của người MC đứng trên sân khấu: “Bên dưới cho mời, diễn viên mới nổi tiếng Cố Gia Nhiên, cùng với — “

Tim Cố Gia Nhiên bỗng dưng run lên một cái — chương trình vốn sắp xếp cậu trao giải một mình.

“– Tổng giám đốc Lam Hải truyền thông Ôn Ngôn tiên sinh!”

Rào rào tiếng vỗ tay vang lên không dứt bên tai.

Tim của Cố Gia Nhiên đập mạnh không ngừng.

Âm nhạc bắt đầu, màn lớn kéo ra, ánh sáng đúng chỗ.

Cố Gia Nhiên liếc mắt liền nhìn thấy Ôn Ngôn dưới đài. Hắn từ hàng ghế thứ nhất đứng lên, khom lưng về phía sau chào, tiếp đó xoay người lại nhìn cậu.

Thật thần kỳ, khoảng cách xa như vậy, cậu lại biết hắn đang nhìn cậu, ngay cả biểu cảm như thế nào, cậu cũng có thể đoán được.

“Cố tiên sinh, đi, đi.” Nhân viên nhỏ giọng nhắc nhở.

Cố Gia Nhiên hít sâu một hơi, đi về hướng bục trao giải.

Hoặc là, đi về hướng Ôn Ngôn.

Hai người đứng trên bục trao giải. Cũng không biết có phải vest nam chỉ có mấy màu như vậy không, Cố Gia Nhiên và Ôn Ngôn lại không hện mà cùng chọn màu vest xanh đậm. Cùng một màu, Cố Gia Nhiên mặc vào thì tao nhã, còn Ôn Ngôn thì thêm mấy phần gò bó, hai người hợp lại càng tăng thêm sức mạnh, thật sự là cảnh đẹp ý vui.

Bục trao giải hơi nhỏ, hai người dùng chung một cái microphone, vì vậy đứng khá gần. Cơ thể Cố Gia Nhiên có chút cứng ngắc, quần áo của Ôn Ngôn và quần áo của cậu nhẹ ma sát, tiếng động nhỏ có thể bỏ qua không tính, nhưng đối với cậu mà nói không thua gì sấm sét. Cậu lấy lại bình tĩnh, nghe Ôn Ngôn mở lời nói:

“Ngày hôm nay rất vinh hạnh cùng Cố Gia Nhiên tiên sinh trao giải thưởng Ý tưởng tốt nhất.” Ánh mắt Ôn Ngôn lơ đãng xẹt qua Cố Gia Nhiên, “Nghe nói ý tưởng chủ đề phim ngắn lần này là ‘Ước mơ’, liệu kỳ muốn hỏi Cố tiên sinh một câu, cậu có ước mơ gì không?”

Cố Gia Nhiên sững sốt, vấn đề này bọn họ trước đây đã từng thảo luận, cậu không rõ vì sao Ôn Ngôn lại hỏi lần nữa. Cho nên cậu không chút suy nghĩ, tự nhiên nói ra: “Trước đây tôi muốn làm một thầy giáo.”

“Woa ah...”

Nghe Cố Gia Nhiên trả lời, các sinh viên đang ngồi dưới sân khấu bỗng nhiên phát ra tiếng ồ. Đang lúc Cố Gia Nhiên nghi hoặc có phải mình nói vậy gì rồi không, bọn họ lại trảm miện một lời hô lên:

“Thầy ~~ Cố ~~ “

Mấy nghìn sinh viên hô lên, đều nhịp, vang vọng cả khán phòng trao giải.

Cố Gia Nhiên trong lúc nhất thời không phản ứng kịp. Cậu có chút bối rối nhìn Ôn Ngôn, lại nhìn các sinh viên dưới khán đài đầy nhiệt tình. Đến khi cậu hiểu được chuyện gì xảy ra, chỉ có thể cố gắng nở một nụ cười, muốn nói gì đó, thế nhưng thử mấy lần, lời đều không thể nói ra cửa miệng.

Hốc mắt của cậu hơi nóng.

Ôn Ngôn nhìn thấy trong mắt, vội giải vây cho cậu: “Thầy Cố có nhiều học sinh như vậy, xem ra tôi phải tới sớm một chút để chiếm chỗ mới được.”

Dưới đài một mảnh cười vang.

Cố Gia Nhiên cúi đầu, như đang cố che giấu, cuồng quýt nói: “Người đạt giải Ý tưởng tốt nhất của ‘Phong cách sinh viên’ là — “

“Tôn Nguy Nguy!”

“Tôn Nguy Nguy!”

Hai người đồng thanh nói ra tên người đạt giải, hơi thở của Ôn Ngôn cứ quanh quẩn bên tai Cố Gia Nhiên. Nhân vài giây người đạt giải đi lên sân khấu, Ôn Ngôn mang theo một chút ý cười, một chút dịu dàng, nhẹ giọng nói:

“Thầy Cố, anh rất nhớ em.”

21. Chương 21: Tim Đập Nhanh

Sau khi xuống sân khấu, Cố Gia Nhiên gần như là chạy trốn chết.

Lễ ra sau khi lễ trao giải kết thúc còn có tiệc tối để cảm ơn, nhưng Cố Gia Nhiên tìm cớ từ chối đi. Người phụ trách cũng không ép ở lại, chỉ là khách sáo ngỏ ý cảm ơn thầy Cố đã bớt thời giờ đến dự.

Cố Gia Nhiên lúc này có chút miễn cảm với hai chữ “Thầy Cố”, được nghe từ một thầy giáo chân chính gọi như vậy càng không được tự nhiên. Người phụ trách thấy thế cười nói: “Thầy Cố đừng ngại, có người hâm mộ tốt như vậy là rất hạnh phúc nha!”

“Người hâm mộ?”

“Đúng vậy, nói là fan nhiều năm của anh, muốn mượn cơ hội này làm tròn ước mơ thầy giáo nho nhỏ của anh, chỉ là không biết tại sao, bưu kiện lại gửi tới chỗ Ôn tổng, Ôn tổng bị làm cho cảm động, nên buổi chiều đặc biệt qua đây nhờ các sinh viên.”

Trong lòng Cố Gia Nhiên một trận chua xót: Nào có người hâm mộ gì, cậu từ đó đến giờ chưa từng ở trong phòng vẫn nói qua chuyện này. Khó cho hắn, phải gạt cậu một vòng lớn như vậy.

Từ chối tiệc tối, nhưng cơm tối vẫn phải ăn. Nhóm người ngoại trừ Lục Phong và thợ trang điểm Mike có việc, chỉ còn lại Cố Gia Nhiên, Du Du, và tài xế Tiểu Triệu. Du Du nói ngày hôm nay cô mới nghe nói gần Lam Hải có một quán ăn tên “Hải Thời Quang” không tệ, đúng lúc tiện đường, vì vậy ba người quyết định đến đó ăn.

Quán ăn “Hải Thời Quang” này được một nhân viên kỳ cựu từng làm việc ở Lam Hải truyền thông mở ra, từ tên gọi đến phong cách thiết kế, tất cả đều có bóng dáng của Lam Hải, thậm chí khi nhân viên Lam Hải đi ăn, nhờ vào thẻ nhân viên của công ty còn có thể được giảm giá, đương nhiên, mùi vị cũng quả thật không tệ. Lam Hải truyền thông từ cấp quản lý, cho tới nhân viên bình thường cũng có hứng thú đi ủng hộ, các nhân viên thường gọi đùa nó là căn tin thứ hai.

Bởi vì phải đưa nhóm Lục Phong đi trước, nên khi Cố Gia Nhiên đến “Hải Thời Quang” đã là 9 giờ tối, cùng Ôn Ngôn trao giải, dường như đã hao hết toàn bộ tinh lực của cậu, cậu chỉ muốn nhanh chóng ăn xong rồi về nhà ngủ. Chuyện gọi món giao cho Du Du, cậu vừa bước vào quán liền đi vào phòng riêng. Thời gian bọn họ đặt hơi trễ, nên phòng để lại cho bọn họ thật ra là một căn phòng lớn dùng một cửa trượt mỏng để ngăn cách từng phòng. Có lẽ là nhân viên vệ sinh không chú ý, lúc kéo cửa không kéo kín, để lại một khe hở nhỏ, thế là, Cố Gia Nhiên ngẩng đầu một cái liền từ trong khe cửa nhìn thấy được Ôn Ngôn.

Cố Gia Nhiên cứng đờ, giống như sợ sẽ gặp phải điều gì đó.

Ôn Ngôn hẳn đã ăn được một lúc rồi. Hắn hình như đã uống một chút rượu, trong tay kẹp nửa điếu thuốc, đóm lửa lúc sáng lúc tối, hòa với làn khói xám mờ, Cố Gia Nhiên nhìn thấy một tầng màu đỏ hiện lên trên mặt hắn. Người bên cạnh dường như đang nói gì, hắn thoáng nghiêng đầu, mày hơi nhướn, sau đó khe khẽ cười, toàn thân nhìn qua vừa lười biếng vừa nhàn nhã. Có lẽ là đã lâu không thấy được Ôn Ngôn như vậy rồi, khiến cho cũng cậu cũng dần dần thả lỏng đi. Tầm mắt Cố Gia Nhiên trong lúc nhất thời không thể dời đi nơi khác. Ôn Ngôn như không có chú ý tới đối diện có người đang nhìn hắn, cùng người trên bàn ăn nâng ly cạn chén, mang theo ánh mắt nụ cười đảo một vòng lại một vòng, nhưng mãi không rơi vào trên cánh cửa kia.

Cố Gia Nhiên chậm rãi thu hồi tầm mắt, cúi đầu rót cho mình một ly nước. Cũng không biết rốt cuộc cậu suy nghĩ cái gì, ngón tay vuốt ve ly thủy tinh nhưng mãi không uống một hớp nào.

Không lâu lắm, Du Du gọi món xong đi vào. Vừa ngồi xuống liền bị tiếng cười to đột ngột sát vách thu hút. Cô tò mò xoay qua nhìn một cái, sau đó nhỏ giọng nói: “Gia Nhiên ca, là Ôn tổng.” Ngụ ý, có phải nên chào hỏi hay không? Du Du và Cố Gia Nhiên mấy năm này vẫn rất cẩn thận, mặc kệ là chuyện gì, nhiều thêm một lời nhắc nhở tóm lại không sao.

Cố Gia Nhiên gơ ngón trỏ lên “Suýt” một cái, nhỏ giọng nói: “Giả bộ không thấy được đi.”

Bữa cơm này Cố Gia Nhiên ăn chậm rãi yên lặng, có thể là vì mệt mỏi, một bữa cơm cậu hầu như không nói câu gì. Có mấy lần, cậu nghe tiếng cười nói sát vách truyền tới, tưởng tượng ra dáng vẻ nói cười của người kia, khiến cậu gần như không khống chế được muốn triệt để kéo cánh cửa kia ra —

Cậu rất muốn nhìn thật kỹ.

Nhìn cái gì? Có gì để nhìn đâu? Cậu cũng không biết.

Gần 10 giờ, ba người rốt cục ăn xong cơm tối. Du Du hẹn bạn xem phim, ăn xong liền đi, Tiểu Triệu thì đi đến bãi đỗ xe lấy xe trước. Cố Gia Nhiên mới vừa đi ra khỏi quán ăn chuẩn bị chờ xe tới, liền nghe thấy giọng nói quen thuộc truyền đến từ phía sau: “Cố Gia Nhiên.”

Cố Gia Nhiên dừng bước.

Có lẽ là do uống rượu, giọng của Ôn Ngôn nghe vào tai trầm hơn mấy phần so với lúc bình thường. Cố Gia

Nhiên hít sâu một hơi xoay người, như vừa nhìn thấy hắn, khẽ vuốt cằm: “Thật trùng hợp, Ôn tổng.”

Ôn Ngôn liếm liếm da khô trên môi, mở lời nói: “Uống chút rượu, không biết có thể phiên cậu tiễn cậu một đoạn đường không?”

Cố Gia Nhiên đổi mắt với Ôn Ngôn, không biết có phải là ảo giác của cậu hay không, cậu cảm thấy hiện tại Ôn Ngôn nhìn qua có chút nguy hiểm.

Đang lúc nói chuyện, Tiểu Triệu đã lái xe tới. Cho đến khi Tiểu Triệu bấm còi nhắc cậu, Cố Gia Nhiên mới thả tâm xuống, nói: “Được, Ôn tổng.”

Cố Gia Nhiên lên xe trước, tiếp theo Ôn Ngôn ngồi xuống bên cạnh cậu. Cố Gia Nhiên nhìn ánh mắt nghi hoặc của Tiểu Triệu, nói: “Phỉ Thúy Vân Sơn, đưa Ôn tổng về trước.”

Không khí bên trong xe có chút quỷ dị.

Cố Gia Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ xe, Ôn Ngôn cũng nhìn ra ngoài cửa sổ xe, một bên trái, một bên phải, vô cùng yên lặng. Có lẽ là Tiểu Triệu cũng cảm giác được điểm là lạ, nên không nhin được mở nhạc trên xe lên.

Vậy mà lại là bài “Vẫn cứ thích anh”.

Nhiều bài hát như vậy, hết lần này tới lần khác đến lại là bài “Vẫn cứ thích anh”.

Như số mệnh đã an bài.

Cố Gia Nhiên nhìn cảnh sắc chạy như bay ngoài cửa sổ, cổ họng khô khốc. Trong lòng cậu rất loạn, từ weibo đến lễ trao giải, rồi đến bữa cơm tối, Ôn Ngôn liên tiếp xuất hiện ở trước mặt cậu, hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch cắt đứt lui tới của cậu. Mà chính cậu, căn bản cũng không có biện pháp —

Cơ thể Cố Gia Nhiên bỗng nhiên cứng đờ.

Ôn Ngôn đã thay đổi tư thế, hắn ngồi nghiêm chỉnh lại, đầu hơi ngửa về phía sau, như đã ngủ rồi — chỉ là tay trái của hắn lại đang nắm lấy tay phải của Cố Gia Nhiên.

Bên trong buồng xe u ám, Ôn Ngôn cảm nhận được sự run rẩy cực nhỏ trong tay — cậu đang kiềm chế, đang giãy giụa, cậu đang khao khát, đang nghênh đón.

Ôn Ngôn giống như không cảm giác được gì, hắn chỉ càng nắm thật chặt tay Cố Gia Nhiên.

Mãi cho đến khi cậu bình tĩnh trở lại.

Nhưng mà —

“Đến Phỉ Thúy Vân Sơn rồi, Ôn tổng.”

Cái nắm tay trộm này chưa ấm được mấy phút, đã kết thúc.

Ôn Ngôn đi vào trong tiểu khu, ban đêm gió thổi vào người, mang đến chút hơi lạnh. Hắn nhớ đến ngày hắn ở trên hành lang không trung ném chìa khóa cho Cố Gia Nhiên, gió cũng lớn như vậy, cậu đứng trước mặt hắn, lưng thẳng tắp. Hắn lại nhớ Cố Gia Nhiên từng nói hắn cái gì cũng có, cho nên mới có thể sống thoải mái, mà bây giờ, hắn bắt đầu sợ đầu sợ đuôi. Ôn Ngôn nhìn lòng bàn tay trống trải, không thể không nghe thấy thở dài.

“Ôn Ngôn!”

Ôn Ngôn đứng tại chỗ, hắn quay đầu, không dám tin.

Cố Gia Nhiên thở hổn hển, đôi mắt sáng như sao.

Tiểu khu hạng sang tính riêng tư rất tốt, nên một tiếng gọi này kéo đến không ít ánh nhìn của một số người đi bộ. Cố Gia Nhiên chạy thật nhanh về phía Ôn Ngôn, nắm tay hắn kéo về tòa 16. Bọn họ xuyên qua bóng cây, xuyên qua gió mát, xuyên qua một buổi tối không khác gì lúc trước. Cậu có chút lo lắng, từ cách cậu nhấn nút thang máy là có thể nhìn ra được. Ôn Ngôn bật cười, hắn đảo khách thành chủ, dùng sức nắm tay Cố Gia Nhiên, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của cậu, cửa nhà được mở ra rất nhanh.

Hắn đem Cố Gia Nhiên áp lên trên tường cửa trước.

Hắn không kịp đợi đi tới phòng khách, thậm chí cũng không kịp chờ để bật đèn. Bọn họ chỉ cách nhau một lòng tay, hơi thở như hòa vào nhau.

Trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng thở dốc chưa bình phục của bọn họ, cùng với tiếng tim đập không biết là của ai — lớn tiếng đánh thức vật dụng khắp phòng.

Bắt đầu từ tóc Cố Gia Nhiên, tay Ôn Ngôn chậm rãi vỗ về: Tóc, chân mày, đôi mắt, gương mặt, rồi cuối cùng đến môi.

Tim đập càng lúc càng nhanh, tiếng thở dốc càng ngày càng kịch liệt.

Ngón cái Ôn Ngôn vuốt ve môi Cố Gia Nhiên, hắn chậm rãi cúi đầu, chậm rãi tới gần —

“Franz Kafka đến nhà một người bạn vào buổi chiều, đánh thức ba của bạn, ông không xin lỗi, mà chỉ nói một câu.”

Ôn Ngôn dừng lại, hơi thở có chút bất ổn, hần hạ quyết tâm dù sau đó cậu có nói cái gì hần cũng sẽ không thả cậu đi.

“– xin ngài đem tôi vào giấc mơ.”

Trong bóng tối, Cố Gia Nhiên cong khóe môi, hôn lên

22. Chương 22: Thoải Mái

Đây là một nụ hôn vừa dài dằng dẵng vừa ngắn ngủi.

Tất cả dũng khí của Cố Gia Nhiên đều tiêu hao hết trên câu bày tỏ, trong chớp mắt cậu trúc trắc chạm môi Ôn Ngôn, quyền chủ động đã bị đoạt đi.

Có lẽ là do gió thổi, cánh môi Cố Gia Nhiên có chút mát lạnh, đầu lưỡi Ôn Ngôn không vội mà liếm kỹ đôi môi cậu, sau đó lại nhẹ nhàng cắn một cái. Đây giống như là một tín hiệu, lúc Cố Gia Nhiên còn đắm chìm trong sự dịu dàng của hần, đối phương đã tiến quân thần tốc, bắt đầu công thành chiếm đất. Bọn họ môi lưỡi quấn quít, trao nhau nước bọt [1], Ôn Ngôn đang kịch liệt kiểm chế, hần giống một con cá xảo quyết, cứ lượn vòng quanh chơi đùa đầu lưỡi Cố Gia Nhiên, khiến cậu không ngừng run rẩy. Hần còn là một thợ săn kiên nhẫn, chuẩn xác đem con mồi đang run rẩy và thở hổn hển nuốt sạch vào bụng.

[1] tương nhu dĩ mật: là 1 thành ngữ, nghĩa đen là miêu tả cảnh của hai chú cá sống trong một suối cạn nước, cùng phun nước bọt để làm ướt cho nhau. Nghĩa bóng của thành ngữ là lúc hoạn nạn thì hãy giúp đỡ lẫn nhau.

Nụ hôn này quá mức dài dằng dẵng, dài đến mức Cố Gia Nhiên cảm thấy bọn họ có thể hôn đến cùng trời cuối đất.

Nụ hôn này lại quá mức ngắn ngủi, ngắn đến mức trong đầu Cố Gia Nhiên chưa kịp suy nghĩ gì đã kết thúc.

Ôn Ngôn để trán mình kề trán của cậu, hần khẽ thở dốc, rồi bỗng nhiên bật cười.

“Cười cái gì?”

Giọng Cố Gia Nhiên còn nhuốm vài phần tình dục, mắt Ôn Ngôn tối sầm, môi dờn đến lỗ tai của cậu, giống như sợ người khác nghe được, vừa thở vừa nói: “Cười chúng ta đều cương rồi.”

Như một đóm lửa rơi xuống giữa đồng cỏ khô, cháy “phừng” lên, câu này khiến cho toàn thân Cố Gia Nhiên như bị thiêu đốt. May mắn nhất là đèn còn chưa kịp mở, Ôn Ngôn không nhìn thấy bộ dáng hiện tại của cậu. Nhưng mà người khởi xướng dường như không chịu buông tha cậu, lại cắn tai cậu nói thêm: “Có một việc, so với làm tình quan trọng hơn, cho nên ngày hôm nay tha cho em.”

Hơi thở của hắn vừa nguy hiểm mạnh mẽ lại vô cùng có tính xâm lược, Cố Gia Nhiên mặt đỏ tới mang tai, hoàn toàn không có cách nào chống đỡ: Cậu trước đây sao lại cảm thấy hắn rất tốt rất dịu dàng chứ?!

Đến khi dục vọng dần dần biến mất, Ôn Ngôn mở đèn —

Cố Gia Nhiên nghiêng mặt rũ mắt không dám nhìn hắn, lỗ tai, mặt vẫn hoàn toàn chưa tan hết màu đỏ, đuôi mắt khó nói ra hết sự phong tình. Hầu kết Ôn Ngôn trượt một vòng cung, bắt đầu suy nghĩ xem hiện tại đối ý còn kịp hay không.

Hắn hít sâu một hơi, kéo Cố Gia Nhiên ngồi xuống ghế sofa: “Chúng ta nói chuyện đi.”

Cố Gia Nhiên đại khái còn chưa lấy lại được tinh thần, thốt lên: “Nói chuyện gì? Yêu đương sao?”

Lời thốt ra rồi, cậu mới ý thức được mình nói cái gì, màu đỏ sắp tiêu tán trên mặt lại lập tức trở lại lan đầy mặt, quả thật đỏ giống như muốn rỉ máu.

Ôn Ngôn nhin không được cười ra tiếng: “Cái này đúng là cần, nhưng hiện tại nói chuyện khác trước.”

Ôn Ngôn nhìn Cố Gia Nhiên, lời muốn nói rất nhiều, trong lúc nhất thời ngũ vị tạp trần, cũng không biết phải mở lời thế nào. Nhưng Cố Gia Nhiên lại bình tĩnh, nói: “Có phải anh biết chuyện lúc em ở Anh rồi không?”

Ôn Ngôn gật đầu: “Chỉ một phần, Hà Thụy Chi nói cho anh biết một phần.”

Thần sắc Cố Gia Nhiên ảm đạm: “Vậy anh cũng biết trước đây tại sao em ra giao dịch đó với anh rồi.”

Ôn Ngôn không nói gì.

“Xin lỗi, em —” Cố Gia Nhiên rơi vào tự trách, đây là một lời xin lỗi muộn màng, cậu không biết cuối cùng phải nói ra như thế nào.

Ôn Ngôn lắc đầu: “Em trở thành diễn viên bởi vì đó là ước mơ của Phương Tinh Viễn phải không? Em muốn hoàn thành thay cậu ta?”

Cố Gia Nhiên chần chừ một chút: “Phải, em muốn bồi — “

Ôn Ngôn lắc đầu: “Đừng nói. Hồi ức đau khổ không cần phải trải qua một lần nữa.”

“Sao có thể không nói, chuyện này rất quan trọng.”

“Không, cái này quan trọng.”

Cố Gia Nhiên bối rối: “Ôn Ngôn, anh không biết, em không phân rõ — “

“Vậy cũng không cần phân rõ.”

Cố Gia Nhiên không thể tin vào tai mình.

Ôn Ngôn giả vờ không vui: “Em đã không có lòng tin với anh. Nhưng may sao, anh rất có lòng tin đối với chính mình.”

Trong mắt của hắn dấy lên sự dịu dàng vô hạn: “Anh biết, Phương Tinh Viễn nhất định là một người anh trai tốt nhất trên thế giới này. Cho nên Cố Gia Nhiên luôn nhớ đến, thậm chí còn vì một người xa lạ làm một động tác giống anh mình liền không nhận được đuổi theo thử xem.”

Ôn Ngôn kéo hai tay của cậu qua, chậm chậm nắm chặt tay cậu lại rồi thả ra, móng tay của Cố Gia Nhiên đã cắt tròn theo da, nhưng dù như vậy, lòng bàn tay hắn vẫn in lại dấu ấn hình trăng khuyết.

“Anh từ trước đến giờ chưa bao giờ cảm thấy cảm kích vì mình giống cậu ta như hiện tại, cậu ta tốt như vậy, đã đưa em đến bên cạnh anh.”

Cố Gia Nhiên kinh ngạc nhìn hắn.

Vì sao?

Vì sao tất cả trở ngại cùng khó khăn, tất cả thống khổ và dày vò, khi gặp Ôn Ngôn, liền tan thành mây khói hết rồi?

“Nói cho anh biết, lúc mới tới đây, em nghĩ gì?”

“Em không hề nghĩ bất cứ điều gì, em chỉ muốn ở bên cạnh anh.”

“Vậy thì ở bên cạnh anh. Anh đã sớm nói với em, anh luôn ở đây.”

“Được.”

Đêm đó, Cố Gia Nhiên ở lại Phỉ Thúy Vân Sơn. Cậu rất mệt mỏi, rồi lại rất phấn khởi. Lúc ngủ ở trên giường của Ôn Ngôn, cậu có một loại cảm giác không thật. Rõ ràng lúc để Tiểu Triệu đậu xe, cậu còn do dự, nhưng trong khoảnh khắc nhìn thấy Ôn Ngôn, cậu lại cảm thấy, cứ theo con tim một lần đi!

Lần đầu tiên trong đời, cậu không nghĩ tới Phương Tinh Viễn nữa, không nghĩ tới Cố An Dương và Phương Nguyên nữa, cũng không nghĩ tới phim ảnh và người đại diện nữa, cậu chỉ chăm chú và chuyên chú nghĩ tới Ôn Ngôn, muốn ở bên cạnh hắn, không còn sợ gì nữa, chỉ nhìn hắn như vậy, cũng tốt rồi.

Một bên giường chợt hơi lún xuống, không lâu sau, cơ thể ấm áp của Ôn Ngôn nhích lại gần. Hắn từ phía sau lưng đem Cố Gia Nhiên ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ về: “Ngủ đi.” Cố Gia Nhiên nghe theo nhắm mắt lại, cậu không có nửa điểm không quen hoặc không được tự nhiên.

Cậu chỉ cảm thấy, tất cả mọi chuyện, thật là quá tốt.

Sáng ngày hôm sau lúc Cố Gia Nhiên thức dậy, Ôn Ngôn đã nấu cháo xong. Hai người ngồi bên bàn húp cháo, Cố Gia Nhiên như chợt nhớ tới cái gì, đột nhiên hỏi: “Trước đây anh từng yêu ai chưa?”

Trong lòng Ôn Ngôn hơi lộp bộp một cái: Đây là bắt đầu muốn tính toán rõ rồi?

Hắn quyết định nói thật: “Có quen hai người bạn gái, thời gian đều rất ngắn.”

Cố Gia Nhiên gật đầu: “Em chưa từng yêu ai, không có kinh nghiệm, đúng lúc anh có thể dạy dạy em.”

Ôn Ngôn: “...”

Đây cũng đâu phải là kiểm tra bằng lái, ngữ điệu như vậy là xảy ra chuyện gì đây?!

Ôn Ngôn lại đột nhiên nhớ đến độ tuổi vốn nên trải qua yêu đương cậu lại trải qua sự đau khổ gì, trong lòng nhất thời đau lòng không thôi. Hắn hướng về phía Cố Gia Nhiên ngoắc ngoắc, nghiêm túc nói: “Qua đây, dạy em một bí quyết lúc yêu đương.”

Cố Gia Nhiên duỗi đầu qua: “Cái gì?”

Ôn Ngôn hôn một cái thật nhanh lên môi cậu:

“Thường xuyên hôn người yêu của em.”

23. Chương 23: Yêu Rồi

Cố Gia Nhiên bay lúc ba giờ chiều, trước khi đi cậu đến chỗ của Dương Nhất Thiên một chuyến. Bởi vì không có hẹn trước, cho nên chỉ có thể chiếm dụng thời gian nghỉ trưa của Dương Nhất Thiên.

“Sao vậy, đến đây gấp như vậy, xảy ra chuyện gì sao?” Dương Nhất Thiên ân cần nhìn người trước mắt.

Cố Gia Nhiên ngượng ngùng cười cười: “Bác sĩ Dương, tôi và Ôn Ngôn đã ở bên nhau rồi.”

Dương Nhất Thiên sửng sốt, cổ kéo ra một nụ cười, nói: “Gia Nhiên, em đùa gì thế, em — “

Hắn bỗng nhiên không nói được nữa, bởi vì hắn thấy trên mặt Cố Gia Nhiên xuất hiện một biểu cảm mà hắn chưa bao giờ nhìn thấy: Dịu dàng, ngọt ngào, còn có một chút xấu hổ.

Hắn kiềm nén không vui trong lòng, tiếp tục nói: “Gia Nhiên, em như vậy không công bằng với Ôn Ngôn, nếu anh ta biết — “

“Anh ấy biết, anh ấy nói không phân rõ được thì cũng không cần phân, bảo tôi đừng nên suy nghĩ nhiều.”

Dương Nhất Thiên cảm thấy khó tin: Ôn Ngôn đường đường là Tổng giám đốc, Cố Gia Nhiên vì một người đàn ông khác mà bệnh trầm cảm tái phát nhiều lần, cũng bởi vì người đó mà cố ý tiếp cận anh ta, anh ta vậy mà lại hoàn toàn không để bụng?

Thần sắc của hắn hoàn toàn lạnh đi: “Gia Nhiên, em có nghĩ tới hay không, hai người đàn ông ở cùng nhau, việc này nếu như bị người ngoài biết, sự nghiệp của em làm sao đây? Em dù sao cũng là nhân vật công chúng.”

Cố Gia Nhiên sửng sốt: “Việc này tôi chưa nghĩ tới.” Cậu suy nghĩ một chút, lại cười nói: “Quên đi, đến lúc đó tôi liền rời khỏi giới giải trí!”

Nghe câu này xong, Dương Nhất Thiên cảm giác mình sắp điên rồi. Hắn quả thật nghi ngờ có phải Ôn Ngôn đã chuốc thuốc mê Cố Gia Nhiên rồi hay không, tại sao chỉ tốn sức có mấy ngày, Cố Gia Nhiên dường như biến thành người khác.

“Tình Viễn thì sao? Trên người em có ước mơ chưa hoàn thành của Tình Viễn, em cũng muốn bỏ đi sao!”

Đây là một câu lên án rất nghiêm trọng, Cố Gia Nhiên nghe vậy sắc mặt hơi trắng.

Dương Nhất Thiên thấy cậu như vậy thoáng tỉnh táo lại: “Gia Nhiên, xin lỗi, anh chỉ là quá lo cho em.”

Cố Gia Nhiên lắc đầu: “Bác sĩ Dương, tôi hiểu ý của anh, tôi đặc biệt qua đây nói cho anh biết, cũng là vì sợ anh lo lắng. Thật ra tôi không có nghĩ tới chuyện sau này, tôi chỉ biết là, bây giờ tôi rất muốn ở cùng anh ấy.”

“Cho nên, tôi chỉ làm chuyện tôi muốn làm nhất.”

Trước khi ra khỏi cửa, Cố Gia Nhiên như nhớ đến chuyện gì, quay đầu lại cười: “Bác sĩ Dương, anh cũng nhanh có người yêu đi!” Cậu tựa như một thanh niên hoàn toàn sa vào tình yêu cuồng nhiệt: Tràn ngập sức sống, tràn ngập hy vọng, nóng lòng muốn người trên khắp thiên hạ này hạnh phúc cùng cậu.

Dương Nhất Thiên ghì chặt đến mức gãy ngòi bút máy.

Cố Gia Nhiên ngồi ở phòng chờ VIP sân bay để lên máy bay.

Buổi chiều Ôn Ngôn có cuộc họp, không có cách đến đây tiễn cậu. Hắn trước khi ra ngoài ôm Cố Gia Nhiên hôn rất lâu để diễn tả sự tiếc nuối của hắn. Nghĩ đến đây, Cố Gia Nhiên liền không nhịn được đỏ mặt lên.

Đối với chuyện yêu đương, cậu thật không hiểu lắm, tuy đã diễn qua nhiều cảnh tình cảm, nhưng chung quy vẫn là thưởng thức hoa trong sương mù, đó là lí do cậu luôn bị đạo diễn nói không tập trung, không nhập tâm. Cậu bỗng nhiên có chút phiền não, Ôn Ngôn có khi nào cũng cảm thấy cậu rất không thú vị? Có phải nên mua hẳn hai quyển sách về học tập không?

Lục Phong ở bên cạnh nhìn chằm chằm Cố Gia Nhiên đã một lúc, nhìn thế nào cũng cảm thấy không đúng. Rõ ràng lần trước đi nhìn qua rất sa sút tinh thần, sao lần này lại cảm thấy rất vui vẻ? Trở về cũng chỉ có một ngày, tham gia lễ trao giải thôi mà. Bất quá hắn cũng không có thời gian truy cứu đến cùng, lúc này có chuyện quan trọng hơn: “Đoàn phim bên kia đã ký được vai nam phản diện, ngày mai vào tổ.”

Đoàn phim đang nói là đoàn phim ‘Đồng Tước Cục’, chính là phim mới lần này Lục Phong nhận cho cậu. Đây là bộ phim cổ trang nói về hoàng quyền tranh đấu, cậu đóng vai một hoàng tử tính tình cứng cỏi, từ chỉ lo thân mình đến bất đắc dĩ bị buộc cuốn vào cuộc tranh đấu hoàng quyền, phe phản diện là đệ đệ của hắn, thời gian đầu giả ngu sau đó mới lộ mặt. Trong phim cảnh hai huynh đệ đấu với nhau rất nhiều, từ lúc hai người đồng tâm hiệp lực như thế nào cho đến khi mỗi người một con đường khác nhau, thậm chí ngay cả tên phim, cũng là lần cuối cùng hai huynh đệ uống rượu dưới tàng cây Đồng Tước Lâu, sau đó, cả ca đem đệ đệ giết chết.

Hai nhân vật này xây dựng phức tạp, đều rất xuất sắc. Kỳ thật nếu như không phải hiện tại Cố Gia Nhiên không nhận vai phụ nữa, cậu thật sự muốn thử vai nhân vật đệ đệ này.

Vừa nghe Lục Phong nói như vậy, Cố Gia Nhiên hứng thú: “Ai vậy?”

“Chu Ninh An.”

“A? Tại sao là hắn!” Du Du bên cạnh nghe được, không nhịn được đảo trắng mắt.

Cố Gia Nhiên vô cùng kinh ngạc nhìn Du Du, đây là lần đầu tiên ở trước mặt cậu cô thẳng thắn tỏ vẻ ghét một mình tinh như vậy.

Lục Phong thở dài: “Em ở đoàn phim này ít tiếp xúc với hắn chút.”

“Chu Ninh An làm sao?” Tên này cậu nghe có hơi quen, hình như là diễn viên mới nổi gần đây, chỉ có điều cả hai đều có đồng thời xuất hiện đâu.

Lục Phong còn chưa mở miệng, Du Du đã “Hừ” một tiếng: “Gia Nhiên ca, anh biết hắn nổi thế nào không?”

“Nổi thế nào?”

“Bất chúc, mô phỏng, thất bại.”

“Hắn không có vai chính nào, thế nhưng mỗi một bộ phim phát hành ra cảm giác sự hiện hữu của hắn đều rất cao, thậm chí có đôi khi còn vượt trên vai chính. Cũng là do hắn nuôi một nhóm thủy quân chuyên phụ trách, mỗi lần có phim, liền chọn một số ảnh cũng không biết từ phim gì ra, ở trên weibo điên cuồng quảng bá, lúc thì là ‘Tứ đại soái ca cổ trang kinh điển’, lúc thì là ‘Đồng phục thật cảm dỗ, nhìn xem mọi người thích kiểu nào’, anh vào xem sẽ phát hiện, bên trong ngoại trừ các minh tinh thế hệ trước, hoặc cấp bậc ảnh đế nước sông không phạm nước giếng với hắn, thì toàn là tiểu minh tinh ngoài tuyến 18.”

“Vậy cũng không có gì, lăng xê mà, nhà ai mà chưa từng. Nhưng ghét nhất là hắn hiện tại hoàn toàn bất chúc theo anh, từ cách ăn mặc đến phong cách nói chuyện, cả phong cách diễn xuất, cơ bản rập khuôn, giống như định hình hình tượng y chang anh, còn không cao bằng anh, thể hiện rõ là muốn lấy fans và tài nguyên của anh!”

Bởi vì nguyên nhân bệnh, Lục Phong và Du Du rất ít khi nói cho Cố Gia Nhiên chuyện đấu đá nhau trong giới, hơn nữa bản thân cậu thấy so với việc này thì càng nên chú ý diễn xuất hơn, còn lại mặc kệ hết thảy, cho nên rất nhiều chuyện cậu biết rất ít, không có cảm thấy sâu xa như người khác.

“Gia Nhiên ca, anh không biết, hắn trước đây không phải như vậy, xem phong cách weibo cũ chính là kiểu chàng trai tươi trẻ đầy sức sống như ánh mặt trời. Nhưng mà hai năm nay sau khi ký Kiệt Sâm làm người đại diện, hình tượng thay đổi hoàn toàn, hiện tại chính là đi theo con đường khí chất này, weibo up đủ các loại sách, mèo, hoa cỏ, ánh mặt trời, điệu bộ như sống khiêm tốn không tranh quyền thế.”

Du Du bắn bùm bùm như pháo liên châu, không dừng lại được. Cố Gia Nhiên bị cách nói của cô chọc cho bật cười: “Thì ra anh là loại phong cách này.”

“Gia Nhiên ca anh đừng xem không có gì to tát, hẳn lúc nào cũng cột tên anh theo, em cũng không có cho anh xem qua. Mùa đông năm ngoái anh có cái áo khoác ngoài màu nâu nhạt nhớ không?”

Cố Gia Nhiên gật đầu. Du Du ở trên weibo up một tấm hình góc nghiêng cậu mặc áo khoác, fans của cậu thích vô cùng, khen cậu ở trên trời chứ không phải người dưới đất.

“Bên kia thấy được mua một cái y chang, Chu Ninh An mặc vào chụp mấy tấm, còn tag tên anh vào bản thảo lăng xê, tựa đề đến bây giờ em vẫn nhớ — ‘Cố Gia Nhiên VS Chu Ninh An, cùng một kiểu áo khoác mọi người thích ai?’, kính nhờ, ai biết hẳn là ai!”

Du Du càng nói càng tức: “Càng chưa nói tới tên đại diện thiếu đạo đức kia, nuôi mấy tài khoản kinh doanh, suốt ngày không phải tâng bốc Chu Ninh An, thì chính là đặt chuyện minh tinh trong giới, lần trước còn bị đạo diễn Vương Lâm Khôn lôi ra mắng, bịa đặt đạo diễn người ta nửa đêm đập cửa phòng nữ minh tinh, ghê tởm muốn chết.”

Lúc này thì hay rồi, trực tiếp ở chung một đoàn phim, tùy tiện chụp mấy tấm hình cũng sẽ bị bắt chước, nghĩ tới là tức chết người.

“Hy vọng Tùy Thành ra sức chút, sớm đem hắc giẫm dưới lòng bàn chân.”

Cố Gia Nhiên ngừng lại: “Quan Tùy Thành là sao?”

“Hắn và Tùy Thành đều tốt nghiệp cùng trường, lại là người cùng nơi, hai người xưng sư huynh sư đệ với nhau, nhìn qua quan hệ cũng không tệ lắm. Em thấy nhân phẩm Tùy Thành còn tốt cách xa hắn mấy nghìn dặm.”

Cố Gia Nhiên gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Đoàn phim ‘Đồng Tước Cục’ dự tính quay tại thành phố điện ảnh Ninh Hải, đây là khu vực ảnh thị lớn nhất quốc nội, trên TV 70% phim cổ trang đều là từ nơi này mà ra. Phim truyền hình ngày mai khai máy, đoàn phim đã bao một khách sạn hai tầng, cho diễn viên và nhân viên công tác sử dụng.

Buổi tối nằm ở trên giường, Cố Gia Nhiên lấy điện thoại ra chơi một hồi, nhện không được gọi điện cho Ôn Ngôn. Điện thoại rất nhanh đã thông, bên tai truyền đến giọng nói mang theo tiếng cười của Ôn Ngôn: “Gia Nhiên.”

Đi kèm với giọng nói của hắn, còn có tiếng quảng cáo trong TV, Cố Gia Nhiên hiếu kỳ nói: “Anh đang xem TV sao?”

Ôn Ngôn “Ừ” một cái tiếng: “Anh xem tin tức giải trí một chút xem có em hay không.”

Cố Gia Nhiên nhin không được gọi một tiếng: “Ôn Ngôn.”

“Ey.”

Hai người đều chẳng biết tại sao lại bật cười. Một lát sau Ôn Ngôn nói: “Nếu không chúng ta video call đi!?”

Cố Gia Nhiên lắc đầu: “Khách sạn này WIFI dùng chung, lướt web tạm được, video rất chậm.”

Ôn Ngôn dường như có chút tiếc nuối: “Bộ phim này phải quay bao lâu?”

Cố Gia Nhiên suy nghĩ một chút: “Ít nhất bốn, năm tháng đi!”

“Ừ. Khí trời nóng dần, mắng cổ trang quần áo rất nặng, em chú ý một chút.”

“Ừ.”

Rõ ràng là cuộc đối thoại bình thường đến không thể thông thường hơn, nhưng trong lòng Cố Gia Nhiên không dừng được mà nổi lên từng cơn ngọt ngào. Trước đây diễn phim gì, sẽ nghĩ quay xong sẽ quay tiếp phim gì, một bộ tiếp một bộ. Hiện tại phim còn chưa bắt đầu quay, cậu đã suy nghĩ lúc nào mới có thể trở về gặp hân một lần.

Quả thật là vũ khí sắc bén làm tiêu tan ý chí của cậu.

Nhưng, cũng rất kỳ vọng.

Kỳ vọng đối với hân, kỳ vọng đối với chính mình, kỳ vọng đối với cuộc sống sau này.

Đảo mắt công tác quay phim đã tiến hành hơn mười ngày, có Lục Phong cùng Du Du nhắc nhở, Cố Gia Nhiên và Chu Ninh An bảo trì một khoảng cách nhất định. Trên thực tế, Du Du ở phim trường phòng hân như phòng cướp, chỉ cần Chu Ninh An mượn cơ hội qua đây nói chuyện phiếm, Du Du sẽ tìm đủ loại lý do để bọn họ không phải nói chuyện nhiều. Chu Ninh An cũng không phải kẻ ngu, nhiều lần, sẽ không tự chuốc nhục nhã.

Cố Gia Nhiên đối với người như Chu Ninh An quả thật cảm thấy có chút vi diệu. Loại vi diệu này không chỉ là vì cú điện thoại Tùy Thành gọi nói với hân, mà là giống như Du Du nói, từ cách ăn mặc hằng ngày cho đến cách nói chuyện, giống như gặp được một tôi khác. Bản thân Chu Ninh An rất đẹp trai, diễn xuất lại một màu, chỉ xem điểm ấy, bọn họ quả thật là có điểm tương tự, đi cùng một con đường cũng không có

gì đáng trách.

Đáng tiếc là, muốn nổi bằng cách đi theo con đường của cậu, hắn còn thiếu một nguyên nhân quan trọng nhất.

Mắt Cố Gia Nhiên rơi xuống kịch bản, thở dài một hơi.

Bây giờ là năm giờ chiều, cảnh này quay xong là có thể nghỉ ngơi. Nhưng không biết làm sao, đạo diễn bên kia không biết xảy ra chuyện gì, chậm chạp không có động tĩnh. Khí trời rất nóng, Cố Gia Nhiên cũng không nóng nẩy, uống nước trái cây Du Du chuẩn bị, rồi đọc kịch bản. Không bao lâu, staff của đoàn phim đến gọi: “Thầy Cố, công việc hôm nay kết thúc không phải quay nữa.”

Cố Gia Nhiên gật đầu, vừa mới đứng lên chuẩn bị thay quần áo, lại thấy đạo diễn xa xa đi tới, bên cạnh còn có một người vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Yết hầu Cố Gia Nhiên căng lên.

“Gia Nhiên, Tiểu Mộng, còn có Ninh An, tôi giới thiệu một chút, Lam Hải Ôn tổng, có việc đến đây đúng lúc bị tôi bắt gặp, tôi làm chủ, buổi tối mọi người cùng nhau ăn một bữa đi.”

Cố Gia Nhiên hơi nghiêng đầu chào không lên tiếng. Ôn Ngôn so với cậu lại bình tĩnh hơn nhiều, giả bộ đưa tay phải ra: “Chào cậu, Cố Gia Nhiên.”

Cố Gia Nhiên đối diện với đôi mắt mang theo ý cười của hắn, duỗi tay nắm chặt tay hắn. Lòng bàn tay áp vào nhau, trên tay của hai người đều có chút ẩm ướt mồ hôi, giống như tâm tình của bọn họ giờ phút này: Dính dính lại triền miên. Trong nháy mắt lúc buông tay ra, Ôn Ngôn xấu xa co ngón tay vuốt lòng bàn tay của cậu một cái, tay Cố Gia Nhiên run lên, trộm nhìn hắn một cái.

Bữa cơm giải quyết ở trấn gần đó. Nơi này cách thành phố xa, chỉ có trấn Giang Dương gần nhất dựa vào thành phố điện ảnh khá phát triển, cuối cùng cũng phần nào thỏa mãn được nhu cầu cao thấp của đoàn phim. Bọn họ tìm một quán ăn ngồi xuống, Ôn Ngôn đương nhiên là ngồi chung một chỗ với Trương đạo, Cố Gia Nhiên ngay sau đó ngồi ở bên phải Ôn Ngôn.

Cả buổi tối trong lòng Cố Gia Nhiên có chút không yên, cậu không quan tâm đồ ăn trên bàn là gì cũng không quan tâm bọn họ nói gì gì, chỉ nghĩ đến Ôn Ngôn ngồi bên cạnh cậu. Rõ ràng ngày hôm qua hắn còn nói hôm nay có việc, sao lại đến đây? Cậu giả bộ tập trung dùng bữa, che dấu sự vui mừng và sốt ruột trong lòng. Ôn Ngôn dù sao cũng là khách, người trên bàn nói chuyện với hắn, hắn không thể không đáp lại. Cố Gia Nhiên nhìn tay hắn đặt ở trên đùi, nương theo khăn trải bàn che phủ, nhẹ nhàng móc vào ngón tay hắn.

Bàn ăn của quán không lớn, bọn họ lại là đàn ông trưởng thành, mọi người ngồi có chút chật chội. Trong chớp mắt Cố Gia Nhiên chạm vào tay hắn, Ôn Ngôn rõ ràng dừng lại một lúc, gần một phút. Người trên bàn nhìn hắn chằm chằm, chờ hắn nói tiếp, Cố Gia Nhiên cúi đầu, cười đến mặt đỏ bừng.

Từ một ngón tay đến cả bàn tay, từ tinh nghịch như ngoéo tay đến mười ngón tay giao nhau, không ai biết dưới khăn trải bàn diễn ra một tiết mục vừa triền miên lại ẩn nhẫn thế nào. Rõ ràng là hai người trưởng thành, lại giống như học sinh bị thầy giáo quản nghiêm trông chừng, ánh mắt lướt qua, truyền lại ám hiệu chỉ hai người mới biết.

Bởi vì Ôn Ngôn nói mình có việc, bữa cơm liền kết thúc rất nhanh. Người trong đoàn phim từng tốp đi về hướng khách sạn, cũng không có ai chú ý có thiếu người nào hay không.

Ôn Ngôn và Cố Gia Nhiên chậm rãi đi vào một con đường nhỏ yên tĩnh đầy bóng cây, nhờ bóng đêm che lấp, bọn họ thì thầm trò chuyện.

“Đã quyết định chỗ ở chưa? Có xa không?”

“Chút nữa phải ra sân bay, trên thực tế —” Ôn Ngôn nhìn đồng hồ trên tay, “— anh chỉ có 15 phút.”

Cố Gia Nhiên xoay người nhìn hắn, thỉnh thoảng có người đi đường đi qua bên cạnh họ.

Trong mắt Ôn Ngôn tràn đầy sự áy náy: “Vốn định cho em bất ngờ, kết quả bị Trương đạo bắt gặp.”

Cố Gia Nhiên nghĩ: Hắn xin lỗi cái gì? Vì để gặp mình, hắn cố ý bay đến đây, trần trọc hơn mười tiếng, cuối cùng chỉ được 15 phút.

“Em đang nghĩ gì?” Ôn Ngôn thấy cậu nhìn mình không nói gì, liền hỏi.

“Đang nghĩ bao nhiêu tiền mới có thể bao nuôi anh.”

Ôn Ngôn nhin không được cong khóe môi: Gia Nhiên của hắn sao lại dễ thương như thế.

“Em đoán anh đang nghĩ gì?” Hắn dừng một chút, “Anh muốn ôm em, hôn em, sau đó ở trên giường làm tình với em.”

Cố Gia Nhiên gật đầu: “Chúng ta nghĩ không khác nhau lắm.”

Cuối con đường nhỏ này là một tiểu khu, bên ngoài tiểu khu có xây một hòn non bộ, phía sau là ngọn đèn đường lẻ loi đứng một mình. Hai người đi tới dưới ánh đèn đường, mặt đối mặt.

Ôn Ngôn rút cục giang hai tay ra: “Thầy Cố, chỉ còn 3 phút.”

3 phút.

Bọn họ không nói gì, chỉ ôm và hôn.

Trọn 3 phút.

Dưới đèn đường nơi đất khách quê người, bọn họ vụng trộm 3 phút yêu nhau.

24. Chương 24: Hướng Đi

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Cố Gia Nhiên thấy Ôn Ngôn lại up ảnh lên weibo: Một ngọn đèn đường.

Cậu nhìn ảnh chụp cười khúc khích nửa ngày, nhin không được lên like một cái, rồi lại vội vã bỏ like. Ngón tay trượt tùy ý, lướt thêm vài tin weibo mới, trong đó có một cái là Chu Ninh An update —

Chu Ninh An V: Hy vọng lần sau tiếp tục cùng Ôn tổng @ Ôn Ngôn uống rượu với nhau.

Kèm một tấm hình là hần và Ôn Ngôn chụp chung. Kỳ thật tấm hình này là chụp cả nhóm, nhưng hần lại đem nữ chính Triệu Mộng đứng ở bên cạnh Ôn Ngôn và đạo diễn Trương Nguyên bên cạnh hần cắt đi, nên nhìn qua giống như là ảnh chụp riêng.

Cố Gia Nhiên nhấp vào xem bình luận:

Tiểu Đậu Đậu thích nằm mơ: Lam Hải Ôn Ngôn? Là sắp cùng Lam Hải hợp tác rồi sao?

Tang du bất văn: Ngao ngao ngao~, tối hôm nay đẹp quá đi!

Chu Chu và Chúc Chúc: Phim mới? Lam Hải gần đây hình như mua ‘Tiểu Hồng Trần’ của Thiên Kim Bất Hoán, chẳng lẽ là phim này! IP cổ trang lớn đó!

Con đường tơ lụa: Phim của Lam Hải đều rất ổn, cái này có thể đó!

Hoa thích lá: Nếu hợp tác hy vọng có thể diễn nam thần cao lãnh, siêu hợp!

...

Jason Kiệt Sâm V trả lời Tiểu Đậu Đậu thích nằm mơ: Tất cả đều có thể.

Cái tên “Jason Kiệt Sâm” này hẳn là người đại diện trong lời Du Du nói. Người này tên thật là Lưu Cường, phỏng chừng là do cảm thấy cái tên “Cường” này quá quê mùa, cho nên sửa tên lại, không chỉ đổi thành “Kiệt Sâm”, ngay cả tên tiếng anh cũng đủ bộ. Sau khi hắn trả lời một câu hỏi không rõ độ chính xác cho fans xong, quả nhiên bên dưới có rất nhiều người bắt đầu suy đoán phim mới hắn sẽ hợp tác cùng Lam Hải.

Cố Gia Nhiên cười cười, lại nghĩ tới bên weibo Ôn Ngôn, mở bình luận ra:

Hãy gọi tôi Nặc Nặc: Ôn tổng, đề cử Chu Ninh An diễn Tô Thanh Hải của Tiểu Hồng Trần, nhan sắc và khí chất siêu hợp a a a a!

UI Terminator: Đây là đèn đường thành phố điện ảnh Ninh Hải sao?

Đủ loại chuyện hư như cờ hó: Ôn tổng đẹp trai quááááá, tui muốn trèo tường Chu Chu đến với Ôn tổng!

Gấu mèo suốt ngày bơi lội: Định hợp tác với Chu Ninh An sao? Rất thích ảnh, cảm giác rất tốt.

Ngộ Không cho sư phụ ít tiền: Không biết Ôn tổng có xem qua cảnh Chu Ninh An và lão gia cãi nhau trong ‘Phác Viên’ chưa, rất tuyệt, rất có sức cuốn hút.

...

Cố Gia Nhiên rời weibo, khóa điện thoại di động lại.

Hôm nay phải quay cảnh hai huynh đệ lúc còn niên thiếu nâng ly hân hoan, lúc này quan hệ của hai người tốt đến mức có thể mặc chung một cái quần, thế nhưng suy nghĩ của mỗi người đã lộ rõ. Cố Gia Nhiên đặt điện thoại xuống không bao lâu, Chu Ninh An liền tới tìm cậu diễn tập. Cảnh này rất quan trọng, Du Du không thể đuổi hắn đi, liền làm mặt không thay đổi ngồi ở bên cạnh nhìn chăm chăm. Thấy trợ lý Chu Ninh An giờ điện thoại giống như đang muốn chụp, Du Du lạnh mặt nói: “Đừng quấy rầy bọn họ diễn tập.”

Trợ lý có chút áy náy: “Chỉ chụp An ca một tấm, để tuyên truyền, không còn cách khác.”

Chu Ninh An mím môi cười cười: “Trợ lý của thầy Cố thật tận chức.”

Cố Gia Nhiên mở kịch bản ra: “Cũng là vì công việc, cậu không nghĩ tôi ở phim trường ra vẻ là được.”

Sau đó qua vài ngày nữa, trên weibo xuất hiện một tag đứng Top.

Một người xưng là fan của Chu Ninh An up hai tấm hình: Một tấm là cảnh quay Cố Gia Nhiên và Chu Ninh An ôm nhau trong sân, một tấm là hai người cưỡi trang phục diễn ngồi trên ghế châu đầu vào nhau diễn tập.

Vị xưng là fan này cực kỳ nổi tiếng, rất có nhiều hàng nóng của phim, cô moe moe gào khóc, đăng “Phim ra là mấy người hiểu”. Acc kinh doanh vừa up, liền dễ dàng đứng Top.

Tuy thông thường đoàn phim không cho phép lên lộ ảnh quay, thế nhưng kiểu đứng Top này cũng là một kiểu quảng bá trá hình, bên tuyên truyền liền dứt khoát mở một mắt nhắm một mắt.

Du Du thấy được tức giận đến chửi ầm lên: “Tức chết em rồi, đĩa hút máu, ai cũng lợi dụng được. Chắc đang vội tạo CP với anh đó, phim ra nhất định sẽ thế!”

Cố Gia Nhiên nhìn lướt Tít của acc kinh doanh– “# Song Tiêu # một CP quốc dân sắp sinh, mọi người mong chờ không? [cười xấu xa]”.

Cố Gia Nhiên nhớ Du Du từng nói với cậu, “Tạo CP” là một loại thủ đoạn rất thịnh hành hiện tại, trước tiên sẽ hòa theo một bộ phận fans thích CP để nổi, sau khi hấp dẫn được người hâm mộ mới nhanh chóng phủ sạch quan hệ, quá trình này là chất lọc.

Cậu khi đó còn cảm thấy rất thú vị, hỏi Du Du bọn họ có từng tạo CP cho cậu hay không, Du Du lắc đầu: “Gia Nhiên ca, nói thật với anh một câu đừng giận, anh chỉ cần dựa vào Cố nữ thần và Phương đạo là nổi, không cần tạo CP.”

Cậu cạn lời.

Lục Phong nhìn cái Top này xong sắc mặt cũng khó nhìn, phim vẫn còn quay, hắn cũng không thể trở mặt, hai ngày nay liền trực tiếp đến phim trường, mỗi ngày nhìn chòng chọc. Mà không đến thì thôi, đến rồi càng tức, vậy mà lại có thể ở phim trường gặp được người đại diện của Chu Ninh An, Lưu Kiệt Sâm.

“Aiz, Lục ca, đã lâu không gặp!”

Lục Phong nhìn Cố Gia Nhiên đang quay ở xa xa, cười cười: “Đã lâu không gặp, hình như gầy rồi.”

“Gần đây bận quá, nhìn Lục ca nhàn rồi, tiểu đệ hâm mộ nha.”

Lục Phong không muốn để ý tới gã, Lưu Kiệt Sâm lại giống như cố ý muốn kiếm chuyện với hắn: “Lục ca, nghe nói ‘Cửa’ của đạo diễn Tống Bác rốt cuộc cũng bắt đầu rồi?”

Lục Phong sầm mặt lại: “Không biết.”

“Nhân vật Tạ Vũ này, Lục ca, bọn tôi cũng xem trọng. “

Lục Phong quay đầu nhìn hắn: “Vậy dựa vào bản lĩnh của mình đi!”

Lưu Kiệt Sâm cười: “Lục ca nói đúng, không nói nữa, tôi còn phải lên máy bay đi Thanh Châu, hẹn Đỗ ca uống rượu. “

Lục Phong hơi biến sắc: Đỗ ca trong miệng hần hẩn là Đỗ Thụy Hoa, nhà sản xuất phim ‘Cửa’.

Bên này Cố Gia Nhiên đã quay xong, cùng Lục Phong, Du Du tán gẫu, bỗng nhớ tới cái gì đó hỏi: ” ‘Cửa’ là thế nào?”

“Làm sao em biết?” Việc này Lục Phong còn chưa kịp nói với Cố Gia Nhiên.

“Nghe Chu Ninh An và Lưu Kiệt Sâm nói chuyện, dường như có một nhân vật bọn họ nắm chắc chín mươi phần.”

“Tạ Vũ, đất diễn không nhiều lắm, thế nhưng rất có điểm sáng.” Quan trọng nhất là, bộ phim này Tống Bác là đạo diễn. Danh tiếng của Tống Bác đứng trên cùng một sợi dây với Phương Nguyên, Cố Gia Nhiên nếu như có thể nhận được chỉ điểm của ông, thật sự là không thể tốt hơn.

“Em muốn nhân vật này.”

Lục Phong có chút bất ngờ, tuy hần vốn định giúp Cố Gia Nhiên bắt nhân vật này, nhưng Cố Gia Nhiên chủ động mở lời muốn, thật sự là hiếm thấy.

“Làm sao vậy, khó sao?”

Lục Phong gật đầu: “Nhất định phải thử sức, mặt khác, bên kia hình như có quan hệ không tệ với nhà sản xuất phim.”

Cố Gia Nhiên bật cười: “Em còn tưởng rằng em muốn vai gì đều có thể lấy được.”

Lục Phong ngừng lại, trên mặt hiện ra thần sắc khó xử.

Cố Gia Nhiên thở dài: “Lục ca, đừng lo, em biết, cầm tiền lương cũng khổ sở.”

Cố Gia Nhiên debut mấy năm nay, ngoại trừ bộ phim ‘Gia Nhân Hành’ là cậu cố ý nhận, phía sau tất cả các bộ phim truyền hình khác kỳ thật đều có cái bóng của Phương Nguyên, trên lý thuyết, scandal nói cậu có thể Hot là nhờ vào là Phương Nguyên, cũng không sai. Mỗi lần Lục Phong đưa kịch bản cho cậu, trên cơ bản đều đã qua sự chọn lựa của Phương Nguyên, bằng không sao có thể may mắn nhiều lần như vậy, toàn là vai tốt tìm cậu.

Hơn nữa Lục Phong là người đại diện, cũng có phần khó xử: Cậu từ đó đến giờ không có yêu cầu gì, nhận

nhân vật gì đều thương lượng với cậu trước, quan tâm bệnh tình cậu nhiều hơn so với những phương diện khác.

Thế nhưng Phương Nguyên không nói, cậu cũng liên làm như không biết.

Dù là Phương Nguyên hay là Cố Gia Nhiên, bọn họ đều như nhau — đó có thể là tình thương muộn màng của một người cha – Phương Nguyên, cũng có thể làm cho Cố Gia Nhiên không còn khúc mắc mà nhận lấy phần tình cảm này.

Lục Phong cười khổ: “Cũng đúng, anh là người đại diện, không thể phát huy nhiều.”

“Phương đạo nói em cần đạo diễn lớn dẫn dắt, ‘Cửa’ là cơ hội tốt, kêu anh cố gắng hết mức. Bộ phim này ông ấy không tham gia, là bởi vì quan hệ của ông ấy và đạo diễn Tống Bác không tốt lắm.”

“Vậy anh cứ dựa theo làm đi!”

Cố Gia Nhiên im lặng một lúc, lại nói tiếp: “Việc này, anh trước tiên đừng nói cho ông ấy.” Cậu nói là vì cậu biết Phương Nguyên ở sau lưng lo chuyện của cậu.

Lục Phong gật đầu: Được, tiếp tục làm diễn viên, thì vẫn có thêm vai diễn.

Cùng Lục Phong trò chuyện một hồi, Cố Gia Nhiên đi tới WC một chuyến. Phim trường của bọn họ bên này khá tốt, đi xa một chút có nhà vệ sinh, không giống đoàn phim thường chút nào, chỉ có thể tìm nơi giải quyết ngay tại chỗ. Lúc đi ra bất ngờ gặp Lưu Kiệt Sâm, cậu khẽ gật đầu chào, lại nghe thấy đối phương mở lời: “Thầy Cố, tôi rất tán thưởng cậu, có hứng thú hợp tác với tôi không?”

Cố Gia Nhiên có chút ngoài ý muốn nhìn hắn, Lưu Kiệt Sâm cười đến cực kỳ thần nhiên.

Tuy là trong giới có rất nhiều người dùng thủ đoạn lăng xê vô liêm sỉ như Lưu Kiệt Sâm, nhưng không thể không nói, dưới cờ studio của hắn có mấy người, đều rất tốt, nhất là Chu Ninh An, từ sau khi ký với hắn, gần như là đất trống trời xanh bay.

Người trong giới này, không Hot muốn Hot, Hot rồi vẫn muốn Hot.

“Thứ cho tôi nói thẳng, tôi cảm thấy năng lực Lục ca có chút tầm thường. Nhìn cách anh ta nhận ‘Gia Nhân Hành’ cho cậu là biết, thầy Cố, cậu nên tiến thêm một bước, phát triển thật tốt phía điện ảnh.”

“Cá nhân tôi rất có thành ý, kỳ thật hôm nay không phải thời gian để nói chuyện, nếu như thầy Cố không ngại — “

“Lưu tiên sinh có lẽ có chút hiểu sai về tôi.”

Cố Gia Nhiên chậm rãi lau sạch tay, nhìn về phía Lưu Kiệt Sâm, “Người đã quen uống Khang Sư Phụ, sao có thể đi uống Khang Soái Phó [1].”

Mặt Lưu Kiệt Sâm đổi sắc.

[1] Khang soái phó (): Hàng nhái của Khang sư phụ (), khác nhau giữa chữ với , tinh vi:)))

25. Chương 25: Giao Hòa

Bộ phim ‘Đồng Tước Cục’ này có lẽ là bộ phim Du Du theo sát gót Cố Gia Nhiên quay nhất.

Trong lúc quay phía bên Chu Ninh An vẫn mờ ám không ngừng, vô cùng nắm chắc phạm vi: Thật ra cũng không phải chuyện gì lớn, chẳng qua chỉ tung một ít để tuyên truyền, nhưng cách làm lại khiến người ta nuốt không trôi.

Cô còn thể hiện rõ sự bất mãn.

Người ở bên ngoài nhìn, bọn họ là một đoàn đội, cô cơ bản được xem như là đại diện thay cho Cố Gia Nhiên, tùy tiện trở mặt chỉ sợ sẽ mang đến ảnh hưởng không tốt cho Cố Gia Nhiên, không thể làm gì khác hơn là đành phải ở trên weibo cá nhân của mình bí mật xả lòng. Fans bên này kỳ thật cũng đã khó chịu từ lâu, e ngại mọi người vẫn còn đang hợp tác, nên không vạch mặt, hiện tại thấy chị Du Du cũng nổi bão, thế là diễn đàn lớn hai bên fans trực tiếp cãi nhau, nhìn nhau ghét bỏ. Du Du lại lên đăng kí một tài khoản ra trận: Tốt nhất là thủy hỏa bất dung, bằng không phim này chiếu liền khẳng định giống như kẹo da trâu dính mãi không dứt!

Cố Gia Nhiên trước sau như một, ngoại trừ quay phim, thì là chuẩn bị thử sức ‘Cửa’, cùng với hằng ngày ve vãn với Ôn Ngôn.

Trong khoảng thời gian này cậu và Ôn Ngôn hai người chỉ gặp nhau được ba lần, mỗi lần đều là vội vã tới vội vã đi. Lịch trình của Cố Gia Nhiên đầy ắp, cho dù không quay phim, thì cũng có đủ các hoạt động thượng vàng hạ cám khác, không nhín ra được một chút thời gian, cho nên mỗi lần đều là Ôn Ngôn tới tìm cậu. Nhưng bản thân Ôn Ngôn cũng là người rất bận, hai người gần như là nhìn đồng hồ mà hẹn hò.

Lúc đến hồi cuối tiến độ quay, cậu lại ngoài ý muốn gặp một đối tượng khác.

“Bác sĩ Dương?”

Lúc Cố Gia Nhiên ở phim trường nhận được điện thoại của Dương Nhất Thiên vẫn hết sức bất ngờ. Cậu rất ít cùng Dương Nhất Thiên gặp riêng, nhưng không ngờ là, Dương Nhất Thiên lại đột nhiên tới thành phố điện ảnh Ninh Hải gặp cậu.

Bởi thời gian ở đoàn phim khá gấp rút, Cố Gia Nhiên chỉ có thể ở phim trường tiếp đãi Dương Nhất Thiên.

“Bác sĩ Dương, gần đây hơi bận, tôi không thể xin nghỉ ra ngoài, anh đừng để ý.”

Dương Nhất Thiên gật đầu: “Đây không phải ở phòng khám, em không cần gọi bác sĩ, gọi anh là được.” Hắn ngừng một chút nói tiếp: “Xin lỗi, không nói trước cho em biết một tiếng, đúng lúc đi công tác Ninh Hải, nên đến.”

“Không sao, đến rồi tiện thể ở chơi, tôi nói Du Du làm hướng dẫn viên du lịch cho anh.”

Dương Nhất Thiên cười khỏ một cái: “Thật ra là có chuyện muốn nói với em.”

“Chuyện gì?”

“Lần trước ba em tìm anh, hỏi tình hình của em, sau đó —” Hắn dừng một chút: “Ông ấy dường như phát hiện chuyện của em và Ôn tổng.”

Sắc mặt Cố Gia Nhiên không có gì thay đổi: “Không có việc gì. Tôi biết đại khái là ai nói.”

“Anh tới cũng là sợ em và bác trai xảy ra xung đột, muốn xem tình hình của em một chút.”

“Cám ơn anh, tôi không sao, tôi rất tốt.” Cố Gia Nhiên khẽ cười nói.

Dương Nhất Thiên quan sát thật kỹ, phát hiện cậu quả thật rất bình tĩnh, không phải giả bộ, hơn nữa thần sắc dường như đối với tình trạng hiện nay vô cùng thỏa mãn. Hắn có chút buồn bã, cười gượng nói: “Nhìn sắc mặt em vừa rồi không tốt lắm, làm sao vậy? Hai người kia là ai?”

Lúc đi ra đón Dương Nhất Thiên, gặp phải Lưu Kiệt Sâm và Chu Ninh An. Chân mày Cố Gia Nhiên nhíu lại một cái lại rất nhanh giãn ra: “Không có gì. Diễn viên cùng đoàn phim.”

Dương Nhất Thiên nhìn cậu một cái: “Àh.”

Tiến Dương Nhất Thiên xong, Cố Gia Nhiên lại không nhận được nhớ đến Ôn Ngôn. Cậu chăm chú nhìn lịch trên điện thoại di động, lẩn qua lộn lại nghĩ lúc nào mới có thể tìm một cơ hội đi gặp hắn. Có lẽ là tâm nghĩ sẽ linh, không quá hai ngày Triệu Mộng phải đi nơi khác quay quảng cáo, vai diễn của Cố Gia Nhiên cũng dừng theo. Cố Gia Nhiên gần như không chút suy nghĩ, lên tiếng báo với Lục Phong, rồi bay tới Lạc

Dương. Ôn Ngôn hai ngày nay đi công tác ở đây, nghe nói là phải ở một tuần, hiện tại lại chỉ còn có 3 ngày.

Cố Gia Nhiên trước đây cũng từng có lúc đi ra ngoài một mình giải sầu, cho nên Lục Phong và Du Du cũng không lo, Du Du còn đặc biệt giao phó nói cậu đừng quên mang đặc sản về.

Chuyện đến Lạc Dương Cố Gia Nhiên không có nói với Ôn Ngôn, cậu cuối cùng cũng biết vì sao nhiều người khi yêu thích tạo bất ngờ. Cậu đã không nhịn được bắt đầu chờ mong dáng vẻ Ôn Ngôn hai mắt sáng lên lúc thấy cậu. Ai cũng nói đôi mắt của cậu đẹp, nhưng Cố Gia Nhiên lại cảm thấy, mắt của Ôn Ngôn đẹp nhất. Mỗi lần hẩn nhìn cậu cười, cậu đều muốn cả đời ở bên trong hẩn.

Nhưng mà cuộc sống chung quy cũng không phải là phim, Cố Gia Nhiên buổi chiều 5 giờ đến Lạc Dương, sau khi xuống máy bay gọi ba cú điện thoại, Ôn Ngôn cũng không nhận. Lặn lội đường xa cậu hơi mệt, lại không dám đi loạn trên đường, không thể làm gì khác hơn là vào một khách sạn đặt một phòng chờ Ôn Ngôn trả lời điện thoại. Kết quả đến tận 9 giờ tối, cậu đã ngủ một giấc rồi Ôn Ngôn mới gọi tới: “Gia Nhiên?”

Tinh thần Cố Gia Nhiên cuối cùng cũng tỉnh táo: “Ôn Ngôn, anh ở đâu, hình như có hơi ồn?”

“Xin lỗi, họp tới bây giờ, mới kết thúc.”

Cố Gia Nhiên nghe tạp âm nhỏ dần, có lẽ là hẩn đi tới một chỗ yên tĩnh hơn.

“Chiều ăn cái gì?”

Cố Gia Nhiên nhìn mì Ý trên bàn: “Không, chờ anh tới đưa.”

Ôn Ngôn thật sự là thích chết cái cách nói đùa nhưng đáng vẻ nghiêm trang của cậu.

Hẩn nhìn ra cửa sổ cười nói: “Được, quý khách ở đâu?”

“Khách sạn Hoa Mỹ Đạt lầu 8 phòng 806.” Cố Gia Nhiên đi ra ban công, nơi đó đối diện kênh đào Lạc Dương, nương theo ánh đèn, có thể nhìn thấy cây dương liễu bên bờ: “A, trẻ như vậy rồi còn có du thuyền sao?”

Người bên đầu kia điện thoại bỗng nhiên đổi giọng: “Gia Nhiên, em ở đâu?”

Cố Gia Nhiên rốt cục nở nụ cười, khẽ nói: “Em muốn gặp anh, cho nên em tới tìm anh.”

Bên kia dừng một chút, hơi thở trở nên gấp gáp: “Em chờ anh một chút.”

Ôn Ngôn bay nhanh xuống lầu, vừa lúc gặp được nhân viên tiếp tân, hắn liền vội hỏi: “Khách sạn Hoa Mỹ Đạt ở đâu?”

“Không xa, ra cửa quẹo trái đến cuối đường lại quẹo phải đi thẳng một đoạn là có thể thấy.”

Hắn không kịp chờ nhân viên giúp hắn gọi xe, trực tiếp chạy ra ngoài cửa bắt taxi, nhưng mà một chiếc tiếp một chiếc lướt qua, dường như cũng không có ý dừng lại. Trong bụng Ôn Ngôn quá gấp, rõ ràng lúc cách mấy nghìn km, nhớ dường như vẫn có thể chịu được, hiện tại hai người cách nhau bất quá chỉ mấy cây số, vậy mà một giây cũng không chờ được.

Hắn dứt khoát cởi áo vest, tháo caravat, trực tiếp chạy thẳng đến đích. Nỗi nhớ bị đè nén đã lâu, vào giờ phút này như phá tan đê điều, gào thét như quét sạch Ôn Ngôn đi. Trong đầu hắn đều là suy nghĩ Cố Gia Nhiên đang chờ hắn.

Gió thổi vù vù qua tai, đây là một thành thị xa lạ — đường đi lạ lẫm, ngọn đèn không quen, khẩu âm người bên cạnh lạ lùng. Nhưng, tất cả bởi vì Cố Gia Nhiên xuất hiện, xa lạ cách mấy cũng biến thành sinh động và ấm áp.

Ôn Ngôn nhin không được bật cười. Hắn biết mình hiện tại nhất định giống như thằng khờ, vừa chạy vừa cười, nhưng mà, trong lòng hắn có làm sao cũng không đè nén được sự vui mừng, nếu như không cười, hắn có thể sẽ nghẹn đến. Những người lớn tuổi buổi tối đi tản bộ thấy hắn hấp tấp, “Ai ui” một tiếng: “Chàng trai chạy nhanh thế, đi đâu đó?”

Ôn Ngôn cũng không quay đầu lại khoát khoát tay: “Về nhà!”

10 phút sau, khi hắn thở hồng hộc đứng ở trước mặt Cố Gia Nhiên, lại cười không ngừng, Cố Gia Nhiên đỏ mặt khóc dở cười: “Anh chạy bộ tới sao? Sao rồi, sao cứ cười?”

Ôn Ngôn nhìn người trước mặt, cậu gần như thế, gần đến đến mức vươn tay, là có thể ôm lấy cậu.

“Gia Nhiên, anh hình như đã quên nói cho em một việc.”

“Cái gì?”

“Anh thích em.”

Buổi tối ở thành phố này có chút yên tĩnh, nhưng mà căn phòng bên trong khách sạn, lại bắt đầu nóng lên.

Ôn Ngôn nói xong câu đó, liền nhào tới hôn. Đầu lưỡi của hắn quấn lấy đầu lưỡi Cố Gia Nhiên chơi đùa, tay vói vào trong quần áo của cậu, vuốt ve sống lưng cậu — từ trên xuống dưới, chậm chậm lại tỉ mỉ. Cố Gia Nhiên nhắm mắt lại, cảm nhận độ ấm lòng bàn tay qua da của hắn vuốt nhẹ như thế nào, hơi thở của

cậu bắt đầu trở nên bất ổn. Ôn Ngôn khẽ cắn nhẹ tai cậu: “Em thích.” Đang khi nói chuyện, nụ hôn của hắn lại lần lượt đáp xuống gò má cậu, khóe môi cậu, cổ cậu, vừa nhẹ vừa nóng.

Cố Gia Nhiên chỉ cảm thấy toàn thân như muốn bị thiêu cháy, thời điểm Ôn Ngôn cắn hầu kết của cậu, cậu rất cục nạnh không được khẽ rên lên.

Cậu không nhớ rõ mình nằm ở trên giường lúc nào, lại cởi quần áo từ bao giờ. Ôn Ngôn hình như rất thích hôn, hắn liếm ngực cậu, lại nhẹ nhàng đặt ở trong miệng gặm cắn, như đang thưởng thức món ăn ngon. Cố Gia Nhiên chìm nổi trong những cái hôn của hắn, loại tê ngứa này làm cho cậu trầm mê. Cậu có chút hoảng hốt lấy tay che mắt lại: Có lẽ đèn trên đỉnh đầu quá sáng, hoặc có lẽ là thân thể phản ứng làm cho cậu xấu hổ vô cùng.

Ôn Ngôn thấy cậu như vậy bật cười tắt đèn trần đi, lại mở ngọn đèn nhỏ đầu giường. Độ sáng vừa vặn, Cố Gia Nhiên dưới thân được bao trùm một tầng ánh sáng nhu hòa hoàn mỹ. Ôn Ngôn mê muội vuốt ve thân thể cậu: Đường cong mềm dẻo, mọi thứ đều vừa đủ. Hắn ở bên hông lưu luyến một hồi, sau đó cúi đầu hôn lên.

Thân thể Cố Gia Nhiên run rẩy, nơi đó có một vết sẹo.

“Dừng...” Cố Gia Nhiên nhỏ giọng kháng nghị. Nhưng Ôn Ngôn không nghe cậu, hắn nhiều lần liếm vết sẹo kia, giống như muốn triệt để liếm sạch.

Qua hồi lâu, Ôn Ngôn rốt cục cũng ngừng lại. Không đợi Cố Gia Nhiên lấy hơi, cậu nhỏ nửa người dưới đột nhiên sa vào một nơi vừa ấm áp lại ẩm ướt. Thân thể Cố Gia Nhiên chấn động, nắm chặt cổ tay Ôn Ngôn đặt ở trên người cậu: “Không...”

Ôn Ngôn tập trung liếm cậu nhỏ của cậu.

Hắn rất tỉ mỉ, đầu lưỡi thăm dò từng điểm một cho đến lỗ nhỏ trên đỉnh, không tận lực xâm nhập, chỉ nhẹ lướt qua. Cố Gia Nhiên không khống chế được muốn co chân lên, nhưng Ôn Ngôn lại ôm chặt chúng nó. Ôn Ngôn rất cố chấp, hắn dùng đầu lưỡi miêu tả phân thân cậu, khiến nó dính đầy nước bọt, nổi lên dịch nhờn trong suốt, một lần lại một lần, cho đến khi Cố Gia Nhiên khó nạnh mà phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn. Thanh âm này giống như lấy lòng Ôn Ngôn, cổ họng hắn phát ra một tiếng cười nhẹ, bắt đầu tăng tốc độ, khiến nó ở trong miệng của mình không ngừng ra vào.

Hắn cảm nhận được cậu nhỏ của cậu ở trong miệng chậm chậm cương lên, động tác của hắn càng lúc càng nhanh, Cố Gia Nhiên thở dốc cũng càng ngày càng kịch liệt. Đang lúc cậu sắp lên đỉnh, Ôn Ngôn bỗng nhiên ngừng lại. Hắn thả cậu nhỏ trong miệng ra, trở mình áp lên trên người cậu, đầu đối đầu, chóp mũi cọ chóp mũi, hạ thân sưng lên của hắn cũng ma sát chặt với cơ thể Cố Gia Nhiên.

Đôi mắt Cố Gia Nhiên ướt át, cậu cắn môi dưới, loại kích thích này quá mức mãnh liệt, cậu suýt chút nữa không chịu nổi. Nhưng Ôn Ngôn lại đột nhiên rời đi khiến cho cậu hầu như không khống chế được, cậu có chút ủy khuất nhìn đối phương, nạnh không được cọt cọt: “Ôn Ngôn...”

Cậu đang mời hấn.

Màu mắt Ôn Ngôn trầm xuống, hấn cảm tính khí của hai người, sít sao. Cái nóng bất thành linh làm cho Cố Gia Nhiên run rẩy, khi cậu ý thức được đó là cái gì thì xấu hổ muốn co rúc cả người. Ôn Ngôn không tha cho cậu, hô hấp của hấn trở nên gấp gáp, hai tay nhanh chóng ma sát, Cố Gia Nhiên vốn đã sắp lên đỉnh, không bao lâu, dịch thể nóng rực bắn ra.

Đầu óc Cố Gia Nhiên trống rỗng, chỉ có thể mất hồn nhìn trần nhà, giống một con cá sắp chết, chỉ có thể thở dốc.

Ôn Ngôn đem tinh dịch bôi lên sau huyết của cậu, cho dù hiện tại hạ thân cương đến đau, hấn cũng rất kiên nhẫn khuếch trương trước. Trán của hấn đã rịn mồ hôi, đến khi Cố Gia Nhiên thoáng hồi phục một chút tinh thần, tính khí sừng lên của Ôn Ngôn rốt cục đã để ở trước miệng huyết.

“Cố Gia Nhiên.”

Cơ thể Cố Gia Nhiên trở nên căng thẳng.

“Anh yêu em.”

Như lời tuyên thệ sau cùng trước khi xuất chinh, Ôn Ngôn hết sức nhẫn nại, tính khí như một cây trường thương, bắt đầu chinh phạt thân thể Cố Gia Nhiên. Trường thương hung hãn và vách thành mềm mại như hai mà một, Cố Gia Nhiên thậm chí có thể cảm nhận được nhịp đập rất nhỏ — ở trong cơ thể của mình.

Cố Gia Nhiên rất đau, trong cơn đau lại sinh ra một phần khoái cảm. Động tác của Ôn Ngôn cũng không kịch liệt, thậm chí có thể nói là dịu dàng. Cũng vì vậy, cậu có thể cảm nhận được chi tiết sức nặng mười phần mà phân thân chen ép cơ thể cậu như thế nào. Mỗi một lần tiến vào và rời khỏi, đều là một hồi ngọt ngào dẫn vật, phân thân Cố Gia Nhiên rất nhanh lại cương lên, bởi vì Ôn Ngôn mỗi một lần đều nặng nề va chạm vào điểm mẫn cảm nhất.

Một lần lại một lần.

Cố Gia Nhiên gần như muốn tan vỡ.

Thân thể cậu run rẩy, co giật, huyết phía sau không tự chủ được co rút lại, siết chặt phân thân của Ôn Ngôn. Ôn Ngôn thở gấp, thanh âm vừa thống khổ lại vừa sung sướng, hấn không kiềm chế được ôm chặt Cố Gia Nhiên, động tác trở nên kịch liệt.

Cố Gia Nhiên ở dưới thân của hấn, như một bức tranh xinh đẹp được bày ra. Hấn dùng bút của hấn, vì bức tranh này thêm vào nhiều màu sắc tuyệt vời —

Chỉ thuộc về hắn, chỉ thuộc về một mình Ôn Ngôn hắn.

Hắn sẽ tận tình thưởng thức.

26. Chương 26: Sống Hoài

Cố Gia Nhiên ngủ thẳng tới gần trưa mới dậy.

Ngoại trừ trên người có chút đau nhức cùng hạ thân có phần không khỏe, thì những chỗ khác ngược lại nhẹ nhàng sáng khoái, hắn là Ôn Ngôn đã tắm cho cậu. Thành thật mà nói, cậu không nhớ nổi tối qua rốt cuộc kết thúc khi nào, chỉ nhớ rõ mình giống như một con thuyền, chìm chìm nổi nổi cùng Ôn Ngôn trong bể đục.

Cố Gia Nhiên xuống giường, vừa chuẩn bị mở cửa xem Ôn Ngôn có ở bên ngoài không, thì nghe thấy tiếng nói chuyện bên kia cửa: “... Vẫn chưa qua xét duyệt, tháng sau chiều dự tính là không thể.”

“Vậy trước tiên lùi tuyên truyền lại, thời gian dài sẽ tiêu hao độ Hot. Hợp đồng hôm nay tôi phải sửa đổi, có việc mọi người đến đây tìm tôi.”

“Được, Ôn tổng.”

Cậu dựa trên cửa, nghe tiếng giấy ma sát loạt xoạt bên ngoài, sau đó truyền đến tiếng đóng và mở cửa. Cậu lên mở cửa phòng, thấy Ôn Ngôn ngồi trên ghế dựa lưng về phía mình xem văn kiện, Cố Gia Nhiên từ phía sau lưng ôm lấy hắn.

Ôn Ngôn quay đầu ở trên mặt cậu hôn một cái: “Dậy rồi? Muốn ăn chút gì không?”

Cố Gia Nhiên nhớ lại một lời thoại kinh điển, vừa nghĩ tới liền nói ra: “Ăn anh.”

Cậu nói xong cũng hối hận, mặt đỏ lên, muốn rời khỏi người Ôn Ngôn, kết quả bị kéo ngồi lên trên đùi hắn.

Ôn Ngôn ở trên cổ của cậu gặm cắn: “Hửm?”

Cố Gia Nhiên nhấc tay đầu hàng: “Em sai rồi.”

Ôn Ngôn cười bỏ qua cho cậu, hỏi: “Hôm nay muốn làm gì, muốn ra ngoài chơi không?”

Cố Gia Nhiên lắc đầu. Ban ngày, thân phận này của cậu đi đâu cũng phiền phức.

Ôn Ngôn cũng nghĩ đến điểm này, nói: “Em hôm qua trong điện thoại không phải nói tới du thuyền sao? Nếu không tới chúng ta đi?”

Cố Gia Nhiên suy nghĩ một lát: “Bỏ đi, không đi.”

Ôn Ngôn có chút ngoài ý muốn: “Khó có khi tới đây một lần mà chỉ ở khách sạn sao? Kênh đào ban đêm rất đẹp, thật sự không đi xem sao?”

“Em tối nay phải đi, em không muốn lãng phí thời gian ở những chuyện khác, chỉ muốn ở bên cạnh anh.”

Tâm Ôn Ngôn lập tức trở nên mềm nhũn.

Gia Nhiên của hắn chính là như vậy, luôn dùng vẻ mặt bình thản nhất nói chuyện khiến người ta cảm động. Cậu có lẽ mãi mãi cũng không biết, đáng về mình lúc nói những câu này đẹp cỡ nào.

“Được. Vậy em ở khách sạn cùng anh xử lý công việc.”

Cố Gia Nhiên thu dọn đồ của mình xong, đúng lúc thấy Ôn Ngôn gọi điện thoại nói khách sạn đưa bữa trưa lên. Cậu thấy hắn cầm mấy tấm bưu thiếp trên tay, hiếu kỳ hỏi: “Cái này ở đâu ra?”

“Dưới đáy điện thoại, khách sạn đưa bưu thiếp phong cảnh thành phố, một bộ bốn tờ.”

Cố Gia Nhiên đã rất nhiều năm không có viết bưu thiếp rồi, bỗng nhiên nổi lên hứng thú: “Chúng ta viết đi!”

“Em gửi cho anh, anh gửi cho em?”

“Ừ.”

Hai người thích thú viết, Ôn Ngôn chọn một tấm bưu thiếp hình khu vườn, địa chỉ gửi đến viết là Vườn Hồng.

Hắn thoỉ thoỉ nét mực trên bưu thiếp: “Anh còn chưa có đến, nó đã tới trước.”

Bưu thiếp Cố Gia Nhiên gửi đến Phỉ Thúy Vân Sơn bên này cũng viết xong: “Đến lúc đi em mang đi gửi, em cam đoan không nhìn.”

“Còn hơn hai tấm làm sao đây?”

Cố Gia Nhiên suy nghĩ một chút: “Anh gửi một tấm cho Kỷ tổng, em gửi cho Thụy Chi.”

Ôn Ngôn gật đầu.

Cố Gia Nhiên viết bưu thiếp cho Hà Thụy Chi cực kỳ đơn giản: Thụy Chi, tôi hiện tại rất vui. Bạn thân đại để là như vậy, ăn ý sẵn có, không cần nhiều lời.

Ôn Ngôn viết cho Kỷ Tự lại có chút khó khăn: “Anh cảm giác không có gì để nói.”

“Vậy viết lời chúc?”

Ôn Ngôn suy nghĩ một hồi, xoay xoay bút viết ra một hàng chữ: A Tự, cái caravat xanh không ra xanh, lục không ra lục kia của mày thực sự rất khó nhìn.

Cố Gia Nhiên sau khi xem cười ngã nghiêng ngã ngửa: “Em cảm giác Kỷ tổng sẽ tuyệt giao với anh.”

Đến khi ăn trưa, Ôn Ngôn ngồi trên ghế sofa xem hợp đồng, Cố Gia Nhiên nằm trên đùi hắn xem kịch bản. Hai người câu được câu không trò chuyện.

“Chu Ninh An kia diễn vai gì, sao em lại cùng với hắn lên báo?”

“Ngày đó đi ăn có hắn, anh quên rồi. Hắn còn up weibo tag anh vào.”

“Có sao? Anh không biết, anh chặn tag rồi, vả lại weibo là anh chủ yếu mở cho em xem.”

“Thật ra hôm nay anh cũng có thể update.”

“Vậy em giúp anh đi.”

Cố Gia Nhiên cầm điện thoại của Ôn Ngôn, đứng ở trên ban công chụp một tấm dương liễu bên bờ, rồi đăng lên weibo. Sau đó cậu lại mở điện thoại của mình ra lướt weibo, lén bấm like, rồi lại bỏ like.

Kể từ khi cùng Ôn Ngôn ở bên nhau, Cố Gia Nhiên cảm giác tuổi của mình bị giảm đi, lúc yêu làm nhiều chuyện ấu trĩ lại nhàm chán. Chỉ là những việc nhỏ nhặt như vậy, cũng làm cho cậu cảm thấy đặc biệt hạnh phúc.

Cậu đã rất nhiều năm không có hạnh phúc như thế.

“Gia Nhiên, em đọc kịch bản cho anh nghe đi!”

” ‘Đồng Tước Cục’ sao? Không đọc đâu, anh phải xem hợp đồng.”

“Đọc đi! Anh làm nhạc nền.”

“Đọc rất chán lại kỳ quái... Được rồi...”Tiêu Lan đứng dưới tàng cây Đồng Tước Lầu, biểu cảm cô đơn’, bỏ đi, em tìm khách sạn lấy hai quyển sách, đọc cho anh nghe.”

“Được.”

“Anh xem qua mấy bộ phim em diễn rồi?”

“Không có xem hết, chỉ một số!”

“Thích nhân vật nào nhất?”

“Tạ Ninh Viễn.”

“Vì sao?”

“Bởi vì vì Tạ Ninh Viễn em mới biết thắt caravat.”

“Ha ha.”

“Về sau caravat của anh liền cho em tháo hết.”

Trò chuyện một hồi Cố Gia Nhiên bỗng nhiên ngồi dậy nhìn hấn.

“Sao vậy?”

Cậu chép miệng một cái: “Thật nhớ buổi tối hè đó mang dép đi theo anh ăn đồ nướng.”

“Lát gọi thêm hai phần tôm hùm nhỏ.”

“Được, một phần nhồi tỏi, một phần ngâm tiêu.”

“Thêm hai chai bia?”

“Được!”

Cậu lại nằm xuống.

...

“Ngày mấy đi thử vai, định chưa?”

...

“Gia Nhiên?”

...

Ôn Ngôn cúi đầu nhìn, Cố Gia Nhiên đã nằm trên đùi hắn ngủ. Hắn xoa đầu cậu một cái, so với lúc trước gặp cậu, tóc đã dài không ít. Ôn Ngôn nhẹ nhàng đỡ cậu từ trên đùi lên, yên lặng đặt xuống ghế sofa, lại đi vào phòng lấy chăn đắp cho cậu. Thấy trên tay cậu còn siết chặt quyển sách của khách sạn, hắn cười lắc đầu, đem sách rút ra.

Đó là một tập thơ. Hắn lật nhìn một trang bên trong, bên trái có một bức tranh minh họa: Một con mèo lười biếng nằm trên bệ cửa sổ phơi nắng. Bên phải trang in một bài thơ, hắn lướt nhìn nhanh rồi khép lại, chỉ nhớ rõ phía trên đầu có một dòng chữ màu đen mỏng:

Tôi muốn cùng người sống hoài với thời gian.

27. Chương 27: Thử Vai

Trở lại đoàn phim ngày thứ ba, Lục Phong đến nói cho cậu biết thời gian thử vai ‘Cửa’ là vào cuối tuần này.

Thành thật mà nói, đối với lần thử vai này Cố Gia Nhiên vẫn có chút căng thẳng: Thứ nhất quả thật giống như Phương Nguyên nói, cậu cần một đạo diễn lớn để trui rèn, cậu rất quý trọng cơ hội này. Thứ hai là mấy năm nay diễn xuất của cậu mặc dù có tiến bộ, nhưng có thể vào lọt vào mắt Tổng đạo diễn hay không, đủ tư cách bước vào nền điện ảnh hay không, vẫn là một ẩn số. Tổng đạo diễn ở trong giới nổi tiếng là

“Độc”: Ánh mắt độc, đầu lưỡi độc. Năm đó tướng mạo tầm thường như Trịnh Tiểu Kỳ chính là được hắt khai quật ra, cuối cùng đi lên ngai vàng diễn viên. Có người nói vị diễn viên này từng bị Tổng đạo diễn mắng tại phim trường tới cuốn kịch bản bỏ đi, nói là nhện không nổi cơn tức này. Đương nhiên, sau lại bị Tổng đạo diễn mắng cho quay trở về.

Nhắc tới cũng thật trùng hợp, địa điểm thử vai quyết định ở biệt thự nhỏ ngoại ô thành phố Ninh Hải, có người nói đến lúc quay sẽ lấy bối cảnh ở đây. Lúc Cố Gia Nhiên vừa đến, ngoài cửa có mấy người đại diện đang đứng, có kiên nhẫn chờ, có đối mặt với nghệ sĩ nhà mình dò bức thiết gì đó.

Cảnh tượng này quả thật nhìn có chút giống gia trưởng đưa con đi thi vào trường cao đẳng.

Cố Gia Nhiên và Lục Phong ra dấu với nhau, rồi đi nhấn chuông cửa. Mở cửa là một cô gái nhỏ mặt tròn, cô nhìn thấy Cố Gia Nhiên mắt liền sáng rực lên: “Cố Gia Nhiên.” Cố Gia Nhiên gật đầu, đi vào.

Người trong biệt thự không nhiều như trong tưởng tượng, bên đoàn phim cũng chỉ có đạo diễn Tống Bác, nhà sản xuất phim Đỗ Thụy Hoa, bên cạnh đứng lác đác một số diễn viên, à, còn có Lưu Kiệt Sâm, đang thử vai trước mặt chính là Chu Ninh An.

Tuy trước kia có nói là chuẩn bị thử vai, nhưng trên thực tế nhân vật “Tạ Vũ” này, mọi người cũng chỉ biết tên, cụ thể ra sao không nhiều người rõ lắm. Cố Gia Nhiên đứng ở bên cạnh nhìn một hồi, cảm thấy hẳn chắc là đang diễn vai một đứa con vừa mới mất đi người cha.

Chu Ninh An diễn xong. Tống Bác ngẩng đầu nhìn về phía Cố Gia Nhiên: “Cậu thấy cậu ta vừa rồi diễn cái gì?”

Cố Gia Nhiên cân nhắc nói: “Đứa con mất cha.”

Mặt Chu Ninh An bỗng xanh chành, cô gái mặt tròn “Phụt” một cái bật cười.

Tống Bác gật đầu: “Cậu ấy nói rất đúng, cậu diễn quả thật giống một đứa con mất cha, tôi xem vô cùng cảm động. Nhưng bộ phim này của chúng tôi cần là một người tiến thoái lưỡng nan giữa lòng trung thành và tình thân, cho nên, Chu Ninh An, cậu có thể đi.”

Cố Gia Nhiên thấp giọng ho khan, mặt Lưu Kiệt Sâm biến sắc chẳng ngờ.

Tổng đạo diễn lại giống như không thấy gì, mở miệng nói: “Cậu tới.”

Cố Gia Nhiên suy nghĩ một lúc, nhân vật này hạn chế nhiều mặt, có phần khó nắm bắt. Để cậu diễn nhìn về phía hư không phỏng chừng không nắm chắc được, cậu dứt khoát hạ quyết tâm, đối mặt với Tống Bác.

Cố Gia Nhiên tưởng tượng trước mắt là vợ và con mình, hiện tại cậu phải vì một nguyên nhân mà vứt bỏ

tính mạng của họ, nhưng cậu thật sự không nỡ. Cậu cố gắng nhập tâm, ánh mắt dần dần trở nên thống khổ, mãi cho đến khi mặt của Tổng đạo diễn trước mặt phẳng phất như chồng lên gương mặt của Ôn Ngôn, sắc mặt Cố Gia Nhiên đột nhiên trắng bệch, cậu lui về phía sau một bước, phục hồi tinh thần lại, đôi mắt đã trấn tĩnh, tay lại mất tự nhiên co lại một cái.

Cậu đã diễn xong rồi.

Một màn diễn cực kỳ ngắn ngủi.

Tổng Bác nhìn cậu một cái: “Được rồi, chính là cậu!”

Mọi người nhón nháo. Tổng Bác từ sáng sớm đã xem 10 người thử vai, soi mói đủ điều, lần này lại quyết định rồi?

Chu Ninh An khẽ mở lời: “Tổng đạo, Cố ca vừa rồi diễn tôi không thấy rõ, ngài chỉ điểm một chút đi!”

Tổng Bác có chút không kiên nhẫn: “Tôi bận nhiều việc.”

Chu Ninh An nghẹn lời, Lưu Kiệt Sâm chuẩn bị kéo hắn ra ngoài, cố tình tính tình của hắn lại bộc phát: “Tổng đạo, Cố Gia Nhiên là con trai Cố An Dương, ngài năm đó cùng Cố An Dương — “

Lưu Kiệt Sâm triệt để biến sắc.

Nhưng Tổng Bác lại có chút hứng thú đảo mắt sang nhìn hắn: “Tôi và Cố An Dương thế nào?”

Chu Ninh An vò đã mẻ lại sứt: “Lại nói Tổng đạo ngài đã có ý thì trực tiếp chọn là được, hà tất phải thử vai lãng phí thời gian của mọi người?”

Câu này vừa nói ra, không ít người xung quanh đều gật đầu, dường như cũng có chút không phục.

Lưu Kiệt Sâm quả thật cũng bị Chu Ninh An làm cho tức chết: Còn chưa ra sao, đã dám to tiếng với đạo diễn lớn, cũng không nhìn lại chính mình có bao nhiêu phân lượng. Lúc trước Đỗ Thụy Hoa nói Tổng Bác và Phương Nguyên bất hòa hoàn toàn là sự thật, nhưng kiểu đạo diễn lớn quái gở như thế này rất nhiều, ông ấy nhìn trúng con trai của Phương Nguyên thì còn cách nào khác.

“Bởi vì các người 59, cậu ta 60.”

Chỉ kém một điểm, đó cũng đã là khoảng cách. Câu này vừa thốt ra, bầu không khí trong sân lại lúng túng thêm vài phần, một số diễn viên đã bất bình tức giận bỏ đi.

Cố Gia Nhiên lại như không chú ý tới cuộc cãi vã này là vì cậu, sau khi đợi tất cả diễn viên thử vai rồi đi, cậu hơi hướng về phía Tổng đạo diễn: “Cảm ơn Tổng đạo — “

“Đừng nghĩ nhiều, tôi chọn cậu thật sự là bởi vì mẹ cậu, không phải vì diễn xuất cậu tốt hơn cậu ta.”

Cố Gia Nhiên: “...”

“Mười ngày sau khởi quay, kịch bản tối nay sẽ gửi qua mail, nghiên cứu cho kỹ. Hy vọng sau khi vào đoàn phim cậu còn có thể sống để hơ khô thể tre.”

Cố Gia Nhiên: “...”

Thử vai thuận lợi ngoài ý muốn, Lục Phong vô cùng hài lòng. Trong lòng Cố Gia Nhiên lại có chút không yên. Lời Chu Ninh An nói vẫn có chút ảnh hưởng tới cậu, bởi vì nghe các loại tin đồn, Tổng Bác quả thật có một chân nằm trong danh sách scandal với Cố An Dương.

Tâm tình của cậu kỳ thật có chút vi diệu.

Đương nhiên, cậu để ý không phải là các vụ tai tiếng tình cảm ba hoa này. Mà là từ khi cậu bắt đầu debut, danh tiếng của Phương Nguyên và Cố An Dương liền trở thành gông xiềng áp lên trên người cậu. Ngày hôm nay lúc Tổng Bác gợn găng dứt khoát biểu thị ông bởi vì Cố An Dương mới chọn cậu, cậu cũng chưa từng cảm thấy chán ghét, bài xích hoặc là cảm thấy không thoải mái như trong tưởng tượng.

Cậu thật ra là càng tò mò nhiều hơn.

Tò mò Cố An Dương của năm đó, tò mò một diễn viên tên Cố An Dương chứ không phải là một người làm mẹ Cố An Dương.

Nhưng mà còn chưa đợi cậu chỉnh đốn tâm trạng xong, Phương Nguyên đã gọi điện tới.

“Nghe nói con thử vai đậu, chúc mừng.”

“Vâng.”

“Con cuối tuần có về nhà một chuyến không? Ba có chút chuyện muốn nói với con.”

“Được.”

Nên tới sớm lại cũng phải tới.

Nghĩ đến điểm tốt, thì cậu cuối cùng cũng về nhà rồi.

Cậu đã không thể chờ được muốn xem bên trong bưu thiếp gửi về Vườn Hồng kia viết những gì rồi.

28. Chương 28: Khắc Khẩu

Cố Gia Nhiên xuống máy bay trở về nhà — trở về biệt thự Thanh Hà kia.

Cậu vừa bước vào, đã nhìn thấy Phương Nguyên cúi sát người ở trên bàn xem giấy tờ, vừa xem vừa viết gì đó. Ông đeo kính mắt, thỉnh thoảng nhíu mày, lại lật trang trước xem lại. Ánh đèn phòng khách chiếu lên người ông, nhìn qua có chút cô đơn. Cố Gia Nhiên bỗng nhiên nhớ lại sau khi Cố An Dương qua đời, cậu lần đầu tiên nhìn thấy ông.

Khi đó ông lấy thân phận bạn tri kỷ của Cố An Dương, vì bà sắp xếp tang lễ. Ông mặc một thân tây trang màu đen, tóc ngắn, không có nhiều tóc bạc như bây giờ. Có vài lần, ông nhìn cậu, giống như nhớ tới điều gì, liền đứng ngơ ngác ở đó, sau đó một lúc, ông dùng tay che mắt lại.

Ông rất buồn.

Cố Gia Nhiên mặc dù chỉ là một đứa trẻ, cậu cũng cảm giác được. Cậu không biết chú này là ai, tang lễ rất lộn xộn bận rộn, không có ai chú ý tới cậu, cũng không có ai nói cho cậu biết.

“Chú muốn ăn kẹo không?” Cậu cầm một viên kẹo đưa cho Phương Nguyên. Cố An Dương không cho phép cậu ăn quá nhiều kẹo, hiện tại mẹ đi rồi, cậu giữ kẹo trong túi, lại không muốn ăn.

Phương Nguyên quay đầu nhìn cậu. Đôi mắt của ông rất đỏ, trong mắt còn có một tầng đau thương sâu đậm không nói ra được, toàn thân nhìn qua có chút khùng bố. Cố Gia Nhiên sợ đến lui về phía sau một bước. Một lát sau, cậu vẫn đem kẹo đặt ở trên bàn trước mặt ông, sau đó bỏ chạy.

Đến khi mọi thứ đều được giải quyết, Tổng Tâm người đại diện của Cố An Dương dẫn cậu tới trước mặt Phương Nguyên.

“Tôi muốn đưa Tiểu Nhiên đi — “

“Nó là con tôi.”

Liên tục mấy ngày không ngủ không nghỉ, toàn thân Phương Nguyên rất mệt mỏi, giọng nói lại khàn khàn.

“Nhưng anh đã có — “

“Nó là con tôi. Các người đã giấu nó sáu năm.”

Phương Nguyên lại lặp lại một lần.

Tống Tâm bỏ buộc: “Đúng, nó là con trai anh.”

Tim Cố Gia Nhiên đập bình bịch: Thì ra đây chính là ba mình.

Ông đi tới trước mặt Cố Gia Nhiên, hơi khom người, sau đó đưa tay ra: “Con đồng ý đi theo ba không?”

Ngày Cố Gia Nhiên mất mẹ, cậu lại tìm được ba của mình. Cậu không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu, cậu có chút căng thẳng, còn có một chút chờ mong. Cậu cố gắng đứng thẳng, ngẩng gương mặt nhỏ lên, nghiêm trang đem tay mình đặt trong tay Phương Nguyên, nói: “Được ạ.”

Woa, tay của ba ba, thì ra lớn đến như vậy nha.

Cố Gia Nhiên dừng hồi ức, chào một tiếng: “Ba, con về rồi.”

Phương Nguyên vừa nghe thấy giọng cậu đã ngẩng đầu lên, trên mặt ông nở nụ cười ôn hòa, đứng lên thu dọn đồ trên bàn: “Có nóng không, con chờ một chút, ba đi cắt dưa hấu.”

Cố Gia Nhiên định nói không cần, mình mới vừa ăn xong, nhưng là lời đến khóe miệng lẩn một vòng, cuối cùng vẫn không nói gì.

Phương Nguyên bưng dưa hấu ra, mỗi một miếng được cắt rất chỉnh tề. Cố Gia Nhiên thuận tay lấy một miếng, cắn một cái.

Đến khi ăn xong một miếng dưa, Phương Nguyên rốt cục cũng mở miệng.

“Ba muốn hỏi một chuyện,” sắc mặt của ông có chút do dự, như đang suy nghĩ làm sao mở miệng, “Ba nghe được một vài tin đồn, nói con cùng Lam Hải Ôn tổng rất... rất thân ... là kiểu rất thân kia.” Ông cẩn thận từng li từng tí.

Cố Gia Nhiên nhìn hạt dưa hấu trên bàn: “Anh ta là bạn trai con.”

Phương Nguyên lập tức đứng lên, lại cuống quýt ngồi xuống: “Cái này... như vậy sao được?!”

“Con thích anh ta.” Cố Gia Nhiên ngữ điệu hơi hệt.

Phương Nguyên có chút nóng nảy: “Gia Nhiên, chuyện này không thể nói đùa.”

Cố Gia Nhiên nhìn ông: “Con chưa bao giờ đùa với tình cảm.”

Phương Nguyên ngạc nhiên.

Qua hồi lâu, Phương Nguyên lại mở miệng nói: “Gia Nhiên, con thích đàn ông, ba không phản đối. Thế nhưng Ôn Ngôn tuyệt đối không được.”

“Vì sao Ôn Ngôn không được?”

Phương Nguyên gấp đến độ đi tới đi lui quanh bàn: “Con biết Ôn Viễn Sơn là ai không? Ôn Ngôn sau này phải thừa kế Ôn gia, nó sớm muộn cũng phải trở về kết hôn!”

“Cho dù hiện tại hai đứa rất tốt, nhưng nếu như Ôn Viễn Sơn lấy Ôn gia uy hiếp nó bỏ con, con có thể bảo đảm nó nhất định sẽ chọn con sao? Con có thể bảo đảm nó chọn con rồi sau này sẽ không hối hận sẽ không oán trách con sao?”

“Cái vị trí của Ôn Ngôn, trong giới này biết bao nhiêu người muốn bò lên giường nó, mị hoặc bao người. Con bây giờ một lòng một dạ cảm thấy nó tốt, đến một ngày nó cảm thấy đã hết hứng thú ...”

Phương Nguyên xuống giọng: “Gia Nhiên, con thích đàn ông không sao, ba không phải kiểu gia trưởng không cởi mở, nếu như con cam tâm tình nguyện, tìm người bình thường sống qua ngày cũng có thể, thế nhưng tại sao hết lần này tới lần khác lại là Ôn Ngôn?”

Phương Nguyên thật sự cực kỳ lo lắng.

“Thế giới này nào có nhiều câu tại sao như vậy? Ba tại sao hết lần này tới lần khác thích mẹ? Sau đó lại rời khỏi mẹ?” Lời Phương Nguyên nói làm cho Cố Gia Nhiên khó chịu, cậu hiểu được ý của ông, nhưng là, cậu chợt có chút chịu không nổi.

Quả nhiên, Phương Nguyên nghe vậy cũng đỡ người. Thật lâu sau, ông mới lại mở miệng nói.

“Chuyện của ba và mẹ con, không giống với tình huống của con.”

“Đối với con mà nói không có gì là không giống. Lại nói mỗi một người rồi cũng bỏ con mà đi, chỉ ít hiện tại, Ôn Ngôn vẫn ở bên cạnh con.”

“An Dương không có — bà ấy — ba — chúng ta đều rất thương con.”

“Thương?” Cổ Gia Nhiên như bị cái chữ này chọt trúng vẫy ngược, đột nhiên cao giọng: “Nhiều năm trước đây, ngài còn chẳng quan tâm tới tôi, hiện tại lại dựa vào cái gì nói thương tôi?” (Đậu: Raw chỉ có ‘ta-người’, Đậu đổi thành ‘ngài’ cho thoai nó kịch tính chút)

Phương Nguyên im lặng.

Trên mặt Cổ Gia Nhiên hiện lên một chút an ủi.

“Ngài có muốn biết lúc Tinh Viễn chết tôi nghĩ cái gì không?”

“Ngài mất con trai, còn đối với tôi mà nói, Tinh Viễn là cha là mẹ, là anh trai, là bạn bè.”

Sắc mặt Phương Nguyên trắng bệch. Lời Cổ Gia Nhiên nói như là một thanh kiếm sắc bén, lập tức đâm xuyên người ông. Đây là một sự châm biếm đâm máu, chứng tỏ ông làm cha có bao nhiêu thất bại.

Cổ Gia Nhiên nhìn ông nghĩ, cũng tốt, sớm nên có một ngày như thế này, bọn họ cần phải xé mở vết sẹo trong lòng kia, để cho cả hai nhìn nhau thật kỹ.

“Chuyện năm đó, là lỗi của ba, nhưng dù thế nào đi nữa, con cũng không thể nói mẹ con như vậy...”

“Mẹ? Từ khi tôi bắt đầu nhận thức được, phần lớn thời gian tôi đều ở trên TV nhìn mẹ. Di Hà nói đó là mẹ tôi, tôi nghĩ, mẹ là cái gì? Sau đó mẹ ngã bệnh, mỗi ngày ở nhà cùng tôi, tôi gần như lập tức thích mẹ, nhưng kết quả, mẹ vẫn rời khỏi tôi. Có đôi khi tôi nghĩ, mẹ tại sao muốn sinh tôi ra? Nếu như ngay từ đầu không sinh tôi — “

Phương Nguyên cắt lời cậu: “Gia Nhiên!”

Cổ Gia Nhiên như không nghe thấy: “— mọi người đều giống nhau. Ba, mẹ, Tinh Viễn, nếu như không thể ở bên cạnh tôi, thì tại sao muốn tốt với tôi, tại sao nói cho tôi biết thương tôi?”

“An Dương nếu như không phải là vì con, bà ấy chỉ ít còn có thể sống thêm mấy năm!”

Cổ Gia Nhiên sững sốt: “Cái gì?”

Phương Nguyên đau khổ nhắm mắt lại: “Mang thai và sinh con đối với cơ thể cô ấy lúc đó là một gánh nặng rất lớn, bác sĩ kiến nghị cô ấy đừng sinh. Cô ấy vốn đã dự định không sinh, nhưng không biết vì sao lại đột nhiên đổi ý.”

“Khi đó chúng ta đã... đã nhiều năm không liên lạc, một lần cuối cùng cũng quyết định không gặp ba, nhưng vẫn để lại cho ba một bức thư, đem con giao cho ba. Gia Nhiên, mẹ rất thương con.”

Cố Gia Nhiên giống như đã hiểu được: “Thì ra là thế. Ngài biết trước khi Tinh Viễn chết có phải không?”

Phương Nguyên toàn thân run rẩy, cũng không biết là tức giận hay là khổ sở.

Cố Gia Nhiên không thể kiểm soát được bật cười. Qua hồi lâu, cậu mới nói: “Tình yêu của hai người, kinh thiên động địa, như một hồi chiến tranh, mà tôi, chính là vật hi sinh của chiến tranh.”

Tiểu Triệu đưa Cố Gia Nhiên về Vườn Hồng, buổi tối có chút oi bức, cậu bỗng nhiên không muốn trở về ngay, liền ngồi một mình chờ ra trên bậc thang tiểu khu.

Sau đó không tới mấy phút, điện thoại Ôn Ngôn liền gọi đến.

“Thầy Cố quả là bạc tình, xuống máy bay lâu như vậy cũng không gọi điện thoại cho anh.”

Gương mặt Cố Gia Nhiên dịu đi một chút, ý cười: “Em về Thanh Hà một chuyến, hiện tại trở về Vườn Hồng rồi. Em hôm nay có lẽ không thể đến Phi Thúy Vân Sơn.”

“Được được được, vậy em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt.”

“Ôn Ngôn, anh thích em ở điểm gì?”

Đầu bên điện thoại dừng một chút, dường như đang suy nghĩ: “Không biết, có lẽ thích em đẹp trai. Em thích anh ở điểm gì?”

Cố Gia Nhiên không chút nghĩ ngợi: “Thích anh tốt với em.”

Ôn Ngôn cười đi về phía trước mấy bước: “Anh như vậy là tốt với em? Em cũng quá dễ thỏa mãn rồi.”

Cố Gia Nhiên nhin không được lau mắt một cái.

Ôn Ngôn dừng bước.

Trong một chốc giữa hai người không nói gì thêm, bên tai chỉ có tiếng gió vù vù.

“Ôn Ngôn, em rất thích anh.” Cố Gia Nhiên hít mũi một cái, giọng của cậu có chút khàn, “Hôm nay trời

nổi gió, hình như bị cảm.”

Ôn Ngôn đứng cách đó không xa, lẳng lặng nhìn người đàn ông ngồi trên bậc thang kia.

“Vây buổi tối em nhớ chú ý.”

“Ừm. “

“Cố Gia Nhiên, anh cũng rất thích em nha.”

Cố Gia Nhiên nhin không được cười ra tiếng, lại lau mắt một cái.

“Nếu như có thể biết em sớm một chút thì tốt rồi.” Ôn Ngôn nhẹ giọng nói.

Nếu như có thể quen cậu sớm một chút, chí ít ở trong khoảng thời gian đau khổ đó, hẳn có thể bầu bạn bên cạnh cậu.

Không, nếu như có thể biết cậu sớm hơn, biết đâu cậu sẽ không cần chịu nhiều đau khổ như vậy.

Một buổi tối hồng bét, Cố Gia Nhiên ngồi ở trên bậc thang rất lâu mới về nhà. Ôn Ngôn lén đi theo cậu, thấy cậu lúc đi ngang qua hòm thư, từ bên trong lấy ra một tấm bưu thiếp, nhìn một cái, sau đó trên mặt nở nụ cười.

May mà, không tính là quá muộn.

“Bây giờ là buổi trưa 12 giờ 3 phút, Cố Gia Nhiên ngồi bên cạnh tôi viết bưu thiếp. Em ấy vừa mới ăn Thanh Long, trên mặt có dính hạt, nhưng không muốn nói cho em ấy biết.” — Ôn Ngôn

29. Chương 29: Tuổi Trẻ

‘Cửa’ đúng hẹn khởi quay.

Đây là bộ phim hành động xã hội đen: Hai nam chính, các loại đua xe, đấu súng, chiến tâm lý, trong lòng mỗi người, đều có một cánh “Cửa”, bộ phim này ý nói dù trong hay ngoài cửa, đối với mỗi người đều có hai mặt khác nhau, nói về tính cách, tâm lý đa dạng của con người. Đây là một bộ phim thương mại khá cao, bởi vì có hai ảnh đế tham gia, có thể nói là đã nổi trước khi quay, chỉ số kỳ vọng của mọi người rất cao. Mà Cố Gia Nhiên đóng vai Tạ Vũ, là một cảnh sát trẻ mới vừa kết hôn, ở trong phim, cậu mãi không thể mở được cánh cửa trong lòng kia, cuối cùng tự sát chết.

Nhân vật Tạ Vũ này xuất hiện không nhiều lắm, sự hiện hữu của cậu chủ yếu là đóng vai trò thúc đẩy chuyển biến tâm lý nhân vật của anh để Phùng Tương, cho nên Cố Gia Nhiên ở đoàn phim tổng cộng chừng mười ngày.

Mười ngày này, Cố Gia Nhiên lại cảm thấy giống như mười năm.

Tổng đạo diễn với từng chi tiết quá mức nghiêm khắc thật sự là làm cho người ta giận sôi. Có một cảnh quay tránh mưa đạn, Cố Gia Nhiên NG ước chừng hơn – ba mươi lần, quay tới mức toàn bộ đầu gối đều mài đến chài máu. Cố Gia Nhiên hỏi Tổng đạo diễn đến cùng là chỗ nào không được, Tổng Đạo chỉ nói cảm giác không đúng, quay lại lần nữa.

Cố Gia Nhiên có điểm sụp đổ, xin nghỉ một lúc.

“Tổng Đạo vẫn luôn như vậy, mỗi lần anh với ông ấy hợp tác xong là không muốn đi theo ông ấy quay nữa.” Người nói là Phùng Tương, là anh để thế hệ trước của bên kia Hương cảng [1], tiếng phổ thông có chút cứng ngắc.

[1] Hongkong

Cố Gia Nhiên gạt đầu: “Không sao, em chịu được.”

“Thành phim rồi em sẽ biết, ông kính rất đẹp. Em diễn có chút căng cứng, thả lỏng một chút.”

Cố Gia Nhiên sưng sốt, Phùng Tương đang hướng dẫn cậu.

“Đừng luôn nghĩ phải diễn tốt, cứ diễn là được.”

“Em hiểu rồi, cảm ơn anh, thầy Phùng.”

Phùng Tương lắc đầu, lấy ra một quyển sổ nhỏ màu hồng, đưa cho Cố Gia Nhiên: “Giúp anh ký tên là được, viết ‘Gửi HoneyMandy’.”

“À?”

“Con gái của anh, siêu thích phim của em, anh diễn nó cũng không thèm xem.” Phùng Tương thở dài.

Cố Gia Nhiên bật cười: “Thầy Phùng đúng là một papa tốt.”

“Ha ha, sao hả, hâm mộ không! Chờ em có con là sẽ biết, hận không thể đem cả thế giới đều cho nó.”

Cố Gia Nhiên cúi đầu ký tên trên quyển sổ: “Hâm mộ ah.”

Tổng Bác ở một bên nhìn cậu: “Ký xong qua đây tiếp tục!”

Cảnh cuối cùng của Cố Gia Nhiên là một cảnh dùng súng nhắm ngay huyết thái dương, kết thúc sinh mệnh trẻ của chính mình. Lúc cậu nằm trong vũng máu đoàn phim chế tạo, tuy mệt chết đi, nhưng lại không khỏi vui sướng.

Đây có lẽ là bộ phim diễn mệt nhất mà cậu từng quay, nhưng rất đáng giá. Năng lực điều giáo diễn viên của Tổng đạo đúng là hạng nhất, lúc trước có mấy cảnh cậu nhiều lần NG, không tìm đúng cảm giác, Tổng Bác vẫn luôn chỉ đạo, dần dần cậu chậm rãi thả lỏng, thả người vào nhân vật, biểu hiện thật tốt.

Lệ cũ của đoàn phim, hơ khô thể tre sẽ đi ăn một bữa. Một nhóm người thu dọn đồ đạc xong lục tục đi tới quán ăn, đảo mắt chỉ còn lại có Cố Gia Nhiên và Tổng Bác hai người. Cố Gia Nhiên thấy Tổng Bác còn ngồi ở đó xem máy quay, liền chạy tới hỏi: “Tổng đạo, cảnh này có chỗ không ổn sao?”

Tổng Bác nhìn cậu một cái: “Cũng tốt.”

Nhiều ngày trôi qua như vậy, đây là lần đầu tiên Tổng Bác khen cậu.

Không biết tại sao, Cố Gia Nhiên lại có chút mặt đỏ, trong đôi mắt của cậu lấp lánh ánh sáng, nhìn ra cậu thật sự rất vui.

Tổng Bác bật cười, đốt một điếu thuốc.

“Phương Nguyên có từng nói cậu có điểm rất giống Cố An Dương không?”

“Đôi mắt sao? Rất nhiều người nói qua.”

Tổng Bác lắc đầu.

“Có chuyện tôi muốn nói với cậu, tôi với mẹ cậu không có quan hệ gì, scandal năm xưa cũng không biết vì sao mà tới. Trước đó còn định giải thích, bất quá nhìn thấy bộ dạng ba cậu bụng dạ hẹp hòi như vậy liền vui, nên cũng lười nói.”

Cố Gia Nhiên không hiểu tại sao ông bỗng nhiên nói chuyện này, nhưng vẫn gật đầu một cái.

Tổng Bác hút một hơi thuốc.

“Cố Gia Nhiên, bọn ta đã già rồi.”

Cố Gia Nhiên nhìn ông.

“Bọn ta khi còn trẻ, cái gì cũng dám nghĩ, cái gì cũng dám làm, thức suốt đêm, uống rượu, trò chuyện không tưởng, dường như cả thế giới đều nằm trên tay.”

“Bọn ta cũng sẽ kích động, cũng sẽ mắc sai lầm, sau đó già rồi, lời lại không thể nói ra khỏi miệng nữa.”

Khói xám lượn lờ, Cố Gia Nhiên không nhìn rõ được sắc mặt ông.

“Cho nên, những người ở bên cạnh cậu, cho bọn họ một cơ hội, tóm lại, mọi thứ đều sẽ tốt hơn.”

Sắc mặt Cố Gia Nhiên hơi động, hơi hé miệng. Tống Bác khoát khoát tay: “Đi thôi.”

Tống Bác không nhìn cậu nữa, chỉ thản nhiên phả khói ra.

Ông nhớ tới ngày Cố Gia Nhiên thử vai, màn diễn xuất ngắn ngủi kia. Diễn giải rất tốt, mặc dù chỉ là trong chớp mắt, nhưng ông bắt được. Sau khi diễn sắc mặt cậu rất không ổn, tay run rẩy, không biết là nghĩ tới điều gì.

Còn trẻ như vậy.

Ông lúc còn trẻ như cậu, giống như một thùng thuốc nổ, đánh đấm lung tung, không sợ bất cứ điều gì.

Phương Nguyên cũng là một lão hồ đồ, đem con của mình nuôi thành như vậy, cũng không biết bây giờ đã thúi cả ruột gan chưa.

Tống Bác nhả ra một vòng khói, ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Ông cũng vậy, Phương Nguyên cũng vậy, bọn họ đều già rồi. Chỉ có Cố An Dương, ở lại độ tuổi đẹp nhất. Không phải thấy bản thân mình già đi thế nào, không biết có thể tính là một chuyện may mắn hay không.

Cố Gia Nhiên mới vừa rời khỏi phim trường, liền nhận được điện thoại của Ôn Ngôn: “Một tin tốt và một tin xấu em muốn nghe cái nào trước?”

“Tin xấu đi.”

“Sườn xào chua ngọt bị anh biến thành sườn xào than rồi.” Bên kia điện thoại có tiếng đĩa chạm vào chảo, có lẽ Ôn Ngôn đang nghiên cứu.

“Tin tốt là gì?”

Ôn Ngôn lập tức trở nên đầy hào hứng: “Kỷ Tự mời chúng ta đi ăn, trên đường Vọng Nguyệt mới mở một quán tên Tri Vị Các.”

Cố Gia Nhiên cười nói: “Ngày mai đi! Hôm nay em phải ăn cùng đoàn phim.”

“Được.”

Cúp điện thoại, tâm tình Cố Gia Nhiên tốt lên nhiều. Gần đây không biết Ôn Ngôn có chuyện gì, rất đĩnh cậu, còn nghĩa chánh từ nghiêm biểu thị “Anh rất cần em”. Cậu vô lực phản bác.

Cũng tốt. Dù sao, cậu cũng rất cần hắn.

Quay phim xong cao hứng nhất vẫn là Ôn Ngôn, bởi vì bộ phim tiếp theo của Cố Gia Nhiên vẫn chưa quyết định, nói cách khác, cậu có một kỳ nghỉ ngắn hạn, có thể ở nhà cùng hắn. Sáng sớm ngày hôm sau hai người đến phòng đã đặt ở Tri Vị Các, thì thấy Kỷ Tự và Hà Thụy Chi đã tới trước, Hà Thụy Chi vừa thấy cậu liền cười: “Gia Nhiên, nhận được bưu thiếp của cậu rồi.”

“Lúc về còn chưa kịp đi ăn với cậu, may mà có Kỷ tổng gọi cậu.”

Kỷ Tự uống một hớp nước, thoáng nhìn qua Hà Thụy Chi, Hà Thụy Chi cúi đầu không nói gì.

Cố Gia Nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, thoáng nhìn Kỷ tổng, lại phát hiện trên cổ hắn có một sợi dây chuyền màu trắng bạc.

Cố Gia Nhiên sửng sốt.

Cậu nhìn về phía Ôn Ngôn: “Em muốn biết nguyên nhân bữa cơm hôm nay.”

Ôn Ngôn còn không hiểu ra sao: “Cái gì?”

Cố Gia Nhiên mặt giãn ra: “Bạn thân của anh và bạn thân của em quen nhau.”

Ôn Ngôn: “...”

Ôn Ngôn nhìn về phía đối diện, quả nhiên hai người cười đến có chút ngớ ngẩn.

Ôn Ngôn có chút câm nín: “... Mỗi ngày ở dưới mắt anh còn không phát hiện, em sao vừa nhìn đã biết?”

“Đây chuyện Kỷ tổng đeo là của Thụy Chi.”

Ôn Ngôn nghe vậy nhìn sang, quả nhiên là có một sợi dây chuyền.

“Ta nói gần đây sao mày đổi tính, tự nhiên đeo dây chuyền.”

Kỷ Tự bình chân như vại: “Nhờ phúc của mày, thử việc trực tiếp lên chính thức. “

Lúc trước sau khi Kỷ Tự đoán mùi trên người Hà Thụy Chi, hai người xem như chính thức xác lập quan hệ. Hà Thụy Chi nói nhân viên mới nhậm chức còn có ba tháng thử việc đó, Kỷ Tự thế này là trực lợi, nên phải đi theo quy trình.

Kỷ Tự đồng ý.

Động tâm có lẽ chỉ cần trong chớp mắt, thế nhưng hẳn cũng không phải chỉ ham muốn vui vẻ nhất thời. Hai người nếu muốn lâu dài, vậy thì dù là hẳn hay là Hà Thụy Chi, bọn họ đều cần phải hiểu rõ sâu sắc lẫn nhau.

Đương nhiên, loại hiểu rõ này sau khi xác lập quan hệ ngày thứ ba liền “sâu sắc” rồi — Đó là sau khi Hà Thụy Chi mời hẳn tham quan học hỏi một bộ phim điện ảnh ‘Dã ngoại’.avi.

Sáng ngày hôm sau lúc Kỷ Tự tỉnh lại còn có cảm giác không chân thật, luôn cảm thấy chuyện gì với Hà Thụy Chi cũng nhanh như bấm nút chuyển kênh. Nhưng khi hẳn thấy Hà Thụy Chi ở trong chăn đắp người đầy dấu hôn nhìn hẳn cười, hẳn lại cảm thấy — cứ cứ từ từ!

Cứ như vậy, hai người xác định quan hệ, sau khi lên giường, cuối cùng cũng bắt đầu yêu đương.

Kỷ Tự thích trái tim sâu sắc của Hà Thụy Chi.

Cậu có thể nhớ gu đồ uống của từng nhân viên trong tầng lầu này, cậu mang đồ ăn tối chuẩn bị chu đáo đến ngay cả dì lao công cũng có một phần. Nhưng cậu vẫn rất rầu rĩ nói: “Kỷ Tự, em cái gì cũng không biết làm, anh dạy em nhiều chút đi.”

Có thể làm cho người trong Lam Hải đều thích cậu, đây là đã là bản lĩnh rất lợi hại rồi. Cậu vậy mà lại hồn nhiên không hề hay biết.

Kỷ Tự cười hân hân một cái: “Được, anh sẽ dạy em thật giỏi.”

Sau đó 20 ngày, bọn họ cùng lúc nhận được bưu thiếp từ thành phố Lạc Dương.

Hà Thụy Chi sau khi xem bưu thiếp của hân xong vẫn cười không ngừng, luôn hỏi tới là khó nhìn lắm sao.

Kỷ Tự rất bất đắc dĩ. Ai mà không có thời trẻ trâu, ý dáng vẻ tuấn tú điển trai của mình, cái gì cũng dám mặc. Hân chỉ đeo một cái caravat màu sắc hơi lố lăng chút, vậy mà Ôn Ngôn còn nhớ tới bây giờ sao?

“Xanh không phải xanh lục không phải lục rồi cuộc là màu gì? Tiffany xanh sao?”

Kỷ Tự suy nghĩ một hồi, hình như đúng là vậy.

Hà Thụy Chi cười đến đau bụng, sau đó một lúc, cậu từ trên cổ tháo xuống một sợi dây chuyền nhỏ: “Tiffany xanh em không có, tặng anh một sợi Tiffany!”

Kỷ Tự kinh ngạc nhìn cậu.

Sợi dây chuyền này Hà Thụy Chi vẫn luôn đeo, mặc dù không biết tại sao cậu lại đeo một dây chuyền kiểu nữ, nhưng đối với cậu mà nói chắc là rất quan trọng! Cũng may kiểu dáng dây chuyền rất đơn giản, cũng không có mặt dây, cho nên đàn ông đeo cũng không lố lẫm.

Hà Thụy Chi nằm sấp trên bàn nhìn hân, mặt xấu hổ, mắt sáng lấp lánh: “Kỷ Tự, em tặng nó cho anh.”

Kỷ Tự không chút nghĩ ngợi nhận lấy đeo vào trên cổ, Hà Thụy Chi vẫn nhìn hân cười như cũ.

“Dây chuyền này có ý nghĩa gì sao? Tỷ như, chỉ tặng cho người thích nhất?”

Hà Thụy Chi lắc đầu.

“Thật sự không có?” Kỷ Tự vẫn không tin.

“Tại sao nhất định phải có ý nghĩa?”

“Sợi dây chuyền này là em mua mấy năm trước, mặc dù không thể nói tốt ở điểm nào, thế nhưng em rất thích, rất rất thích. Kỷ Tự, em chỉ là muốn đem đồ em thích nhất tặng cho anh.”

Kỷ Tự sửng sốt một chút, rồi lại bật cười.

Đúng vậy, hẳn sao lại quên, Hà Thụy Chi mãi mãi vừa đơn giản vừa trực tiếp như vậy.

“Anh lại không nỡ đem thứ anh thích nhất tặng cho em.”

“Hả?”

Kỷ Tự ở trên môi cậu hôn một cái: “Anh cũng không thể nói rõ cậu ấy tốt điểm nào, nhưng anh rất thích, rất rất thích, không nỡ tặng cho người khác, em cũng không được.”

Ngày nhận được bưu thiếp, là ngày Kỷ Tự chính thức trở thành bạn trai Hà Thụy Chi.

30. Chương 30: Kỳ Vọng

Sau khi kết thúc bữa cơm, Cố Gia Nhiên cùng Ôn Ngôn trở về Vườn Hồng. Lôi lôi kéo kéo lâu như vậy, Ôn Ngôn cuối cùng cũng đạt được ước muốn.

Cố Gia Nhiên nhìn hắn như vậy có chút buồn cười: “Vui vậy sao?”

Ôn Ngôn gật đầu: “Đương nhiên, điều này rất quan trọng.”

Vườn Hồng là bất động sản Cố Gia Nhiên có sau khi debut. Cố An Dương sau khi qua đời, tất cả các tài sản đều để dưới tên cậu, cũng bao gồm khá nhiều bất động sản. Nhưng Cố Gia Nhiên cũng không ở, chỉ mua một căn phòng 160 mét vuông, đồng thời tham gia toàn bộ quá trình thiết kế và lắp đặt thiết bị. Cũng khó trách Ôn Ngôn coi trọng như vậy: Cố Gia Nhiên có lẽ có rất nhiều phòng ở, duy chỉ có nơi đây mới là ngôi nhà thuộc về một mình cậu.

Ôn Ngôn từng lên tường tượng nhà của Cố Gia Nhiên có hình dáng gì, nhưng lúc chân chính nhìn thấy, vẫn kinh ngạc đến ngây người —

Quá ấm áp rồi!

Màu sắc tổng thể là màu vàng nhạt, vật dụng trong nhà là màu gỗ nhạt, trên ghế sofa khắp nơi có thể thấy được gấu bông các loại, trên ban công có một giàn cây cảnh; thậm chí trên cửa sổ kính còn dán chữ “Phúc” mừng năm mới ...

Sạch sẽ, sáng sủa, ấm áp.

Giống như một gia đình chân chính.

Ôn Ngôn rất lâu không nói gì, Cố Gia Nhiên có chút ngượng ngùng: “Không thể so với anh, chỉ là một mình em ở cũng đủ rồi — “

“Rất thích.”

“A?”

“Anh chuyển đến ở với em có được không?”

“Ah.”

Ôn Ngôn nhìn cậu: “Nhà của chúng ta.”

Cố Gia Nhiên đỏ mặt gật đầu: “Nhà của chúng ta.”

Buổi tối hôm đó, chứng sợ hãi chọn lựa của Ôn Ngôn phác tác lúc chuẩn bị up weibo: Lúc thì chọn ảnh cây cối trên sân thượng, lúc thì lại cảm thấy bức tranh trên tường đẹp, chưa tới một giây lại đổi thành gấu bông đồ chơi trên ghế sofa.

Cố Gia Nhiên cảm thấy hần giống như các nữ minh tinh thích selfie trên phim trường, chọn tới chọn lui cũng không chọn được tấm hài lòng nhất.

“Em xem up tấm nào đây, anh không chọn được rồi.” Ôn tổng gặp phải phiền phức lớn trong cuộc đời.

Cố Gia Nhiên chê hần phiền, tùy ý nhấn một tấm, ấn xuống up lên.

Đó là tấm Ôn Ngôn run tay, không cẩn thận chụp được — mơ mơ hồ hồ, một chữ “Phúc” màu đỏ.

Kể từ ngày cãi nhau với Cố Gia Nhiên, Phương Nguyên hối hận không thôi. Ông vô cùng lo lắng cho thân thể Cố Gia Nhiên, cũng may Lục Phong nói cậu vẫn bình thường, quay phim tuy cực, nhưng vẫn rất thuận lợi, ông mới yên lòng.

Phương Nguyên có chút nhẹ nhõm, lại có chút buồn rầu.

Năm đó khi Cố An Dương qua đời, người ông cũng giống như đã chết. Ông tuy đưa Cố Gia Nhiên về nhà, lại chưa từng tận trách nhiệm làm cha, ngay cả con trai Tinh Viễn của mình cũng không bằng, càng không nói tới về sau...

Đến khi ông muốn bù đắp, đã muộn.

Mấy năm đó, mỗi khi ông lên sang Anh thăm cậu, nhìn dáng vẻ gầy yếu lại bất lực của cậu nằm trên giường bệnh, Phương Nguyên liền hối hận không thôi.

Cả ngày lẫn đêm, ở nơi ông không nhìn thấy, Cố Gia Nhiên đã chịu đựng cô độc, thống khổ, dần vật như thế nào, cậu dường như đã cố gắng vượt qua, dần dần bắt đầu thay đổi, nhưng bây giờ tại sao ông lại muốn tới phá hỏng?

Ông không muốn làm kẻ xấu xa, ông tuyệt đối không muốn. Ông không muốn bởi vì Ôn Ngôn mà quan hệ chưa được hàn gắn lại giữa bọn họ lại bị xé rách một lần nữa, nhưng là —

Phương Nguyên nhớ lại lúc trước Lục Phong nói với ông: Đạo gần đây không phải biết có chuyện gì, không ít tài khoản kinh doanh ám chỉ Cố Gia Nhiên là gay, còn nói cậu có đối tượng thầm mến. Cũng may dân mạng hiện tại cũng không dễ bị dao động như xưa, không cần fans ra mặt, đã bị người ta mắng té tát.

Giới giải trí này, không gió cũng có thể khơi ba cơn sóng. Ông không dám tưởng tượng nếu như chuyện của Cố Gia Nhiên và Ôn Ngôn bị phơi bày, mọi người sẽ dùng ngòi bút làm vũ khí viết cậu như thế nào. Đến lúc đó làm sao cậu chịu được? Nghĩ đến đây, Phương Nguyên liền đứng ngồi không yên. Suy đi nghĩ lại, ông quyết định đi tìm Ôn Ngôn.

Lúc Ôn Ngôn nhận được thông báo của thư ký, hắn đang cùng Kỷ Tự bàn công việc.

“Cậu mới vừa nói ai tìm tôi?” Ôn Ngôn nghi ngờ mình nghe nhầm.

“Ôn tổng, là đạo diễn Phương Nguyên. Ngài ấy không có hẹn trước, anh xem xử lý thế nào?”

Ôn Ngôn cùng Kỷ Tự hai mặt nhìn nhau, hắn xác định Cố Gia Nhiên không có đề cập chuyện này với hắn, như vậy chắc là Phương Nguyên tự mình tới tìm hắn.

“Mời đạo diễn Phương Nguyên qua đây.”

Kỷ Tự nhanh chóng đứng dậy: “Chúc may mắn, tao lát nữa cùng Thụy Chi đi đón Gia Nhiên đi ăn.”

Cố Gia Nhiên hôm nay tham gia một hoạt động khai trương trung tâm thương mại, bốn người hẹn tối nay cùng đi ăn.

Ôn Ngôn có chút căng thẳng.

Phương Nguyên đột nhiên đến làm rối loạn kế hoạch của hắn, hắn vốn muốn chọn một thời gian tốt, đường

hoàng tới cửa thăm hỏi. Cộng thêm quan hệ khó nói giữa Cố Gia Nhiên và ba cậu, chuyện này trong lúc nhất thời, hẳn thật sự không biết nên làm như thế nào mới thích hợp.

Không bao lâu, Phương Nguyên liền đi đến. Mặt ông trầm như nước, không đợi Ôn Ngôn lên tiếng liền nói: “Ôn tổng, tôi muốn ra một giao dịch với cậu.”

Ôn Ngôn: “...”

Hắn có nên nói Cố Gia Nhiên và Phương Nguyên không hổ là hai cha con không? Một lời không hợp liền ra giao dịch với hắn.

Ôn Ngôn không hiểu sao có chút buồn cười, tâm tình cũng thả lỏng đi: “Phương... Đạo muốn ra giao dịch gì với tôi?”

Phương Nguyên hạ quyết tâm: “Tôi giúp cậu quay phim, giúp cậu bồi dưỡng diễn viên dưới trướng, cậu rời khỏi Cố Gia Nhiên.”

Ôn Ngôn: “...”

“Phương đạo, đạo diễn hợp tác với Lam Hải rất nhiều.” Không thiếu một ngải.

“Đạo diễn lớn giống như tôi có không?” Quả thật không có.

Ôn Ngôn dở khóc dở cười: “Phương đạo, điều kiện của ngài rất mê người, nhưng không được.”

“Cậu muốn cái gì, trực tiếp nói. Chỉ cần tôi có thể cho, tôi khẳng định cho cậu.”

“Tôi chỉ muốn Cố Gia Nhiên.”

Phương Nguyên sốt ruột: “Tại sao không phải nó thì không thể? Ôn tổng, lấy nhân phẩm cùng địa vị của cậu, cậu muốn dạng gì mà không có, tại sao phải trói buộc nó?”

“Phương đạo, đây không phải là đi chợ mua thức ăn, không có cà tôi có thể mua củ cải. Tôi muốn em ấy là bởi vì tôi thích em ấy, những người khác dù có tốt, đó cũng không phải là Cố Gia Nhiên.”

“Thích? Thích có thể ăn không? Cậu không nghĩ tới lỗ như chuyện bị phát hiện, sẽ gây ra ảnh hưởng như thế nào cho nó không?! Nhà cậu gia nghiệp lớn, đương nhiên không lo lắng, Gia Nhiên thì sao?!” Phương Nguyên nổi giận.

Ôn Ngôn bình tĩnh lại, tránh cách ông gây sự: “Phương đạo, tôi muốn hỏi một câu, ngài để ý chuyện tôi và Cố Gia Nhiên ở cùng nhau, bởi vì tôi là nam sao?”

Phương Nguyên sững sốt, buồn bã nói: “Tùy nó, nam hay nữ, nó thích là được.”

“Vậy tôi vì sao không được?”

Phương Nguyên cười nhạt: “Ôn Viễn Sơn có thể cho cậu dính vào sao?”

Ôn Ngôn gật đầu: “Gia đình tôi.”

“Nếu như tôi có thể thuyết phục ba mẹ, Phương đạo ngài còn phản đối không?”

“Để tôi đoán thử, Phương đạo e ngại vị trí này của tôi, cảm dỗ nhiều người, lại là hai người đàn ông, không biết có thể lâu dài hay không.”

Phương Nguyên không nói gì.

“Phương đạo cũng là trong người giới. Hẳn là có nghe kể ba tôi đối xử với mẹ tôi như thế nào. Bọn họ ân ái vài chục năm, vẫn là giai thoại trong giới. Ôn gia chúng tôi, không có ưu điểm gì, chỉ duy điểm chung tình nhất, có thể tính một cái.”

Ôn Ngôn dừng một chút, bỗng chuyển đề tài: “Không biết Phương đạo ngài có thấy căn phòng ở Vườn Hồng của Gia Nhiên chưa?”

Phương Nguyên nhìn hắn, không biết hắn muốn nói gì.

Ôn Ngôn cười cười: “Chỉ hơn 100 mét vuông, giấy dán tường màu vàng nhạt in hoa nhỏ, trên ban công trồng rất nhiều hoa cỏ, trong nhà lại còn có đồ chơi gấu bông, trong tủ lạnh còn có đồ ăn vặt, tôi từ đó đến giờ chưa từng thấy em ấy ăn đồ ăn vặt. Lần đầu tiên tôi thấy, cảm thấy có chút khó tin, đây hoàn toàn không giống căn phòng của một người đàn ông sống.”

“Đây là một gia đình chân chính.”

Biểu cảm Phương Nguyên có chút kích động.

“Căn phòng này em ấy tham gia thiết kế lắp đặt thiết bị, cuối cùng sắp xếp thành như vậy.” Ôn Ngôn dừng một chút, biểu cảm có chút cay đắng, “Phương đạo — “

“Căn phòng đó, trong lòng em ấy, là dáng vẻ của một gia đình.”

“Em ấy đã trải qua nhiều chuyện như vậy, dù những đau khổ đó đến từ người khác hay là từ chính mình, cũng không khiến cho em ấy trở nên hận đời, không khiến cho em ấy hờ hững mọi việc, bởi vì em ấy từ đầu đến cuối không có bỏ cuộc, vẫn có chút kỳ vọng với cuộc sống, em ấy kỳ vọng một gia đình chân chính.”

Đôi mắt Phương Nguyên đỏ lên.

“Cho nên tôi thỉnh cầu ngài, cho tôi một cơ hội, tôi muốn cho em ấy một gia đình. Mà hết thấy trắc trở ngài nói, tôi cam đoan, tuyệt đối sẽ không phát sinh. Cũng xin ngài cho em ấy một cơ hội, tin tưởng sự lựa chọn của em ấy.”

Ôn Ngôn nhìn ra Phương Nguyên đang do dự và đấu tranh, hần đoán cửa ải này có lẽ mình đã vượt qua.

“Cuối cùng, Phương đạo –” Hần một tiếng trống thêm tinh thần, nói ra tối hậu thư:

“Thứ tôi muốn cùng thứ ngài muốn cũng chỉ có một thứ mà thôi.”

31. Chương 31: Dao Động

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc Kỷ Tự cùng Hà Thụy Chi đến cao ốc Thiên Lan, nhân viên đã tháo băng khánh thành, xem ra hoạt động đã kết thúc. Hà Thụy Chi gọi vào số điện thoại của Cố Gia Nhiên, lại phát hiện không có người nhận.

Kỷ Tự dứt khoát đỗ xe, hai người trực tiếp đi về phía ban tổ chức, xem Cố Gia Nhiên có ở đó không, không ngờ đúng lúc gặp được trợ lý Du Du của cậu.

“Du Du, Gia Nhiên đâu?”

“Kỷ tổng, Thụy Chi ca, Gia Nhiên ca đã được xe đón đi rồi.”

“Không phải nói chờ chúng ta sao? Sao đi trước rồi.” Hà Thụy Chi lại gọi điện thoại cho Cố Gia Nhiên, vẫn không có người nhận.

“Mọi người có hẹn? Không phải xe Ôn tổng sao? Xe màu đen, bảng số xe hai số cuối là 26.”

Kỷ Tự lập tức biến sắc: “Xe màu đen, bảng số xe cuối là 26?”

Du Du gật đầu.

“Tôi biết là ai, không sao, là bạn của chúng tôi, cô về trước đi.”

Du Du mới yên tâm đi về.

Kỷ Tự kéo Hà Thụy Chi về phía xe mình: “Bữa cơm này hôm nay ăn không được, em lập tức gọi điện thoại cho Ôn Ngôn.”

“Sao vậy?” Hà Thụy Chi nhanh chóng gọi điện thoại.

Bên kia vừa thông máy, Kỷ Tự giật lấy điện thoại: “Ôn Ngôn, Cố Gia Nhiên bị chú Ôn đón đi rồi.”

Đây là một phòng trà yên tĩnh.

Trước mặt Cố Gia Nhiên bày một bộ Thiết Quan Âm. Lá trà đã nở, trà thang trong suốt, hương trà cứ quanh quẩn chóp mũi.

“Đừng căng thẳng, chỉ là muốn mời cậu tới uống chén trà.” Người nói chuyện thanh âm trầm thấp, nghe kỹ sẽ thấy giống Ôn Ngôn đến mấy phần. Cố Gia Nhiên ngẩng đầu nhìn ông: Không chỉ có giọng nói, khuôn mặt càng tương tự. Ôn Ngôn quả nhiên là giống ba hần nhiều hơn, cậu giống như thấy được dáng vẻ của hần mấy chục năm sau.

“Ôn... Đồng.”

Ôn Viễn Sơn cười: “Còn tưởng rằng cậu sẽ gọi tôi là bác trai.”

Cố Gia Nhiên có chút xấu hổ, không biết nên mở lời làm sao.

“Ôn Ngôn tốt với cậu không?”

“Cũng... cũng tốt.”

Đối diện lại truyền tới tiếng cười khê: “Là cực kỳ tốt, có phải không?”

Cố Gia Nhiên đỏ mặt.

Khẩu khí Ôn Viễn Sơn rất ôn hòa, cậu chậm rãi bình tĩnh lại.

“Không biết nó có từng nói với cậu hay không, kỳ thật lúc nó ba tuổi, tôi mới đưa mẹ con bọn họ trở lại bên cạnh.”

Cố Gia Nhiên tò mò nhìn ông.

Ôn Viễn Sơn như rơi vào hồi ức, khóe mắt nhu hòa: “Ba tuổi, là độ tuổi đáng yêu nhất. Tôi bảo nó gọi mình là ba, nó hỏi ba là cái gì, có thể ăn được không?” Ôn Viễn Sơn có chút bất đắc dĩ: “Mẹ nó từ trước đến nay không nhắc đến tôi với nó.”

Cố Gia Nhiên bật cười, cậu thích nghe những chuyện vụn vặt gia đình như thế này.

“Sau khi trở lại bên cạnh tôi, bị tôi nuông chiều đến vô pháp vô thiên, cùng với Kỷ Tự hai đứa nó quả thật như bá chủ một phương, luôn có người tìm tới cửa nói bọn họ gây họa, bị mẹ nó nghiêm khắc đánh mấy lần.”

“Sau đó thì sao?”

“Càng lớn nó càng ngoan, cũng rất là tri kỷ. Lúc nó 10 tuổi, biết ngày kỷ niệm kết hôn của bọn ta, ở trong phòng ngủ bọn ta thối bong bóng, trên giường trên bàn khắp nơi toàn là cánh hoa, cũng không biết nó lấy đâu ra. Mẹ nó nói nó còn nhỏ như vậy làm sao hiểu được, sau lại phát hiện, trong nhà có một quyển tạp chí sáng tạo.”

“Lúc 19 tuổi nó quen một người bạn gái, lén lút đi hẹn hò. Mẹ nó nói muốn xem, tôi liền cùng bà ấy theo dõi bọn nó, không ngờ đi hai bước liền bị phát hiện, chỉ có thể xin lỗi bồi thường đặt cho bọn nó một bữa tiệc.”

Cố Gia Nhiên cười đến không dừng được, trên đời này tại sao có thể có người nhà đáng yêu như vậy.

Ôn Viễn Sơn nhìn cậu, trên mặt từ đầu đến cuối vẫn mang theo nụ cười ôn hòa.

“Cậu thích gia đình chúng tôi như vậy sao?”

Cố Gia Nhiên gật đầu: “Rất hạnh phúc, rất thích.”

“Nhưng là, gia đình hạnh phúc như vậy, sẽ không còn tồn tại.” Ôn Viễn Sơn nhìn người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai trước mặt, chậm rãi thu lại ý cười, “Bởi vì cậu.”

Cả phòng im lặng.

“Ôn Đồng, tôi không hiểu ý của ngài.”

Ôn Viễn Sơn uống một ngụm trà: “Bởi vì tôi phản đối hai đứa ở cùng nhau. Sau này Ôn Ngôn biết sẽ tranh cãi với tôi, mẹ của nó biết sẽ không vui, thậm chí có thể sẽ vì bọn ta khắc khẩu mà khóc.”

“Đương nhiên, dù tôi uy hiếp nó, khuyên nó thế nào, nó cũng sẽ không đổi ý. Tôi hiểu nó.” Ôn Viễn Sơn nở nụ cười, “Nhưng, nó cũng sẽ không vui.”

Trên mặt Cố Gia Nhiên không còn một chút máu.

“Cậu sẽ đau lòng, sẽ khổ sở, thậm chí sẽ khuyên nó dừng cãi nhau với bọn ta. Cậu là đứa trẻ ngoan, ngày lễ ngày tết, cậu còn có thể khuyên nó trở về bồi bọn ta.”

“Biết đâu ngay cả Kỷ Tự cũng sẽ dính vào, khuyên nó khuyên cậu khuyên bọn ta.”

“Có ích lợi gì đâu? Kết quả cuối cùng vẫn là hai bên giằng co — mỗi người đều không vui — bởi vì cậu.”

Ôn Viễn Sơn đứng lên, chấp tay sau lưng không nhìn cậu: “Cậu hình như rất thích sự ấm áp gia đình, nhưng là, chính cậu đang hủy diệt sự ấm áp mà cậu thích nhất đó.”

Cố Gia Nhiên lập tức đứng lên, động tác của cậu hơi mạnh, làm đổ chén trà, tí tách, nước trà chậm rãi nhỏ giọt xuống đất, tiếng vang khá lớn.

Cậu chậm rãi nhắm mắt lại lại chậm rãi mở ra, lông mi run nhẹ nhẹ, giống như con bướm đang đập cánh.

Cũng là con bướm sắp chết.

“Cuộc sống chính là như vậy, tình cảm mãnh liệt qua đi, chỉ còn lại vòng lặp vô tận. Có người may mắn, tìm được người mình yêu, lập lại màu sắc của cuộc sống. Có người thì gánh vác tổn thương và áy náy, lặp lại là thống khổ, ngày qua ngày, một năm lại một năm, cuối cùng mờ nhạt tất cả ý chí và tình cảm.”

Cơ thể Cố Gia Nhiên một mực run rẩy, cậu cắn môi, từ đầu đến cuối không nói một câu.

“Ôn Ngôn phỏng chừng sắp đến. Nó bước vào chuyện thứ nhất sẽ nói xin lỗi cậu, nó sẽ tự trách, cảm thấy không bảo vệ cậu được tốt, cậu nhìn nó, lại không nói được gì.”

“Hai đứa dường như vẫn như trước, rồi lại như có gì đó đã thay đổi.”

“Trên đời này, không có chuyện gì hoàn hảo.”

Ôn Viễn Sơn từ đáy lòng thở dài một hơi, đặt một tấm danh thiếp ở trước mặt cậu: “Nếu cần, cậu có thể tìm tôi.”

“Gia Nhiên!”

Ôn Ngôn đẩy cửa tiến vào.

Ôn Viễn Sơn đã sớm rời khỏi, chỉ còn một mình Cố Gia Nhiên, nhìn chén trà đổ dờ ra. Cậu nghe tiếng, ngẩng đầu cười cười: “Ôn Ngôn.”

Ôn Ngôn cực kỳ đau lòng, vội vã đi tới ôm cậu: “Xin lỗi xin lỗi, là anh không tốt, anh không ngờ ba anh lại đột nhiên đưa em đi.”

Cố Gia Nhiên vươn tay ôm chặt hắn, chậm rãi nhắm mắt lại: “Không có việc gì, không có việc gì, chẳng có chuyện gì.”

∴

Thiết quan âm:

32. Chương 32: Sợ Hãi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ sau hôm đó, Cố Gia Nhiên và Ôn Ngôn rơi vào trong sự giằng co khó giải thích.

Bọn họ dường như không có gì thay đổi, cùng nhau ăn cơm, trò chuyện, thậm chí lên giường ngủ. Nhưng giữa bọn họ lại giống như có cái gì đang lặng lẽ thay đổi, Cố Gia Nhiên bình thường hay nhìn hấnờ ra, thường xuyên tỉnh giấc nửa đêm, sau đó gọi hấn: “Ôn Ngôn?”

“Sao vậy, anh ở đây.”

Cậu thở dài một hơi: “Không có gì, em chỉ gọi anh thôi.”

Ôn Ngôn rất lo lắng, hỏi cậu hôm đó ba hấn rốt cuộc đã nói với cậu cái gì, Cố Gia Nhiên lại lắc đầu: “Kể vài chuyện lúc anh còn nhỏ. Rất nghịch.”

Ôn Ngôn đương nhiên không tin, hấn chỉ có thể chạy tới chất vấn ba hấn. Ôn Viễn Sơn nhìn hấn nói: “Ôn Ngôn, con không nên tới hỏi ba, đây là chuyện giữa hai đứa.”

Ôn Ngôn sắp điên rồi.

Hấn rất lo lắng, lo cho thân thể Cố Gia Nhiên, hấn cảm giác được nỗi bất an cùng sợ hãi của cậu. Hấn lại rất tức giận, giận Cố Gia Nhiên mãi không chịu nói cho hấn biết rốt cục là làm sao. Dù có chuyện gì, cậu phải nói ra trước, hấn mới có thể giải quyết.

Ôn Ngôn cảm thấy Cố Gia Nhiên vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng hấn, trong lòng có chút buồn rầu. Cứ thường xuyên như vậy, hai người liền dặm chân tại chỗ. Đến nỗi càng về sau, ở trước mặt cũng không biết nói gì. Chỉ có tối ngủ, Ôn Ngôn mới từ phía sau ôm cậu thật chặt dù không nói gì.

Trong lòng Cố Gia Nhiên cũng không chịu nổi.

Đối mặt với không khí này cậu càng ngày càng sa sút tinh thần, cậu bất lực.

Cậu biết Ôn Ngôn hy vọng cậu nói rõ cho hắn biết cậu nghĩ gì, nhưng là, cậu thật sự nói không nên lời.

Mặc dù yêu nhau là chuyện của hai người, mặc dù ba Ôn nói như vậy có phần không công bằng, nhưng, giống như ông nói, cậu quả thật sợ một ngày khi cậu mở lời, gia đình tốt đẹp của bọn họ sẽ bởi vì cậu mà trở nên không còn vui vẻ nữa. Ôn Ngôn sẽ vì cậu làm rất nhiều chuyện, lời ba Ôn nói tuy là uy hiếp nhưng cũng nhắc nhở cậu, cậu không thể chỉ mù quáng hưởng thụ hạnh phúc một mình, cậu phải suy nghĩ cho rõ ràng, rốt cuộc là nên làm như thế nào, mới có thể không phụ phần cảm tình này.

Nhưng mà bây giờ cậu lựa chọn không nói, xác thực y như lời ba Ôn nói.

Quả thật không khác gì ác mộng.

Chiến tranh lạnh cứ kéo dài đến khi Cố Gia Nhiên ra nước ngoài chụp ảnh bìa tạp chí.

Lúc ở phòng chờ sân bay, Cố Gia Nhiên phát hiện mình không có đem hộ chiếu. Cậu mấy ngày nay tinh thần không yên, quên trước quên sau cũng không lạ gì. Lục Phong nhìn đồng hồ: “Trở về lấy không kịp, chỉ có thể nhờ người ta đem tới. Có ai có chìa khoá nhà em không?”

Cố Gia Nhiên suy nghĩ một chút, đi ra bên cạnh, bấm điện thoại.

“Alo? Gia Nhiên.”

Ôn Ngôn đã lâu không gọi tên cậu rồi. Mũi Cố Gia Nhiên có chút cay cay: “Em quên mang hộ chiếu rồi, anh có thể nói Lý ca đưa tới cho em không?” Lý ca là tài xế của công ty Ôn Ngôn.

“Biết rồi, đồ để ở đâu?”

“Trong tủ quần áo có một ngăn kéo, cái bên trái.”

“Ừ, em ở sân bay chờ chút.”

Người tới lại là Ôn Ngôn.

Lục Phong cùng Du Du vẽ mặt khiếp sợ: Biết quan hệ bọn họ tốt, nhưng tốt đến mức chìa khoá nhà đối phương cũng có?

Ôn Ngôn nhìn thấy Cố Gia Nhiên, đem hộ chiếu đưa cho cậu. Muốn nói gì đó, bên kia đã bắt đầu thông báo lên máy bay.

Chuyến đi này, là một tuần không gặp được cậu. Ôn Ngôn có chút luyến tiếc, nhịn nửa ngày, cứng nhắc nói một câu: “Làm thật tốt, đem lại vinh quang cho đất nước.”

Lục Phong & Du Du: “...”

Đây là định đi tham gia thể vận hội Olympic sao?

Cố Gia Nhiên cũng nghĩ nói: “Ừm, em sẽ cố gắng lấy huy chương vàng.”

Ôn Ngôn nghe lời.

Lúc Cố Gia Nhiên qua chỗ kiểm tra, không nhịn được quay đầu lại nhìn. Ôn Ngôn đứng xa xa nhìn cậu, vẫn không nhúc nhích, giống như một pho tượng.

Lo sợ vì tình yêu.

Ôn Ngôn dùng dịu dàng và bao dung của hắn dệt thành một cái tấm lưới dày, Cố Gia Nhiên đã sớm không có chỗ trốn. Cậu vui vẻ hay buồn rầu, cậu lo lắng hay phiền não, tất cả, đã sớm với hòa làm một thể với hắn. Ở trong đoạn tình cảm này, cậu duy nhất có thể làm là yêu hắn.

Không bao giờ ngừng yêu hắn.

Cho dù đau khổ đi nữa, cậu cũng không có cách nào rời khỏi hắn.

Cố Gia Nhiên bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Trọn một tuần, hai người cũng không có liên lạc. Ôn Ngôn lần này có lẽ là rất tức giận, hơn nữa hai bên cách biệt thời gian, Cố Gia Nhiên cũng không tìm được cơ hội thích hợp để gọi điện thoại cho hắn. Bởi lịch trình ở nước ngoài của Cố Gia Nhiên xảy ra chút vấn đề, trễ hơn một ngày mới trở về. Khiến cậu vừa xuống máy bay, đã phải chạy tới tham gia buổi họp báo ‘Gia Nhân Hành’.

Buổi họp báo tổ chức ở tầng trệt sảnh Lam Hải. Tất cả nhân viên và diễn viên tham gia buổi họp báo đều nghỉ ngơi ở lầu bốn, đến giờ trực tiếp đi từ thang máy riêng xuống, thảm đỏ từ cửa thang máy sẽ trải dài lên sảnh buổi họp báo, trái phải hai bên kéo dài một hàng dây chắn, bên ngoài đứng đầy các nhà báo.

Không biết bên Lam Hải rốt cuộc sắp xếp như thế nào, nhân viên trực tiếp đưa thẳng Cố Gia Nhiên lên lầu 6, cùng phòng nghỉ với Ôn Ngôn. Một tuần lễ không gặp, Ôn Ngôn cảm thấy Cố Gia Nhiên gầy đi, thợ trang điểm bên cạnh nắm chắc thời gian giúp cậu làm tóc, chỉnh lại quần áo. Ôn Ngôn kiềm chế xúc động của bản thân muốn nhào tới ôm cậu một cái.

Cố Gia Nhiên luôn nhắm mắt, có lẽ là hơi mệt.

Trong căn phòng lớn như vậy mà chỉ có tiếng máy sấy, ồn ào khiến Ôn Ngôn bực dọc.

Một lát sau, nhân viên đến thông báo cho Cố Gia Nhiên xuống chuẩn bị đi thảm đỏ lên sân khấu.

Cố Gia Nhiên mở mắt: “Ôn tổng không đi cùng sao?”

Ôn Ngôn quay sang nhìn cậu, theo nguyên tắc, cậu phải lên sân khấu trước.

Chỉ là —

“Tôi dẫn thầy Cố đi, các người ở đây chờ chút!”

Hai người cùng lúc đi tới thang máy.

“Em đã tính từ lầu 1 đến lầu 6 cần 11 giây.” Cố Gia Nhiên đột nhiên mở miệng nói.

Ôn Ngôn và cậu cách một bước chân, nhìn vành tai xinh xắn mềm mướt của cậu nói: “Sau đó?”

Hai người đứng trong thang máy, Cố Gia Nhiên nhấn “1”, cửa thang máy chậm rãi khép lại.

“Hiện tại, chúng ta chỉ còn có 7 giây.”

Trong lúc hiếm khi Ôn Ngôn giật mình, Cố Gia Nhiên kéo caravat của hắn về phía mình, hôn lên.

“Đình —” cửa thang máy mở ra.

Tất cả các ánh đèn flash hướng về Cố Gia Nhiên nam chính của ‘Gia Nhân Hành’. Cậu hôm nay mặc trang phục có họa tiết Houndstooth, đuôi mắt nhu hòa, khóe môi cong cong, nhìn qua tâm tình rất tốt. Có lẽ là trong thang máy vừa nãy có hơi ngộp, mặt của cậu có hơi đỏ.

Mà Ôn tổng Lam Hải truyền thông phía sau cậu, không biết vì sao, mãi cho đến khi cửa thang máy lần thứ hai khép lại, cũng không bước từ bên trong ra.

∴

Phong cách Houndstooth: Họa tiết răng sói, răng cưa hay zigzag...Nhiều người dễ nhầm houndstooth với kẻ caro nếu như kích thước nhỏ.

33. Chương 33: Khoan Dung

Trận bão táp giữa Ôn Ngôn và Cố Gia Nhiên, đến gấp, đi cũng nhanh.

Nhưng Cố Gia Nhiên vẫn không có ý định đem cuộc đối thoại ngày đó với ba Ôn nói cho Ôn Ngôn. Không chỉ như vậy, cậu còn quyết định hẹn ba Ôn ra nói chuyện một lần.

Ôn Ngôn đối với chuyện này kiên quyết không đồng ý.

Cố Gia Nhiên rất nghiêm túc nói: “Em không thể cứ ở phía sau anh, em muốn đứng ở bên cạnh anh. Ôn Ngôn, anh tin em đi.”

Ôn Ngôn nhìn cậu rất lâu, cuối cùng thở dài: “Em hứa với anh một việc, cho dù em cùng ba anh nói cái gì, chúng ta cũng không được lại chiến tranh lạnh.” Những ngày đó hẳn thật sự là ghen không nói nên lời.

Cố Gia Nhiên cười lên: “Được.”

Địa điểm vẫn là phòng trà đó, Ôn Ngôn nói đó là nơi ba hắn thường đến. Không biết Ôn Viễn Sơn đã sớm có dự tính hay thế nào, nghe Cố Gia Nhiên mời, một chút kinh ngạc cũng không có, sẵn khoải đáp ứng.

Trong lòng Cố Gia Nhiên vẫn rất căng thẳng.

Đối với cậu mà nói, nhận được sự thông cảm từ người nhà người yêu, là một việc vô cùng quan trọng. Mà Ôn Viễn Sơn không hổ là ba Ôn Ngôn, khí chất tỏa ra có cảm giác áp bách rất mạnh, Cố Gia Nhiên phải xuất ra 120% tinh thần.

Đến khi Ôn Viễn Sơn ngồi xuống, Cố Gia Nhiên ngẩng đầu nhìn đối phương.

Ôn Viễn Sơn khẽ nhấp chút trà: “Cố tiên sinh tìm tôi có việc sao?”

“Ôn Đồng, lần trước ngài nói, không có chuyện gì hoàn hảo.”

Ôn Viễn Sơn gật đầu.

“Nếu đã vậy, cháu muốn hỏi ngài, ngài có xem trọng phần tình cảm này của cháu với Ôn Ngôn không?”

Ngón tay Ôn Viễn Sơn nhẹ gõ gõ bàn: “Không xem trọng.”

“Ngài không xem trọng. Cũng đúng, vị trí của Ôn Ngôn có quá mê hoặc, công việc của cháu lại quá bận, phần lớn thời gian của cả hai ai cũng bận rộn, gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều.”

“Lâu dài, tình cảm phai nhạt, ai cũng mệt mỏi. Sau đó có một ngày cháu hoặc là anh ấy chợt phát hiện, bên cạnh còn có người hoặc việc gì đó càng thú vị hơn.”

“Khi đó, bọn cháu chia tay.”

Ôn Viễn Sơn chẳng ừ hử gì nhìn cậu.

“Nếu như vậy, ngài cần gì phải vội vã chia rẽ cả hai ngay từ đầu, không duyên cớ làm cho Ôn Ngôn không vui thậm chí sinh ra tâm lý phản nghịch, ngược lại, chúng ta sớm muộn cũng sẽ tách ra, không phải sao?”

Gương mặt Cố Gia Nhiên bình tĩnh, dường như người cậu vừa nói không phải là cậu và Ôn Ngôn, mà là tương lai của người khác.

Ôn Viễn Sơn cười: “Vậy nếu như ta xem trọng hai đứa thì sao?”

“Ngài là người từng trải, được ngài xem trọng, chứng minh tình cảm của cả hai quả thật rất tốt. Có lẽ sau này trong lúc ở chung, chúng ta có thể khắc khẩu, thế nhưng, trong lòng chúng ta đã nhận định lẫn nhau, tuyệt đối không chia cách.”

“Tuy nó ở trong lòng ngài không hoàn mỹ, nhưng ít ra ngài công nhận đây là một đoạn tình cảm chân thành.”

“Đã như vậy, ngài muốn tách chúng ta ra, cùng trước đây ngài và phu nhân bị chia rẽ, và cả những người trước đây khiến cho mọi người không thể không chia lìa ba năm đó, có khác nhau chỗ nào đâu?”

“Ngài đi từng bước một tới ngày hôm nay, chẳng lẽ là vì để cho Ôn Ngôn trải qua việc ngài đã từng trải sao?”

Ôn Viễn Sơn vừa mới cầm chén trà lên dừng giữa không trung, ông có chút ngoài ý muốn. Ông thoáng nhìn người thanh niên đối diện: So với lần trước, trong mắt của Cố Gia Nhiên có tinh thần và sự kiên định không thể nghi ngờ là nhiều hơn rất nhiều.

“Xem ra cậu đã học bài.”

“Chẳng qua, dù cậu có ba hoa thế nào, nhưng cậu phải biết rằng, chấp nhận con trai của mình cùng một người đàn ông khác ở cùng nhau, đây không phải là một chuyện dễ dàng.”

“Thậm chí đối với đại đa số ba mẹ mà nói, đây là một việc không thể.”

Ôn Viễn Sơn nhìn cậu, bình tĩnh nhưng tàn nhẫn mà trần thuật một sự thật.

Cố Gia Nhiên đỏ cả vành mắt.

Cậu rất muốn liều lĩnh nói “Vây cũng không cần chấp nhận, nhìn bọn họ, chỉ nhìn bọn họ cũng tốt rồi”, nhưng, cậu không thể. Cậu rất để ý, cậu rất muốn có được sự chúc phúc của ba mẹ Ôn Ngôn.

Cậu bỗng nhiên ý thức được ngày hôm nay ngã bài có bao nhiêu ngây thơ. Cậu cố gắng từ chỗ sơ hở trong lời ông nói, mưu toan đánh bại, tự cho là dựa vào tình yêu khẩn thiết này, có thể đả động Ôn Viễn Sơn.

Nhưng lúc này cậu mới rõ ràng, đây bất quá là lấy trứng chọi đá.

Cậu có chút nhụt chí.

“Ôn Ngôn anh ấy, có nhiều thứ hơn cháu: Cháu có, anh ấy có. Cháu không có, anh ấy cũng có.” Cố Gia Nhiên chậm chậm mở lời, “Cháu rất hâm mộ anh ấy. Nếu như có thể, cháu thật sự không phải muốn phá hư toàn bộ.”

“Nhưng cháu không thể rời khỏi anh ấy.”

“Cháu không biết cháu rốt cuộc phải làm thế nào ngài mới có thể đồng ý cho cả hai ở cùng nhau, cháu chỉ có thể nói, cháu yêu Ôn Ngôn, giống như ngài yêu mẹ của Ôn Ngôn.”

Đây là một lời bày tỏ vô cùng yếu ớt. Cố Gia Nhiên nói ra khỏi miệng, bản thân cũng cảm thấy keo kiệt. Cậu không còn cách nào khác, cậu chỉ có tấm lòng, nếu như có thể, cậu thậm chí muốn moi ra cho ba Ôn nhìn một lần.

Trong mắt Cố Gia Nhiên có cầu xin, có tuyệt vọng, duy chỉ có không có lùi bước.

Khó khăn hơn nữa, cậu cũng sẽ không buông tay.

Ôn Viễn Sơn nhìn cậu, ngón tay vuốt ve chén trà, hồi lâu không nói gì.

Cũng không biết rốt cuộc là qua bao lâu, Ôn Viễn Sơn nhìn nước trà đã nguội lạnh, đáy mắt hiện lên ý cười:

“Đây quả thật là một lời hứa khó lường.”

Cũng giống như lần trước, khi Ôn Ngôn đến tìm Cố Gia Nhiên, ba Ôn đã đi rồi.

Hương trà khắp phòng còn chưa tan hết, Cố Gia Nhiên ngồi ngơ ngác ở đó, không biết nghĩ gì.

Ôn Ngôn có chút hoảng sợ, vội đi tới nhìn cậu: “Thế nào, không sao chứ?”

Cố Gia Nhiên lắc đầu.

Ôn Ngôn cẩn thận nhìn, Cố Gia Nhiên rất bình tĩnh.

“Ba anh nói như thế nào?”

“Không biết.”

“Không biết?”

Ôn Viễn Sơn nói xong câu đó liền rời đi, để lại Cố Gia Nhiên ngồi ở đó trầm trồ suy đoán rốt cuộc ông có ý gì. Cố Gia Nhiên nhìn gương mặt lo lắng của Ôn Ngôn, bỗng nhiên có sức mạnh: “Em đoán, có lẽ là qua ải rồi?”

Ôn Ngôn cười lên: “Tuy anh không biết làm sao ba anh biết chuyện của chúng ta, rồi tại sao đột nhiên đón em đi nói chuyện, nhưng nói thật, anh vẫn cảm thấy ông sẽ không thật sự phản đối với chúng ta.”

“Tại sao?”

“Bởi vì em là người anh chọn, mà ba, tin tưởng anh.”

Ánh mắt Cố Gia Nhiên mềm nhũn: “Thật tốt.”

Tuy Ôn Viễn Sơn hừ hừ thực thực phóng bọn họ một con ngựa, nhưng Ôn Ngôn vẫn không dám xem thường. Hắn lại chậm rãi chuẩn bị, chờ mẹ của hắn trở về, tìm một thời gian thích hợp, dẫn Cố Gia Nhiên về nhà chính thức ra mắt.

Cố Gia Nhiên đến tận bây giờ cũng không biết hắn và Phương Nguyên đã gặp nhau. Gần đây cậu không bận lắm, tác phẩm mới còn chưa quay, thỉnh thoảng phối hợp chạy đi tuyên truyền ‘Gia Nhân Hành’, rảnh rồi liền mỗi ngày ở nhà nấu cơm cho Ôn Ngôn ăn. Theo độ Hot của ‘Gia Nhân Hành’, một ít chuyện cũ năm xưa của Cố Gia Nhiên lại bắt đầu sôi nổi lên. Nếu phải nói giới giải trí có điểm nào không tốt, chính là dù có phải anti-fans hay không, đều hận không thể đào sâu ba thước chuyện của bạn.

Mà bây giờ, các loại scandal về cậu lại tăng thêm một cái là đồng tính luyến. Đây gọi là “Tin ngầm trong giới” bị lưu truyền gián đoạn mấy tháng trước, thế nhưng gần đây lại đột nhiên tăng lên rất nhiều, càng ngày càng có xu thế nghiêm trọng. Lục Phong cảm thấy rất đau đầu, bởi vì đối phương không có chỉ mặt gọi tên, chỉ là ám chỉ, nếu là nói người khác cũng quá là gương gạo đi. Lúc trước hắn cảm thấy mấy tin đồn như “Bao nuôi” “Kiêu căng tự đại”, toàn là lời nói vô căn cứ, tuyên bố bác bỏ lời đồn xong, là tự nhiên yên tĩnh. Lúc hắn nói với đạo diễn Phương Nguyên chuyện này, cũng nói dân mạng ngày nay đã miễn dịch với mấy tin tức này, không có chứng cứ rõ ràng mọi người sẽ không tin. Nhưng kể từ lần trước Ôn tổng đem hộ chiếu ra sân bay, móc nối với các sự việc lúc trước, hắn càng nghĩ càng thấy không ổn, càng nghĩ càng kinh hãi, suy đi nghĩ lại, liền tìm một cơ hội, nói: “Gia Nhiên, anh là người đại diện của em, em có chuyện gì nhất định phải nói cho anh biết trước tiên, bao gồm cả chuyện yêu đương.”

“Ừm. Em và Ôn Ngôn yêu nhau.”

“...”

Chỉ trong một cái chớp mắt, Lục Phong cảm thấy tim của mình như ngừng đập.

Hắn khó khăn mở miệng: “Ôn Ngôn? Ha hả, thật trùng hợp, giống y như tên của Lam Hải Ôn tổng.”

Cố Gia Nhiên kinh ngạc nhìn hắn: “Lục ca, anh sao vậy, là Lam Hải Ôn tổng đó.”

Giỏi, nghệ sĩ của hắn chẳng những là gay, còn thu phục được ông lớn ảnh thị. Đáng giận hơn là, đương sự vậy mà lại hết sức bình tĩnh?!

“Sao em bình tĩnh vậy hả?”

Cố Gia Nhiên nhìn vẻ mặt sụp đổ của Lục Phong, bật cười: “Với em mà nói, đây chỉ là chuyện hai người yêu nhau.”

Lục Phong đã không còn sức phân tích tính nghiêm trọng trong chuyện này với cậu, trong đầu của hắn đã

xuất hiện cảnh tượng sau khi bị chụp sẽ xảy ra sóng to gió lớn như thế nào.

“Người bạn ở Phỉ Thúy Vân Sơn kia là Ôn tổng?”

“Đúng vậy, chỉ là khi đó còn chưa có cùng anh ấy.”

“Hai người quen nhau đã bao lâu? Đi ra ngoài có thay đồ hay không? Có bị paparazi chụp hay không? Gia Nhiên, em — em —” Một Cố Gia Nhiên tĩnh tâm như vậy, thực sự là không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng ai nấy đều kinh ngạc.

Cố Gia Nhiên thấy thế cũng thu lại nụ cười, trấn an nói: “Lục ca, đừng lo, ký lai chi, tắc an chi [1]. Em đã chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

[1] Tương tự câu Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng

Lục Phong không lời nào để nói.

Hắn có thể nói cái gì đây? Cố Gia Nhiên đúng là nghệ sĩ dưới tay hắn, thế nhưng được đạo diễn Phương Nguyên nhờ cậy chăm sóc cậu nhiều năm như vậy, trong lòng đã sớm xem cậu là em trai. Bây giờ chứng kiến tình hình của cậu tốt như vậy, hắn không thể không nói, trong lòng hắn rất vui vẻ.

Lục Phong thở một hơi thật dài: “Nếu như có cảm giác bị người ta chụp được hoặc là chuyện gì khác, nhất định phải nói cho anh biết trước tiên. Gần đây trên mạng không biết tại sao xuất hiện rất nhiều người nói em là gay, không biết là gió thổi tới từ đâu, em và Ôn tổng hai người phải chú ý chút.”

Cố Gia Nhiên gật đầu: “Đã biết.”

Hai ngày nay tâm tình Ôn Ngôn rất tốt, mỗi ngày về nhà đều đúng lúc thấy Cố Gia Nhiên đeo tạp dề bận rộn ở phòng bếp. Hắn đặc biệt thích nhìn Cố Gia Nhiên nấu cơm: Thái hành, thái rau, đổ xuống chảo, xào xào. Phòng bếp đầy mùi khói dầu, bắt đầu xào đồ ăn là cho dù có máy hút khói cũng không tránh được có khói mù, khói xông lửa đốt, Ôn Ngôn cảm giác mình vô cùng hạnh phúc.

Cơm nước xong sau đó hắn liền quần lấy Cố Gia Nhiên cùng nhau xem ‘Gia Nhân Hành’.

Nhắc đến chuyện này Cố Gia Nhiên thật sụp đổ, cậu thật sự một chút cũng không muốn xem. Mặc dù cậu cũng xem phim mình đóng, nhưng thuần túy là vì nâng cao diễn xuất, hiện tại Ôn Ngôn kêu cậu xem cùng nhau, quả thật là vừa xấu hổ vừa hành hạ.

Hơn nữa càng cam nín là, TV mỗi ngày chỉ chiếu hai tập, hắn lại trực tiếp lợi dụng quyền hành, gom về hết toàn bộ số tập, muốn xem đoạn nào sẽ bật đoạn đó.

Cho nên tiết mục mỗi ngày sau khi ăn cơm, chính là Ôn tổng trình trọng xem Cố tổng bên trong TV như thế nào từng bước bắt được trái tim của nữ chính.

Tập ngày hôm nay, là nữ phụ bày tỏ với nam chính, bị nam chính từ chối tình cảm. Nữ phụ là được người ta giúp đỡ đưa vào đoàn phim, diễn xuất không tốt lắm, sau khi bị từ chối diễn cảnh đau lòng có chút không ổn. Ôn Ngôn nhìn ghét bỏ không thôi, Cố Gia Nhiên liếc hắt một cái: “Người mới, lần đầu diễn xuất, nếu là anh chưa chắc đã diễn tốt như người ta đâu.”

Ôn Ngôn không phục, nói: “Nếu không chúng ta tới diễn thử xem, diễn đoạn này.”

Cố Gia Nhiên không lay chuyển được hắt, không thể làm gì khác hơn là tắt TV, cùng hắt đứng lên diễn.

Lời thoại bày tỏ không tính là phức tạp, chỉ một câu — “Cố tổng, tôi từ thời đại học đã thích anh, vẫn rất thích anh, thích vô cùng, anh có thể cho tôi một cơ hội không?”

Sau đó Cố tổng trả lời: “Xin lỗi, tôi đã có người mình thích.”

Chỉ một đoạn đơn giản, Ôn Ngôn lấy hơi chuẩn bị, vừa định mở miệng, Cố Gia Nhiên “Phụt” bật cười.

“Thầy Cố, biểu hiện của em có thể hủy diệt ngôi sao mới của giới diễn xuất đó.”

“Xin lỗi... Ha ha... Xin lỗi... lại đi.”

Ôn Ngôn thấp giọng ho khan một tiếng, đi tới trước mặt Cố Gia Nhiên. Cố Gia Nhiên vẫn muốn cười, nhưng cuối cùng kiềm chế được.

“Cố tổng, tôi từ thời đại học đã thích anh, vẫn rất thích anh, thích vô cùng, anh có thể cho tôi một cơ hội không?”

“Được.”

“...”

“Thầy Cố, anh đang muốn diễn đau lòng khổ sở có được không?”

“Được rồi được rồi, em quên.”

“Cố tổng, tôi từ thời đại học đã thích anh, vẫn rất thích anh, thích vô cùng, anh có thể cho tôi một cơ hội không?”

“Được. “

“ ... ”

“Cố Gia Nhiên, anh giận đó.”

Cố Gia Nhiên nhắc tay đầu hàng: “Lỗi của em, nhất thời không phản ứng kịp.”

“Cố tổng, tôi từ thời đại học đã thích anh, vẫn rất thích anh, thích vô cùng, anh có thể cho tôi một cơ hội không?”

“Được. “

“ ... ”

Ôn Ngôn còn chưa mở miệng, bản thân Cố Gia Nhiên đã bắt đắ dĩ nói: “Em vốn không có cách từ chối anh.”

Cậu oan uổng nhìn Ôn Ngôn, lặp lại một lần: “Em vốn không có cách từ chối anh.”

Ôn Ngôn đưa tay kéo Cố Gia Nhiên lại, sau đó đem cậu đè xuống ghế sofa.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, hít hơi thở của nhau.

“Cố tổng, tôi từ thời đại học đã thích cậu, vẫn rất thích cậu, thích vô cùng, cậu có thể cho tôi một cơ hội không?”

“Được.”

Ôn Ngôn nóng bỏng hôn lên.

∴

34. Chương 34: Đấu Giá

Mỗi ngày trời dần chuyển lạnh, càng gần cuối năm, càng có nhiều lời mời tham gia hoạt động hơn. Năm rồi Cổ Gia Nhiên có thể từ chối liên từ chối, kết quả năm nay Lục Phong nói cậu đừng trúng tiểu nhân, “sự cố” nhiều, nói cậu ra ngoài hoạt động nhiều một chút. Vì vậy không chút suy nghĩ, liền thay cậu nhận lời mời tiệc từ thiện của tạp chí thời trang ‘City’.

Tiệc từ thiện ‘City’ đã có hơn 10 năm, lấy tên chỉ chủ yếu vì từ thiện, mời các ngôi sao giới diễn viên nghệ sĩ cùng với giới doanh nhân tiến hành bán đấu giá, gom tiền từ thiện, tiến hành hoạt động quyên tặng cùng cứu trợ.

Tối hôm đó các ngôi sao tham gia bữa tiệc mỗi người phải quyên tặng một vật để bán đấu giá: Có thể là đồ vật thực, ví dụ như trang sức, trang phục diễn, bức tranh nổi tiếng bản thân cất giữ. Cũng có thể là đồ vật ảo, như một bữa cơm tối, một cái ôm, thậm chí đã từng có một nghệ sĩ violin nổi tiếng bán đấu giá 3 cơ hội dạy đàn tại nhà. Nói chung từ thiện là chính, giải trí là phụ, trao yêu thương.

Lần này Cổ Gia Nhiên cũng được tạp chí ‘City’ mời, cậu chọn hồi lâu, chọn ra một cây bút máy để bán đấu giá. Cây bút máy này là Phương Tinh Viễn từng tặng cho cậu, thành thật mà nói cậu có chút không nỡ. Thế nhưng cậu lại cảm thấy, nếu làm từ thiện, vậy nên lấy đồ có ý nghĩa chút.

Năm nay các minh tinh tham gia tiệc từ thiện không ít, ban tổ chức đặc biệt chia ra làm hai tổ, cặp đôi vợ chồng minh tinh được người trong giới ngưỡng mộ — Nhà sản xuất âm nhạc Triệu Dã cùng ngôi sao điện ảnh Tưởng Y làm MC, cạnh tranh nhau, xem như là tăng độ thú vị.

Triệu Dã là đàn ông phương Bắc, xuất thân nghèo, Tưởng Y thì sinh ra trong gia đình nghệ sĩ, thời trẻ từng làm MC, cũng biết ăn nói. Hai người ở trên sân khấu một hát một nói, nhỏ nước bọt đấu võ mồm với nhau, làm cho khán giả cười không ngừng, bầu không khí rất sôi nổi.

Cổ Gia Nhiên nằm trong tổ của Tưởng Y. Bút máy của cậu còn chưa được bán, cậu đã gõ đấu giá một món khác trước — Một ca khúc của nhà sản xuất âm nhạc Trình Tư. Tưởng Y mời hai người lên sân khấu, hiếu kỳ hỏi: “Gia Nhiên cậu là một diễn viên, sao lại muốn có một bài hát? Lúc đầu cứ nghĩ sẽ bị Tiêu Tiêu lấy đi, Tiêu Tiêu cô rất muốn có phải không?” Tiêu Tiêu là nữ ca sĩ nổi nhất hiện nay, muốn cùng Trình Tư hợp tác từ rất lâu rồi, đáng tiếc Trình Tư mấy năm nay không nhận sáng tác cho bên ngoài nữa, vẫn không tìm được cơ hội. Cô nghe Tưởng Y nói vậy gật đầu cười.

Cổ Gia Nhiên cũng rất bất đắc dĩ, cậu đúng là ầm ầm mới gơ bằng tên, lúc đó trong lòng nghĩ là: Không tệ, có thể viết một bài hát tặng cho Ôn Ngôn. Nguyên nhân này đương nhiên không thể nói, bèn suy nghĩ hồi lâu mới chậm rãi mở lời: “Ách... Bởi vì tình yêu.”

Toàn sảnh yên lặng một lúc, sau đó chợt bật cười thật to.

‘Bởi vì tình yêu’ là một bài hát, cũng là một lý do. Lý do này được nói ra từ miệng của Cổ Gia Nhiên luôn đúng đắn nghiêm trang từ trước đến nay, có vẻ cực kỳ thú vị. Có thể tất cả mọi người đều nghĩ Cổ Gia Nhiên đang nói đùa, chỉ có trong lòng cậu mới biết rõ, cậu là nói thật.

Trình Tư bên cạnh hơi quay đầu nhìn cậu một cái, không nhịn được bật cười: “Đáp án rất thú vị. Cảm ơn Cố Gia Nhiên tiên sinh đã thương yêu, cậu nghĩ xong thể loại bài hát, có thể trực tiếp liên hệ với phòng làm việc của tôi.”

Cố Gia Nhiên lần thứ hai xuống chỗ ngồi, không lâu lắm, đã đến lượt cây bút máy đó.

Ánh mắt Cố Gia Nhiên nhìn chăm chăm vào chiếc bút máy được ánh đèn rọi xuống. Đã nhiều năm trôi qua như vậy, cây bút này vẫn giống như mới được mua ngày hôm qua, có thể thấy được bình thường Cố Gia Nhiên trân trọng nó biết bao nhiêu. Cậu bỗng nhiên có chút hối hận, có lẽ cậu không nên đem nó ra. Tưởng Y ở trên sân khấu giới thiệu đơn giản một chút, nói cây bút máy này là do Cố Gia Nhiên tiên sinh quyên tặng, kế tiếp là chờ giờ biểu. Gần như lập tức, bàn số 6 có người giơ biển báo giá: 100 vạn tệ. (~3.423.747.800 VND haha...)

Toàn sảnh sững sốt.

Không nói tới lấy 100 vạn để có được một chiếc bút máy không có giá trị gì nhiều này, mà là trong tiệc từ thiện này cá nhân đấu giá cao nhất tới đa cũng chỉ trên dưới 40 vạn. Trước đó ảnh đế Mạnh Thu quyên góp một cái caravat nhãn hiệu nổi tiếng hẳn rất thích, khó lắm mới đấu lên 70 vạn, mà một cây bút máy nho nhỏ này vậy mà lại lên tới 100 vạn! Hơn nữa còn là lần đầu tiên!

Trong lòng Cố Gia Nhiên cũng rất bất ngờ, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể đoán là gặp phải người ái mộ rồi.

Đến khi MC mời người đấu giá thành công lên sân khấu, Cố Gia Nhiên càng bất ngờ hơn: Là một quý phu nhân rất phong độ. Tưởng Y giới thiệu đây là nữ họa sĩ Lữ Minh Nhã mới vừa từ nước ngoài trở về, cũng là bạn thân của chủ biên tạp chí ‘City’. Cố Gia Nhiên suy nghĩ hồi lâu, khẳng định bản thân mình chưa từng gặp quý phu nhân họ Lữ này.

Cố Gia Nhiên bên này còn đang suy nghĩ miên man, Triệu Dã bên kia đã bắt đầu trêu chọc: “Lữ phu nhân dùng nhiều tiền như vậy để lấy một cây bút máy, chẳng lẽ cũng là bởi vì tình yêu!”

Dưới đài một trận cười vang.

Lữ Minh Nhã cũng bật cười: “Ai biết nha.” Sau đó bà nhìn về hướng Cố Gia Nhiên, “Cố tiên sinh, tôi có thể ôm cậu một cái không?”

Trên dưới sân khấu nhiều ánh mắt nhìn như vậy, Cố Gia Nhiên không tiện từ chối, vì vậy gật đầu.

Vóc dáng Lữ Minh Nhã hơi thấp, Cố Gia Nhiên cúi người xuống, Lữ Minh Nhã ôm lấy vai của cậu, vỗ vỗ, ghé vào tai cậu nhỏ giọng nói:

“Cung hỷ phát tài, vạn sự như ý.”

Đột nhiên chúc mừng năm mới làm cho Cố Gia Nhiên sửng sốt, cậu đứng thẳng người nhìn về phía Lữ Minh Nhã, đã thấy bà nháy mắt nhìn mình cười một cái, sau đó đi xuống sân khấu.

Sau đó thẳng cho đến khi bữa tiệc từ thiện kết thúc, Cố Gia Nhiên cũng không thấy vị Lữ phu nhân đó nữa. Chỉ là khi ở trên xe, cậu bỗng nhiên sờ thấy trong túi áo mình có vật gì, lấy ra xem: Vậy mà lại là cây bút máy đã bị bán đấu giá đi. Bên cạnh còn kèm một tờ giấy:

Đồ mình thích, nhất định phải cất kỹ đó oh.

Sau khi về đến nhà, Cố Gia Nhiên còn chưa kịp đem chuyện bán đấu giá kỳ lạ này nói cho Ôn Ngôn nghe, đầu của cậu đã bị một chuyện khác lấp đầy:

“Đến nhà anh?!”

Ôn Ngôn gật đầu: “Đúng vậy, đã nói với ba mẹ anh rồi.”

Cố Gia Nhiên lập tức cuống cuống: “Làm sao bây giờ, em hình như bắt đầu căng thẳng rồi!”

Ôn Ngôn trấn an vỗ vỗ vai cậu: “Yên tâm, ba anh em cũng gặp rồi, mẹ anh tính tình càng tốt, chỉ ăn một bữa cơm, không có chuyện gì đâu.”

“Bác gái thích gì? Phải tặng gì đây? Sao anh không nói sớm cho em biết?”

Ôn Ngôn bó tay: “Không phải nói trước một tuần rồi sao?”

Cố Gia Nhiên trừng mắt: “Đặt làm trang sức phải đợi rất lâu đó.”

“Thoải mái đi, không cần quý vậy đâu, mẹ anh thích hoa, em mang bó hoa hồng đi là được rồi.”

“Hoa hồng? Hoa hồng có thể tặng vậy sao? Bác trai có khi nào sẽ ý kiến hay không? Đúng rồi, em có phải cũng nên chuẩn bị một phần cho bác trai hay không? Tặng cái gì mới được đây?”

Cố Gia Nhiên sốt ruột không thôi, cau mày, miệng cứ lẩm bẩm. Ôn Ngôn nhớ tới lần uống say đó cũng là như thế này, nhện không được ôm cậu hun một cái: “Thầy Cố, nghe anh, mang một bó hoa hồng, lại mang theo chính em là được rồi.”

Cố Gia Nhiên gơ tay vòng lấy hán, thở dài một hơi: “Ôn tổng, em chỉ có thể trông cậy vào anh thôi.”

Chớp mắt đã đến ngày đó, Ôn Ngôn dẫn theo Cố Gia Nhiên trở về biệt thự Bán Sơn. Ba Ôn ra mở cửa,

qua nhiều ngày như vậy, mới gặp lại Ôn Viễn Sơn, trong lòng Cố Gia Nhiên vẫn là có chút rụt rè, cậu cố giả bộ bình tĩnh lên tiếng chào: “Bác trai, ngài khỏe.”

Ôn Viễn Sơn gật đầu: “Mau vào đi.”

Ôn Ngôn cười kéo Cố Gia Nhiên vào cửa. Cố Gia Nhiên còn chưa kịp thưởng thức phong cách ngôi nhà, đã nghe thấy một giọng nữ dịu dàng: “Là Tiểu Ngôn và Gia Nhiên trở về sao?”

Người đến mặc một chiếc váy ở nhà màu vàng nhạt, tóc vén lên đơn giản, trên tay còn cầm một bình tưới nước, rõ ràng là Lữ Minh Nhã hôm đó thắng được cây bút máy! Lữ Minh Nhã thấy đáng vẻ kinh ngạc của Cố Gia Nhiên, bật cười: “Gia Nhiên, lại gặp rồi.”

Ôn Ngôn có chút bất ngờ: “Mẹ, hai người quen nhau?”

Mặt Cố Gia Nhiên lập tức đỏ bừng: “Em, em đã quên nói cho anh. Hôm đó tham gia tiệc từ thiện, bác — bác gái — “

“Mẹ thắng bút máy của Gia Nhiên oh, 100 vạn.”

Ôn Ngôn sáng tỏ, lấy ra một tấm thẻ đặt vào lòng bàn tay mẹ Ôn: “Mẹ, triển lãm tranh của Tam Nhất tiên sinh hai ngày nữa sẽ mở, thích cái gì nghìn lần đừng khách khí.” Mẹ Ôn cười hì hì nhận lấy tấm thẻ, lên nhìn về phía Cố Gia Nhiên nháy mắt một cái.

Bữa cơm này ăn khá vui vẻ hòa thuận.

Giống như lời Ôn Ngôn nói, Lữ Minh Nhã quả thật là người rất tốt tính. Kỳ thật dùng từ “tốt tính” hình dung có phần không đúng lắm, nói chính xác hơn, bà là một người rất đáng yêu. Tuy dùng từ như vậy để hình dung mẹ của người yêu mình dường như không thích hợp, nhưng không hiểu sao Cố Gia Nhiên cảm thấy vô cùng chính xác. Tính cách Lữ Minh Nhã có chút hoạt bát lại có một chút trẻ con, tuy đã sớm vào tuổi trung niên, nhưng nói từ tâm tính, cũng không khác gì các thiếu nữ đương thời. Hơn nữa bà rất biết nói chuyện phiếm, cảm giác mất tự nhiên của Cố Gia Nhiên cũng nhờ nói chuyện trên trời dưới đất mà biến mất.

Đến khi ăn tối xong, một nhà ngồi trên ghế sofa uống trà. Lữ Minh Nhã ra vẻ thần bí nói: “Bác muốn nói một việc, chuyện này Gia Nhiên không biết, nói đúng hơn, ngay cả Tiểu Ngôn cũng không biết.” Lữ Minh Nhã nói đến đây ngừng một chút, bà nhìn Cố Gia Nhiên chậm rãi nở nụ cười:

“Kỳ thật, bác và Cố An Dương mẹ cháu từng có duyên gặp qua một lần.”

35. Chương 35: Định Mệnh

Ngoại trừ Ôn Viễn Sơn, Lữ Minh Nhã chưa từng nói chuyện này với người khác. Có đôi khi nhớ lại, ngay cả chính bà cũng không nhận được hoài nghi: Bà thật sự đã từng gặp Cố An Dương, hay chỉ là một giấc mộng thuở thiếu thời?

Lúc đó Cố An Dương như mặt trời ban trưa, không ai không biết không ai không hiểu. Tuổi còn trẻ đã có hào quang Ảnh hậu quanh thân, là nữ thần trong lòng biết bao nhiêu người, nói không quá, ai ai cũng thích cô.

Mà thời điểm đó Lữ Minh Nhã đang ở trong khoảng thời gian gian nan khôn khổ. Bà và Ôn Viễn Sơn bởi vì một vài nguyên nhân mà tách ra, Lữ Minh Nhã một mình mang theo Ôn Ngôn, ăn rất nhiều khổ sở. Thậm chí bởi vì thiếu tiền, bà không thể không từ bỏ vẽ tranh, làm công khắp nơi kiếm tiền, trong đó bao gồm cả nhân viên phục vụ quán rượu.

Lữ Minh Nhã chính là vào lúc đó gặp được Cố An Dương.

“Cô đang nhìn gì vậy?”

Đang chăm chú nhìn ảnh chụp con trai mình Lữ Minh Nhã đột nhiên bị tiếng nói chuyện vang lên làm giật mình hoảng sợ, đến khi cô thấy rõ ràng người nói chuyện, càng kinh hãi không khép miệng được: “Cố, Cố tiểu thư?!”

Cô lén chạy đến một phòng kho bỏ hoang định lười biếng một hồi, không ngờ vậy mà lại chạm mặt khách của quán rượu, lại là đại minh tinh Cố An Dương.

Lúc này Cố An Dương không diêm lệ lộng lẫy tứ phương như lúc đi lên thảm đỏ, cô nhìn qua có chút mệt mỏi, giày cao gót bị cô tùy ý vứt ở một bên. Trước mặt cô bày một cái ly chân dài, bên trong có hơn nửa phần rượu đỏ. Trên váy đỏ lễ phục còn lầy dính một ít vết rượu.

“Cô đang nhìn gì vậy?” Cố An Dương không trả lời, chỉ lặp lại câu hỏi.

Lữ Minh Nhã lấy lại tinh thần: “À, là ảnh chụp con tôi.”

Bầu không khí bỗng yên lặng, một lát sau, Cố An Dương phá tan sự yên tĩnh: “Có thể cho xem tôi một chút không?”

Lữ Minh Nhã ngoan ngoãn đưa ảnh chụp lên, Cố An Dương nhìn đứa bé trai mắt to trong hình, trên tay ôm một cái món đồ chơi, đang làm mặt nghiêm, nhưng không kiềm chế được ý cười khóe môi.

Rõ ràng rất vui lại giả bộ nghiêm túc thật khiến người ta thật buồn cười.

Cố An Dương cười cười: “Rất dễ thương.”

Lữ Minh Nhã có chút thụ sủng nhược kinh: “Cũng, cũng tạm.”

Lại là một hồi yên lặng.

Lữ Minh Nhã căng thẳng đến mức mặt có chút nóng lên, cô suy nghĩ là nên yên lặng tiếp hay là nói gì đó, Cố An Dương lại mở lời: “Nuôi con cực khổ không?”

Giống như tất cả người mẹ trên thế giới, vừa nhắc tới trẻ con, mắt Lữ Minh Nhã liền phát sáng: “Rất cực. Nhưng mà, nhìn nó mỗi ngày lớn lên, liền cảm thấy những cực khổ này không đáng là gì.”

Cố An Dương gật đầu. Một lát sau, cô lại mở miệng hỏi: “Cô nói, một người con gái dưới tình huống như thế nào, biết rõ sinh con sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới cơ thể của mình, vẫn kiên trì sinh nó ra?”

Thấy Lữ Minh Nhã không hiểu nhìn mình, Cố An Dương nói bổ sung: “Kịch bản tác phẩm mới. Tôi không có con, muốn hỏi một chút.”

Lữ Minh Nhã rất nghiêm túc suy nghĩ một hồi, nhẹ giọng hồi đáp: “Hoặc là rất yêu hấn, hoặc là rất yêu hấn.”

Hai từ “Hấn”, Cố An Dương nghe hiểu.

Lữ Minh Nhã dường như nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên cười rộ lên: “Thật ra dung mạo Cố tiểu thư đẹp như vậy, sau này nếu như có con nhất định cũng rất đẹp, nhất là đôi mắt.”

Người người đều biết Cố An Dương có một đôi mắt rất đẹp, rất chọe người ước ao.

Cố An Dương nhượng nhượng mày, từ chối cho ý kiến.

Lữ Minh Nhã lại nhin không được bắt đầu phát tán suy nghĩ: “Cố tiểu thư, sau này nếu như sinh con gái cứ gọi là Cố Phấn đi! Cố phán sinh huy [1], dễ nghe biết bao.”

[1] Cố phán sinh huy: đôi mắt đẹp phát ra ánh sáng rực rỡ.

“Không đúng, không nhất định họ Cố ah, nữ danh đi! Nữ danh là Tiểu Phán, Phán Phán!”

“Kỳ thật con trai cũng không tệ, chỉ là con trai mà lớn lên giống Cố tiểu thư, có chút không tương tượng ra.”

...

Tính cách Lữ Minh Nhã vốn hoạt bát, nhìn thấy Cố An Dương gần gũi bình dị như vậy, cô ngược lại một chút cũng không khách khí tám chuyện với đối phương: Con mình, con người khác, còn có con của Cố An Dương. Cố An Dương vẫn luôn mỉm cười nghe cô nói, thỉnh thoảng đáp hai câu, thật giống như thật sự có một đứa con như vậy, còn chưa có sinh ra, đã được mọi người chờ mong.

Trước khi đi, Lữ Minh Nhã đứng lên, có chút ngượng ngùng mở lời nói: “Cố tiểu thư, tôi có thể ôm cô một cái không?”

Cố An Dương gật đầu, chủ động nghiêng người ôm lấy cô.

Lữ Minh Nhã kích động không cưỡng lại được, cô ngửi thấy mùi hương trên người Cố An Dương, choáng váng mở miệng nói: “Cố tiểu thư, chúc cô, chúc cô năm mới vui vẻ!”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, cô xấu hổ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống đất: Lúc này mới tháng 6, năm cái gì mới hử!

Cố An Dương vỗ vỗ vai của cô, cười nói:

“Cung hỉ phát tài, vạn sự như ý.”

Ôn Viễn Sơn và Ôn Ngôn đi ra ban công hóng gió.

Thấy hai người trong phòng dường như vẫn đang nói gì đó, Ôn Viễn Sơn mở miệng nói: “Mẹ con rất thích cậu ta.”

“Ba cũng rất thích em ấy.”

“Ba đó là tin con.” Ôn Viễn Sơn không tỏ rõ ý kiến.

“Đều giống nhau.” Ôn Ngôn dừng một chút: “Ba, cảm ơn ba.”

Ôn Viễn Sơn “Hừ” một tiếng: “Đường là chính con chọn, tự chọn tự đi. Xảy ra chuyện ba cũng sẽ không giúp con.”

“Đã biết.”

“Con chú ý một chút. Chuyện của con và Tiểu Cố là có người nặc danh gửi email nói cho ba biết. Ba tra

xem, là gửi từ một tiệm internet ngoại thành, thẻ căn cước là một người thường tộc làm công.”

Ôn Ngôn gật đầu. Hắn nhìn về phía xa xa, khí trời tối hôm nay không tốt lắm, không trăng không sao không gió, mây đen mù mịt, có chút giống sơn vũ dục lai. Không sao, dù sao phòng trong vẫn ấm áp như trước. Ôn Ngôn thấy Cố Gia Nhiên nhìn về phía bên này, liền nhìn cậu nở nụ cười.

[2] Gió thổi mưa giông trước cơn bão

Nghे xong toàn bộ chuyện xưa, Cố Gia Nhiên rất lâu mới lấy lại tinh thần. Từ sau khi Cố An Dương qua đời, lần đầu tiên trong đời, cậu mãnh liệt cảm nhận được mẹ dường như vẫn chưa từng rời khỏi mình. Lữ Minh Nhã thấy thần sắc cậu ngẩn ngơ, mở miệng nói: “Gia Nhiên, làm sao vậy?”

Cố Gia Nhiên có chút chần chừ: “Cháu... có chút không dám tin... Cứ cảm thấy... sao có thể trùng hợp như vậy...” Cậu hít sâu một hơi: “Người thật sự không lừa con?”

Lữ Minh Nhã đau lòng nhìn cậu: “Gia Nhiên, những năm qua, những chuyện đã trải qua, dù tốt hay xấu, con cảm thấy thật không?”

Bất luận là xuất thân của cậu, hay là những lần gặp gỡ, có một số việc nói đến cứ như phim. Nhưng mà, đúng là chính bản thân cậu trải qua, dù hoang đường như thế nào đi nữa, cũng là đời người.

Cố Gia Nhiên gật đầu.

“Những chuyện đó con còn cảm thấy chân thực, vì sao lại không chịu tin chuyện này? Cực khổ là số mệnh, sung sướng là số mệnh, đây, cũng là số mệnh.”

Cố Gia Nhiên kinh ngạc nhìn bà.

Lữ Minh Nhã dùng ngón tay chấm nước trà, ở trên bàn trà vẽ hai điểm: “Hai ngôi sao, làm thế nào mới có thể tiến đến với nhau?”

Cố Gia Nhiên không rõ bà muốn nói cái gì, mờ mịt lắc đầu.

“Ngân hà.”

“Bác, Viễn Sơn, Tiểu Ngôn, bạn nó Kỷ Tự, hay cha mẹ của con, anh trai con, bạn bè, người đại diện các loại.” Bà vừa nói, vừa chia ra chấm các điểm nước xung quanh hai điểm ban đầu, “Con, bác, nó, chúng ta cùng nhau, tạo thành ngân hà.”

Cố Gia Nhiên đã không phân rõ hai giọt nước đó đến cùng nằm ở đâu. Chúng nó đã cùng những giọt nước

xung quanh hòa vào nhau, hợp thành hai hàng nước nhỏ.

Sau đó, hai hàng nước này, chậm rãi chảy về cùng một chỗ.

Cố Gia Nhiên bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Lữ Minh Nhã.

Lữ Minh Nhã dịu dàng cười:

“Ái tình trên thế gian này, đại khái đều phải chờ đợi lâu như thế mới gặp được nhau.”

“Mà hai đứa, có khởi đầu đẹp nhất.”

Cố Gia Nhiên nhìn ra phía ngoài, như chú ý tới ánh mắt của cậu, Ôn Ngôn xoay người nhìn cậu nở nụ cười.

...

Đậu: Ừm hửm sắp có biến rồi.

36. Chương 36: Sóng Gió

Trận mưa lớn này bắt đầu từ nửa đêm. Mưa mùa đông, phù hợp lạnh từ ngoài đến trong tim.

Cố Gia Nhiên ở thành phố bên cạnh quay quảng cáo công ích năm mới, quảng cáo lớn, yêu cầu không ít, lời lôi kéo mãi cho tới nửa đêm. Du Du liên tục ngáp ở bên cạnh, Lục Phong đang suy nghĩ chờ xong việc rồi trực tiếp đến khách sạn nghỉ ngơi, lại đột nhiên nghe tiếng điện thoại vang lên. Hắn nhận điện thoại, một câu còn chưa kịp nói, đã biến sắc.

Cúp điện thoại, hắn đi tới một góc, lén mở weibo ra. Mùa đông lạnh, Lục Phong lại đổ đầy mồ hôi.

Bên Cố Gia Nhiên đã kết thúc, Du Du hoan hô thu dọn đồ, sau đó nhìn xung quanh, chắc là đang tìm hắn. Lục Phong lấy bình tĩnh lại, vội đi tới, nhỏ giọng nói: “Được rồi, đừng chậm trễ, mau lên xe.”

Đến khi lên xe, Cố Gia Nhiên rốt cục phát hiện không ổn: “Lục ca, sắc mặt anh sao còn tệ hơn em, làm sao vậy?”

Lục Phong nhìn Cố Gia Nhiên, khẽ cắn môi nói: “Gia Nhiên, xảy ra chút chuyện.”

Cố Gia Nhiên cau mày: “Là em và Ôn Ngôn bị chụp sao?”

Lục Phong lắc đầu, đem điện thoại đưa cho cậu.

Trên màn hình điện thoại là một ID kinh doanh weibo, up tổng cộng sáu tấm hình. Năm cái trong đó là bản ghi ghép hồ sơ điều trị của Cố Gia Nhiên, bao gồm cuộc đối thoại của cậu cùng bác sĩ tâm lý, cùng với phân xét của bác sĩ tâm lý đối với bệnh trạng của cậu. Mấu chốt nhất là tấm hình thứ 5, có liên quan tới phương diện giới tính Cố Gia Nhiên. 5 tấm hình trước đều là ảnh chụp từ điện thoại di động, tấm thứ 6 là ảnh chụp màn hình một ID weibo, bên trong là một tin nhắn [1], có một người tự xưng là bạn học của Phương Tinh Viễn bất ngờ kể lại khi Phương Tinh Viễn còn sống có quan hệ tốt cỡ nào với Cố Gia Nhiên em trai mình, đề cập đến rất nhiều việc riêng. So với các tấm ảnh trước, nội dung trên weibo đó lại có giọng điệu rất bình thản: Thì ra Cố Gia Nhiên và anh trai Phương Tinh Viễn mình là vậy?

[1] : Phiên ra là bạo lưu. Thông tin hot ít được công khai. Hoặc là những tin hành lang, được lan truyền trên mạng xã hội TQ, thường dưới hình thức dạng hỏi đáp Q&A. Bạn hỏi chủ weibo trả lời. (Không phải rumor, không phải rumor, không phải rumor, nên đó là lý do Đậu không biết dịch sao cho đúng, nên chế là ‘ngầm’).

Lời ít ý nhiều, đủ thỏa mãn. Nhìn như chưa nói gì, lại giống như đã nói hết.

Cố Gia Nhiên toàn thân run rẩy.

Nghiêm túc mà nói hồ sơ điều trị toàn bộ là thật, bao gồm cả phương diện giới tính cũng là một trong các bước lập hồ sơ. Mà tin nhắn thì giả giả thật thật, hơn nữa giọng điệu cũng rất ám muội. Hai thứ này kết hợp lại, thêm vài phần hàm xúc không rõ là có thể làm cho tin tức chấn động.

Cố Gia Nhiên còn chưa kịp lấy lại tinh thần, Dương Nhất Thiên bên kia đã gọi điện thoại tới, giọng nói có chút gấp gáp: “Gia Nhiên, Gia Nhiên, em thấy tin tức chưa? Xin lỗi, hồ sơ không biết tại sao bị chụp lén, bọn anh nhất định sẽ tra ra rốt cuộc là ai làm. Gia Nhiên, Gia Nhiên — “

Cố Gia Nhiên cúp điện thoại. Tay cậu bóp chặt điện thoại, đốt ngón tay trắng bệch.

Nếu như chỉ bị phát hiện là đồng tính, cậu ngược lại vẫn có thể bình tĩnh, nhưng bây giờ lại dính tới Phương Tinh Viễn đã qua đời, hơn nữa dựa theo hướng phát triển của dư luận, rất có thể sẽ cộng thêm một danh tiếng “Loạn luân”, cảnh tượng đó khiến thần kinh của cậu lập tức kéo căng thành một sợi dây.

Đây là một tin nhắn có mưu đồ từ trước. Bắt đầu từ mấy tháng trước, trên các diễn đàn lớn đã lần lượt ám chỉ, chân chân giả giả, hư hư thật thật. Cho đến tối hôm nay, một tài khoản kinh doanh vào cuộc, sau đó các tài khoản kinh doanh khác bắt đầu tung hứng, đêm hôm khuya khoắt, cơ bản sẽ phản ứng không kịp, đến sáng mai, tí “Cố Gia Nhiên là gay thâm mến chính anh trai cùng cha khác mẹ của mình.” Không chừng sẽ đẩy ập trên mạng.

Sau đó sẽ liên hệ với tin đồn cha con bất hòa nhiều năm trước, “Cố Gia Nhiên quyền rũ Phương Tinh Viễn

khiến Phương Nguyên giận dữ” khi đó có lẽ ván đã đóng thuyền rồi.

Cố Gia Nhiên chậm chậm nhắm mắt lại: Không còn đường lui.

Lục Phong ở bên cạnh hít sâu mấy hơi, nói: “Phương đạo bây giờ đang ở nước ngoài, điện thoại gọi không thông, anh để lại tin nhắn rồi. Du Du, em mau liên hệ với bên weibo, trả bao nhiêu thì trả, hủy được hủy ngay. Mấy phóng viên kia cũng mau chuẩn bị liên lạc, trả thẳng thù lao. Gia Nhiên, không sao, em đừng hoảng sợ, bây giờ mới rạng sáng 1 giờ, mọi người đều ngủ, không nhiều người thấy lắm.”

Cố Gia Nhiên tiếp thu vài tin tức vụn vặt của Lục Phong: Đều ngủ rồi, Ôn Ngôn đã ngủ chưa?

Ôn Ngôn!

Cố Gia Nhiên giật mình tỉnh lại: Ôn Ngôn thì sao? Hắn đã thấy tin này chưa?

“Đến Phỉ Thúy Vân Sơn.” Ôn Ngôn gần đây vì bận rộn hợp tác lên kế hoạch với một đài truyền hình, thường xuyên thức đêm họp với cấp dưới, nên về lại Phỉ Thúy Vân Sơn.

“Gia Nhiên em đừng đùa, em bây giờ không thể đến đó.”

“Đến Phỉ Thúy Vân Sơn!” Cố Gia Nhiên nhìn Lục Phong, hai mắt đỏ bừng, không cho từ chối.

Lục Phong không có cách nào từ chối cậu, hấn sợ tâm lý Cố Gia Nhiên sụp đổ.

“Được.”

Cố Gia Nhiên ép buộc bản thân tỉnh táo lại, run rẩy bấm số điện thoại của Ôn Ngôn.

Chuông reo hồi lâu, điện thoại rốt cục thông: “Ừm... Gia Nhiên?”

Đường như mới vừa tỉnh ngủ, giọng Ôn Ngôn rất trầm, trái tim đập kinh hoàng của Cố Gia Nhiên thoáng bình tĩnh lại.

“Không có gì, mới vừa kết thúc công việc, muốn nói chuyện với anh.”

“Ừm...” Bên đầu kia điện thoại cười, “Có phải nhớ anh không?”

Cố Gia Nhiên cũng nở nụ cười: “Đúng vậy.”

Lục Phong vẫn từ kính chiếu hậu chú ý trạng thái của Cố Gia Nhiên, thấy tâm trạng cậu xem đã như ổn định lại, thoáng thở phào nhẹ nhõm.

“Anh nói chuyện cùng em.”

“Được, em không cúp điện thoại, anh cũng không được cúp.”

“Được được được, cùng em nói tới hừng đông.”

Cố Gia Nhiên nhắm mắt lại: “Ừ.”

Mặc cho mưa rơi không dứt ngoài cửa sổ xe, Cố Gia Nhiên vui mình ở trong xe nói chuyện với Ôn Ngôn, Lục Phong nhỏ giọng giao việc cho Du Du. Tiểu Triệu lái xe cực nhanh, lộ trình vốn hai tiếng, mà chỉ cần nửa tiếng đã đến. Lúc đến Phỉ Thúy Vân Sơn, điện thoại Cố Gia Nhiên hết pin tự động ngắt. Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ: Trong nhiều căn nhà cao tầng đó, có một Ôn Ngôn đang chờ cậu.

Cậu thậm chí không kịp chờ Du Du cầm dù cho cậu, đã đắm đầu vào trong màn mưa.

Lục Phong thở dài một hơi: Cũng tốt, chỉ ít chắc chắn phóng viên không tìm được cậu.

Lúc Cố Gia Nhiên mở cửa đi vào, Ôn Ngôn đang cầm điện thoại, vừa thấy cậu liền bật cười: “Nhanh vậy — sao không cầm cây dù, trên người ướt hết rồi.”

Mưa đã vơi, nhưng đoạn đường Cố Gia Nhiên chạy về, vẫn bị ẩm ướt.

Ôn Ngôn vào nhà vệ sinh lấy khăn lông, đang chuẩn bị đưa cho cậu, điện thoại lại vang lên. Ôn Ngôn thoáng nhìn, cười nói: “Hôm nay xảy ra chuyện gì vậy, bạn như vậy, là Kỳ — “

“Đừng bắt!”

Ôn Ngôn cười nghi ngờ hỏi: “Gia Nhiên?”

“Đừng bắt...” Cố Gia Nhiên lộ ra vẻ mặt cầu xin.

Ôn Ngôn thu nụ cười lại.

“Một tiếng, chỉ cần một — không, nửa tiếng là được rồi.”

Ôn Ngôn yên lặng nhìn cậu, điện thoại vẫn còn reo.

Ngón tay hắn khẽ nhúc nhích, nhấn nút trả lời, bên kia truyền đến giọng Kỷ Tự: “A Ngôn, mày mau — “

“Kỷ Tự!” Ôn Ngôn cắt lời hắn: “Gia Nhiên ở chỗ tao, có chuyện gì, mày cứ làm theo ý mày, chuyện khác ngày mai lại nói.”

Ôn Ngôn cúp điện thoại.

“Có phải đã xảy ra chuyện hay không?” Ôn Ngôn trầm giọng nói.

Cố Gia Nhiên thở một hơi thật dài: “Em không hy vọng anh từ chỗ người khác biết việc này, dù là Kỷ tổng cũng không, hay là weibo cũng không, việc này, anh vẫn là nên nghe em nói.”

“Ôn Ngôn, em cho anh biết tất cả chuyện của em.”

37. Chương 37: Anh Trai

Cố Gia Nhiên là vào năm 6 tuổi gặp được Phương Tinh Viễn.

Năm đó phát sinh rất nhiều chuyện: Cậu hiểu được mẹ là gì thì lại mất mẹ, cậu gặp được ba của mình, nhưng ba đối với cậu có chút lạnh lùng, cậu còn theo ba đến một nơi ở mới, sau đó liền gặp Phương Tinh Viễn.

Năm đó Phương Tinh Viễn bắt quá chỉ mới 12 tuổi, vẫn còn lóc chóc. Hắn nhào người trên lan can cầu thang cười hì hì nhìn Cố Gia Nhiên nói: “Em chính là em trai anh sao? Chào em, anh là Phương Tinh Viễn.”

Anh trai.

Kỳ diệu cỡ nào, đột nhiên cậu có thêm một papa, lại có thêm một anh trai.

Nhưng trong lòng Cố Gia Nhiên vẫn có chút sợ sệt. Lúc Cố An Dương qua đời, không hiểu sao luôn có người xì xầm về cậu, còn lên chụp hình cậu, hỏi cậu mấy câu khó hiểu, có mấy lần Tống Tâm tức giận tới mức cãi nhau với bọn họ.

Kể từ giây phút đó cậu bỗng nhiên ý thức được cuộc sống yên tĩnh của cậu có thể sẽ không còn quay trở lại.

Cậu có chút buồn phiền, lại không làm gì được.

Nên khi tới một nơi hoàn toàn lạ lẫm, cậu càng trở nên cẩn thận kỹ lưỡng hơn. Cho nên khi đối diện với gương mặt cười đến rục rở quá phận kia của Phương Tinh Viễn, cậu chỉ là lặng lẽ vòng qua hắn, trốn về phòng của mình.

Phương Tinh Viễn ngó người.

Hắn cảm thấy trời sắp sập rồi, hắn luôn là người gặp người người thích, tại sao em trai mới tới nhìn hắn lại giống như nhìn phần tử xấu vậy hả?!

Hắn không thể nào chấp nhận được!

Trẻ con luôn có tính hiếu thắng, giống như để chứng minh sức hấp dẫn của mình, Phương Tinh Viễn bắt đầu quần lấy Cố Gia Nhiên không tha. Cố Gia Nhiên dù đề phòng như thế nào đi nữa, so với hắn rất cuộc vẫn là đứa con nít, vì vậy khi anh trai cậu nhiệt liệt mời cậu vào phòng chơi máy bay mô hình, cậu động lòng.

“Nhưng mà, bác Phương nói là phòng của anh, không thể tùy tiện vào.” Lúc Cố Gia Nhiên đến Phương gia, Phương Tinh Viễn đang ở nước ngoài. Phương Tinh Viễn là người rất có ý thức bảo vệ lãnh địa của mình, không thích người khác đụng vào đồ của mình, cho nên bác Phương quản gia ở nhà nói riêng với cậu căn phòng đó không thể vào.

Phương Tinh Viễn nhú mày: “Em là ai chứ? Em là em trai anh! Của anh chính là của em!”

“Oh.” Cố Gia Nhiên không hiểu sao có chút vui vui.

Lúc đó Phương Tinh Viễn đã nhận ra: Cố Gia Nhiên thật ngoan, rất ngoan, ngoan đến hơi quá đáng. Dù ngay cả lúc chơi đồ chơi cũng không giống những đứa trẻ khác kích động la to, cậu chỉ lặng lẽ ngồi một mình ở trên thảm, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn hắn cười một cái, dường như rất vui vẻ. Phương Tinh Viễn ngồi trước bàn làm bài tập, thấy cậu như vậy, nói: “Một mình chơi không vui, chờ anh làm bài tập xong chơi với em.”

“Thật không? Em vẫn luôn chơi một mình.”

“Hả? Mẹ em không chơi với em sao?”

“Mẹ em phải làm việc. Hơn nữa hiện tại chết rồi.”

Phương Tinh Viễn dừng bút lại: “Chết?”

Cố Gia Nhiên nhìn máy bay: “Chết.”

Chết đối với một đứa bé mà nói, có ý nghĩa như thế nào, cậu không hiểu lắm. Nhưng đối với Phương Tinh Viễn mà nói, cũng đã đủ lay cảm động, bởi vì mẹ hắn cũng đã chết. Hắn mãi mãi nhớ rõ cái đêm rét lạnh đó, mẹ sau khi ngủ say mãi mãi không tỉnh lại nữa.

Phương Tinh Viễn đẩy sách bài tập ra, ngồi xuống nhìn Cố Gia Nhiên: “Đừng sợ, về sau anh dẫn em đi ăn thịt! Có thịt tuyệt đối không ăn rau!” Đây là lời thoại mới hắn học được trong TV — “Cho ta ăn thịt, tuyệt đối sẽ không thiếu người một hộp canh.” Không biết hắn làm sao lại nhớ thành như vậy.

Cố Gia Nhiên nhìn hắn: “Nhưng em thích ăn rau.”

Phương Tinh Viễn luôn luôn lắng nghe luôn luôn thấu hiểu: “Vậy vừa ăn thịt vừa ăn rau!”

Cứ như vậy, từ đó về sau Cố Gia Nhiên như cái đuôi nhỏ của Phương Tinh Viễn. Phương Nguyên luôn bận rộn nhiều việc, một năm gặp hắn được có mấy ngày, hơn nữa từ nhỏ Phương Tinh Viễn đã đặc biệt khỏe mạnh, năng lực tự lo liệu rất cao, còn có bác Phương trông nom, vì vậy việc chăm sóc Cố Gia Nhiên liền rơi vào trên đầu Phương Tinh Viễn. Phương Tinh Viễn lần đầu làm anh trai người ta, cảm giác mình là người lớn rồi, cực kỳ để bụng với Cố Gia Nhiên: Dạy học, kiểm tra bài tập, mua quần áo, ngay cả chữ ký bài tập hắn cũng bắt chước bút tích Phương Nguyên ký thay, thiếu điều đi họp phụ huynh cho thôi.

Cứ như vậy vài năm. Cố Gia Nhiên từ 6 tuổi lên 10 tuổi, Phương Tinh Viễn cũng lên cao trung.

Trường Cố Gia Nhiên học cách nhà không xa, mỗi ngày cậu đều đi bộ để đi học. Nhưng mà có một ngày, giờ tan học đã qua rất lâu cậu vẫn chưa về nhà. Phương Tinh Viễn không yên tâm, liền đến trường đón cậu, kết quả đến lớp học mới phát hiện, học sinh trong phòng đã sớm về hết, chỉ còn cậu cùng vài đứa nhóc giằng co. Cổ tay Cố Gia Nhiên bị trầy, mặt thì đỏ bừng!

Cậu đánh nhau! Em trai lúc nào cũng ngoan ngoãn vậy mà lại đánh nhau trong lớp?!

Phương Tinh Viễn lập tức nổi trận lôi đình, chạy vọt vào, xô thằng nhóc mập cầm đầu ra: “Mày là ai, hả? Dám đánh em tao?”

Nhóc mập sợ hết hồn, nhìn thấy người miệng lại cứng: “Tao biết mày, mày mới không phải anh nó, mày họ Phương, nó họ Cố! Mẹ tao nói, mẹ nó là kẻ thứ ba, nó là con riêng!”

“Phi, mày biết cái gì hả! Họ Cố thì sao, mẹ tao cũng họ Cố!” Ở trước mặt hắn dám khua môi múa mép đúng là chán sống!

“Mẹ nó hại chết mẹ mày, mày còn giúp nó, ba nó cũng không để ý tới nó, mày xem họp phụ huynh từ đó tới giờ cũng không thấy tới!” Nhóc mập đó không biết sống chết còn gây hấn với hắn.

Máu Phương Tinh Viễn lập tức vọt thẳng tới đỉnh đầu, đem nhóc mập đập thẳng xuống đất: “Mày lặp lại lần nữa?!” Nói hăn ý lớn hiếp nhỏ hăn cũng nhận!

Nhóc mập đương nhiên chưa từng bị thế này, hốc mắt đỏ bừng ứa đầy nước mắt mà không dám khóc, mấy đứa nhỏ khác cũng bị dọa sợ.

“Nó, là Tiểu Hoàng Tử nhà bọn tao.” Phương Tinh Viễn chỉ chỉ Cố Gia Nhiên, lại chỉ mình: “Tao, là Đại Hoàng Tử!”

“Ba tao không rảnh tham gia họp phụ huynh là bởi vì ổng phải kiếm tiền, cho tụi này cưới công chúa!”

“Công chúa mày hiểu không? Phi, mày chắc còn chưa từng nghe qua!!”

Không biết có phải là hai từ “Hoàng tử” và “Công chúa” quá có lực trấn áp hay không, mãi cho đến khi Phương Tinh Viễn nổi giận đùng đùng lôi Cố Gia Nhiên rời khỏi, mấy đứa nhóc đó vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Đương nhiên, vết bầm trên người nhóc mập không dấu được, việc này bị mẹ nhóc mập báo với trường học. Trường không còn cách nào khác, phụ huynh trong này đều không dễ trêu, họ chỉ có thể gọi Phương Nguyên tới, nói rõ sự việc.

Phương Nguyên về đến nhà liền xách Phương Tinh Viễn tới thư phòng. Khi đó Phương Tinh Viễn đang ở tuổi dậy thì, tính tình nóng nảy, cái gì cũng dám nói, hăn cứng cổ trách móc Phương Nguyên không đúng, hai người cãi nhau ầm ĩ một trận.

“Ba biết mấy đứa đó nói thế nào không? Nói mẹ em hại chết mẹ con, là bị con bắt gặp!”

“Vậy là con có thể đánh người? Người ta vẫn còn nhỏ, con bao lớn?!”

“Thúi lắm! Con nít thì sao, con nít là có thể nói bậy hă, Gia Nhiên mới là con nít! Em nó cũng bị thương!”

“Con lặp lại lần nữa?! Con nói gì với ba?!”

“Ba lại còn nói giúp đám kia!”

“Là con có lỗi trước!”

“Con không sai!”

Phương Nguyên nổi giận: “Chính con cũng là con nít, dính vào làm cái gì, con nói cho ba biết, chờ ba trở lại tự nhiên sẽ xử lý!”

Phương Tinh Viễn không nói gì.

Phương Nguyên thoáng bình tĩnh, đang muốn mở miệng, Phương Tinh Viễn lại nói thêm: “‘Kỹ năng diễn xuất’ trang 121.”

Phương Nguyên cả người ngây ngẩn.

Phương Tinh Viễn nhìn về phía ông: “Có một tấm hình, con 8 tuổi đã thấy, là mẹ Gia Nhiên, có phải không?”

Phương Nguyên có chút khiếp sợ, không biết nên mở miệng như thế nào.

“Lúc 8 tuổi con nhìn thấy tấm hình đó đưa cho mẹ xem, mẹ nhìn thấy tấm hình đó cười đến vô cùng vui vẻ.”

“Con hỏi cô ấy là ai, mẹ nói, là một người rất quan trọng rất quan trọng.”

“Mẹ kêu con yên lặng trả ảnh về chỗ cũ, kêu con không nên hỏi ba, cũng không cho nói ra.”

“Sau này con mới biết cô đó là Cố An Dương.”

“Con không hiểu chuyện người lớn của mọi người, nhưng con nhớ khi mẹ nhìn thấy hình của Cố An Dương, đó là lần mẹ cười vui vẻ nhất từ khi bệnh tới nay.”

“Con nghĩ, người có thể khiến cho mẹ vui, nhất định không phải là người xấu.”

“Mà bây giờ, cả hai đều chết hết.”

“Đi ra ngoài.” Phương Nguyên nhìn Phương Tinh Viễn, “Phương Tinh Viễn, cút ra ngoài!”

Phương Nguyên rất ít khi gọi cả họ tên hẳn, Phương Tinh Viễn biết ông tức giận, vì vậy cũng không quay đầu lại rời đi.

Cố Gia Nhiên đứng ở góc cầu thang nghe cả tràng khắc khẩu, giọng của bọn họ thật sự quá lớn.

Cậu bỗng nhiên có chút mờ mịt, lại thấy có chút may mắn: May mà, cậu còn có anh.

Không biết có phải là nhờ trận khắc khẩu đó đã nhắc nhở Phương Nguyên hay không, hoặc là lo Phương Tinh Viễn lại gây chuyện, ông dần dần từ chối một vài công việc, ở nhà cùng hai đứa con trai.

Lúc đầu Cố Gia Nhiên có chút không quen, trong nhà từ trước tới nay chỉ có cậu, Phương Tinh Viễn, và bác Phương. Hiện tại bỗng nhiên có thêm một người, luôn cảm thấy không đúng chỗ nào. Nhưng mà, cậu lại là có chút vui vẻ.

Từ trước đến nay, cậu luôn hâm mộ cảm giác giữa Phương Tinh Viễn và Phương Nguyên, rất thân mật. Mà giữa cậu cùng Phương Nguyên, có lẽ là xa cách quá lâu, luôn có chút xa lạ. Có thể là Phương Nguyên cũng ý thức được điểm này, cho nên tận lực dành thời gian ở nhà.

Vào sinh nhật Cố Gia Nhiên, Phương Tinh Viễn luôn kêu gào phải bù đắp thật nhiều cho Gia Nhiên, phải đi nơi đắt tiền nhất. Thế là Phương Nguyên liền đặt một nhà hàng ở cao ốc cao nhất thành phố. Tại nơi này, Phương Tinh Viễn tặng Cố Gia Nhiên một cây bút máy, sau đó hấn đẩy đẩy Phương Nguyên: “Ba, ba thì sao?”

Phương Nguyên lấy ra một cái hộp, Phương Tinh Viễn so với Cố Gia Nhiên còn gấp gáp hơn, mở ra xem, là một đồng hồ đeo tay. Phương Tinh Viễn nhìn về phía Cố Gia Nhiên, thể hiện sự ngạc nhiên quá lớn: “Woa, đẹp quá! Đúng lúc cái hiện tại của Gia Nhiên bị vỡ, ba thật sâu sắc! Gia Nhiên em nhanh đeo cho anh xem!”

Cố Gia Nhiên đeo đồng hồ lên tay: Mặt đồng hồ màu xanh đen, giống như bầu trời sao thăm thẳm. Cố Gia Nhiên cười đến mặt đỏ rần.

Đến khi lên đại học, Phương Tinh Viễn tham gia câu lạc bộ kịch của trường, hấn thích diễn xuất. Hấn dẫn theo Cố Gia Nhiên đến câu lạc bộ chơi mấy lần, có một lần thiếu người, Cố Gia Nhiên còn giúp câu lạc bộ cầm máy quay video tuyên truyền, quay tới cảnh của Phương Tinh Viễn, hấn nói: “Một người chỉ có một kiếp, thật nhàm chán. Nhưng là diễn viên, bạn sẽ có rất nhiều cuộc đời, vô cùng sinh động!”

Lúc nói câu này, Phương Tinh Viễn ngồi trên ghế nghiêng đầu một chút, sau đó nhìn vào camera, nở nụ cười.

Khi về nhà, Phương Tinh Viễn luôn nói sau khi tốt nghiệp, hấn sẽ làm diễn viên. Hấn hỏi Cố Gia Nhiên lớn lên muốn làm cái gì, Cố Gia Nhiên suy nghĩ một hồi: “Muốn làm thầy giáo.”

“Tại sao?”

“Tại vì có nghỉ đông và nghỉ hè.”

Phương Tinh Viễn vỗ đầu cậu: “Không có tiền đồ. Nhưng mà –” Hấn suy nghĩ một hồi lại cười rộ lên: “– em làm giáo sư ngữ văn đi! Sau này nghỉ đông và nghỉ hè viết kịch bản, anh diễn nam chính, ba làm đạo diễn!”

Hắn càng nói càng hưng phấn: “Chúng ta một nhà ba người toàn lực xuất kích, đem tất cả giải thưởng lớn nhỏ cầm hết!”

Cố Gia Nhiên chớp mắt ẩn ý: “Anh, anh diễn nam chính, chị Phỉ Phỉ diễn nữ chính sao?”

Phương Tinh Viễn “chặc” một cái nói: “Thằng nhóc này, sao tinh mắt vậy hả!”

Cố Gia Nhiên cười ha ha: “Anh, em muốn nói cho ba biết.” Cậu cười nhanh chóng chạy đi.

Phương Tinh Viễn đuổi sát theo: “Tưởng anh không dám đánh em hả!”

Dưới ánh chiều tà, bóng lưng của hai người kéo rất dài rất dài.

Sau đó, Cố Gia Nhiên đến 16 tuổi. Lúc này việc học của Phương Tinh Viễn bắt đầu trở nên rất bận, hắn còn phải làm công cho đoàn phim, bởi vì Phương Nguyên phản đối hắn làm diễn viên, hắn liền thề sẽ dựa vào chính bản thân mình tạo ra một mảnh trời riêng. Cũng may lúc hắn hai mươi tuổi, Phương Nguyên tặng cho hắn một chiếc xe, có xe thay đi bộ, cuối cùng cũng không cần chạy khắp nơi nữa.

Ngày sinh nhật 16 tuổi, Cố Gia Nhiên rất hưng phấn. Tuy mấy ngày nay không biết vì sao Phương Nguyên có phần sa sút tinh thần, cũng quên mất sinh nhật cậu. Nhưng Phương Tinh Viễn đã sớm nói với cậu, sẽ dẫn cậu đi cắm trại ở núi Dương Đình, có người nói sao ở đó rất rõ rất đẹp, Cố Gia Nhiên chờ mong đã lâu. Nhưng mà chờ đến tối, Phương Tinh Viễn mới mệt mỏi về nhà.

Phương Tinh Viễn thấy ánh mắt mong chờ của Cố Gia Nhiên, vô đầu một cái: “A a a, xin lỗi, Gia Nhiên, anh quên mất!”

Cố Gia Nhiên có chút thất vọng, bất quá cậu vẫn cười nói: “Anh không sao mà, lần sau chúng ta đi!”

Phương Tinh Viễn bĩu môi: “Đàn ông chân chính không thất hứa, đi, lấy đồ đi!”

Cố Gia Nhiên có chút do dự, cậu nhìn ra Phương Tinh Viễn rất mệt, nhưng cậu không khổng chế được sự cảm động trong lòng, vẫn nghe theo đem đồ lên xe.

Từ nhà đến núi Dương Đình cần đi một đoạn cao tốc, đường xe không lâu lắm, cũng chỉ 40 phút. Tuy đầu óc Phương Tinh Viễn có chút mê man, nhưng nhìn thấy dáng vẻ cao hừng của Cố Gia Nhiên, liền cảm thấy cực khổ mấy cũng đáng giá.

Cố Gia Nhiên ngồi trên xe vui vẻ nghĩ: Đây đúng là sinh nhật tuyệt vời nhất!

Cậu thật sự rất vui, vui đến mức khi xe tải tông vào, lúc Phương Tinh Viễn nhào lên trên người cậu, khoe

miệng của cậu vẫn đang cong lên.

Trước mắt toàn là máu, trên người, trên mặt cậu toàn là máu, không biết là của cậu hay là của Phương Tinh Viễn. Cổ họng Cố Gia Nhiên giống như bị cái gì siết lại, cậu muốn kêu, nhưng không kêu được. Lưu lại trong trí nhớ cậu, là hình ảnh cuối cùng của Phương Tinh Viễn, hân mở miệng nói gì đó.

Nhưng hắn đã không phát ra được thanh âm nào.

Gương mặt đã từng rất sinh động hoạt bát ở trước mắt Cố Gia Nhiên nhanh chóng mất đi sức sống. Nhưng cậu vẫn đã nhìn ra, nhìn ra câu nói cuối cùng Phương Tinh Viễn nói với cậu.

“Đừng sợ.”

Quá đau, đau đến mức mỗi lần Cố Gia Nhiên nhớ lại là dần vặt từng giây từng phút.

“Em bị thương nhẹ, nhưng Tinh Viễn chết.”

“Ba em ngồi trước phòng cấp cứu, cúi đầu, không nói chuyện. Em rất sợ, muốn la, muốn khóc, nhưng em lại cảm thấy, em hẳn là nên an ủi ông trước.”

“Em...” Bỗng nhiên toàn thân Cố Gia Nhiên run rẩy, giọng nói đã không thể duy trì bình tĩnh nữa.

Ôn Ngôn bỗng nhiên ý thức được điều gì, hắn ép Cố Gia Nhiên nhìn hắn: “Gia Nhiên, dừng lại, anh không muốn biết nữa!”

Cố Gia Nhiên miễn cưỡng giữ bình tĩnh lại, nở nụ cười: “Đều đã qua. Ôn Ngôn, đều đã qua.”

“Em bước lên... Em không biết nên mở lời làm sao...”

“Ba em ngẩng đầu... mắt ông rất đỏ... nhìn em nói...”

“Vì sao chết không phải em?”

38. Chương 38:

Lời thốt ra khỏi miệng, Phương Nguyên cũng ngây ngẩn cả người, như không thể tin được mình lại nói với con trai như vậy. Ông thấy mặt Cố Gia Nhiên trắng bệch như trang giấy, hoảng hốt vội đứng lên muốn kéo

cậu, Cố Gia Nhiên lại nhịn không được lui về phía sau hai bước.

Đã muộn.

Lời nói của con người rất kỳ diệu, có lúc ngọt như kẹo, có lúc lạnh như lưỡi dao, có đôi khi, như vòng xoáy khổng lồ, nếu không phòng bị, sẽ bị xoáy sâu vào trong đó, mất hết sức lực. Trong chớp nhoáng ác niệm này trở thành thứ đê chết cọng cỏ sống sót cuối cùng của Cố Gia Nhiên.

Cố Gia Nhiên phát bệnh.

Cậu bắt đầu phát sốt cả đêm, thường xuyên nằm mơ. Trong mơ có Cố An Dương ôm cậu hát, có Phương Tinh Viễn ở trong sân trồng cà chua bi với cậu, cũng có Phương Nguyên vươn tay hỏi cậu có đồng ý đi theo ông hay không, cậu nói được, đảo mắt toàn là màu máu đỏ tươi, Phương Nguyên còn nói: “Vì sao người chết không phải cậu?”

Một lần lại một lần.

Phương Tinh Viễn chết cùng lời Phương Nguyên nói, khiến cho Cố Gia Nhiên ray rứt trong thống khổ dày vò. Lúc phát sốt trong mơ cậu đối mặt với chỉ trích của Phương Nguyên, lúc tỉnh lại cậu ở trong phòng nhìn thấy gương mặt đau lòng của Phương Nguyên. Cảnh trong mơ thay thế hiện thực, cậu bắt đầu trở nên hỗn loạn. Lúc mới đầu, cậu luôn nghĩ: Mình đang ở đâu? Đây là mơ sao?

Sau đó cậu lại nghĩ: Cậu là ai?

Đến cuối cùng, cậu lại nghĩ: À, mình là Cố Gia Nhiên, mình hại chết Tinh Viễn, mình hẳn phải bồi thường một Tinh Viễn cho ba.”

Nhưng mà trên đời này, nào còn có một Phương Tinh Viễn nữa?

Vậy liền đem chính mình trở thành Phương Tinh Viễn đi!

Phương Nguyên phát hiện Cố Gia Nhiên có gì đó không đúng sau mấy ngày cậu liên tục sốt, hôm đó ông ở phòng bếp nấu cháo, Cố Gia Nhiên mang dép đứng ở cửa, khẽ gọi một tiếng: “Ba.” Cậu hơi nghiêng đầu về bên phải, lại gãi gãi đầu, có một loại cảm giác lưỡi biếng mới tỉnh dậy.

Phương Nguyên lạnh cả người.

Cố Gia Nhiên chưa từng gọi ông là “Ba”, cũng chưa bao giờ làm động tác như vậy. Cậu luôn luôn quy củ chỉnh tề bản thân xong mới chào hỏi ông. Chỉ có Phương Tinh Viễn mới có thể như vậy.

Cố Gia Nhiên nói xong, bản thân cũng ngây dại. Cậu dường như rất hoang mang, nhìn tay của mình, nhìn về phía Phương Nguyên, hôn mê bất tỉnh.

Tình hình bắt đầu trở nên nặng hơn.

Trong đầu Cố Gia Nhiên chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, đã khai hỏa một cuộc chiến. Một phe là Cố Gia Nhiên, một phe là muốn làm Phương Tinh Viễn, bọn họ cầu xé, bọn họ đánh nhau, bọn họ ở trong lòng Cố Gia Nhiên đánh nhau một trận lại một trận, chưa từng ngừng nghỉ.

Cố Gia Nhiên lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được gầy đi. Cậu khi thì tỉnh khi thì ngơ ngác, cậu không ăn gì được, ăn cái gì ới cái đó. Cậu cũng không dám ngủ, cậu sợ sau khi tỉnh dậy, “Cố Gia Nhiên” sẽ biến mất. Bao nhiêu cái buổi tối, Phương Nguyên nắm bàn tay gầy trơ xương của Cố Gia Nhiên, lặp đi lặp lại lời xin lỗi, nhưng Cố Gia Nhiên chỉ mở to mắt nhìn trần nhà, không biết suy nghĩ cái gì.

Tóc Phương Nguyên nhanh chóng bạc hơn nửa đầu.

Sau đó có một ngày, ông hỏi Cố Gia Nhiên có đồng ý sang nước Anh hay không, Cố Gia Nhiên nằm ở trên giường nhìn ông.

Cậu nhận ra được ông là ba mình, ông đã già đi rất nhiều. Đôi mắt của ông có phần sưng đỏ, trong ánh mắt của ông tràn đầy đau khổ và tự trách. Cố Gia Nhiên chậm rãi chớp mắt một cái, từ trong cổ họng phun ra một chữ: “Được.”

Phương Nguyên vì cậu liên lạc với giáo sư tâm lý học nổi tiếng ở Anh, cũng sắp xếp chăm sóc tại nhà. Ông không dám gặp cậu, ông sợ mình vừa xuất hiện ở trước mặt Cố Gia Nhiên, sẽ ảnh hưởng đến cậu.

Đây là một quá trình trị liệu vừa dài vừa đau khổ.

Chuyện duy nhất đáng ăn mừng, đó là Cố Gia Nhiên rất kiên cường, cậu luôn đấu tranh với bản thân. Trong chuyện này người ngoài không biết có bao nhiêu hung hiểm, chỉ có chính cậu rõ ràng.

Lúc tỉnh, cậu phải liên tục nhắc nhở mình là Cố Gia Nhiên, không sợ làm phiền người khác, một lần lại một lần. Cậu sợ nói ít đi một lần cậu sẽ quên mình là ai, phần lớn thời gian, cậu rất mờ mịt, lại rất sợ, cảm nhận được vô số tuyệt vọng trước mắt. Mỗi một ngày, cậu đều phải cố gắng leo lên, dù nguy hiểm khó khăn đi nữa, cũng phải leo lên.

Không ai biết rốt cuộc là có thứ gì đang chống đỡ cậu, không ai biết cậu là làm thế nào mà kiên trì nổi.

Cứ như vậy, cậu cuối cùng cũng từ dưới đáy vực sâu tuyệt vọng leo lên được.

Mọi thứ dường như bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, mặc dù không biết có phải là ảnh hưởng căn bệnh hay

không, cậu nói với Phương Nguyên cậu muốn làm diễn viên.

Phương Nguyên đồng ý, đích thân sắp xếp đưa cậu vào AT Entertainment, cũng uỷ thác Lục Phong làm người đại diện. Lục Phong ở giới này rất nhiều năm, thực lực có thể so ra kém các người đại diện khác, nhưng nhân phẩm tốt, không có tâm tư xấu xa, có Lục Phong trông nom cậu, Phương Nguyên cũng có thể yên tâm.

Sau đó có một ngày, lúc Cố Gia Nhiên đang hóa trang, thợ trang điểm sợ cậu buồn chán, mở TV cho cậu xem. Đúng lúc đang phát sóng tin giải trí, Lam Hải mới đổi Tổng giám đốc, Cố Gia Nhiên tò mò nhìn sang

Chính là ngày đó, cậu gặp được Ôn Ngôn.

Đồng hồ trên tường trôi qua từng giây từng phút, Cố Gia Nhiên đã kể xong toàn bộ. Đèn trong phòng khách sáng trưng, chiếu vào hai con người im lặng, dường như có hơi chói mắt.

Ôn Ngôn cảm giác mình sắp điên rồi.

Nếu như có thể, hẳn hy vọng cả đời này không phải biết những chuyện cũ này của Cố Gia Nhiên.

Giọng nói của Cố Gia Nhiên vẫn rất kiềm chế, thậm chí có thể nói là bình thản: Chuyện xưa hời hợt, cứ thế mà qua. Nhưng mà, đến tận bây giờ hẳn cũng không biết, Cố Gia Nhiên bây giờ có thể đứng ở trước mặt hẳn, đi từng bước từng bước một, từng có bao nhiêu lần kinh tâm động phách.

Hắn hơi há miệng, một câu cũng không nói được.

Luôn nhìn hẳn Cố Gia Nhiên lại sửng sốt, đưa ngón tay lên lau mắt hẳn, giọng nói nho nhỏ trấn an: “Ôn Ngôn, đều đã qua, đừng khóc.”

Hắn khóc sao?

Gia đình hẳn hạnh phúc, sinh hoạt suông sẻ, chưa bao giờ biết cực khổ là gì, ngay cả nước mắt, đối với hẳn mà nói, cũng giống như viên kẹo trong trí nhớ, mang theo vị ngọt không nhớ nổi. Trước kia Cố Gia Nhiên nói hẳn sống tùy ý là bởi vì hẳn cái gì cũng có, đến ngày hôm nay hẳn mới hiểu rõ ý cậu.

Hắn chịu không nổi, thật sự chịu không nổi, nếu như không khóc, hẳn không biết mình phải làm gì.

Ôn Ngôn chợt nhớ tới một buổi tối thật lâu về trước, Cố Gia Nhiên cũng bình tĩnh như thế này kể về Cố An Dương, hẳn vì đáy mắt cậu gợn sóng mà động lòng, mà bây giờ càng sâu gấp trăm lần nghìn lần vạn lần. Còn có sợi dây chuyện kia —

Ôn Ngôn cả kinh, tỉnh táo lại: “Dây chuyền. Em muốn sợi dây chuyền đó là bởi vì — “

Cố Gia Nhiên rũ đôi mắt xuống: “Đúng vậy, tìm được chuỗi chuỗi, liền tìm được chính mình. Dù mẹ ở dưới tình huống gì nói những câu này, khẳng định mẹ đã từng cũng giống như em, từng hoang mang. Em sợ đánh mất chính mình, cho nên muốn tìm nó, nhắc nhở chính mình.”

“Mà bây giờ, em đã không cần nữa.” Cố Gia Nhiên ngược mắt lên nhìn hắn.

Chợt giật mình, Ôn Ngôn dường như hiểu điều gì.

Như một mặt hồ gợn sóng, nụ cười Cố Gia Nhiên dần dần lan ra: “Em đã tìm được chuỗi chuỗi.”

Đêm nay, dài dằng dặc. Nhưng Ôn Ngôn hy vọng nó có thể dài thêm một chút, tốt nhất là dài như biển rộng ngoài khơi không bờ bến, vĩnh viễn không nhìn thấy phần cuối.

Cố Gia Nhiên đang ngủ ở trong lòng hắn. Bây giờ là 4 giờ 30 phút sáng, còn hai tiếng nữa, trời sẽ sáng. Sau khi trời sáng, bọn họ sắp sửa phải đối mặt một trận chiến khác, có lẽ sẽ rất phiền phức, có lẽ sẽ rất khó chịu, càng có thể sẽ đau khổ nhiều hơn.

Nhưng ít ra lần này, hắn ở bên cạnh cậu.

Ôn Ngôn lần lượt hôn tóc, gương mặt, còn có ngón tay Cố Gia Nhiên, giống như xác nhận cậu thật sự đang ở trong lòng mình. Trong phòng ngủ mở một ngọn đèn ngủ nhỏ, ánh đèn nhu hòa bao trùm lấy bọn họ, cũng chiếu sáng một tấm bưu thiếp trên đầu giường.

Đây là tấm ảnh lúc ở thành phố Lạc Dương, Cố Gia Nhiên gửi cho hắn. So với Ôn Ngôn lợi dụng hết chỗ trống rộng để viết ba hàng chữ, Cố Gia Nhiên ngắn gọn hơn rất nhiều, thậm chí ngay cả phần đề cũng không có, chỉ có bốn chữ đoạn đoạn chính chính —

— *Chuỗi chuỗi của tôi.*

39. Chương 39: Cố Nhân

Chỉ trong một đêm, giới giải trí đã náo loạn.

Con riêng Cố Gia Nhiên của Phương Nguyên và Cố An Dương là gay?

Cố Gia Nhiên thăm mướn anh trai cùng cha khác mẹ Phương Tinh Viễn làm cho Phương Nguyên tức giận

nên lạnh nhạt?

Ngày Phương Tinh Viễn chết Cố Gia Nhiên cũng ở trên xe, vậy ngày đó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tai nạn xe khiến Phương Tinh Viễn chết là giả, chân tướng là Cố Gia Nhiên vì yêu sinh hận giết người?

Cố Gia Nhiên và Phương Tinh Viễn là anh em cùng cha khác mẹ tình cảm vậy mà lại tốt bất thường, hẳn là lưỡng tình tương duyệt?

...

Vốn là thời gian nên ngủ say, kết quả tất cả bị sét đánh một cái, sao có lòng mà đi ngủ nữa.

Đầu tiên Ôn Ngôn liên lạc với Lục Phong và Kỷ Tự đến Phỉ Thúy Vân Sơn. Hắn không thể để Cố Gia Nhiên ở nhà một mình, liền dứt khoát giao phó tạm thời ở nhà làm việc.

Trên đường tới đây chân mày Lục Phong không hề buông lỏng. Hắn mới từ cao ốc AT Entertainment qua đây, Du Du tức đến mức khóc to, hận không thể một mình mở 300 cái acc lên mạng cùng dân mạng, à không, có lẽ là thủy quân mắng nhau. Cấp trên trực tiếp gọi hắn tới, bởi vì thân phận đặc thù của Cố Gia Nhiên, AT Entertainment cũng bó tay. Việc này bây giờ bắt đầu phát triển đến hướng “Loạn luân”, ảnh hưởng rất không tốt, online đã xuất hiện âm thanh ngăn chặn. Cấp trên nói Lục Phong và Cố Gia Nhiên nhanh chóng bàn bạc ra một phương án, công ty sẽ tận lực phối hợp.

Mà Phương Nguyên sau khi nhận được tin nhắn lập tức gọi điện thoại lại cho Lục Phong, ông dặn dò Lục Phong tất cả quyết định trước nhất phải cùng Lam Hải Ôn tổng thương lượng, ông hiện tại phải đi New Zealand một chuyến. Lục Phong hiện tại không hiểu nổi, có chuyện gì mà quan trọng hơn so với con trai mình, nhưng hắn cũng không tiện nói, chỉ nói đã biết.

Lúc Lục Phong đến nhà Ôn Ngôn, Kỷ Tự đã ở đó. Sau khi Ôn Ngôn cúp điện thoại hắn, hắn liền vội vàng quát toàn bộ nhân viên Lam Hải lên làm việc: Cái tin này lên men quá nhanh, nhất định là có người nhúng tay, đã có người nhúng tay, đều sẽ để lại dấu vết. Nhân viên Lam Hải nhận được điện thoại mặt ngơ ngác: “Kỷ tổng, người của AT Entertainment xảy ra chuyện tại sao chúng ta phải hỗ trợ?”

Kỷ Tự không kịp giải thích, chỉ có thể nói: “Đã là người Lam Hải rồi! Nhớ kỹ, mặc kệ bản thảo viết thế nào, toàn bộ nhất định phải đứng về phía Cố Gia Nhiên, các truyền thông có quan hệ tốt với chúng ta cũng phải chuẩn bị hết toàn bộ! Làm xong việc này, Ôn tổng sẽ không thiếu tiền lì xì cho mọi người!”

Kỷ Tự thấy người đã đông đủ, liền đem một phần tài liệu ném lên bàn: “Diễn đàn giải trí lớn nhất nước 4 tháng trước đã có tin ngầm, trong 4 dự đoán, có 3 cái đã được chứng thực là thật, còn lại một tin là nói về Cố Gia Nhiên và Phương Tinh Viễn. Hai tiếng trước, bài post này bị đào lên.”

Thực hư lẫn lộn, chỉ một ngày đã được chứng thực, như vậy cái cuối cùng là giả kia cũng sẽ biến thành sự

thật.

“Đã chuẩn bị lâu như vậy, trách không được chọn thời gian là ban đêm, mới có thể len men như vậy. Từ hôm nay trở đi, người bình thường sẽ thấy đủ loại ‘Chân tướng’, vào trước là chủ, dư luận sẽ rất dễ bị lệch lạc.”

Đây cũng là điều Ôn Ngôn lo lắng nhất, hẳn không biết trong tay đối phương còn có bao nhiêu thứ để bóp méo ý người khác.

“Tao đã nghiên cứu kỹ hồ sơ điều trị, 4 trang đầu không sao cả, trang thứ 5 dính đến vấn đề tính hướng, lúc tư vấn, bác sĩ tâm lý cần phải cân nhắc chẩn đoán từng phương diện, đây là thông lệ bình thường, hẳn phải có thêm trang thứ 6 là phán xét của bác sĩ chứng minh Cố Gia Nhiên không có suy nghĩ khác thường với Phương Tinh Viễn. Còn cái tin ngầm kia có đúng hay không?”

“Tao hỏi qua Gia Nhiên, có cái là thật, thể nhưng thêm mắm thêm muối rất nhiều, còn có cái là hư cấu.”

“Hay lên tiếng bác bỏ tin đồn, nói toàn bộ là giả?” Lục Phong đề nghị.

“Không được, có vật chứng thì không thể nói là giả. Một lời nói dối sẽ phải có thêm một trăm lời nói dối, một ngày nào đó lộ tẩy, đến lúc đó tình huống càng nghiêm trọng hơn.”

Trong lúc nhất thời bầu không khí có chút trì trệ.

“Em muốn mở buổi họp báo.”

Ba người quay đầu lại, thì thấy Cố Gia Nhiên không biết từ khi nào đã tới phòng khách. Ôn Ngôn vội vã đứng lên: “Em dậy làm gì?”

“Ngủ đủ rồi. Ôn Ngôn, em muốn mở buổi họp báo. Bị bệnh là sự thật, loạn luân là bịa đặt, tin ngầm cũng không chính xác, em sẽ nói rõ ràng mọi chuyện, chuyện nên làm sáng tỏ thì làm sáng tỏ, muốn hỏi thì hỏi, có tin hay không tùy bọn họ, nếu thật sự không được em liền rời khỏi giới giải trí.”

“Không được.” Lục Phong là người đầu tiên phản đối.

Cố Gia Nhiên nghĩ quá mức đơn giản, một tin tức lớn như vậy, ở trong mắt một số truyền thông chẳng khác gì thịt béo rơi vào trong miệng cạp, một khi mở buổi họp báo, sẽ bị ký giả tấn công! Người khác thì không nói, nhưng tình hình Cố Gia Nhiên như vậy, làm sao chịu được? Huống chi việc này tạo thành ảnh hưởng quá tệ, không phải chỉ mở buổi họp báo liền có thể giải quyết.

“Mọi người không cần lo lắng, sống chết trước mắt, dù có chuyện gì nữa cũng là chuyện nhỏ, em không có yếu ớt như vậy. Em chỉ là không chịu nổi bọn họ bôi đen Tinh Viễn, Tinh Viễn đã mất, còn bị người ta nói

như vậy.”

Cố Gia Nhiên kiên định nhìn Ôn Ngôn.

Ôn Ngôn im lặng nhìn cậu thật lâu, cuối cùng thở dài một hơi: “Kỷ Tự, mày đi nói chuyện với phía truyền thông và PR, bản thảo nhất định phải kiểm tra nhiều lần, nghìn vạn lần không thể có sơ hở, tốt nhất là để bên AT bố trí, mày là Phó tổng Lam Hải, không tiện trực tiếp đứng ra. Lục Phong liên hệ luật sư, từ bệnh viện đến tài khoản kinh doanh, có thể kiện liên kiện toàn bộ, tốt nhất là có thể lập án điều tra chuyện này, chuyện này kẻ đứng đầu hẳn là người trong giới. Ba ngày, chỉ ba ngày, trong vòng ba ngày chúng ta phải cố gắng kéo dư luận trở về, đem ảnh hưởng giảm đến mức thấp nhất, ba ngày sau vẫn không được, thì mở buổi họp báo.”

Cố Gia Nhiên bật cười.

Không cần ba ngày, dù chỉ một ngày, với 5 trang hồ sơ điều trị cùng 1 tin ngầm cũng đủ để có đầy phiên bản ngược tâm hay cầu huyết đến lú lười giữa Cố Gia Nhiên và Phương Tinh Viễn.

Ai cũng cho là mình nhìn thấu chân tướng: Bọn họ kịch liệt thảo luận trên mạng, phân tích, tranh cãi, từng câu từng chữ của bọn họ hận không thể dùng từng cái chấm câu để nói ra hết ý nghĩ và chứng minh chứng cứ luận điểm của mình. Bọn họ sẽ kiên nhẫn lật xem toàn bộ các thứ có liên quan tới Cố Gia Nhiên như tin tức, phỏng vấn, video tham gia event, tìm kiếm dấu vết từ mỗi một ánh mắt mỗi một động tác. Bọn họ sôi nổi lại điên cuồng, tất cả thanh minh đều trở thành cường từ đoạt lý, đều phí công, đều là chuyển sự chú ý, cũng là vì che đậy sự dơ bẩn không chịu nổi đó. Bọn họ cảm khái — nhìn bạn ở nơi cao nhất, nhìn bạn rượu chè, nhìn bạn suy sụp — lâm vào đường cùng.

Nói tóm lại giới giải trí chính là nơi làm người ta thích thú nhất: Như thượng đế, nhìn bạn “Sinh”, nhìn bạn “Chết”.

Buổi chiều ngày thứ ba, Ôn Ngôn lái xe đưa Cố Gia Nhiên đến AT Entertainment bàn chuyện họp báo. Lúc đến bãi đỗ xe, Ôn Ngôn dường như không muốn để cho cậu xuống xe, mãi không chịu mở khóa cửa xe.

Không khí có chút phiền muộn.

Cố Gia Nhiên hiềm khi nói đùa: “Buổi họp báo ngày mai, dù xảy ra chuyện gì, anh cũng không được ra mặt thay em.”

Ôn Ngôn cười: “Anh là kiểu người như vậy sao?”

“Anh chính là kiểu người như vậy. Tim anh thương em.”

Ôn Ngôn im lặng.

Một lát sau hắn khàn giọng nói: “Đúng, anh thương em.”

“Ôn Ngôn có thể đau lòng cho em, Ôn tổng không được. Ôn tổng phía sau có Lam Hải, không thể xúc động.”

“Sau khi việc này kết thúc, em ký về Lam Hải.”

“Được.”

Lục Phong đã sớm tiếp ứng canh giữ ở cửa thang máy, thấy bọn họ đi ra, trực tiếp dẫn Cố Gia Nhiên lên lầu, Ôn Ngôn thì ở phòng khách chờ bọn họ. Nhưng không biết vì sao, chuyện này vẫn bị các phóng viên phát hiện. Chờ bọn họ bàn bạc xong đi ra, cửa phải đi qua đã bị một đoàn phóng viên bao vây, bảo vệ cũng không cản được.

“Cố tiên sinh, xin hỏi tin ngẫm trên mạng là thật sao?”

“Cố tiên sinh, xin hỏi anh và Phương Tinh Viễn có phải là người yêu không, Phương đạo biết chuyện này không?”

“Cố tiên sinh hiện tại trên mạng có rất nhiều người nói anh là gay, muốn tẩy chay anh, anh thấy thế nào?”

“Cố tiên sinh anh vào giới giải trí thật sự là bởi vì anh trai anh sao?”

“Cố tiên sinh...”

Máy ghi âm trong tay phóng viên gần như đâm vào mặt của Cố Gia Nhiên, Lục Phong nhẫn nhịn xúc động muốn chửi người, một bên đẩy phóng viên ra, một bên che chở Cố Gia Nhiên đi nhanh về phía trước. Ôn Ngôn ở bên cạnh nhìn gân xanh đã hằn lên trán, hai tay không khỏi siết lại. Đúng lúc hắn không nhịn được nữa muốn đi ra, không biết từ đâu truyền tới tiếng loa: “Các vị phóng viên thân ái — “

Lời vừa thốt ra, thanh âm đã vang dội cả cao ốc, thậm chí còn có thể nghe được tiếng vọng.

Các phóng viên yên tĩnh lại, chuyển hướng nhìn sang phía giọng nói.

Người nói là một phụ nhân mặc vest váy. Tuổi ước chừng trên bốn mươi, mặt trang điểm tỉ mỉ, mang một đôi giày cao gót màu đỏ cùng Du Du đi tới. Thấy khí thế bức người của cô, các phóng viên không nghĩ ra là ai, trong lúc nhất thời không ai dám có động tác gì, chỉ còn lại tiếng giày cao gót giẫm ‘cộp cộp cộp’ trên nền đá cẩm thạch nhẵn bóng.

Vị nữ sĩ kia đi tới đứng giữa Cố Gia Nhiên và phóng viên, tạo thành một lá chắn vì diệu. Cố Gia Nhiên và

Lục Phong cũng không biết tình huống gì, hai mặt nhìn nhau.

“Các vị phóng viên thân mến, thật hân hạnh gặp mọi người. Tôi tự giới thiệu, tôi là người đại diện của Cố Gia Nhiên, tôi tên –” Bà nhìn một đoàn người xung quanh, môi đỏ cong lên:

“– Tổng Tâm.”

40. Chương 40: Tổng Tâm

“Tổng Tâm” cái tên này vừa ra khỏi miệng, phóng viên phía dưới lập tức xì xào bàn tán, dường như khó mà tin được.

Mặc dù bọn họ chưa từng thấy Tổng Tâm, nhưng cũng từng nghe qua đại danh — Tổng Tâm người đại diện của Cố An Dương. Người đại diện này từ khi Cố An Dương debut vẫn luôn ở bên cạnh cô, trên con đường thành danh của Cố An Dương không thể thiếu bút tích của cô, hai người cũng xem như là thành công lẫn nhau. Hơn nữa so với quan hệ người đại diện và nghệ sĩ, bọn họ càng thân nhau như bạn thân. Thậm chí sau khi Cố An Dương qua đời, Tổng Tâm liền không ở lại giới nữa, buông bỏ tất cả, cùng bạn trai nước ngoài đã quen biết nhiều năm kết hôn, di cư ra nước ngoài.

Trong lòng Cố Gia Nhiên cũng khiếp sợ không thôi.

Kỷ ức của cậu đối với Tổng Tâm chỉ dừng lại ở lúc 6 tuổi: Tóc xoăn dài, động tác nhanh nhẹn, gặp cậu liền lén đưa kẹo cho cậu, sau đó bị Cố An Dương nằm trên giường bệnh trách móc. Thoáng cái đã hai mươi mấy năm trôi qua, người dường như đã thay đổi, lại giống như không có gì đổi thay: Chỉ ít vẫn mạnh mẽ vang dội giống như trong trí nhớ.

“Tổng phu nhân, theo như tôi được biết, người đại diện của Cố Gia Nhiên là Lục Phong...” Có phóng viên không kiềm chế được, đưa ra nghi vấn.

Tổng Tâm mặt không đổi sắc: “Hắn là phó.”

Chúng ký giả: “...”

“Về chuyện nghệ sĩ Cố Gia Nhiên của tôi, các người có thể hỏi tôi. Tôi nghĩ ngày hôm nay không trả lời mấy câu, mọi người có lẽ sẽ không để chúng tôi rời khỏi.”

Chúng ký giả hai mặt nhìn nhau. Tuy giọng điệu Tổng Tâm rất khách khí, hơn nữa mặt luôn mỉm cười, nhưng bọn họ vẫn từ trong đó cảm thấy lai giả bất thiện [1].

[1] Lai giả bất thiện: Người tới không có thiện ý

“Tổng phu nhân, không biết phu nhân đã xem qua tin ngăm trên weibo chưa? Phu nhân cảm thấy thế nào về tình yêu của Cố Gia Nhiên và Phương Tinh Viễn? Từ tin ngăm xem ra, bọn họ thật sự rất thân mật.”

“Vị tiên sinh này, chú ý cách dùng từ. Phương Tinh Viễn là anh trai Cố Gia Nhiên, không có tình yêu gì. Nếu như cậu hỏi tôi thấy thế nào, tôi chỉ có thể nói, vị tung tin ngăm đó năm xưa chắc đã dùng camera theo dõi 24/24, mới có thể trôi qua nhiều năm như vậy mà còn nhớ rõ như thế, không loại trừ việc hắn xem đi xem lại video, dù sao ngay cả biểu cảm trên mặt cũng nhớ nhất thanh nhị sở.”

“Chào cô đại diện Tổng, tôi là Lý Trường phóng viên của báo Nam Hoa, xin hỏi cô lần này trở về là để giải quyết chuyện loạn luân thật thật giả giả của Cố Gia Nhiên bị tung ra sao?”

Hắn dùng từ rất cẩn thận — “Thật thật giả giả”, còn cố ý nhấn mạnh ba chữ “Người đại diện”, tỏ rõ là trào phúng Tổng Tâm nhảy dù tới cứu binh.

Tổng Tâm mỉm cười: “Oh, việc này không vội. Nửa tháng trước, quý báo ở trên weibo đã nói tiệm bánh ngọt lâu đời ‘Mạnh Ký’ sử dụng bột mì trộn giấy vụn, bị người ta vạch trần là bịa đặt, chỉ trích các người vì tham tiền, trên ngoài weibo mắng các người hơn 3 vạn câu, việc này giải quyết rồi sao? Tôi rất để ý cái này nha.”

Sắc mặt phóng viên họ Lý lập tức trở nên xấu xí: “... Đó là do phóng viên ban xã hội sai. Trang giải trí chúng tôi rất cẩn thận.”

Tổng Tâm lộ vẻ kinh ngạc: “Trời ạ, thì ra thực danh của ban xã hội ngược lại không bằng minh tinh uống miếng nước cũng có thể lên trang đầu giải trí? Tuy tôi di cư nhiều năm, nhưng thành ngữ ‘Nhìn lá rụng biết mùa thu đến’ này vẫn nhớ. Phóng viên Lý, tôi tán thưởng tính hài hước của cậu.”

“Tổng phu nhân, dựa theo lời của cô, Cố Gia Nhiên và Phương Tinh Viễn chỉ là quan hệ anh em thông thường, vậy đạo diễn Phương Nguyên vì sao lại bất hòa nhiều năm với Cố Gia Nhiên?”

“Mạo muội hỏi một câu, một tháng tiền lương của cô bao nhiêu? Không cần cụ thể, đại khái là được.”

Phóng viên không biết cô có ý gì, cân nhắc một chút, nói một con số vừa phải: “Trên dưới 6000.”

Tổng Tâm gật đầu: “Đủ mua cho Cố Gia Nhiên một cái choàng có nút thắt rồi. Cô nói xem một tháng tiền lương 6000 tệ quan tâm cha con bọn họ hợp hay không hợp làm gì chứ? Bây giờ thịnh hành quan hệ gia đình người ta sao? Vẫn là nên làm việc cho giỏi, cố gắng kiếm tiền đi!”

Tổng Tâm liên tiếp châm biếm bọn họ, chọc cho một số phóng viên bắt đầu bất mãn. Có vị phóng viên nữ cười lạnh nói: “Cố Gia Nhiên là con trai Cố An Dương, cô và Cố An Dương quan hệ tốt như vậy, rõ là tới giúp cậu ta.”

“Cô thấy con trai của bạn tốt mình ở trên đường bị người ta bắt nạt, cô không giúp sao?”

“Tôi phải biết rõ ràng chân tướng câu chuyện, nếu như là lỗi của hắn, sẽ không giúp.”

“Quá tuyệt vời, xin hỏi, cô bây giờ biết rõ chân tướng sự thật chưa?”

“Tin ngầm trên Weibo đều nói...”

“Nếu như hiện tại tôi lập tức tìm người lên weibo nói hôm nay nhìn thấy một vị phóng viên đeo mắt kính mặc áo khoác màu đỏ khoe miệng còn có một nốt ruồi ở trước mặt mọi người vói tay vào trong quần một nam phóng viên khác cô sẽ nói như thế nào?”

Mặt nữ phóng viên đỏ bừng: “Cô... Cô...”

Tống Tâm khoanh tay: “Cô xem, tin ngầm weibo cũng đâu đúng hoàn toàn.”

Không khí hiện trường lạnh đi. Không ít phóng viên sắc mặt bức bối, Tống Tâm nhìn một hồi, lại thông thả mở miệng nói:

“Tôi biết rất nhiều phóng viên có khả năng có ý kiến với tôi, cảm thấy tôi gây sự, chứ không thành tâm trả lời câu hỏi, chỉ đơn thuần là trào phúng phát tiết. Trên thực tế, tôi tôn trọng mỗi một vị phóng viên.”

“Tôi ở nước ngoài có không ít bạn bè là phóng viên, có một người là phóng viên chiến trường, rất mập, râu quai nón.” Tống Tâm giơ tay diễn tả, “Tôi nói đùa là chạy trốn giữa rừng đạn pháo như vậy mà cũng không thể khiến anh ốm bớt.”

“Tôi xem một vài tin tức anh ta đưa, rất bình tĩnh miêu tả cảnh người dân sinh hoạt khi chịu chiến tranh xâm lược, rất bình tĩnh, bình tĩnh đến quá đáng.” Nói xong câu này, Tống Tâm nhú mày.

“Tôi nói anh sao lại lạnh lùng thế, những người đó đáng thương biết bao, văn phong của anh quá ngạo lạnh.”

“Anh ta nói với tôi, Honey, anh chỉ phụ trách phơi chân tướng, phán xét giao cho độc giả.”

Hiện trường lặng ngắt như tờ.

Tống Tâm thở dài: “Tôi biết mọi người rất quan tâm chuyện của Cố Gia Nhiên, trên thực tế chúng tôi so với các người càng gấp hơn. Chuyện này vốn đã là có mưu đồ từ trước, tràn ngập tin ngầm ác ý, chúng tôi nhất định sẽ truy cứu tới cùng, cho các người, cho Cố Gia Nhiên, cho những người quan tâm đến chuyện này một câu trả lời.”

“Cho nên tôi thành khẩn mời các vị phóng viên bình tĩnh đừng nóng, nghệ sĩ Cố Gia Nhiên của tôi là người bị hại, không nên dùng những phán đoán lưu truyền trên mạng mà tổn thương cậu ấy lần thứ hai.”

“Chúng tôi không yêu cầu mọi người nhất định phải đứng ở phía Cố Gia Nhiên, chỉ hy vọng mọi người bình tĩnh, khách quan, không bắt công mà đưa tin sự kiện lần này.”

“Cảm ơn mọi người.”

Tổng Tâm hướng về phía phóng viên chào một cái, sau đó dẫn Cố Gia Nhiên và Lục Phong rời khỏi. Vừa rời khỏi tầm mắt phóng viên, lập tức có một nữ phụ tá đi tới. Tổng Tâm nói: “Kate, đã quay được hết chưa?”

“Đã xong. Lát nữa em sẽ up lên.”

“Trước khi những phóng viên đó gửi tin phải up video lên trước, dẫn dắt dư luận nhất định phải tự nhiên, nhiều góc độ một chút, đừng tập trung vào một người.”

“Đã biết.”

Tổng Tâm thở ra một hơi: “Bao nhiêu năm qua rồi, mấy phóng viên này vẫn gian xảo như thế. Hiện tại —

“

Tổng Tâm xoay người nhìn Cố Gia Nhiên, nở nụ cười: “Gia Nhiên, bồi dì Tâm uống cà phê đi!”

41. Chương 41: Trời Sáng Rồi

Quán cà phê trong AT Entertainment không lớn, nhưng phong cách thiết kế cực kỳ âm áp, Cố Gia Nhiên thích như vậy. Trước đây mỗi lần đến công ty, cậu đều không nhịn được ngồi lại một lúc. Mà lần này, ngồi đối diện dì Tâm hơn hai mươi năm không gặp, trong lòng Cố Gia Nhiên càng vô cùng yên lòng. Như một thế giới nho nhỏ, tách biệt tất cả mọi hỗn loạn bên ngoài.

“Ừm, cũng không tệ lắm, ngon hơn so với tưởng tượng của dì.”

“Dì Tâm thật sự là một chút không thay đổi.”

“Con đã trưởng thành, dì Tâm đã già rồi.” Tổng Tâm để cà phê xuống, nhìn Cố Gia Nhiên cảm khái nói.

“Nào có, dì Tâm vẫn xinh đẹp như xưa.” Cố Gia Nhiên cười.

Tống Tâm nhìn mi mắt cậu cong cong, chợt nghĩ, nói: “Dì kể con nghe một chuyện!”

Cố Gia Nhiên hiếu kỳ hỏi: “Chuyện gì?”

Tống Tâm nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Mẹ con năm xưa rất Hot, ruồi nhặng bên cạnh cũng rất nhiều, trong đó có một tiểu minh tinh tuyến 18 muốn cùng mẹ con tạo scandal.”

“Khi đó bọn họ ở cùng một đoàn phim, gã ngay từ đầu biểu hiện cực kỳ tốt, chính là kiểu chàng trai rất lịch sự rất đúng đắn, chúng ta đều cảm thấy người đó thật không tệ.”

“Sau đó có một ngày ở khách sạn, gã gọi điện thoại cho mẹ con nói có fans nhờ chuyển quà cho mẹ con, hỏi mẹ con có tiện tới lấy hay không. Lúc đó đi không ở đó, mẹ con cảm thấy lấy món đồ thôi có cái gì không được, liền đi oh!”

“Kết quả sau khi đi, gã nói quà bị người đại diện không cẩn thận cầm đi rồi, nói mẹ con chờ, gã đi lấy.”

“Mẹ con chờ một lúc liền cảm thấy tiểu minh tinh này có điểm là lạ, lại thấy giường ngủ vô cùng loạn, con biết, chính là kiểu giống như mới làm xong chuyện đó. Mẹ con cảm thấy không ổn, nhanh chóng đứng dậy rời đi, thế nhưng đã muộn, cửa mở một cái, toàn bộ phóng viên đã tới.”

Nói đến đây, Tống Tâm cười khúc khích: “Con biết mẹ con làm gì không? Mẹ con lập tức xoay người cho tiểu minh tinh một cái tát, khóc nói, cô gái vừa rồi là ai? Anh làm vậy xứng đáng với tôi sao?”

Tống Tâm giả giọng, bắt chước cách nói của Cố An Dương, than thở khóc lóc.

Cố Gia Nhiên nghe tới choáng váng.

“Mẹ con diễn xuất cực kỳ tốt, diễn khóc thật sự là dễ như trở bàn tay, một chút dấu vết cũng không có, tiểu minh tinh cũng ngây người, căn bản không phản ứng kịp. Toàn bộ các phóng viên đều chụp được cảnh này, lúc đầu tin nhận được là Cố An Dương đang cùng một diễn viên nam ân ái cuồng nhiệt, kết quả lại là cảnh tra nam hoa tâm hện gái, cực kỳ đáng giá nha.”

“Sau đó, nhân dân cả nước đều biết bạn trai mới của mẹ con là một tên đàn ông bạc tình, gã được nổi như ý nguyện.”

“Fans của mẹ con lại vô cùng lợi hại, sao có thể để nữ thần bị bắt nạt? Liền dùng ngòi bút làm vũ khí mắng chửi tra nam kia, chửi từ đầu năm cuối năm, tổ tông mười tám đời cũng bị mắng chửi đến sống lại, chửi đến mức không ai dám cast gã, bình hoa còn nhiều mà, không thiếu một người như gã. Sau đó dù gã có thanh minh nói không hện hò yêu đương với Cố An Dương, ai tin?”

“Nhưng trong lòng dì vẫn tức, tên này là thứ gì chứ, sao mà xứng tạo scandal với mẹ con? Đây là cách làm

giết địch một ngàn, tổn hại tám trăm.”

“Mẹ con ngược lại, vừa sơn móng tay vừa thoải mái nói với dì, Tâm Tâm ah~, được rồi, không phải gã muốn tạo scandal với chị sao, vậy tạo đi, em xem chia tay chị cũng tất cho một cái rồi.”

“Sau đó dì lại nghĩ, cũng đúng, nếu như nói mình là bị hãm hại, gã đó không chừng sẽ tiếp tục chụp lên để chứng minh hèn hò các loại, loại chuyện này, không nói rõ ràng, thật sự không có cách nào tốt hơn.”

“Sau đó dì nghe nói tên kia bị chính rất thảm, đứt khoát rời khỏi giới showbiz, dì đoán là ba con làm.”

Tống Tâm nói xong, lại uống một hớp cà phê. Cố Gia Nhiên không biết phải biểu cảm thế nào mới đúng, có chút bất đắc dĩ, lại có chút buồn cười.

“Không nghĩ tới mẹ là người như vậy.”

Tống Tâm nhìn về phía cậu: “Đúng vậy, chuyện lớn hơn nữa mẹ con cũng có thể không xem ra gì, cho nên, con cũng đừng lo, dì và ba con lúc trở lại cũng đã nghĩ kỹ phải làm sao rồi.”

Cố Gia Nhiên gật đầu: “Con không lo, mọi người đều ở bên cạnh con mà.”

Tống Tâm cười: “Được rồi, hỏi con một việc, vị Lam Hải Ôn tổng kia có quan hệ thế nào với con?” Bởi vì thời gian quá gấp, lúc vội trở về luôn chuẩn bị trên máy bay, Phương Nguyên nói tài liệu là phía bên Lam Hải cung cấp.

Cố Gia Nhiên dừng một chút, thành thật trả lời: “Bạn trai.”

“... Con đúng là mạnh hơn mẹ con nhiều.”

Cố Gia Nhiên: “...”

Cố Gia Nhiên: “... Dì Tâm, con cũng muốn hỏi dì một câu, dì thật sự quen phóng viên chiến trường sao?”

Tống Tâm đảo mắt: “Phóng viên hả, mấy cảnh này một ngày dì có thể biên ra hai trăm người!”

Video Tống Tâm đấu khẩu với phóng viên rất nhanh được lan truyền trên mạng, được rất nhiều người ủng hộ. Mấy năm gần đây, bộ phận truyền thông vô lương tâm thật sự khiến cho dân mạng chán ghét tột cùng, lời Tống Tâm nói cũng như lời bọn họ muốn nói. Hơn nữa toàn thân Tống Tâm tỏa ra mị lực thành thực tao nhã, là kiểu khá được hoan nghênh bấy giờ, cho nên bản thân bà cũng được không ít người thích.

Đương nhiên, đây chỉ mới là bắt đầu.

“Nhất định phải công bố trang cuối cùng bác sĩ phán xét bệnh trạng.” Ngón tay Tống Tâm gõ gõ trên tấm hình tin ngầm “Tính hướng” nói.

Ôn Ngôn gật đầu, hẳn cũng nghĩ như vậy. Công khai chuyện riêng của người khác sẽ làm người ta khó chịu, thế nhưng nếu không bày ra, sẽ có người vĩnh viễn bẻ cong sự thật.

Ôn Ngôn suy nghĩ một lúc, nhìn về phía Cố Gia Nhiên, nói: “Gia Nhiên, em hẹn bác sĩ Dương đi, nói với hắn buổi tối sẽ tới lấy báo cáo. À, đúng rồi, em gần đây không thể ra ngoài, nhớ nói chỉ một mình hắn, tuyệt đối không có thêm người khác.”

Cố Gia Nhiên gật đầu: “Ừ.”

Đến tối, Ôn Ngôn nói Tống Tâm hiếm khi về nước, đề xuất Cố Gia Nhiên ở lại bồi bà, buổi tối đừng đi ra ngoài, ở nhà trò chuyện uống chút trà.

“Nhưng em còn phải đi lấy báo cáo.”

“Anh đi cho. Lấy đồ tốn lắm chỉ có 5 phút.”

Chỉ là, chuyến đi lấy báo cáo này ước chừng tốn hai tiếng của Ôn Ngôn.

Lúc Ôn Ngôn cùng Kỷ Tự đến phòng cổ vấn của Dương Nhất Thiên, phát hiện bên trong quả nhiên chỉ có một mình hắn. Dương Nhất Thiên thấy Ôn Ngôn có chút bất ngờ, nhưng vẫn miễn cưỡng cười cười, giờ tay đưa văn kiện tới: “Là cái này — “

Bụp — Rầm —!

Dương Nhất Thiên bị Ôn Ngôn đá một phát ngã xuống đất. Kỷ Tự không chút hoang mang khóa trái cửa, lại kéo rèm cửa sổ xuống: “Từ sau 18 tuổi tao đã không cùng mày làm chuyện này nữa, nói chứ, thật là có chút hoài niệm.” Ôn Ngôn và Kỷ Tự lúc còn trẻ thường xuyên đánh nhau, mấy năm nay tuy làm Tổng giám đốc, không tới luyện nữa, nhưng căn bản vẫn có. Nói tới đánh nhau, loại như Dương Nhất Thiên cả ngày ngồi phòng làm việc tuyệt đối không làm gì được họ.

Ôn Ngôn lạnh mặt, từ trên cao nhìn xuống Dương Nhất Thiên. Dương Nhất Thiên giờ tay lau máu ở khóe miệng, mở miệng nói: “Ôn tổng đây là có ý gì?”

“Ba tao và ba Gia Nhiên biết chuyện của hai bọn tao, là do mày nói!?”

Dương Nhất Thiên cười gằn: “Chỉ vì chuyện này? Tôi quan tâm bệnh nhân của tôi, đem chuyện này nói cho ba em ấy biết, không quá phận!”

Ôn Ngôn cười, duỗi tay bắt lấy cánh tay hắn dùng sức vặn ngược một cái —

“A — “

Dương Nhất Thiên hét thảm, toàn thân run rẩy, đến khi hắn lấy lại tinh thần, cánh tay trái đã dặt dẹo.

Ôn Ngôn lấy điện thoại từ trong túi áo hắn ra ném cho Kỷ Tự: “Tra danh sách lui tới gần đây.”

Kỷ Tự bấm bấm, “Chắc” một cái: “Có mật mã.” Hắn đi tới ngồi xổm xuống, đối diện với đôi mắt thù hận của Dương Nhất Thiên: “Mật mã là gì?”

Dương Nhất Thiên cắn răng không chịu nói.

Kỷ Tự thở dài: “Bởi tao mới nói tao thật sự thích khoa học kỹ thuật hiện đại, cực kỳ thuận tiện cho cuộc sống của mọi người. Như tao không thích đặt mật mã, liền dùng — giải vân tay.” Hắn tóm lấy tay Dương Nhất Thiên thử từng ngón, quả nhiên lúc thử ngón trỏ, điện thoại giả khóa thành công.

“Các người như thế này phạm pháp, có bản lãnh hôm nay sẽ giết tao, bằng không tao nhất định kiện tội mày.” Dương Nhất Thiên đau đến trên mặt toàn là mồ hôi, lại vẫn còn mạnh mẽ.

Ôn Ngôn như nghe được chuyện gì thú vị, không chút lo lắng đốt một điếu thuốc, hút một hơi, phun ra vòng khói: “Phạm pháp? Trùng hợp vậy, vậy bọn tao nhắc cho mày biết việc đem chuyện riêng của bệnh nhân bán cho người khác có phạm pháp hay không.” Nói đến đây, hắn lại như căm thù, dùng chân hung hăng nghiền nát ngón tay của gã.

Bên tai lại là một tiếng kêu thảm thiết.

“Mày muốn biết bị lộ tẩy ở đâu không? Cái tên tự xưng là bạn thời đại học của Phương Tinh Viễn tung tin ngầm nhắc tới rất nhiều chuyện khi Phương Tinh Viễn dẫn Gia Nhiên đến trường, thế nhưng có một việc, là phát sinh từ thời cấp cao trung.”

Tin ngầm đó nói buổi tối hay thấy Phương Tinh Viễn lên lớp làm bài. Nhưng đó là chuyện thời cao trung, bởi vì giờ tự học của Phương Tinh Viễn rất muộn, lo Cố Gia Nhiên ở nhà một mình, liền đưa cậu lên lớp ngồi cùng, ngồi ở bàn trống sau cùng. Về sau khi lên đại học tuy vẫn có tiết tự học buổi tối, nhưng Phương Tinh Viễn chưa từng đi một lần, càng không nói tới lúc đó cậu cũng đã bao lớn rồi, càng không thể đi.

Cố Gia Nhiên cảm thấy rất kỳ quái, đúng là có chuyện này, nhưng lại không giống, cậu thật sự không nghĩ tới là Dương Nhất Thiên, cho nên cứ nghĩ là người tung tin vịt này bịa ra lại trùng hợp. Nhưng trực giác

của Ôn Ngôn lại thấy không đúng lắm, hỏi Phương Nguyên những chuyện ông biết về Cố Gia Nhiên, lại căn cứ thời gian đầu tin ngầm được up lên, quả nhiên phát hiện vấn đề.

“Có thể đồng thời biết chuyện cao trung và đại học, cũng chỉ có mày. Bác sĩ Dương, mày nhớ lộn rồi.”

Mặt mũi Dương Nhất Thiên dữ tợn.

Đúng vậy, hắn nhớ sai. Hắn hư cấu rất nhiều chuyện của Phương Tinh Viễn, Cố Gia Nhiên cũng từng kể với hắn nhiều chuyện của Phương Tinh Viễn, hắn đã sớm không phân rõ cái nào là thật, cái nào là giả. Hắn hát một vở kịch nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ, đã nhập vai quá sâu.

“Là tao thì sao? Chẳng qua chỉ giả vờ gặp gã Lưu Kiệt Sâm tùy tiện nói vài câu, gã đó liền vui vẻ chạy tới, còn giả bộ muốn tao làm cố vấn tâm lý, giả bộ khách sáo tới phòng làm việc riêng của tao, ha, không phải tao cố ý đem đồ đặt lên bàn, cố ý ra ngoài nghe điện thoại, gã có thể chụp lên sao?”

Ôn Ngôn thật sự căm thù gã: “Gia Nhiên coi mày là anh, mày vậy mà lại đối xử với em ấy như vậy? Mày thiếu tiền tới mức đó?”

“Tiền? Tao mới không cần tiền!”

Kỷ Tự nhủ mày: “Không tiền thì chính là tình, không lẽ mày thích Cố Gia Nhiên!”

Thấy Dương Nhất Thiên không phủ nhận, Ôn Ngôn quả thật tức điên, đem hắn xốc lên: “Mày thích em ấy? Như thế này mà là thích? So với tất cả mọi người mày rõ ràng biết em ấy trải qua bao nhiêu đau khổ, mày thích mà lại đem em ấy đẩy vào đường cùng, bệnh một lần nữa?!” Hắn gần như là cắn răng nói ra những lời này.

“Tốt nhất là bị bệnh, bị bệnh tao lại có thể chữa cho em ấy!”

Dương Nhất Thiên vò đã mẻ lại sứt: “Mày nghĩ hời vậy sao, lúc ở Anh, tao tận tâm tận lực trị bệnh cho, lúc đó mày ở đâu? Hiện tại khỏe rồi dựa vào cái gì mày xuất hiện? Em ấy đi tìm mày chính là nghe tao nói!”

Kỷ Tự nhin không được vỗ tay: “Ông mới. Xem ra phải cho mày bao lì xì.”

Ôn Ngôn cũng cười lạnh nói: “Tao đây thật cảm ơn mày, đây là việc duy nhất mày làm đúng trong đời!”

Ôn Ngôn nhin không được lại đập thêm mấy cú, Dương Nhất Thiên giống như một bãi bùn nhão, nằm trên rên rỉ mặt đất.

Lúc ra ngoài, Kỷ Tự lấy máy ghi âm từ trong túi ra: “Không biết có đủ chứng cứ đưa luật sư hay không. Đúng rồi, việc này có nên nói cho Cố Gia Nhiên biết hay không?”

Ôn Ngôn chỉnh lại quần áo: “Trước tiên khoan hãy nói, nếu biết em ấy càng khổ sở thêm. Tao sẽ cho em ấy đổi bác sĩ, triệt để cắt đứt với thứ này.”

Lúc bên này chuẩn bị tài liệu lên kế hoạch công bố, trên mạng lại xảy ra một việc: Bạn học cùng lớp thời Đại học của Phương Tinh Viễn kết hợp với cả lớp đưa ra một bản thanh minh, chứng tỏ tin ngầm đó không đúng, cũng mạnh mẽ lên án kiểu ác ý bôi nhọ người khác này. Còn liên lạc với tất cả các bạn học, giáo viên tiến hành ký tên, cũng yêu cầu người đưa tin ngầm nói ra tên của mình, để mặt đối mặt tiến hành đối chất.

Chuyện này khiến cho dư luận bắt đầu phân chia, đối với Cố Gia Nhiên mà nói đây là chuyện tốt. Tổng Tâm cảm thấy thời cơ đã đến, cũng công bố tài liệu đã chuẩn bị xong: Bao gồm chứng minh chẩn bệnh, cùng với tin tức từ luật sư — Từ Lưu Kiệt Sâm đến phòng khám bệnh đến ID kinh doanh, một cái cũng không tha.

Nhưng cho dù là vậy, dư luận trên mạng cũng chưa hoàn toàn hướng về phía Cố Gia Nhiên. Có vài người lúc nào cũng luôn có suy nghĩ tiêu cực: Nói là bước ngoặt này quá nhanh chắc đã sắp xếp hết rồi, đúng lúc ‘Đồng Tước Cục’ sắp chiếu. Có người còn nói Phương Tinh Viễn học Đại học tại bản địa, ba lại là Phương Nguyên, đã sớm mua chuộc hết tất cả! Cái gì mà họp lớp thanh minh chắc chắn là đã có tính toán. Còn có người vẫn kiên quyết cho rằng Cố Gia Nhiên rất khả nghi, người thân qua đời tuy đau khổ, nhưng cũng đâu tới mức trở nên trầm cảm! Còn có nguyên nhân gì khác?

Cuối cùng, vì để dư luận hạ nhiệt chuyện này giảm bớt ảnh hưởng cho Cố Gia Nhiên, AT Entertainment tổ chức buổi họp báo.

Nói đúng hơn, là Phương Nguyên tổ chức buổi họp báo.

Cố Gia Nhiên ở sau hậu trường thấy các TV phát sóng trực tiếp, cậu gần như không dám tin vào hai mắt mình: “Dì Tâm, đây chính là việc mọi người nên làm thế nào?!” Cậu nhanh chóng đi về phía cửa, muốn kéo Phương Nguyên trở về, Tổng Tâm lại bắt cậu lại: “Gia Nhiên!”

Cố Gia Nhiên kinh hoàng nhìn bà.

“Loại bỏ hoàn toàn ảnh hưởng là không có khả năng, mà tổ tụng lại là một quá trình rất dài. Chuyện này một ngày không nói rõ, những thảo luận bên ngoài về con vĩnh viễn sẽ không dừng lại.”

“Con có thể không để tâm, nhưng người bên cạnh con quan tâm.”

“Gia Nhiên, có những việc, bắt đầu dù không như ý muốn, quá trình cũng không tốt đẹp, nhưng ít ra kết cục, hy vọng có thể viên mãn một chút.” Giọng Tổng Tâm của hoà hoãn lại, có chút thương cảm nhìn cậu:

“Ba con, chờ cơ hội này lâu lắm rồi.”

“Đúng như mọi người biết, Cố Gia Nhiên quả thật là con của tôi và Cố An Dương. Ngày hôm nay tôi không muốn cùng mọi người thảo luận chuyện của tôi và vợ tôi, cùng với Cố An Dương phu nhân đã qua đời, mà tôi muốn nói rõ một việc trước, đầu tiên tôi muốn nói với con trai tôi Cố Gia Nhiên một câu –“

“Xin lỗi.”

Cố Gia Nhiên kinh ngạc nhìn TV.

“Sau khi Cố An Dương qua đời, tôi đưa Cố Gia Nhiên trở về Phương gia, tôi mặc dù là ba nó, lại chưa từng tận trách nhiệm làm cha. Ngược lại đứa con lớn nhất Phương Tinh Viễn của tôi, từ nhỏ đã nuôi lớn Cố Gia Nhiên, điểm này, tôi thật sự rất xấu hổ.”

“Bệnh của Cố Gia Nhiên là một tay tôi tạo thành. Cũng không như mọi người suy đoán là vì không chấp nhận được việc Phương Tinh Viễn, mà là bởi vì tôi lấy cái chết của Phương Tinh Viễn quy tội cho nó, lời nói rất đả thương người. Xin lỗi, ngày hôm nay tôi ở đây tôi không muốn biết nói gì hơn, nói chung, bởi vì tôi, bệnh của Cố Gia Nhiên rất nghiêm trọng.”

“Mấy năm đó, nó chịu rất nhiều đau khổ. Trên cơ thể hay là trong lòng, hết thấy đều là bởi vì tôi, tôi đã tạo thành tổn thương cực lớn đối với nó.”

“Nó rất giỏi, nó kiên trì được. Như bây giờ diễn xuất cho mọi người xem, là đã trải qua một thời kỳ khó khăn khó có thể tưởng tượng được. Mà bây giờ, tôi thật sự rất không hy vọng những ác ý méo mó đó lại ảnh hưởng đến nó, hoặc là tạo thành tổn thương đối với Phương Tinh Viễn đã qua đời.”

...

Trong màn ảnh mái tóc hoa râm của Phương Nguyên đâm vào mắt khiến Cố Gia Nhiên đau xót.

Cậu hận ông không? Hận, hận ông vô tâm nói một câu tạo thành mấy năm dài thống khổ của cậu, mỗi khi nhớ tới, như rơi xuống địa ngục.

Cậu thương ông không? Thương, thương ông ở cái ngày khi Cố An Dương rời đi, bàn tay ông tay mạnh mẽ lại ấm áp như vậy, mang đến cho cậu sự chờ mong vô tận.

Cậu chợt nhớ tới những ngày Phương Tinh Viễn còn sống, bọn họ cũng từng có một khoảng thời gian đẹp. Khi đó, cậu tin ông từng muốn làm một người cha tốt.

Cố Gia Nhiên khóc không thành tiếng.

Buổi chiều hôm đó, cậu khóc như một đứa trẻ, như đem tất cả tủi thân cùng tổn thương hai mươi mấy năm qua, đau đớn và hoang mang, đều hóa thành nước mắt lăn tiếng nghẹn ngào, cùng lúc phát tiết ra.

Ôn Ngôn nhịn xuống xúc động bước lên ôm cậu.

Cố Gia Nhiên khóc rất nhiều. Không cần phải chịu đựng nữa, không cần phải lau nước mắt nữa, cứ giống như bây giờ, không chút kiêng kỵ, thành thật mà khóc một trận.

Khóc xong rồi, trời cũng sáng rồi.

42. Chương 42: Đổi Nơi Công Tác

Trận mưa kéo dài nhiều ngày này, rốt cục cũng ngừng. Ánh nắng mùa đông mặc dù đến có hơi chậm, nhưng cuối cùng vẫn chiếu ấm áp cả vùng.

Mà trận bão táp ở giới giải trí này cuối cùng cũng theo lời xin lỗi của Phương Nguyên mà kết thúc. Chí ít đã kết thúc phía Cố Gia Nhiên, bởi vì tất cả mọi người đều chấn động với Phương Nguyên.

Một đạo diễn danh tiếng như thế mà lại làm ra chuyện như vậy: Dù là tổn thương của Cố Gia Nhiên, hay là ở trước mặt mọi người thừa nhận lỗi lầm. Bọn họ đã dời đi lực chú ý, cũng cuối cùng ý thức được Cố Gia Nhiên là một “Người bị hại” danh chính ngôn thuận. Tổng Tâm đúng lúc up lên mấy bài viết khiến cho người người rơi lệ, từ nhiều góc độ khác nhau, đưa Cố Gia Nhiên lên hình tượng “Thân tàn chí kiên”. Lúc Cố Gia Nhiên đọc bản thảo có chút đỡ khóc đỡ cười, thành thật mà nói, cậu xem tới xấu hổ. Tổng Tâm không cho là đúng: “Sợ cái gì, kiểu này ai cũng thích, con một vạn năm nữa cũng sẽ không flop!”

Sau khi sự việc kết thúc Tổng Tâm liền trở về New Zealand, dù sao gia đình và sự nghiệp đều ở bên kia. Trước khi đi thấy Cố Gia Nhiên có chút không nỡ, liền nháy mắt cười nói: “Yên tâm, lúc uống rượu mừng sẽ trở lại.”

Cố Gia Nhiên xấu hổ đỏ mặt, ấp úng đáp.

Vị trí người đại diện của Cố Gia Nhiên vẫn do Lục Phong phụ trách, nói đúng hơn, là phụ trách ở Lam Hải.

Ngày đầu tiên sau khi sự việc kết thúc, Ôn Ngôn dường như đã bàn xong xuôi với AT Entertainment, đưa Cố Gia Nhiên ký vào Lam Hải. Đồng thời dựa theo ý của Cố Gia Nhiên: Lục Phong, Du Du, Tiểu Triệu một người cũng không tha, đào toàn bộ đoàn đội tới Lam Hải. Lúc Triệu tổng của AT Entertainment cùng Cố Gia Nhiên ký giải ước hợp đồng, lên nói thầm: “Ôn tổng Lam Hải này tính tình cũng quá nóng nảy đi, tôi nói chờ tôi xem bản thảo thuận xong, không thành vấn đề sẽ ký, cậu ta vậy mà lại bắt tôi xem ngay lập tức? Tôi thấy tôi nếu mà không ký, đoán chừng ngay cả cửa cũng không cho tôi ra.”

Ngần ấy năm, trong lòng Cố Gia Nhiên vẫn rất cảm kích AT Entertainment, tuy công ty là vì nể mặt mũi của Phương Nguyên, thế nhưng trong rất nhiều việc đãi ngộ với cậu thật sự rất tốt. Vì vậy Cố Gia Nhiên đặc biệt chuẩn bị một số món quà nhỏ, chọn một ngày đến tặng cho người của công ty, cảm ơn sự cố gắng của bọn họ, sau đó, Tiểu Triệu trực tiếp đưa cậu về Lam Hải.

Đây là lời hứa với Ôn Ngôn.

Ôn Ngôn vừa mới nói trong điện thoại với cậu, đến rồi trực tiếp lên phòng họp lầu 5. Cố Gia Nhiên sau khi đến, thấy Ôn Ngôn, Kỷ Tự bọn họ đều đang họp, cậu suy nghĩ một chút, vẫn gõ cửa: “Xin lỗi, tôi — “

Tất cả mọi người nhìn về phía cửa, Ôn Ngôn nở nụ cười, đầu nhẹ nhàng nghiêng sang: “Qua đây.”

Cố Gia Nhiên thấp giọng ho khan một tiếng, đi tới đứng ở vị trí trống bên cạnh hắn.

“Nói tóm lại, đây là diễn viên công ty mới ký Cố Gia Nhiên.” Ôn Ngôn mở miệng nói.

Công ty có ký diễn viên cũng chưa từng xuất hiện tại hội nghị hoạt động nội bộ, các nhân viên cũng không biết Tổng giám đốc của bọn họ đây là muốn làm cái gì, thế nhưng có một chuyện làm tóm lại chắc chắn là không sai — Bọn họ nhiệt liệt vỗ tay.

Lão Từ của phòng điều hành chợt nhớ tới chuyện gì, hỏi: “Ôn tổng, Cố tiên sinh dự định ký dưới tay ai?”

Ôn Ngôn vẻ mặt hết sức tự nhiên: “Tôi.”

Nhân viên tham gia hội nghị: “...”

Ôn tổng anh vui là được rồi.

Thành thật mà nói giới thiệu xong Cố Gia Nhiên đã muốn đi, nhưng Ôn Ngôn không cho, cứ bắt cậu ngồi bên cạnh hắn. Cố Gia Nhiên dù sao cũng là người mới vừa “Nhậm chức”, không thể phản kháng lại lãnh đạo, buộc lòng phải chiều theo hắn.

Bàn hội nghị hình bầu dục, Ôn Ngôn ở vị trí chủ xị, Cố Gia Nhiên ngồi ở bên cạnh hắn. Cấp dưới báo cáo tình hình thỉnh thoảng sẽ nhìn về phía Ôn Ngôn, khiến cho Cố Gia Nhiên cũng đồng thời bị ánh mắt của các lãnh đạo lớn nhỏ ở Lam Hải thanh tẩy, ngay cả lên chơi điện thoại cũng không dám.

So với cậu cậu nệ, Ôn Ngôn có thể nói là càn rỡ, thỉnh thoảng nhân lúc không có ai chú ý liền lén nắm tay cậu, có hai lần còn lắc lắc. Cố Gia Nhiên muốn cười lại không dám cười, muốn tránh lại không tránh được, chỉ có thể liêu chết trưng một vẻ mặt, giả bộ bình tĩnh.

Kỷ Tự ở bên cạnh dứt khoát làm như không nhìn thấy bọn họ.

Mãi mới chờ đến lúc đến hội nghị kết thúc, mọi người thu dọn đồ đạc rời đi. Ôn Ngôn lại mặt không chút cảm xúc nói: “Cố Gia Nhiên lát nữa cậu tới phòng làm việc của tôi, tôi với cậu thảo luận kế hoạch phát triển sau này của cậu.”

Người đại diện cùng nghệ sĩ họp riêng quả thật rất bình thường nha!

Kỷ Tự cười lạnh lấy điện thoại ra nhắn tin cho Hà Thụy Chi: Cảm giác Lam Hải sắp kết thúc rồi, cân nhắc xem có nên qua Thông Vũ làm việc không.

Cuối cùng đến khi hai người ở riêng, Cố Gia Nhiên cực kỳ bất đắc dĩ: “Anh có thể thu liễm một chút không, để người ta nhìn thấy không tốt lắm.”

Ôn Ngôn giả bộ thở dài: “Thật vất vả mới đào người tới Lam Hải, cũng không thể cho chút phúc lợi sao?”

Nói xong hai người đều bật cười.

Ôn Ngôn xoay người từ trên bàn làm việc lấy ra một phần văn kiện: “Được rồi, nói nghiêm túc, em xem cái này đi”

Cố Gia Nhiên tò mò nhận lấy: Vậy mà lại là một phần kịch bản.

Cậu kinh ngạc nhìn về phía Ôn Ngôn: “Thật đúng là bản kế hoạch hả?”

Điều bộ Ôn Ngôn như bưng bình đại ngộ: “Thầy Cố sao cứ nghĩ tới chuyện yêu đương vậy hả!”

Cố Gia Nhiên không để ý tới trêu chọc của hắn, chăm chú xem.

Kịch bản này, nói đúng hơn, là nguyên tác: Là một truyện ngắn, tên ‘Hoàng tử và Công chúa’. Khác với các tác phẩm tình yêu nam nữ của Cố Gia Nhiên, câu chuyện này kể về một tên trộm và một cô bé. Hoàng tử chính là tên trộm kia, công chúa chính là cô bé kia. Như văn án của tiểu thuyết này: Hoàng tử là một Hoàng tử giả, Công chúa là một tiểu công chúa. Tên trộm Lục Tam vô tình gặp được một cô gái đầu óc có điểm mơ hồ muốn đi tìm ba của mình, hai người từ đó về sau lập ra một giao ước kỳ diệu. Mạch truyện bên ngoài thì là hai người giúp đỡ lẫn nhau, bên trong thật ra là Lục Tam tự cứu rỗi mình, là một câu chuyện rất nhẹ nhàng.

Cố Gia Nhiên sau khi xem xong, nghiêm túc nói: “Em rất thích câu chuyện này.”

Ôn Ngôn gật đầu: “Tất cả sắp xếp xong, chỉ thiếu vai nam chính gật đầu.”

Cố Gia Nhiên lại lật xem một chút, xem ngày tháng thì truyện này đã được mua từ bốn năm trước rồi, không biết vì sao vẫn chưa quay.

Nói tới việc này, Ôn Ngôn cười nói: “Lúc đó vẫn không tìm được người thích hợp, liền nghĩ vậy thì chờ đi! Ai ngờ lại chờ cho tới ngày hôm nay, hiện tại, nó rất cực chờ được em.”

Cố Gia Nhiên chợt nhớ tới dải ngân hà mẹ Ôn lúc trước nói với cậu, như vậy, cậu cùng cái kịch bản này, đại khái cũng là định mệnh.

“Còn có một việc, đạo diễn còn chưa có quyết định. Em muốn ai quay?”

“Đạo diễn cũng cho em điểm danh sao? Ôn tổng thật sự là tài đại khí thô.”

“Cuối cùng cũng có chút cảm giác bá đạo tổng tài, nói đi, tuyệt đối thỏa mãn em.”

Cố Gia Nhiên suy nghĩ một chút, ở trên kịch bản viết xuống một cái tên.

Ôn Ngôn nhú mày: “Đạo diễn lớn, có hơi khó mời.”

Cố Gia Nhiên nhìn hắn.

“Nhưng mà trùng hợp quá, anh với đạo diễn này là người một nhà.”

Cố Gia Nhiên bật cười, nhin không được tiến lên hôn hắn một cái. Kịch bản được cậu thuận tay đặt lên bàn, ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào, rơi vào trên hai chữ “Phương Nguyên”.

...

43. Chương 43: Chuyện Cũ

Cố Gia Nhiên từ chỗ Ôn Ngôn đi ra, liền trở về biệt thự Thanh Hà, cậu đã đồng ý với Phương Nguyên hôm nay về ăn cơm. Lại một lần nữa bước vào căn nhà cậu đã ở rất nhiều năm, tâm tình của Cố Gia Nhiên lại có chút khác lạ. Mỗi lần trở về, tâm tình của cậu đều phập phồng đến kỳ lạ, mà lần này...

Cố Gia Nhiên hít sâu một hơi, bước vào. Cỗ đại trong sân đã được Phương Nguyên xử lý, ngoại trừ gốc cam đằng kia, còn lại mảnh đất hoàn toàn bằng phẳng. Lúc Cố Gia Nhiên đi vào trong nhà, Phương Nguyên đã bày biện xong bàn cơm, mọi thứ đều giống như trước.

Mọi thứ dường như đều giống như xưa.

Hai người chậm rãi ăn cơm, phòng trong vẫn hoàn toàn yên tĩnh như trước. Một lát sau, Phương Nguyên mở lời: “Trong sân đã dọn dẹp xong hết rồi.”

“Vâng, con thấy.”

“Mùa xuân năm sau... trồng thêm cái gì đi!” Như là sợ Cố Gia Nhiên từ chối, ông lại bổ sung: “Con thích gì, ba cho người trồng.”

Cố Gia Nhiên buông đôi đũa trong tay xuống, nhìn ra phía ngoài cửa.

Cậu nở nụ cười, rũ mắt xuống: “Trồng cà chua bi đi! Năm sau chờ con và Ôn Ngôn về trồng.”

Phương Nguyên ngẩn ra, viên mắt nhanh chóng đỏ lên, ông không kiềm lòng được gật đầu một cái: “Tốt.” Sau đó như xác nhận cái gì, ông lại lặp lại một lần: “Tốt.”

Ăn xong, Cố Gia Nhiên không đi vội, Phương Nguyên nói có đồ đưa cho cậu. Ông lấy ra một hộp trang sức màu đen, ông đem hộp đẩy tới trước mặt Cố Gia Nhiên, mở nó ra: “Ôn Ngôn nói con liên tục tìm cái này.”

Là sợi dây chuyền chuồn chuồn đó.

Cố Gia Nhiên có chút sững sờ.

Cậu thật không ngờ lại có thể nhìn thấy nó dưới dưới tình huống này: Chuồn cuộn thân nhỏ dài màu bạc, đường cánh hai bên điểm các hạt đá quý nhỏ, trong đó hai viên lớn hơn một chút, là Ruby hồng ngọc, hai bên cánh một trái một phải. Hình dáng của chuồn chuồn cũng không giống như kiểu thường thấy, mà là phối với sợi dây chuyền, làm thành cảm giác như bay cao lên trời, trong trí nhớ của cậu không khác chút nào.

Cậu không ngờ thì ra sợi dây chuyền này luôn ở trong tay ba mình.

Cậu nhất thời hiểu ra: “Thì ra sợi dây chuyền này là năm xưa ba tặng cho mẹ?”

Phương Nguyên hiếm khi nở nụ cười, trong mắt gợn lên hoài niệm: “Sợi dây chuyền này là ba cùng Diên Linh tặng cho mẹ con. Diên Linh con biết không, mẹ của Tinh Viễn, Cố Diên Linh.”

Gút mắt giữa Phương Nguyên, Cố An Dương và Cố Diên Linh, còn lâu mới cầu huyết như lời đồn trong miệng mọi người, thậm chí có thể nói là tầm thường.

Cố Diên Linh vừa sinh ra đã có bệnh bẩm sinh, lúc nhỏ sức khỏe rất yếu, căn bản chính là ngày ngày chỉ ở nhà. Mẹ Cố đau lòng con gái mình không thể đi ra ngoài chơi giống như những đứa trẻ khác, sợ con cô đơn, liền ở cô nhi viện nhận nuôi một đứa trẻ làm bạn với con, đứa bé này chính là Cố An Dương.

Lúc đó Cố An Dương còn gọi là An Dương. Ba Cố nói, An Dương là hướng về bình an phía trước, tên này êm tai, không cần đổi, về sau cứ gọi Cố An Dương đi! Cứ như vậy, năm Cố An Dương 6 tuổi, bỗng nhiên có nhiều hơn một thân nhân: Papa cao to, mama hiền lành, còn có một người chị gái dịu dàng lại xinh đẹp.

Kỳ diệu cỡ nào.

Người Cố gia tuy nhận nuôi cô, nhưng bọn họ cũng thật sự xem cô như con mình, Cố Diên Linh có một phần, tuyệt đối sẽ không thiếu Cố An Dương. Mà từ khi Cố An Dương đến, Cố Diên Linh cũng thật sự vui vẻ hơn rất nhiều: Cố An Dương hoạt bát ân cần, Cố Diên Linh dịu dàng nhã nhặn, một động một tĩnh, có thể nói là trong nhà lúc nào cũng đầy ắp tiếng cười của hai chị em. Trong lòng ba Cố mẹ Cố đặc biệt an ủi, càng yêu thích Cố An Dương.

Mà ba mẹ Phương Nguyên và ba mẹ Cố là bạn cũ, người hai nhà lui tới nhiều lần. Lúc trước Phương Nguyên cũng thường xuyên đến chơi với Diên Linh, hiện tại có thêm một Cố An Dương, ba đứa trẻ tuổi xấp xỉ, rất nhanh hòa hợp với nhau. Thời gian lâu dài, ngay cả mẹ Phương cũng nói đùa: “Ba đứa nhỏ thanh mai trúc mã này thân nhau như vậy, ngay cả tôi cũng hâm mộ.”

Đảo mất, ba đứa trẻ không rảnh thể sự trong mắt mọi người đã trưởng thành trở thành soái ca mỹ nữ tài mạo song toàn, Cố An Dương nhờ vào ‘Khởi Chu Ký’ một bước thành danh. Vào sinh nhật Cố An Dương, Phương Nguyên và Cố Diên Linh cùng nhau tặng cho cô một món quà. Bọn họ đặc biệt bay đến Thụy Sĩ đặt ba viên Ruby, chỉ để thiết kế riêng một sợi dây chuyền mặt chuẩn chuẩn. Cố An Dương vừa nhìn thấy liền cười: “Một viên đại diện cho Phương Nguyên, một viên đại diện cho Diên Linh, đeo nó lên, em mãi mãi sẽ không cô đơn.”

Cố An Dương và Phương Nguyên, cảm tình nhiều năm giữa bọn họ rốt cục cũng lên men, gần như trong nháy mắt, bọn họ đã rơi bể tình.

Họ cùng thảo luận điện ảnh, thảo luận món ăn, thảo luận các con thuyền nhỏ trên sông. Bọn họ ôm, hôn, cả lên giường. Bọn họ đi rất nhiều nơi, chụp rất nhiều ảnh, lại rửa chúng nó ra xem cười ngây ngô. Họ hạnh phúc hận không thể nói cho toàn thế giới biết bọn họ đang ở cùng nhau.

Mà Cố Diên Linh lặng lẽ nhìn thấy hết toàn bộ.

Kỳ thật cô cũng thích Phương Nguyên, thậm chí so với Cố An Dương còn sớm hơn. Nhưng mà, trong tình yêu làm gì có thứ tự, trước đây rất lâu, khi cô phát hiện Phương Nguyên lên nhìn Cố An Dương, còn Cố An Dương chui vào chăn cô nói hình như có chút thích Phương Nguyên, lúc đó cô đã biết, vở kịch của mình, đã hạ màn.

Cô hào phóng chúc phúc hai người họ, đồng thời lấy lý do “Không muốn bị hai người kích thích”, rất nhiều lần từ chối lời mời của Cố An Dương và Phương Nguyên. Cố An Dương tuy mọi việc đều đặt Cố Diên

Linh làm đầu, nhưng suy cho cùng, tình yêu cuồng nhiệt trong cô, là khát vọng từng giây từng phút ở cùng Phương Nguyên, nhóm ba người cuối cùng dần dần biến thành thế giới hai người.

Cố Diên Linh nghĩ: Cũng tốt, con đường khác nhau. Cô trước đây đã từng nghĩ ba người sớm muộn cũng sẽ có ngày xa nhau, mà bây giờ, chỉ ít bọn họ có thể ở cùng nhau.

Nhưng mà chuyện này vẫn bị người khác phát hiện. Lúc mẹ Cố thỉnh thoảng giúp Cố Diên Linh dọn phòng, phát hiện có một bức thư tay giấu ở trong khe tủ chưa kịp đưa đi, mấy nghìn chữ, thổ lộ toàn bộ tình cảm với Phương Nguyên. Mẹ Cố cực kỳ đau lòng, con gái của bà vì nguyên nhân sức khỏe, luôn có chút tự ti, mà bây giờ, lại muốn một thân một mình kiềm nén tình cảm. Nhưng Cố An Dương, cũng là đứa con gái bà thích.

Bà sa vào trong tình thế tiến thoái lưỡng nan. Bà không phải một người mẹ lý trí, bà chỉ là một người mẹ quá yêu con, bà nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn đi tìm Cố An Dương.

Bà cầu xin Cố An Dương vì gia đình đã dưỡng dục nhiều năm, đem Phương Nguyên nhường cho Cố Diên Linh.

Cố An Dương ngây dại.

Không biết là chuyện Cố Diên Linh thích Phương Nguyên làm cho cô khiếp sợ, hay là do mẹ Cố khóc cầu xin cô thành toàn Cố Diên Linh làm cho cô đau lòng. Mẹ Cố thậm chí còn nói với cô: “Sức khỏe Diên Linh không biết có thể chống đỡ tới khi nào, chờ nó... Khi đó con vẫn có thể ở cùng Phương Nguyên.”

Cố An Dương hốt hoảng chạy đi.

Tình cảm trên thế gian này, khó khăn nhất là như thế: Một bên là ân tình nặng như núi, một bên là tình yêu cuồng nhiệt. Một bên là chị gái thân nhất, một bên là người yêu yêu nhất. Cô rất yêu bọn họ: Gia đình, chị, người yêu. Cô thậm chí còn có thể vì họ mà dâng lên tính mạng của mình. Nhưng mà, cô không thể chọn cả hai.

Cô không có đi hỏi Cố Diên Linh, mà là lén quan sát mấy lần, phát hiện rất rõ sự lưu luyến cùng tổn thương trong ánh mắt chị, sống động như vậy. Vì sao trước đây cô không phát hiện?

Cố An Dương rơi vào trong đau khổ.

Việc này cô không thể nói với ba mẹ, không thể nói với Cố Diên Linh, càng không thể nói với Phương Nguyên, cô đẩy mình vào đường cùng.

Cô và Phương Nguyên bắt đầu khắc khẩu. Bởi vì công việc, hoặc là chuyện gì khác, phần lớn thời gian, là cô khơi mào chiến tranh, thế nhưng Phương Nguyên mỗi lần đều sẽ cúi đầu trước.

Cố An Dương biết mình không đúng, nhưng cô quá sợ hãi. Cô luôn không nhận được suy đoán Phương Nguyên có biết Cố Diên Linh thích mình không, cô lại nghĩ nếu như Phương Nguyên biết, có khi nào sẽ tìm chị ấy không? Dù sao bọn họ cũng quen sớm hơn, hơn nữa Cố Diên Linh ưu tú như thế.

Cô trở nên lo được lo mất, đa nghi lại nhạy cảm. Không ngừng cãi nhau rồi làm hòa, mà cãi nhau cũng tốt, sau đó rốt cục có một lần, bọn họ nói chia tay.

Khi đó Cố An Dương đã nổi, bên người luôn vây quanh đủ loại đàn ông. Phương Nguyên cũng biết sợ, cũng sẽ lo lắng, ông thậm chí còn nghĩ có phải Cố An Dương đã thích người khác hay không. Vì vậy ông mượn rượu giải sầu, uống say, sau đó cùng Cố Diên Linh đến chăm sóc ông xảy ra quan hệ, thậm chí, còn có con.

Giống như một ván cờ, sai một bước, sẽ càng thêm sai.

Ông cũng không hiểu tại sao bọn họ lại phải đi đến bước đường này, kết quả là chỉ có thể thán một câu: Tạo hóa trêu người. Mà chút tình cảm của ông cùng Cố An Dương lại chết ngay thời điểm này, ông phải làm như thế nào để buông xuống đây?

Lúc ông và Cố Diên Linh kết hôn được 6 năm, mẹ Cố lỡ miệng nói, cuối cùng nói ra chuyện năm đó đi cầu xin Cố An Dương. Phương Nguyên thế mới biết năm đó cô rút cuộc tại sao lại trở nên gắt gỏng và không thể nói lý như vậy.

Nhưng đã muộn. Từ khi ông và Cố Diên Linh bắt đầu phát sinh quan hệ, bọn họ đã định trước là bước đi trên con đường không thể quay đầu lại.

Có đôi khi Phương Nguyên rất hận Cố An Dương, hận cô hào hiệp, hận cô lạnh nhạt, hận cô không vì mình mà chạy tới nhà cô, nói đã biết tất cả và muốn ly hôn, cô không nói câu nào, chỉ là nhìn ông cười, sau đó sau khi lên giường, cô vẫn bỏ đi.

Cô nói: “Phương Nguyên, chăm sóc Diên Linh cho tốt, bằng không tôi sẽ hận anh.”

Xem, cô luôn như vậy, biết rõ phải uy hiếp ông ở điểm nào.

Cố Diên Linh qua đời vào một ngày mùa đông. Mấy năm nay sức khỏe của cô không tốt, đã sớm đi Thụy Sĩ tịnh dưỡng. Một ngày trước khi chết, cô dường như có chút tinh thần, cùng Phương Nguyên nói chuyện phiếm.

“Phương Nguyên, An Dương vẫn chưa tới sao?”

Phương Nguyên dịch chần lại cho cô: “Bên kia nói hàng năm cô ấy đều ra nước ngoài nghỉ ngơi, ngay cả Tổng Tâm cũng không liên lạc được.”

Cố Diên Linh nhìn qua chỗ khác: “Phương Nguyên, anh hối hận không?”

“Em gần đây luôn nhớ tới khi còn nhỏ, An Dương sau khi biết em có bệnh tim, hỏi mẹ bệnh tim là gì, mẹ nói tim bị hỏng, em ấy hỏi mẹ, đem tim đổi cho chị, cũng không thể được?”

“Phương Nguyên, em hối hận, nếu như em biết mẹ trước đây đi cầu xin em ấy, nếu như trước đây em quyết tâm ra đi...”

Phương Nguyên lắc đầu: “Diên Linh, đều đã qua. Đừng nghĩ nữa.”

Ba người bọn họ, có một khởi đầu rất tốt, nhưng không biết vì sao, đến cuối cùng, mỗi một người bọn họ đều không có được hạnh phúc.

Cố An Dương cuối cùng vẫn tới, tuy đã muộn vài ngày. Cô mặc váy màu đen, một mình đứng trước mộ bia, đem theo một bó hoa bách hợp cho Cố Diên Linh, đó là hoa khi còn sống cô thích nhất.

Ngày đó mưa phùn, Phương Nguyên che dù, đứng xa xa nhìn. Cô quay đầu, ánh mắt hai người chạm nhau, rồi lại từng người rời khỏi.

Sau khi Cố Diên Linh qua đời, Phương Nguyên cũng từng nghĩ có nên đi tìm Cố An Dương hay không, nhưng khi đó cô như mặt trời ban trưa, bên cạnh đủ các loại đàn ông: Lúc thì truyền ra tin đồn với đạo diễn, lúc thì bạo nổ với nam diễn viên còn trẻ tuổi, bên cạnh cô không thiếu bất kỳ một ai.

Phương Nguyên nghĩ: Vậy cứ như vậy đi, cô làm diễn viên, ông làm đạo diễn, chí ít, vẫn có thể nhìn thấy cô.

Về sau nữa, Cố An Dương cũng chết.

Ông đã không còn nhớ rõ tâm trạng khi ông nhận được tin tức nữa. Ông chỉ cảm thấy, cô quả nhiên lòng dạ độc ác, ngay cả yên lành ở trong giới cho ông nhìn cũng không chịu.

Thế gian này, ông yêu nhất hận nhất, không ai bằng Cố An Dương.

Phương Nguyên đem sợi dây chuyền giao cho Cố Gia Nhiên, liền trở về thư phòng. Ông ở trước kệ sách lấy ra một quyển sách, lật tới trang 121 — Bên trong có kẹp lẫn một tấm hình, có lẽ là do thường xuyên vuốt phẳng, ảnh chụp đã có chút mài mòn. Nhưng cho dù là vậy, nhìn thoáng qua vẫn có thể thấy trong hình có một cô gái cười rất thu hút. Ông lại từ giá sách bí mật lấy ra một chiếc hộp giống như hộp đựng dây chuyền, khi mở ra bên trong là một chiếc nhẫn đá Ruby hồng ngọc.

Cả đời này, ông cũng không còn cơ hội tặng chiếc nhẫn này nữa rồi.

Thời gian phẳng phất như về lại ngày đầu tiên ông nhìn thấy Cố An Dương. Ngày đó, ông thấy trong nhà chú Cố bỗng nhiên có thêm một cô bé, thắt bím hai bên, mặc váy màu đỏ, ông chưa từng gặp, liền hỏi: “Em là ai?”

“Em là Cố An Dương.” Cô bé đáp.

“Cố An Dương?”

“Đúng, là hướng về bình an phía trước.”

Cố An Dương nở nụ cười, đôi mắt xinh đẹp cong cong, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, sáng lấp lánh.

...

Thật ra...tui vẫn thấy nó cầu huyết mà...v

44. Chương 44: May Mắn

Mất thấy năm mới ngày càng đến gần, cũng là thời điểm bận rộn nhất của các nghệ sĩ lớn nhỏ. Giống như Cố Gia Nhiên vậy, đã từ chối bốn năm lời mời, chỉ nhận lời hát một bài trong Gala của một đài truyền hình.

Vậy nên, Cố Gia Nhiên đã buồn ba ngày nay rồi. Không có lý do gì khác, chủ yếu vì cậu hát khó nghe.

Nói khó nghe kỳ thật có hơi quá, phải nói là cậu hát quá bình bình, giống như niệm kinh, không có thăng trầm chút nào. Trước đây cậu đã từng hát, cuối cùng fans bày tỏ: “Cố Cố anh đóng phim là được rồi, thật, chỉ ít còn có thể cải thiện.” Lần này là vì nể mặt của trưởng đài sắp về hưu, thật sự không từ chối được, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ tập hát.

Ôn Ngôn sau khi nghe xong cười không ngớt, như để khoe khoang, lập tức kéo Cố Gia Nhiên vào phòng đàn một đoạn piano, đặc ý nói: “Thế nào?”

Cố Gia Nhiên không biết nói sao, trong nhà Ôn Ngôn có đàn piano cậu biết, cậu cứ tưởng là để trang trí, kết quả thì ra hẳn thực sự biết đàn: “Anh sao cái gì cũng biết vậy?”

“Nói thật với em, anh chỉ biết một bài.”

“Anh nấu ăn chỉ biết một món, đàn piano cũng chỉ biết một bài?”

“Anh khi còn nhỏ bị mẹ ép học, bảo anh học một bài, ít nhất còn có thể ra vẻ, cũng có thể dùng để theo đuổi con gái. Về sau hội nghị thường niên của Lam Hải anh đều đàn bài này mở màn, trở thành truyền thống luôn.”

Dứt lời hần ôm Cố Gia Nhiên hôn một cái: “Nấu một món, đàn một bản, yêu một người.”

Đương nhiên, tình yêu của Ôn Ngôn cũng không hỗ trợ được gì với kỹ năng của Cố Gia Nhiên, cậu liền quyết định đi tìm một thầy giáo chân chính chỉ dạy. Cậu nhớ lại lúc trước ở bữa tiệc từ thiện từng đấu được một bài hát của nhà sản xuất nhạc Trình Tư, liền nắm thời cơ nhanh chóng liên hệ với phòng làm việc, hẹn thời gian gặp mặt.

Trình Tư vốn cho rằng cậu đã nghĩ xong thể loại bài hát mới tới, không ngờ Cố Gia Nhiên lại lúng túng hỏi hần có thể dạy cậu hát hay không.

Trình Tư nhận lời ngay: “Không thành vấn đề. Lúc cậu đấu được bài hát này, là từ viết lời đến sản xuất, đương nhiên cũng bao gồm dạy cậu hát thể nào.”

Cố Gia Nhiên cuối cùng cũng yên lòng, Trình Tư nhìn thấy bật cười, mở lời hỏi: “Thể nào, nghĩ xong thể loại chưa? Cho tôi chủ đề đi?”

Cố Gia Nhiên khó xử im lặng.

Tuy lúc đầu ban đầu là cậu muốn tặng bài hát này cho Ôn Ngôn, nhưng cậu cũng muốn tặng cho fans, cho bạn bè, hoặc người thân. Có quá nhiều sự lựa chọn, cậu trong lúc nhất thời do dự: “Vẫn chưa nghĩ ra, muốn đem bài hát tặng cho rất nhiều người.”

“Vậy không bằng tặng cho chính mình đi!” Trình Tư đề nghị.

“Tặng cho chính mình?”

“Bản thân trở nên tốt hơn, tôi tin những người cậu muốn tặng bài hát đó cũng sẽ hạnh phúc, không phải sao?”

Thấy Cố Gia Nhiên có chút dao động, Trình Tư còn nói thêm: “Nếu như tặng cho chính mình, cậu muốn nói với mình câu gì nhất?”

Cố Gia Nhiên rơi vào trầm tư, qua thật lâu, cậu lẩm bẩm nói: “May mắn.”

“Cái gì?” Trình Tư nghĩ mình nghe nhầm, hỏi lại một lần.

Cố Gia Nhiên lấy lại tinh thần, lập lại rõ ràng lần nữa: “May mắn.”

Trình Tư có chút bất ngờ, Cố Gia Nhiên vừa mới trải qua sóng gió gì hần cũng biết. Tuy cậu nhìn như không bị ảnh hưởng gì, nhưng dù thế nào đi nữa, những việc cậu đã trải qua cùng hai chữ “May mắn” này thật sự chẳng có quan hệ gì!

Như nhìn ra sự nghi hoặc của Trình Tư, Cố Gia Nhiên cười nói: “Có thể đến thế giới này, có thể gặp được người mình muốn gặp, thậm chí có thể đứng đây cùng anh thảo luận bài hát như thế nào, tôi cảm thấy, tôi rất may mắn.”

Giọng cậu chân thành, gương mặt sáng, giữa trán không có một tia ai oán hay đau khổ, ngược lại thần thái lại chớp động khác thường, có lẽ thật sự cảm thấy mình rất may mắn. Trình Tư như nghĩ đến điều gì, cũng không nhịn được bật cười: “Đúng vậy, mỗi người chúng ta, đều rất may mắn.”

Sau khi ra khỏi nơi của Trình Tư, Cố Gia Nhiên đi thăm mộ Phương Tinh Viễn. Trước kia mỗi lúc cậu đến đây, luôn mang theo một bó hoa, sau đó không nói câu nào, ngồi ngây người ở bên cạnh bia mộ. Lần này cậu không mang gì cả, chỉ đứng ở trước bia mộ, nhìn gương mặt mãi mãi không bao giờ già đi của Phương Tinh Viễn trong tấm ảnh, nhẹ nói: “Anh, em rất khỏe.”

Phương Tinh Viễn trong hình tuổi còn trẻ lại có chí tiến thủ, khóe môi của hần cong cong, dịu dàng chăm chú nhìn Cố Gia Nhiên.

Trước khi đi, Cố Gia Nhiên ngoài ý muốn gặp được một người quen.

“Anh Lâm Phàm?!”

Lâm Phàm là bạn thân thời đại học của Phương Tinh Viễn, lần này cả lớp đoàn kết để phản bác thanh minh, là do hần dẫn đầu. Trước đây Cố Gia Nhiên theo chân Phương Tinh Viễn chơi, cũng xem như có quen biết với họ. Lâm Phàm bây giờ đã định cư nơi khác, đã vào tuổi trung niên, dáng người mập ra nhiều. Chờ hần bái Phương Tinh Viễn, Cố Gia Nhiên cùng hần vừa đi vừa nói.

“Lâm Phàm anh về được mấy ngày, em mời anh ăn một bữa! Còn chưa kịp cảm ơn anh đâu.”

“Nói cái gì đó! Bọn anh cũng xem như nhìn em lớn lên, không thể để người ngoài vô duyên vô cớ khi dễ. Ngày mai đi rồi, tối nay sẽ cùng vài bạn học còn ở lại bản thị ăn một bữa cơm.”

“Họp lớp ah, bác sĩ Dương cũng đi sao?”

“Ai là bác sĩ Dương?”

“Thì là Dương Nhất Thiên, cùng trường với mọi người, mọi người với anh em thời đại học không phải rất

thân sao?”

Lâm Phàm bật cười: “Ồ đồ nha! Em đó. Bạn thân của anh em thời đại học cũng chỉ có anh, Tiền lão đại, và Tiểu Soái, em nói bác sĩ Dương, chắc là học y! Cách xa hệ chúng ta cả vạn dặm đó, tên cũng chưa từng nghe qua.”

Xe Lâm Phàm đang đậu ở ven đường, hắn vừa cười vừa nói lời tạm biệt, Cố Gia Nhiên vẫy tay một cái, dừng bước.

Việc hồ sơ điều trị bị tung ra, Dương Nhất Thiên cũng đã nói xin lỗi với cậu, là không cẩn thận bị người ta chụp được. Cố Gia Nhiên sau đó cũng biết là do việc tốt của Lưu Kiệt Sâm làm. Tuy cuối cùng Tổng Tâm họ tố cáo một đồng người, trong đó có cả Dương Nhất Thiên, Ôn Ngôn có nói nhưng chỉ là lướt qua. Cụ thể cuối cùng làm sao, cậu sau đó cũng không quan tâm, vốn là một việc phiền lòng, cậu giao toàn quyền cho Ôn Ngôn.

Cậu suy nghĩ một lúc, gọi điện thoại cho Lục Phong: “Lục ca, trước đây chuyện của em và Ôn Ngôn ở chung với nhau, là anh nói cho ba em biết sao?”

“Gia Nhiên em đùa gì thế, ba em còn biết trước anh, em cũng không nói cho anh là ông ấy biết, làm anh và Du Du còn giúp em gạt ông ấy.”

Khi về đến nhà, Ôn Ngôn đang chuẩn bị cơm tối. Khoảng thời gian công tác bận rộn trước đây cuối cùng cũng có thành quả, Tổng giám đốc hiếm khi tự cho mình nghỉ ngơi, mỗi ngày ở nhà cùng Cố Gia Nhiên bàn chuyện nấu nướng. Khỏi phải nói, kỹ năng nấu ăn liền lên tay.

Hai người cười nói ăn xong cơm tối, Cố Gia Nhiên dựa vào cạnh cửa nhìn Ôn Ngôn rửa chén.

“Ôn Ngôn, em bỗng nhiên không muốn đổi bác sĩ tâm lý.” Trước đó Ôn Ngôn giúp cậu liên hệ một bác sĩ tâm lý rất có uy tín trong nghề, đem toàn bộ hồ sơ của cậu chuyển tới.

Nghe câu này xong, Ôn Ngôn bất chấp bọt xà bông trên tay, vội vã đi tới hỏi: “Tại sao?”

Cố Gia Nhiên suy nghĩ một chút: “Chưa quen, hơi lo.”

Ôn Ngôn thở phào nhẹ nhõm: “Không sao, bác sĩ này là nữ, rất hiền, nếu không về sau mỗi lần em đi, anh đi cùng với em.”

“Bác sĩ Dương có gì không ổn sao?”

Ôn Ngôn ngừng một chút, miễn cưỡng cười gượng nói: “Không có, không có, không phải hắn đã bị chụp lên sao, anh thật sự không yên tâm.” Ôn Ngôn cực lực thuyết phục Cố Gia Nhiên: “Anh kể em nghe, bác sĩ

Tôn mới này thật sự rất tốt, cổ lúc trước — “

“Được.”

“Hả?”

Cố Gia Nhiên mỉm cười: “Tất cả nghe theo anh.”

Cậu không biết Ôn Ngôn gạt cậu chuyện gì, hẳn là do Dương Nhất Thiên “Không ổn” — Tỷ như nói quen biết Phương Tinh Viễn là giả, mật báo cho Phương Nguyên cũng là hẳn, mà phong ba lần này, đại khái hẳn cũng nhúng tay không ít.

Cố Gia Nhiên tuyệt đối không muốn biết chân tướng như thế nào: Không sao cả, không để bụng. Dù sao Ôn Ngôn Ôn tổng cũng sẽ xử lý tốt.

Mà Ôn Ngôn chọn gạt cậu, khẳng định cũng là bởi vì cậu. Vậy cậu cứ giả như không biết là được rồi. Để cậu len lén ở trong lòng hưởng thụ quan tâm cùng săn sóc đậm nhiên của người mình yêu.

Nghĩ tới đây, Cố Gia Nhiên cong khóe môi: “Ôn Ngôn, làm sao bây giờ?”

Ôn Ngôn dọn dẹp phòng bếp xong đi tới, hỏi: “Sao vậy?”

“Rất thích anh, thích đến muốn điên rồi.”

“...”

“A, anh hình như đỏ mặt?”

Ôn Ngôn rất không phục, lời âu yếm giữa hai người từ đó tới giờ không ít, cho tới bây giờ đều là hẳn khiến cho Cố Gia Nhiên đỏ mặt, hôm nay vậy mà lại trái ngược?

Hắn lập tức ôm lấy Cố Gia Nhiên đem cậu đặt lên giường, sau đó từ trên cao nhìn xuống cậu. Cố Gia Nhiên cười không ngừng: “Ôn tổng thẹn quá hóa giận.”

Ôn Ngôn liếm liếm môi: “Thầy Cố, hôm nay anh muốn ngồi bàn đầu.”

Căn phòng hương diễm.

Hành sự qua đi, Cố Gia Nhiên mệt mỏi ngủ. Ôn Ngôn vẫn còn rất tỉnh táo, hẩn ôm Cố Gia Nhiên, vuốt ngón tay của cậu, nhớ lại lúc ăn cơm, cậu nói đã xác định bài hát muốn viết với Trình Tư.

“Em tặng cho mình một bài hát, tựa là May mắn, em cảm thấy mình rất may mắn.”

Ôn Ngôn bật cười: Hẩn cũng cảm thấy mình may mắn.

Cố Gia Nhiên của hẩn, là một người có tấm lòng như ánh mặt trời. Mặc cho sương mù có dày đặc, cũng không cản được ánh sáng yếu ớt xuyên qua, cố gắng trải dài khắp nơi.

Mà hẩn, có thể trở thành người thổi đi tất cả sương mù vì cậu, hẩn mới thật sự là may mắn.

Ôn Ngôn từ trong ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra một cái hộp, mở hộp ra, bên trong là một cặp nhẫn bạc lóe sáng. Ôn Ngôn đeo chiếc thuộc về mình, lại nhẹ nhàng đeo một chiếc còn lại cho Cố Gia Nhiên.

Sáng ngày hôm sau, Cố Gia Nhiên sáng sớm đã rời giường. Hôm nay hẹn Phương Nguyên và ba Ôn mẹ Ôn ăn một bữa, hai nhà xem như là chính thức gặp mặt. Cậu hẹn với Phương Nguyên 10 giờ tối đón ông, hiện tại bất quá chỉ mới có 7 giờ, cậu đã khẩn trương không ngủ được.

Cậu một bên đánh răng một bên hô: “Ôn Ngôn, anh nhanh lên. Còn phải sang bên Thanh Hà, sắp hết năm, trên đường chắc chắn sẽ rất đông xe, em đã nói với anh...”

Ồn quá.

Ôn Ngôn kéo chăn trùm kín đầu, trốn trong chăn ấm tiếp tục ngủ.

Cố Gia Nhiên vẫn còn đang lải nhải đằng kia: “... Lần trước cũng vậy, ban đầu định đi sớm về sớm, đều tại anh, không — “

Giọng nói đột nhiên đứt đoạn.

Một lát sau, Ôn Ngôn cảm giác được Cố Gia Nhiên đi tới trước giường: “Ôn, Ôn Ngôn?”

Ôn Ngôn không để ý tới cậu, tiếp tục ngủ.

Vén chăn ra một góc. Tay Cố Gia Nhiên man mát, cậu ở trong chăn lục lọi, lôi tay trái Ôn Ngôn ra.

Hôm nay là một ngày đẹp trời, chỉ mới có hơn 7 giờ, ánh nắng đã không chờ được từ ngoài cửa sổ nhảy vào. Chiều sáng ấm áp cả phòng, song song chiếu vào hai chiếc nhẫn giống nhau như đúc trên tay.

Cố Gia Nhiên vẫn không nói, mà Ôn Ngôn bên trong chán, rốt cục cũng nở nụ cười.

==== Hoàn chính văn ====

45. Chương 45: Phiên Ngoại 1 – Ảnh Gia Đình

Đây có lẽ là bữa cơm khó xử nhất mà Ôn Ngôn và Cố Gia Nhiên từng ăn.

Tổng cộng năm người, trừ hai người bọn họ ra, còn có Ôn Viễn Sơn, Lữ Minh Nhã và Phương Nguyên, không sai, đây là bữa cơm gặp mặt ra mắt gia đình. Ba Ôn mẹ Ôn đã sớm đề cập với Cố Gia Nhiên, hy vọng có thể sắp xếp cùng ba cậu Phương Nguyên ăn một bữa cơm. Lại đúng lúc thời gian trước hỗn loạn không ngừng, bây giờ sau cơn mưa trời lại sáng, cậu liền tìm một thời gian mở lời với Phương Nguyên.

Chỉ là một khắc đó, biểu cảm của Phương Nguyên có chút kỳ quái, đại khái chính là: Con ông đã xác định chuyện chung thân đại sự rồi nhưng người yêu của nó đàn ông còn muốn ông đi gặp thông gia.

Tâm tình của ông rất phức tạp, trong lúc nhất thời trăm mối ngổn ngang, cũng nghĩ đến sau khi chết gặp Cố An Dương phải mở lời như thế nào.

Cố Gia Nhiên thấy sắc mặt ông kỳ lạ, lại không giống như là không vui, liền mở miệng hỏi: “Ba?”

Phương Nguyên nhìn Cố Gia Nhiên, gật đầu: “Được.”

Ôn Ngôn vốn định sắp xếp ăn bên ngoài, nhưng Lữ Minh Nhã không đồng ý: “Sao lại ra ngoài, tối nhà, mẹ tự tay xuống bếp.”

Vì vậy lúc Lữ Minh Nhã biết nói chuyện phiếm nhất xuống bếp nấu cơm, để lại bốn người đàn ông hai mặt nhìn nhau.

Bầu không khí quá mức yên tĩnh.

Hai trưởng bối cứ bình bình mà uống trà, Cố Gia Nhiên có chút ngồi không yên, ở dưới bàn đẩy đẩy Ôn Ngôn, ánh mắt ra hiệu: Anh bình thường không phải rất biết nói chuyện sao, hôm nay sao lại không nói?

Ôn Ngôn cũng có chút bất đắc dĩ. Lúc đầu còn ổn, sau khi mẹ Ôn xuống bếp, yên tĩnh một hồi, bầu không khí không hiểu sao bỗng nhiên trở nên lúng túng.

Hơn nữa đây là chính thức gặp gia trưởng đó, hắn cũng rất căng thẳng mà.

Ôn Ngôn thấp giọng ho khan một tiếng: “Chú bình thường thích làm gì? Cháu trước đây thường xuyên cùng ba câu cá, chú nếu thích, chúng ta về sau có thể câu cùng nhau.”

Phương Nguyên ngẩng đầu nhìn hắn một cái: “Xem phim.”

Ôn Ngôn: “...” Cảm giác không thể trò chuyện nổi nữa.

Ôn Viễn Sơn bên cạnh không biết có phải là đã nhìn ra Ôn Ngôn quẩn bách hay không, bỗng nhiên mở miệng nói: “Tôi cảm thấy bộ phim ‘Truy lùng’ Của ông bị đánh giá thấp.”

Phương Nguyên sững sốt.

Đây là bộ phim thấp điểm nhất của Phương Nguyên, phần đông người xem cũng nói là: Bộ phim này nhất định là Phương Nguyên quay lúc mộng du.

Lời này thật nói cũng không sai, khi đó Phương Nguyên đang ở dưới đáy của cuộc sống, bộ phim cũng phản ánh thế giới tinh thần của ông: Tối nghĩa, vụn vặt, hỗn loạn, một bộ phim như thế lại được ông quay thành điện ảnh.

Phương Nguyên thở dài: “Không có gì hay đương nhiên là thấp, quả thực quay rất nát.”

Ôn Viễn Sơn cười: “Nghe nói ông sắp cùng Ôn Ngôn, Tiểu Cố hợp tác quay điện ảnh mới?”

“Đúng vậy.” Tuy Phương Nguyên không thể hiện lên mặt, nhưng vẫn nhìn ra có chút vui vẻ.

“Xem ra Tiểu Cố muốn lấy giải thưởng rồi.” Phương Nguyên rất có tay giáo huấn diễn viên, câu này của Ôn Viễn Sơn cũng không tính là tăng bốc.

Phương Nguyên cười: “Phải xem bản lĩnh của nó.”

Bầu không khí cuối cùng cũng hài hoà lần thứ hai.

Thấy Ôn Viễn Sơn và Phương Nguyên trò chuyện xem như hợp ý, Ôn Ngôn lặng lẽ dẫn Cố Gia Nhiên lên lầu hai. Lầu hai có phòng của Ôn Ngôn, Cố Gia Nhiên lần đầu tiên tới nhà Ôn Ngôn đã dẫn cậu đi tham quan, cậu không hiểu tại sao lại dẫn cậu lên đây. Trưởng bối còn đang ngồi chờ dưới nhà đó.

“Muốn cùng thầy Cố chơi một trò chơi.” Ôn Ngôn đứng giữa phòng nói.

Cố Gia Nhiên không đoán ra ý của hắn, cười nói: “Chơi cái gì?”

“Trong phòng có dấu một món quà cho thầy Cố, thầy Cố tìm thử xem.”

“Không phải chiếc nhẫn này và anh sao?” Cố Gia Nhiên giơ một tay lên.

“Không phải.”

Đôi mắt Cố Gia Nhiên ở trong phòng dạo qua một vòng, sau đó rơi vào trên giá sách. Ở đó có một quyển sách găm đỏ, rất bắt mắt, cậu không muốn nhìn thấy cũng không được.

Cậu lấy sách xuống, đặt ở trước mặt Ôn Ngôn: “Có thể có thành ý chút không? Chỉ ít cũng phải để em tìm 30 giây chứ! Em xem một chút, sách này là ‘Bách khoa toàn thư cách trang trí nhà cửa’?”

Cậu nghi ngờ nhìn về phía Ôn Ngôn, Ôn Ngôn nhìn cậu cười.

Cố Gia Nhiên mở sách ra, bên trong có một chiếc chìa khóa.

“Anh mua một biệt thự liên hợp mới mở [1] ở Hồ Vịnh, đã tìm Tôn tổng bàn bạc, thiết kế sửa lại mặt chính bên ngoài, hai bên cửa mở rộng, nhìn qua giống như hai căn, ở giữa thì thông tường, không lo bị chụp phải. Còn ở bên trong, sẽ mời thầy Cố phụ trách thiết kế lắp đặt thiết bị.”

[1] Tiếng anh là Townhouse: Những dãy nhà cùng kiểu, được xây sát vách nhau. Townhouse được sử dụng toàn ngôi nhà và đất, chỉ chung sở hữu vách tường với hàng xóm.

Ôn Ngôn luôn như vậy, tất cả mọi chuyện đều sẽ vì cậu làm đến tốt nhất. Nhẫn cũng vậy, chìa khoá cũng vậy, như một minh chứng. Hắn chân chính tặng cho cậu, một gia đình.

Đây không phải là chuyện đầu tiên Ôn Ngôn làm vì cậu, nhưng không hiểu sao, cậu rất muốn khóc.

“Ôn Ngôn, anh thích em điểm nào?” Cố Gia Nhiên lại nhin không được hỏi câu này.

Ôn Ngôn đã sớm thân kinh bách chiến: “Thích em rõ ràng căng thẳng muốn chết, lại còn giả vờ lãnh đạm ra giao dịch với anh, mới nhìn là biết có ý đồ.”

“Vậy mà anh còn đồng ý?”

Ôn Ngôn bật cười, đem cậu ôm vào trong lòng: “Bởi vì nha, Cố Gia Nhiên cần anh.”

Hai tay Cố Gia Nhiên vòng lấy Ôn Ngôn. Đúng vậy, cậu cần hắn. So với bất cứ ai khác cậu cần hắn nhất. Cậu luôn muốn biết Ôn Ngôn thích cậu ở điểm gì, là bởi vì cậu không biết mình phải cố gắng ở điểm nào

nhất, để hần luôn thích cậu.

“Anh tốt như vậy, em phải làm sao mới có thể trối chắt anh đây?” Cố Gia Nhiên nhỏ giọng nói.

“Quá đơn giản.” Ôn Ngôn hôn cậu một cái: “Yêu anh, luôn yêu anh.”

“Tiểu Ngôn, Gia Nhiên, mau xuống đây, chuẩn bị ăn cơm.” Dưới lầu truyền đến tiếng của Lữ Minh Nhã, còn kèm theo tiếng cười.

Ôn Ngôn cùng Cố Gia Nhiên một trước một sau đi ra khỏi phòng, cậu lấy điện thoại ra click vào weibo Ôn Ngôn. Sáng sớm hần mới vừa up một tấm hình có hai chiếc nhãn, Cố Gia Nhiên nhìn ảnh nở nụ cười, giống như thường ngày nhấn like một cái.

Nhưng mà không biết cuối cùng đã qua bao lâu, cái like đó mãi không bị bỏ đi.

46. Chương 46: Phiên Ngoại 2 – Sinh Nhật Bất Ngờ

Ngày sinh nhật của Ôn Ngôn, Cố Gia Nhiên đang quay quay phim ở bên ngoài.

Tuy hai người vẫn mỗi ngày gọi điện thoại, Ôn Ngôn tới bây giờ cũng không có nhắc tới chuyện sinh nhật, nhưng Cố Gia Nhiên vẫn xin đoàn phim nghỉ một ngày, lên bay trở về. Kể từ khi ở cùng Ôn Ngôn, cậu cảm thấy việc gì liên quan tới hần cũng là chuyện lớn: Vui vẻ, khổ sở, ngã bệnh, sinh nhật...

Đời người quá ngắn ngủi, cậu không muốn bỏ lỡ những chuyện có liên quan đến Ôn Ngôn.

Buổi chiều cậu ngồi trên máy bay, về đến nhà đã hơn 6 giờ tối, trong nhà không có ai. Cậu đoán có khi là ở công ty tăng ca, bèn trực tiếp đến Lam Hải, kết quả đến phòng làm việc xem, cũng không có người. Đúng lúc tình cờ gặp Vương Lệ phòng PR, cậu liền hỏi: “Ôn tổng đâu?”

“A, Cố tiên sinh, Ôn tổng đi ăn cơm.”

“Ăn? Đi đâu ăn?”

Ánh mắt Vương Lệ có chút do dự, quan hệ giữa Ôn tổng và Cố tiên sinh luôn là chuyện trà dư tửu hậu của công ty lúc rảnh rỗi, hai người tuy thân mật, nhưng cũng rất minh bạch, hư hư thật thật, khiến cho một nhóm cô nương trẻ tuổi trong văn phòng thường xuyên kích động không thôi. Sau đó, ngay cả chính cô cũng không khỏi nghĩ ngợi, luôn cảm thấy giữa bọn họ quả thật có điều gì đó. Tự hỏi: Có nên nói cho Cố tiên sinh biết hôm nay Ôn tổng cùng nữ diễn viên trẻ đi nhà hàng nổi tiếng dành cho tình nhân ăn cơm hay không?

Cố Gia Nhiên thấy mắt Lệ Lệ đảo trái đảo phải, rất không ổn, liền nhíu mày. Lệ Lệ không chịu nổi áp lực, liền nói: “Ồ tầng cao nhất của Di Cảnh, cùng, cùng Hàn Mộng Vũ, còn mang một chai rượu vang của công ty theo.” Cô nói xong lập tức chạy đi.

Cố Gia Nhiên dừng một chút: Hay lắm, ngay ngày sinh nhật, nhà hàng tình nhân, mỹ nữ rượu vang.

Cố Gia Nhiên ngay lập tức lấy điện thoại ra định gọi cho Ôn Ngôn, mới vừa bấm số lại ngừng.

Không phải cậu không tin Ôn Ngôn, chỉ là trong chớp mắt nghe được lời Lệ Lệ nói, máu nóng dường như lập tức vọt thẳng lên não, tức không chịu được: Bản thân nghìn dặm xa xôi bay về cùng hắn ăn sinh nhật, hắn ngược lại, không nói một câu, còn rượu ngon còn mỹ nhân? Lúc lấy lại tinh thần, miệng rõ chưa.

Cậu suy nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định tự mình đi xem xem.

Vườn hoa của nhà hàng Di Cảnh được xây ở sân thượng tầng 6. Nhà hàng đối diện hồ Minh Nguyệt, ngồi trước cửa sổ ăn, cảnh đẹp dưới lầu có thể thu hết vào trong mắt, bầu không khí đặc biệt lãng mạn. Cho nên dù rất khó đặt, vẫn khiến cho không ít tình nhân đổ xô vào, cũng được xưng là nhà hàng tình nhân.

Lúc Cố Gia Nhiên đi tới Di Cảnh, người bên trong không tính là nhiều, cậu liếc mắt liền thấy được Ôn Ngôn và Hàn Mộng Vũ. Cố Gia Nhiên lên ngồi cách bọn họ một khoảng không xa, gọi một phần beefsteak, vừa cắt, vừa nhìn hai người chuyện trò vui vẻ, trong lòng ghen không chịu được —

Ha, chỗ tốt nhất trong nhà hàng.

Cười vui vẻ như vậy ha!

Hàn Mộng Vũ rất đẹp sao? Được rồi, đáng người không tệ.

Chắc chắn, thật biết quan tâm.

Có vui vẻ như vậy sao?!

Chỉ có anh có mị lực của phái nam hả!

Cố Gia Nhiên càng nghĩ càng giận, gọi nhân viên tạp vụ tới: “Nghe nói Tiramisu chỗ mọi người rất ngon, đem tặng cho Hàn Hàn Mộng Vũ tiểu thư một phần. Nhưng đừng nói cho cô ấy biết là tôi đưa.”

Nhân viên kinh ngạc nhìn Cố Gia Nhiên, hiển nhiên là nhận ra vị mình tinh đại danh đỉnh đỉnh này là ai. Cố Gia Nhiên cười thần nhiên, điểm tốt nhất trong Di Cảnh chính là nhân viên phục vụ không lắm miệng.

Không bao lâu, một phần Tiramisu được đưa đến trước bàn Hàn Mộng Vũ: “Hàn tiểu thư, đây là của một vị tiên sinh không nói tên tặng cho cô.”

Hàn Mộng Vũ có chút hoang mang, nhìn về phía Ôn Ngôn, Ôn Ngôn vội khoát tay, biểu thị không phải mình. Cô lại nhìn xung quanh một lần, cũng không thấy có ai ra hiệu với mình. Chỉ là kiểu ân cần nho nhỏ thế này, con gái dù là ai cũng thích hưởng thụ, cô mà từ chối thì quá bất kính rồi.

Cố Gia Nhiên thấy Hàn Mộng Vũ nhận, lại gọi nhân viên tới: “Pudding xoài này, tặng cho Hàn tiểu thư một phần.”

Vì vậy, một phần bánh Pudding xoài lại được đưa đến trước bàn Hàn Mộng Vũ. Ôn Ngôn thấy thế bật cười: “Hàn tiểu thư quả nhiên đi đến đâu cũng được hoan nghênh.” Hàn Mộng Vũ vui vẻ nhận lấy như trước.

Lúc lần thứ ba đưa bánh gato Black Forest đến trên bàn Hàn Mộng Vũ, Ôn Ngôn cũng có chút ngồi không yên. Ngay cả hân cũng không nhận được hiếu kỳ quay đầu xem, nhưng tất cả mọi người đều yên tĩnh ăn cơm của mình, cũng không có gì đặc biệt.

Cố Gia Nhiên cúi đầu cười trộm, sau đó tự mình mang theo đĩa đồ ngọt thứ tư là Bingsu dâu đi tới trước bàn hai người. Cậu cũng không thèm nhìn Ôn Ngôn, chỉ là cười nói: “Hàn tiểu thư, đồ ăn ngon không?”

Vậy mà lại là Cố Gia Nhiên.

Hàn Mộng Vũ có chút bất ngờ. Cô nhìn Ôn Ngôn, lại nhìn Cố Gia Nhiên, hơi nghi ngờ, nhưng lại cười nói: “Thì ra là Cố tiên sinh đưa sao? Rất thích, cảm ơn. Chỉ là tôi không dám ăn nhiều.”

Cố Gia Nhiên cười nhạt một tiếng: “Sao có thể, Hàn tiểu thư đoan trang thế này, ăn bao nhiêu cũng không bị ảnh hưởng.”

Thế là, Cố Gia Nhiên liền dứt khoát ngồi xuống bàn của Ôn Ngôn và Hàn Mộng Vũ, cùng Hàn Mộng Vũ trò chuyện sôi nổi. Cố Gia Nhiên bình thường rất trầm tính, hiện tại lại xuất ra toàn bộ năng lực, liều mạng toả ra 120% mị lực của mình: Lúc thì cùng Hàn Mộng Vũ kể chuyện vui trong đoàn phim, lúc thì lại sẵn sàng mà lấy đồ cho cô, thỉnh thoảng còn ca ngợi vài câu. Cậu mặc dù không như Ôn Ngôn tùy thời có thể nói lời thâm tình, nhưng dầu gì cũng diễn qua không ít phim truyền hình, cũng sẽ thuộc lòng mấy câu.

Bên này hai người nói cười vui vẻ, bên kia Ôn Ngôn vừa nhìn Cố Gia Nhiên vừa dùng lực cắt thịt bò, dao ở trên đĩa xẹt qua, phát ra một tiếng “keng”.

Hàn Mộng Vũ cũng ý thức được Ôn Ngôn không vui, vội nói: “Ôn tổng, người Lam Hải các anh có phải ai cũng biết nói chuyện như thế không?”

Ôn Ngôn nhai thịt bò cười nói: “Tùy trường hợp tùy địa điểm.” Dứt lời lại tựa như khiêu khích nhìn qua Cố Gia Nhiên.

Cố Gia Nhiên thấp giọng ho khan một tiếng, mặt có chút đỏ.

Hàn Mộng Vũ không nhìn ra không khí lạ giữa Ôn Ngôn và Cố Gia Nhiên, lại cười nói: “Địa điểm nào trường hợp nào?”

Ôn Ngôn cười: “Chẳng hạn như trên giươ — trên thuyền.” Cố Gia Nhiên ở dưới đá Ôn Ngôn một cái, Ôn Ngôn liền lưu loát chuyển từ. Bản thân hắn cũng không có ý định nói bậy gì, chỉ là muốn trêu Cố Gia Nhiên một chút.

“Trên thuyền?”

“Do tôi có hơi sợ nước, có lần quay ở trên thuyền, lắc lư quá, một câu cũng không nói được.” Cố Gia Nhiên vội nói.

Hàn Mộng Vũ gật đầu: “Thì ra là thế. Tôi lần đầu treo cáp cũng vậy, sợ đến muốn khóc.”

Bữa cơm của ba người rất nhanh thì kết thúc, tài xế của Hàn Mộng Vũ vẫn luôn chờ ở dưới, nhìn thấy Hàn Mộng Vũ xuống liền trực tiếp đón đi. Trước khi đi cô cùng Ôn Ngôn bắt tay: “Cảm ơn bữa cơm của Ôn tổng, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Người đi rồi, đến tính sổ lúc rồi — Cố Gia Nhiên nghĩ vậy, Ôn Ngôn cũng nghĩ vậy.

Lúc Cố Gia Nhiên ngồi trên xe vẫn có chút không vui, không nói một câu.

Ôn Ngôn dở khóc dở cười: “Hôm nay trở về sao không có nói cho anh?”

“Nói cho anh biết làm cái gì, nhìn anh cùng mỹ nữ ăn hủ?”

Ôn Ngôn thích thú cao giọng: “Oh... Thì ra người nào đó ghen tị...”

Cố Gia Nhiên bị hắn nói xong có chút ngượng ngùng, vò đã mở lại sứ dút khoát nói: “Phải, em ghen tị! Sinh nhật anh mà lại đi cùng người khác! Anh là của em!”

Ôn Ngôn sững sốt: “Hôm nay là sinh nhật anh?”

Cố Gia Nhiên nhìn hắn chằm chằm, xem hắn có phải đang diễn hay không.

Ôn Ngôn có chút bất đắc dĩ: “Quên thật mà.” Hắn lại thở dài: “Hơn nữa anh đi ăn với Hàn Mộng Vũ, còn không phải là vì em sao?”

Cố Gia Nhiên nhú mày: “Có ý gì?”

Ôn Ngôn liếc cậu một cái: “Phim điện ảnh chuẩn bị cuối năm quay của em, anh định tìm Hàn Mộng Vũ để làm nữ chính. Nghe nói cô ấy thích đồ ăn của Di Cảnh, chỉ đặt món ở đó.”

Năm ngoài Cố Gia Nhiên nhờ vào phim ‘Hoàng tử và Công chúa’ mà cầm không ít giải, Ôn Ngôn dự định tiếp tục tiến lên, để cậu hợp tác cùng nữ diễn viên này, diễn một bộ phim chính kịch tình yêu.

Cố Gia Nhiên không nghĩ sẽ nghe được đáp án như vậy, anh hùng khí đoản, thoáng chút mềm lòng.

Ôn Ngôn mỉm cười nói: “Về nhà sẽ xử lý em.”

Về đến nhà, Ôn Ngôn vừa ở trên giường làm Cố Gia Nhiên nhiều lần, vừa ép cậu nói chuyện.

Không sai, là nói chuyện.

“Thầy Cố, anh phát hiện em bây giờ rất biết cách dỗ ngon dỗ ngọt, tối hôm nay khen Hàn Mộng Vũ đến bay lên trời, em tại sao một câu cũng không nói với anh?”

“Cái này không được, em là thầy giáo, lời nói và việc làm đều phải mẫu mực.”

Lúc nói câu này, Cố Gia Nhiên đang ở dưới thân Ôn Ngôn thở dốc. Tay Ôn Ngôn thông thả từ yết hầu Cố Gia Nhiên mò xuống phía dưới, nắm lấy nơi giữa tam giác nhạy cảm.

Cố Gia Nhiên đỏ mắt nhìn hắn, Ôn Ngôn cắn lỗ tai của cậu nói: “Thầy Cố, dạy anh một chút đi.”

Cố Gia Nhiên thở khê dốc, môi đỏ đến quá đáng khê nhếch: “... Ôn... Ngôn...”

Thanh âm rung nhẹ nhàng như con kiến bò qua tim Ôn Ngôn, làm cho hắn ngứa được không chịu được. Hắn di chuyển nhanh hơn, Cố Gia Nhiên lại đứt quãng nói: “... Thích... Nhất ...”

Ôn Ngôn cúi người, ghé vào lỗ tai cậu thổi nhẹ một cái: “Thích gì?”

Cố Gia Nhiên run lên, ánh mắt mờ mịt hơi nước. Cậu khê ngẩng đầu lên, cố gắng chống lại ánh mắt Ôn Ngôn: “... Thích nhất... anh... ở trong cơ thể em...”

Yết hầu Ôn Ngôn căng lên.

Gần như ngay lập tức, hắn lại di chuyển cực nhanh. Cố Gia Nhiên ở dưới thân hắn cong người, không bao lâu sau hai người song song bắn ra.

Sau khi chấm dứt triển miên, Ôn Ngôn vẫn chưa hài lòng. Hắn tỏ vẻ ngày hôm nay dưới tình huống oan ức không hiểu ra sao, nhìn người yêu mình phóng mị nhãn với đại mỹ nữ khác, tâm hồn bị tổn thương vô cùng, nhất định phải ép Cố Gia Nhiên nói 100 câu đồ ngon ngọt khác nhau mới có thể bù đắp.

Cố Gia Nhiên tự biết đuối lý, vả lại cũng là sinh nhật hắn, liền thật sự đáp ứng.

Cậu suy nghĩ, vắt hết óc, đem Ôn Ngôn khen từ sợi tóc đến đầu ngón chân, ép đến mức ngay cả câu “Lông tơ anh thật sexy” cậu cũng nói ra luôn, Ôn Ngôn cười đến không dừng được.

Chỉ là lúc này vận động trên giường có chút kịch liệt, Cố Gia Nhiên nói một lúc đã mệt rã rời. Ôn Ngôn hôn nhẹ gò má của cậu: “Ngủ đi, quà sinh nhật anh rất thích.”

Cố Gia Nhiên cố gắng mở mắt: “Quà? Quà ở trong ngăn kéo bên cạnh anh.”

Ôn Ngôn mở ngăn kéo ra xem, bên trong là một quyển album. Hắn vốn tưởng rằng Cố Gia Nhiên lên weibo hắn down ảnh chụp xuống bỏ vào, kết quả mở ra xem, nguyên một album, tất cả đều là ảnh của hắn: Chính diện, mặt trái, mặt phải, bước đi, xem văn kiện, nấu cơm, mặc quần áo, thậm chí còn có mới vừa tắm xong đi ra... Nhiều, nhiều đến mức chính hắn cũng nghĩ ra là chụp khi nào.

Cậu vậy mà lại nhân lúc hắn không biết, lén chụp nhiều ảnh như vậy. Nhắc tới cũng kỳ, Cố Gia Nhiên chưa từng học nhiếp ảnh, thế nhưng Ôn Ngôn lại cảm thấy ảnh chụp rất đẹp rất đẹp, hắn cũng không ngờ mình lại đẹp trai đến thế.

Ôn Ngôn nghiêm chỉnh xem hết toàn bộ, suy nghĩ một hồi, sau đó lật lại trang bìa, quả nhiên, trên đó có viết một dòng chữ nắn nót —

Em yêu anh.

Như cuốn sách này, là nơi để Cố Gia Nhiên không có nơi để thổ lộ tình cảm vào.

Ôn Ngôn nhìn Cố Gia Nhiên đã ngủ, không kiềm chế được lại hôn cậu một cái, nhỏ giọng nói:

“Anh cũng yêu em.”

47. Chương 47: Phiên Ngoại 3 – Nút Tình Yêu

Sau khi Kỷ Tự lợi dụng đáp án “Woogie vị cam” thành công “lừa” được Hà Thụy Chi làm bạn trai, hắn rơi vào trong xoắn xuýt.

Hắn không biết nên yêu đương như thế nào với Hà Thụy Chi.

Làm bạn bè còn có thể cười cười nói nói, làm tình nhân rồi hắn bỗng nhiên có chút không biết làm sao: Rõ ràng cũng không phải lính mới yêu, nhưng sao vừa nhìn thấy cậu, bầu không khí không hiểu sao lại thuần khiết đến lạ. Giống như cậu bạn nhỏ mới hơn 1 tuổi ở sát bên nhà, mẹ nhóc nói lần đầu tiên nhóc mang giày, ngay cả chân cũng không đi được.

Cảm giác thật kỳ lạ.

Có chút mới mẻ, lại có chút khiến người ta chờ mong.

Đêm hôm đó, hắn tiễn Hà Thụy Chi đến trước khu chung cư, hai người ngồi ở trong xe, hắn đang do dự nên nói cái gì cho phải, Hà Thụy Chi đã rất đứng đắn nói với hắn một câu: “Tôi hiện tại phải đi về, nhưng mà tôi muốn hôn anh.”

Kỷ Tự sửng sốt, chợt bật cười ra tiếng.

Hà Thụy Chi có chút ngượng ngùng, trợn mắt nhìn hắn: “Tôi nói sai sao?”

“Không sai, chỉ là — “

Kỷ Tự đem đèn trong xe tắt đi, lợi dụng bóng tối, trong chớp mắt hôn lên — thân là bạn trai, vậy mà lại để cho người yêu chủ động mở lời, là hắn tất trách.

Vị kẹo trái cây vẫn chưa hoàn toàn tan đi, Kỷ Tự như một đứa trẻ tham ăn, không dừng được mà liếm, gặm cắn, sau đó cuốn lấy đầu lưỡi Hà Thụy Chi chơi đùa, giống như cũng muốn dính lấy vị ngọt đó. Hoàn toàn khác với nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước trước kia, nụ hôn này từ lúc mới bắt đầu, đã đầy mùi tình dục.

Nhiệt độ trong xe dần tăng cao, tay Kỷ Tự lần lên eo của Hà Thụy Chi, sau đó luồn vào trong áo sơ mi chậm rãi dò xét. Tiếng thở dốc của Hà Thụy Chi lẫn quần bên tai, cơ thể mềm dẻo dưới bàn tay hắn run rẩy, không thể nghi ngờ gì thêm, đây đối với Kỷ Tự là một sự kích thích cực lớn, hắn rất nhanh đã cương.

Đang lúc hắn chuẩn bị tiến thêm một bước, Hà Thụy Chi phát ra tiếng thở dốc: “... Kỷ Tự...”

Nương theo chút ánh sáng ngoài cửa sổ xe, Kỷ Tự thấy trong ánh mắt của Hà Thụy Chi đầy hơi nước.

Kỷ Tự bỗng nhiên tỉnh táo lại.

Không được, không thể như vậy. Đối với Thụy Chi, phải chậm một chút, mới có thể chắc chắn một chút.

Hắn nhanh chóng chỉnh đốn lại tâm tình của mình, hơi thở bất ổn nói: "... Thời gian không còn sớm, cậu... về trước đi..."

Hà Thụy Chi hồi phục tinh thần, cậu có chút hoang mang: "Game 'The Sim' tôi chơi, bước tiếp theo đâu phải như vậy."

Kỷ Tự: "..."

"Thụy Chi, chúng ta là đang yêu thật sự, cũng không phải đang chơi game."

Hà Thụy Chi nhìn hắn: "Tôi biết, lúc bờ sông anh hôn tôi tôi đã động lòng rồi, tim đập rất nhanh, mặt rất nóng, đồng ý rồi."

Kỷ Tự cố nén xúc động suýt chút nữa nhào lên người cậu.

Trong lòng hắn cuộn trào, trên mặt lại nhất phái bình tĩnh: "Chuyện tình cảm không thể sốt ruột, khe nhỏ sông dài."

Hà Thụy Chi suy nghĩ một lúc, cảm thấy hắn nói cũng có lý: Dù sao cũng mới thử việc mà.

Sau đó ngày thứ ba hai người xác lập quan hệ, Hà Thụy Chi hẹn Kỷ Tự đến chỗ cậu ở, nói muốn làm beefsteak cho hắn ăn. Phải nói, tay nghề của Hà Thụy Chi thật sự rất tốt, hai người sau khi ăn ngon lành no nê, Kỷ Tự bỗng nhiên nhận được mail của công ty. Điện thoại của hắn sắp hết pin, liền nói với Hà Thụy Chi: "Anh dùng xuống máy tính của em chút, gửi mail."

"Ở trong phòng, tự anh lấy đi."

Đến khi Kỷ Tự trả lời hết mail, đóng web, liếc mắt liền thấy trên màn hình máy tính có một tệp video, tên là 'Dã ngoại.avi'.

Kỷ Tự im lặng nhìn cái video này.

Cái tên này, cái đuôi này, nhìn kiểu nào cũng thấy khả nghi? Là cái hắn nghĩ tới sao? Nam nữ? Hay là, nam nam?

Kỷ Tự làm thế nào cũng không tưởng tượng ra được hình ảnh Hà Thụy Chi xem loại video này. Hắn bỗng nhiên có chút lo lắng, không nhận được đem con chuột dời đến file, nhìn chăm chăm màn hình, giống như là muốn nhìn xuyên thấu nó.

Cuối cùng hắn quyết định, double click mở ra —

Video tiếp tục load từ thời lượng pause lần trước, vì vậy lúc Kỷ Tự vừa click vào đã thấy cảnh trên bãi cỏ ngoài trời, có hai tên đàn ông trần trụi ra sức cày cấy, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng khiến người ta muốn phun máu.

Kỷ Tự chết đứng, đúng lúc Hà Thụy Chi rửa chén xong đi vào: “Kỷ Tự, vừa mới — “

“... A... Ừ... A...!!” Trong video đôi này đã kết thúc sau khi lên cao trào. Máy tính của Hà Thụy Chi có loa bên ngoài, không hổ là hàng chất lượng cao, tiếng bass tuyệt vời, thanh âm đó quanh quẩn trong phòng ngủ Hà Thụy Chi rất lâu, dư âm còn vọng vọng bên tai.

Thời gian giống như dừng lại.

Cảm giác xấu hổ quen thuộc này, lại trở về.

Kỷ Tự đã quen: “Anh có thể giải thích, nhưng anh cái gì cũng không muốn nói.”

Hà Thụy Chi không sao cả gạt đầu: “Vậy không cần nói, xem đi.”

Cứ như vậy, sau khi cùng nhau thưởng thức hết video dã ngoại sung sức, hai người thuận lý thành chương lẫn đến trên giường.

Hà Thụy Chi ở dưới thân Kỷ Tự, thở dốc kịch liệt. Ánh mắt cậu ướt át, loáng thoáng mang theo một chút nước mắt. Kỷ Tự cố gắng từ trên người cậu rời khỏi, hơi hử bất ổn.

“Hà Thụy Chi, cho em một cơ hội cuối cùng, nếu như bây giờ em nói dừng, anh có thể dừng lại.”

Hà Thụy Chi nở nụ cười, khoe miệng cong lên một vòng cung xinh xắn, môi cậu khê nhếch, khê gọi một tiếng: “Kỷ Tự.”

Kỷ Tự đỏ mắt nhìn cậu.

“Tiếp tục. “

Đêm nay, chỉ mới bắt đầu.

Hà Thụy Chi nước da trắng, bình thường nhìn qua liền biết là tiểu thiếu gia nhà có tiền. Say khi bỏ đi quần áo, Kỷ Tự thấy cơ thể của cậu lại khá tốt, tay Kỷ Tự chậm rãi vuốt ve cơ thể cậu, môi có ý xấu cần lỗ tai đang đỏ bừng của cậu.

Hà Thụy Chi hít nhẹ một hơi, thân thể co rút, Kỷ Tự cười: “Thì ra đây là điểm nhạy cảm của em.”

Đầu lưỡi của hắn thưởng thức vành tai Hà Thụy Chi, động tác không mạnh, chỉ là chuyên chú một bộ phận trên tai. Hà Thụy Chi cảm giác mình muốn điên rồi, cảm giác này giống như có nghìn vạn con kiến bò qua tim, ngứa đến không chịu nổi, nhưng lại không thể chạm vào, vì chạm vào, sợ chính mình sẽ muốn chết đi.

Cơ thể cậu bắt đầu run rẩy, tay Kỷ Tự vẫn dán trên người cậu, cho nên có thể cảm nhận được phản ứng của cậu. Hắn dừng một chút, đầu lưỡi bắt đầu đưa bên trong tai Hà Thụy Chi thăm dò, bắt chước kiểu giao hợp một ra một vào. Tay hắn cũng không nhàn rồi, đặt lên ngực Hà Thụy Chi, nhẹ vờn khe niết, vô cùng miệt mài.

Hà Thụy Chi rất nhanh đã cương lên. Quần lót của cậu còn chưa có cởi, ở phía dưới có lẽ đã ướt hết một mảng. Môi Kỷ Tự trượt từ lỗ tai xuống một đường, đến hầu kết, đến ngực, rồi chậm rãi đến tính khí đã cương cứng của cậu.

Kỷ Tự bật cười.

Hà Thụy Chi cảm thấy có chút xấu hổ, muốn co chân lại. Kỷ Tự dùng hành động thực tế cản cậu lại, hắn mở miệng ngậm cậu nhỏ của Hà Thụy Chi.

Chân Hà Thụy Chi lập tức căng lên, tuy là cách một tầng vải, nhưng đối với cậu mà nói, chuyện này thật sự quá kích thích. Kỷ Tự nhấn nạt dùng đầu lưỡi miêu tả phân thân cậu, giống như đang an ủi cậu, Hà Thụy Chi lại vì ngứa mà không giải được muốn sụp đổ. Cơ thể cậu bắt đầu nóng lên, bắt đầu không nhận được, cậu khó chịu lại thích thú uốn éo.

“... Kỷ Tự...” Hà Thụy Chi rốt cục không nhận được phát ra tiếng cầu xin. Cậu muốn Kỷ Tự dừng dày vò cậu nữa, cậu muốn Kỷ Tự nhanh lên một chút, làm cái gì cũng được, để cậu có thể chấm dứt sự ngứa ngáy này.

Kỷ Tự kiềm chế cũng đã lên đỉnh điểm, phân thân đã sớm sưng đến đau. Hắn sờ cái động nhỏ phía sau của Hà Thụy Chi, đã kinh đến mức ướt át, cậu đã chuẩn bị nghênh đón hắn rồi.

Kỷ Tự rất nhanh cởi bỏ quần áo của hai người, hắn mở hai chân Hà Thụy Chi ra, đem phân thân đặt ở cửa động. Hắn vẫn rất kiềm chế. Kỷ Tự sợ làm đau Hà Thụy Chi, nhìn chung quanh, xem bên giường có gel bôi trơn hay bao cao su hay không, hắn lấy tới, vừa mới chuẩn bị mở ra, Hà Thụy Chi đã bắt tay hắn lại:

“... Chỉ cần... mùi của... anh...”

Như trống trận rền vang.

Trường thương của Kỷ Tự lập tức không chút do dự đâm vào. Hai người cùng lúc rên lên, Kỷ Tự nhìn ra Hà Thụy Chi có chút đau đớn, trên mặt đầy mồ hôi. Kỷ Tự không dám động, hấn cúi đầu khẽ hôn mắt và môi cậu, chờ Hà Thụy Chi chậm rãi thích ứng.

“Cảm giác được không, anh ở trong cơ thể em.” Hấn áp vào lỗ tai cậu nói.

Những lời này cực kích thích tới Hà Thụy Chi, cậu bắt đầu run run, đôi mắt nhịn không được nheo lại. Cậu ôm bả vai Kỷ Tự, đầu hơi nâng lên, lộ ra đường cong xương quai xanh xinh đẹp.

“Chịch em.” Cậu nói.

Mắt Kỷ Tự đỏ lên, dùng sức lao về trước. Đầu Hà Thụy Chi trống rỗng, chỉ có thể mặc cho nửa người dưới của mình mở rộng ra.

“... A... U... Ha... A...” Cậu thở dốc, rên rỉ, sau đó dùng chân siết chặt lấy Kỷ Tự.

Mồ hôi Kỷ Tự theo gò má chảy xuôi xuống, Hà Thụy Chi thấy, nhịn không được liếm môi một cái.

Động tác này không thể nghi ngờ gì hơn là quyến rũ Kỷ Tự, tay hấn không tự chủ được siết chặt, càng thêm ra sức chinh phạt. Hà Thụy Chi càng rõ ràng cảm nhận được tính khí nóng bỏng đó đang hoang lạc trong cơ thể mình như thế nào.

Cậu để Kỷ Tự tùy ý rong đuối trên người mình, cũng không biết rốt cục đã qua bao lâu, mãi cho đến khi hô hấp càng ngày càng gấp, mãi cho đến khi cậu cảm thấy mình vừa sắp bay lên trời vừa sắp rơi xuống địa ngục, khoái cảm như cơn thủy triều, quét một cái cuốn sạch đi.

Kỷ Tự và cậu cùng lúc lên đỉnh.

Kỷ Tự bình phục lại, hôn Hà Thụy Chi một cái: “Thích không, hửm?”

Mắt Hà Thụy Chi sáng lấp lánh, không cam lòng ở thế yếu: “Anh thích không? Tiền lương thử việc.”

Kỷ Tự bật cười: “Phúc lợi tốt như vậy, cả đời không đi.”

Cái gì đến sẽ đến, cứ từ từ!

Sau này thật lâu mãi cho đến một ngày nào đó, lúc hai người sang Anh thăm mẹ Hà Thụy Chi thuận tiện đăng ký kết hôn, Kỷ Tự hoang mang nói: “Anh sao cứ cảm giác hai ta hễ ở chung một chỗ là nhanh như chuyển nút phím tắt vậy?”

Hà Thụy Chi nghiêm túc suy nghĩ một hồi: “Giả thiết là x2 tốc độ đi, vậy chẳng phải chúng ta so với người khác có nhiều hơn một nửa thời gian sao? Ở bên nhau sớm chúng ta có thể cùng nhau làm nhiều chuyện sớm hơn!

Đáp án này có logic không?

Không hề logic.

Thế nhưng mặc kệ nó, Kỷ Tự chỉ cảm thấy, đáp án này nghe rất tuyệt vời!

48. Chương 48: Phiên Ngoại 4 – Giả Như Phương Tinh Viễn Khoái Xuyên

Lời tác giả: Trước tiên sẽ nói về ý tưởng của tôi.

Lúc tôi viết về Phương Tinh Viễn, có viết cậu ấy từng nói một câu như vậy — “Một người chỉ có một kiếp, thật nhàm chán. Nhưng là diễn viên, bạn sẽ có thật nhiều cuộc đời, vô cùng sinh động!”

Lúc viết đoạn này tôi có một não động, cảm thấy Tinh Viễn rất thích hợp để khoái xuyên: Có thể ở các thế giới khác nhau sắm vai khác nhau, tiếp tục nhân sinh đặc sắc của cậu ấy. Sau đó tôi lại nghĩ nếu như cậu ấy thực sự khoái xuyên, nếu như cậu ấy có một cơ hội trở lại thế giới này, gặp được Cố Gia Nhiên, bọn họ sẽ nói cái gì?

Cho nên mẫu truyện ngắn này, có lẽ sẽ không giống với kỳ vọng phiên ngoại ngọt ngào của nhiều người, đó là, Phương Tinh Viễn xuất hiện trong một hình dạng xa lạ, xuất hiện cùng Cố Gia Nhiên, đối thoại một đoạn.

Cố Gia Nhiên ngồi trong sảnh khách sạn nhàm chán nghịch điện thoại. Lúc xuống lầu, Ôn Ngôn đột nhiên phát hiện không thấy cục sạc điện thoại, đoán chắc là rơi ở trong phòng. Nên nói Cố Gia Nhiên ở đây chờ hần, hần tự đi tìm.

Cố Gia Nhiên đang lướt weibo. Đêm qua Ôn Ngôn nói trong phòng khách sạn có một chậu cây nhỏ rất dễ thương, liền đặt dưới đèn chụp một tấm, sau đó up lên luôn.

Cậu lướt weibo tùy ý, thấy Kỷ Tự bình luận: Mày bị Parkinson hử, tiêu cự không đúng chút nào. [DOGE]

Cậu lại lướt trở lại nhìn ảnh chụp một lần nữa, khỏi nói, tiêu cự thật đúng là sai sai, vì có thêm bàn tay cậu vào. Cố Gia Nhiên phục, người này tâm cơ sao lại sâu như vậy chứ.

Có mấy lần, hắn ở trên weibo mở ám show ân ái đến mức muốn lột da, Lục Phong không thể nhịn được nữa liền ra hiệu với Cố Gia Nhiên. Từ đó về sau Cố Gia Nhiên không dám xuất hiện trong hình của hắn nữa. Nhắc tới chuyện này Ôn Ngôn còn rất tủi thân: “Không khổng chế được có biết không? Phát hiện thì phát hiện thôi, anh cũng muốn đứng Top với em.”

Cậu thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười.

Đang suy nghĩ miên man, thấy trước mặt có người ngồi. Cố Gia Nhiên ngẩng đầu lên nhìn: Người nọ so với cậu trẻ hơn một chút, mặt mũi sáng sủa đẹp trai, viền mắt lại đo đỏ.

“Xin hỏi — là Cố Gia Nhiên tiên sinh sao?”

Cố Gia Nhiên ngồi thẳng: “Xin hỏi, ngài là?”

Phương Tinh Viễn gần như không thể khổng chế được chính mình, Cố Gia Nhiên trước mắt có chút xa lạ, khi cậu mở miệng nói chuyện, cái cảm giác quen thuộc này liền lập tức trở về.

“Tôi là — fan của cậu.”

Cố Gia Nhiên cũng cười: “Chào anh.”

Phương Tinh Viễn không dám nhìn thẳng Cố Gia Nhiên. Trong lòng hắn luôn nhớ tới các tin tức về cậu khi tìm thấy trên mạng, lúc mới thấy quả thật không dám tin vào hai mắt mình.

Hắn thật không ngờ sau khi mình đi rồi Cố Gia Nhiên lại trải qua nhiều chuyện không tưởng tượng được khiến hắn đau lòng như vậy.

Đó là đứa em trai hắn nâng niu trên tay từ nhỏ đó, hắn thật sự là đau lòng không chịu được.

Cũng may là hiện tại, đã qua hết rồi.

Hắn thở ra một hơi thật mạnh: “Là như vậy. Kỳ thật, tôi có một đứa em trai, nó — rất thích cậu.” Phương Tinh Viễn dừng một chút, nhịn không được cầm lấy ấm trà trên bàn, rót cho mình một ly nước, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Cố Gia Nhiên có chút bất ngờ. Hành động này có chút quen thuộc, cậu đương nhiên không ghét.

“Anh thật giống anh tôi, rót nước thích uống một hơi cạn sạch.” Có lẽ là do động tác quen thuộc này mà Cố Gia Nhiên buông lỏng đề phòng.

Động tác Phương Tinh Viễn dừng lại, chậm chạp để ly xuống.

“Anh cậu...” Hần muốn nói lại thôi.

Cố Gia Nhiên hiểu lầm ý của hắn, cho là hắn sợ chột phải chỗ đau của mình, nói: “Anh xem qua tin tức rồi đi! Anh của tôi đã qua đời. Không sao, tôi không sao.”

Phương Tinh Viễn rũ mắt xuống: “Kỳ thật, em trai tôi trước đây cũng gặp phải một ít trắc trở, cuối cùng cũng đã qua. Tôi viết tấm thiệp muốn chúc phúc nó, nó lại rất thích cậu, muốn nhờ cậu ký tên, có thể không?”

Cố Gia Nhiên gật đầu: “Đương nhiên.”

Phương Tinh Viễn lấy tấm thiệp đã sớm chuẩn bị xong ra, Cố Gia Nhiên nhìn một lần, lấy bút trong túi ra. Phương Tinh Viễn nhìn cậu, chỉ chỗ trống bên cạnh “Em trai thân ái”: “Ký chỗ này đi!”

Cố Gia Nhiên nhanh chóng ký tên của mình.

Cố Gia Nhiên mới vừa đem tấm thiệp đưa cho hắn, giọng Ôn Ngôn từ bên kia vang lên: “Gia Nhiên, được rồi.”

Cố Gia Nhiên gật đầu, đứng dậy xách túi chuẩn bị rời khỏi.

Trước khi đi cậu không nhịn được quay đầu lại nhìn người đàn ông xa lạ này, chân thành nói: “Có người anh trai như anh, em của anh thật sự rất may mắn.”

Phương Tinh Viễn sững sốt, rồi nở nụ cười: “Thật vậy sao? Tôi rất vui.”

Ôn Ngôn nhận lấy túi xách trong tay Cố Gia Nhiên, hiểu kỳ nói: “Vừa rồi là ai?”

Cố Gia Nhiên lắc đầu: “Fan. Nhưng anh ta cũng có em trai, vừa nhìn là biết anh trai tốt.”

“Ô, vậy giống như anh chúng ta.”

Cố Gia Nhiên cười: “Cũng chúc cho người anh này đạt được những điều mình mong muốn!”

Em trai thân ái: Ở khoảng thời gian anh không biết, em đã trưởng thành thành một người rất ưu tú, anh rất tự hào về em. Anh ở đây chúc phúc em, cuộc sống mai sau sẽ mãi mãi không phiền lo. Anh cũng sẽ giống như em, cố gắng sống tốt mỗi ngày.

Cuối tấm thiệp kia không có chữ ký.

Cố Gia Nhiên nghĩ: Người anh này thật sơ ý, hy vọng lần sau đừng quên ghi tên mình vào.

49. Chương 49: (phiên Ngoại Xuất Bản) - Hiên Ngoại 5 – Trải Nghiệm

Sau khi Lam Hải truyền thông bỏ vốn phát hành, Phương Nguyên làm đạo diễn, Cố Gia Nhiên diễn vai chính, “Hoàng tử và Công chúa” chính thức mở máy, liền được quan tâm cực lớn. Đây là bộ phim đầu tiên của hai cha con sau khi trải qua một trận sóng gió lớn, không biết có thể ma sát bắn tia lửa kỳ diệu hay không? Tất cả mọi người đều mỗi mắt mong chờ.

Nhưng mà khi quay, tiến độ quay cũng không có thuận lợi như Cố Gia Nhiên nghĩ.

Tuy trước đó cậu cũng đã nhiều lần trao đổi kịch bản, nhưng nhân vật này khác ‘Cửa’, ‘Hoàng tử và Công chúa’ là bộ phim điện ảnh đầu tiên cậu đóng chính, cho nên yêu cầu của Phương Nguyên rất cao. Sau khi quay thử mấy cảnh, Phương Nguyên kiểu gì cũng thấy bất mãn.

“8 điểm.” Ông nói như vậy. Từ miệng Phương Nguyên nói ra 8 điểm có vẻ là rất tốt, thế nhưng thang điểm Phương Nguyên muốn phải là 9.

“Vấn đề ở chỗ nào?”

Phương Nguyên nhìn màn hình máy quay, lại ngẩng đầu nhìn cậu: “Diễn một tên trộm chưa đủ, con phải trở thành một tên trộm. Khí chất con quá tốt, thiếu hụt hơi thở đường phố.”

Nhân viên công tác: “...”

Đây rốt cuộc là phê bình hay là khen ngợi?!

Cố Gia Nhiên nghe Phương Nguyên nói xong, trong lúc nhất thời cũng không biết phải nói sao. Người ta là mặc vào long bào cũng không giống thái tử, đến phiên Cố Gia Nhiên thì mặc quần áo rách nát cũng không giống ăn xin. Suy đi nghĩ lại, thấy vấn đề vẫn là nằm ở trên người mình. Phương Nguyên bắt tay hướng dẫn mấy cảnh, thế nhưng cậu cảm giác không phải đang quay phim mà là mời Phương Nguyên tới dạy cả

một bộ phim.

Phương Nguyên cũng nhận ra Cố Gia Nhiên phiền não, nhìn người bên cạnh gật đầu: “Tiểu Hường cậu cùng Gia Nhiên tâm sự để nó tìm cảm giác xem.”

Tiểu Hường trong lời Phương Nguyên chính là tác giả Hường Văn của câu truyện này. Bộ phim này tổng cộng có hai biên kịch, biên kịch chấp bút chính là Hường Văn. Còn có một biên kịch điện ảnh đầy kinh nghiệm hỗ trợ. Hường Văn là tác giả viết truyện thiếu nhi, sáng sủa ầm ập, lần đầu tiên Cố Gia Nhiên nhìn thấy hắn, không hiểu sao cảm thấy hắn vô cùng thích hợp với nghề này.

“Đừng gấp, truyện này tôi đã bán được bốn năm rồi, cũng chờ bốn năm, nay đã bắt đầu quay, thì cứ từ từ quay. Phía đầu tư nói, không thiếu tiền.” Hường Văn đưa cho Cố Gia Nhiên một chai nước, cười thoải mái.

Trong lòng Cố Gia Nhiên thoáng nhẹ nhõm một ít, hỏi: “Anh lúc viết nhân vật này nghĩ tới cái gì?”

Hường Văn nghiêm túc suy nghĩ một lúc: “Kỳ thật không nhớ rõ. Những mỗi một câu truyện tôi viết, đều hi vọng độc giả có thể cảm thấy vui vẻ, là một tên trộm, chuyển biến tâm lý của nhân vật là một quá trình. Cậu cứ diễn hắn như bình thường là được.”

Cố Gia Nhiên có chút khó xử: “Tôi diễn không tốt lắm. Cảm ơn anh đã khích lệ.”

Hường Văn lắc đầu: “Không phải, do truyện tôi viết là một câu chuyện nhẹ nhàng, cho nên lúc tôi quan sát cậu thấy cậu nhất định sẽ diễn tốt.” Hắn dừng một chút, nói tiếp: “Kỳ thật, trước đây tôi từng xem thấy Lý Thu Bình diễn vai nông dân, thực sự đi nông thôn trải nghiệm một thời gian. Thấy Cố có muốn học theo cách này không?”

Đề nghị của Hường Văn, Cố Gia Nhiên cũng đã từng nghĩ tới. Cậu đương nhiên không có khả năng đi làm ăn trộm, nhưng vẫn nói ra đề nghị với Phương Nguyên.

“Một tháng. Con tạm nghỉ một tháng, đi tìm cảm giác.”

Phương Nguyên nhìn sắc mặt cậu, hồi lâu mới mở miệng nói: “Một tháng quá lâu, tối đa 20 ngày.”

Cố Gia Nhiên cười lên: “Vâng.”

20 ngày kỳ thật vô cùng ngắn, Cố Gia Nhiên suy nghĩ hồi lâu quyết định đi tìm Kỷ Tự để nói chuyện. Sở dĩ không tìm Ôn Ngôn, thứ nhất cậu quả quyết phải diễn bộ phim này ra trò, thứ hai Cố Gia Nhiên quyết định 20 ngày này sẽ không liên lạc với Ôn Ngôn. Cậu rất để ý bộ phim này, nhất định sẽ kiểm chế được, cho nên 20 ngày sắp tới, cậu muốn toàn tâm toàn ý nhập vai.

Cố Gia Nhiên nói rõ lý do với Kỷ Tự, Kỷ Tự gật đầu: “Việc nhỏ, tôi có thể giúp cậu. Bất quá, cậu xác

định sẽ giấu A Ngôn?”

Cố Gia Nhiên gật đầu: “Tôi sẽ nói với anh ấy sau, dù sao cũng giống như bế quan luyện tập, anh ấy sẽ hiểu.”

Kỷ Tự uống một hớp cà phê, chế giễu: “Ý tôi là, cậu xác định chính cậu sẽ nhận được không liên lạc với hần?”

Cố Gia Nhiên có chút đỏ mặt, nhưng vẫn trả lời Kỷ Tự: “Tôi sẽ cố gắng không chế.”

Kỷ Tự sắp xếp cho Cố Gia Nhiên đến một khu nhà trọ cùng với một Club tầm trung ở nội thành. Người ở nơi này tam giáo cửu lưu, dạng gì cũng có, để Cố Gia Nhiên ở đây, cũng dễ trà trộn thành công. Ba của Kỷ Tự lúc còn sống cùng ông chủ của nơi này là bạn thân, ông chủ cũng xem như là nhìn Kỷ Tự lớn lên, vừa nghe bạn cháu mình phải quay phim, ông lập tức đập bàn cam đoan, cam đoan sẽ thỏa mãn hết mọi yêu cầu, hơn nữa tuyệt đối sẽ không tiết lộ phong thanh.

Kỷ Tự sắp xếp xong mọi việc rồi nói: “Đã sắp xếp phòng trọ một người cho cậu, cải trang thì phải dựa vào chính cậu. Nếu bị người khác phát hiện cũng không sao, tôi đã chuẩn bị hết rồi. Còn có, dù cậu không liên lạc với Ôn Ngôn, cũng phải gọi điện xác nhận an toàn với người đại diện cậu mỗi ngày.”

Cố Gia Nhiên gật đầu, dán một vết sẹo nhỏ lên trên mặt. Đây là đạo cụ hóa trang cậu mượn trước khi đi, lại học chút thủ pháp sơ cấp với thợ make up, nếu như có thể ở đây ngày người 20 ngày mà không bị phát hiện, có lẽ cũng xem như thành công một nửa.

“Cám ơn anh, Kỷ tổng, bên ba tôi và Lục ca cũng đã thông báo rồi, tôi sẽ báo cáo tình hình mỗi ngày với Lục ca.” Lục Phong vẫn không đồng ý với kế hoạch ‘làm công’ 20 ngày này của Cố Gia Nhiên, nhưng cuối cùng vẫn không lay chuyển được cậu.

“Lục ca, diễn viên giỏi hơn nữa cũng phải còn quan sát học tập nhiều, em cũng không thể ôm chân phật mãi, cũng không biết có tác dụng hay không, nhưng vẫn muốn thử một lần.” Cố Gia Nhiên thuyết phục Lục Phong, thần sắc kiên định.

Lục Phong biết cậu chắc chắn sẽ không thay đổi chủ ý, chỉ có thể thở dài nói: “Địa phương đó loại người gì cũng có, em xác định sẽ đi sao.”

Cứ như vậy, Cố Gia Nhiên chính thức đi làm ở một nơi gọi là “Hoàng Triều Club”. Thành thật mà nói ngày đầu tiên vẫn có chút không được tự nhiên, bởi vì có rất nhiều đồng nghiệp cực kỳ hiếu kỳ với nhân viên phục vụ mới tới là cậu, còn có một cô gái trẻ hỏi thẳng: “Diện mạo anh thật giống Cố Gia Nhiên nha.”

Cố Gia Nhiên chỉ có thể giả vờ phiền chán nói: “Ghét hần nhất, giống chỗ nào mà giống!”

Cô gái liền hoảng sợ, hơn nữa nhìn dáng vẻ hung ác này, nào có điểm giống với Cố Gia Nhiên.

Từ đầu cậu nghĩ như vậy, sau đó ở chỗ này gặp được rất nhiều người có sắc thái khác nhau, được mở rộng tầm mắt. Trước kia Cố Gia Nhiên cứ luôn bị bệnh, sau lại vào giới giải trí, môi trường giao tiếp vẫn rất hạn hẹp.

Tuy là scandal xấu ngấm trong giới cũng nhiều, nhưng lúc mọi người gặp nhau đều giả vờ kiểu đoan trang đứng đắn, không có cảm giác chân thật, là người bình thường thì thoải mái hơn nhiều. Tỷ như ngày đầu tiên trực đêm cậu liền thấy một người phụ nữ trung niên đến bắt gian, thấy chồng mình cùng tiểu tam ở trong phòng khanh khanh ta ta, ngồi dưới đất làm mình làm mẩy khóc lóc ồn ào, sau đó là cùng tiểu tam đánh nhau rùm beng một trận.

Một hồi kịch cứ thế diễn ra.

Cố Gia Nhiên và đồng nghiệp thật vất vả mới khuyên giải được song phương, người vợ đáng thương lại sống chết bắt lấy Cố Gia Nhiên không buông, nước mắt nước mũi kể ra nỗi khổ hàng chục năm qua của mình. Cậu chỉ có thể an ủi đối phương, đem toàn bộ lời thoại tuyệt vời trước đây mình từng diễn nói hết một lần, nói đến mức bản thân cũng xuân bì lực tẫn.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Chu ca cùng trực ban bật cười: “Ôn Cố chú đúng là không có kinh nghiệm, mấy cái chuyện này thấy cũng nhiều, đừng có khờ mà đi khuyên. Anh nói em biết, em xem, nữ không bỏ được, nam cũng không thể thay đổi.” Cố Gia Nhiên ở trong Club dùng tên “Ôn Cố”, nghe tên này vang lên từ trong miệng đồng nghiệp, trong lòng không khỏi rung động.

“Nhưng vị phu nhân kia nói tiền là của bà ấy, tiền của chồng cũng là bà ấy cho, áp lực kinh tế, tình nghĩa cũng không còn, nếu như vậy, tại sao không ly hôn?”

Chu ca nhún nhún vai: “Ai mà biết?”

Nhân sinh trăm dạng, thật sự khó mà nhìn thấu toàn diện.

Trực xong ca đêm trở lại nhà trọ, Cố Gia Nhiên lấy điện thoại của mình ra khỏi túi. Quả nhiên trên màn hình toàn là cuộc gọi nhỡ của Ôn Ngôn.

Thật nhớ hần. Mới tách ra một ngày, đã nhớ hần rồi.

Rất muốn liên lạc với hần, chỉ là sợ bản thân nói chuyện một hồi liền không khống chế được đi tìm hần. Cố Gia Nhiên rất có quyết tâm với ý chí của mình, nếu có thể kiềm chế được Ôn Ngôn, thì tất cả đều là mây bay.

Cậu đọc kỹ từng tin nhắn hần gửi lại một lần, sau đó tắt điện thoại nặng nề ngủ.

Cứ như vậy, mỗi ngày Cố Gia Nhiên ở trong Club thực hiện công việc “Quan sát”: Cậu cứ luẩn quẩn cạnh đồng nghiệp và khách để quan sát động tác, cách nói chuyện, hoặc là tư duy của họ lẫn thần thái phong

phạm trong giới này.

Cậu dần dần hiểu ra vì sao Phương Nguyên nói cậu diễn Lục Tam không có thần. Lúc Cố Gia Nhiên diễn luôn có góc nhìn sáng sủa, cho nên tuy đã cố gắng nghĩ theo tư duy của Lục Tam, cố gắng đạt tới chân thực, nhưng vẫn không có cảm giác thoải mái hoàn toàn nhập vai. Xem ra, lần trải nghiệm này có rất nhiều thu hoạch. Hơn nữa thần kỳ hơn đó là, nhiều ngày như vậy, tuy thường có người nhìn chăm chăm vào cậu, lại không có một ai nghi ngờ. Cũng không biết là Cố Gia Nhiên thật sự diễn quá tốt, hay là mọi người không nghĩ tới sẽ có một đại minh tinh xuất hiện ở nơi này.

Mà phía bên kia, dựa theo lời Cố Gia Nhiên nói, Lục Phong mỗi ngày sẽ đúng giờ báo cáo tình hình của cậu với Ôn Ngôn. Để có vẻ chân thực chút, Lục Phong thật sự rất là khổ tâm, phải bịa đủ thứ chuyện. Tỷ như ngày thứ ba, hắn sẽ nói Cố Gia Nhiên hôm nay luyện tập rất mệt, Phương đạo quá nghiêm. Đến ngày thứ năm, hắn lại nói hôm nay không được, quá nhiều trạng thái của Cố Gia Nhiên sẽ không tốt, ngày thứ mười một, cậu ổn hơn nhiều rồi, nói tôi nhắn anh đừng lo quá, ngày thứ mười bốn diễn xuất đã nâng cao, mọi người rất mừng cho cậu ấy....

Nói chung, Lục Phong vừa bịa vừa phỉ nhổ chính mình: 20 ngày sau, diễn xuất của hắn cũng nâng cao theo luôn.

Cho đến ngày thứ mười bảy.

Cố Gia Nhiên hôm nay trực đêm, vừa đến, đã có người đến thông báo đi tiếp khách phòng số 8.

Phòng số 8 là phòng tốt nhất trong Club, Cố Gia Nhiên đoán chắc lại là người có tiền ở gần đây tới chơi. Nhưng khi cậu gạt cửa đi vào, cả người liền cứng đờ.

Vậy mà lại là Kỷ Tự và Ôn Ngôn!

Tuy trong phòng đèn mờ mờ ảo ảo, nhưng Cố Gia Nhiên liếc mắt liền nhìn ra. Ôn Ngôn có vẻ như đã uống không ít, đầu dựa trên ghế: Kỷ Tự cúi đầu nghịch điện thoại, hai vị “Công chúa” trong Club ngồi bên cạnh — ăn trái cây, chuẩn bị chọn bài hát cho họ.

Nhìn thấy cảnh này máu cậu lại vọt thẳng lên đầu, một là ở lại, hai là rút lui.

Là hai cô nàng tự động tới quấy nhiễu?! Hay là bọn họ gọi người tới?!

Cố Gia Nhiên ép buộc bản thân phải bình tĩnh, đi tới bên cạnh ghế Kỷ Tự, nhẹ nhàng đặt chai rượu xuống. Kỷ Tự đầu cũng không ngẩng lên: “Phiền rút.”

Cố Gia Nhiên cũng không biết Kỷ Tự có thấy cậu hay không, cúi đầu, mở chai rượu chất ra. Ôn Ngôn bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng: “Các người đi ra ngoài.” Hai vị công chúa vội đứng lên đi, trong phòng chỉ còn lại ba người.

Ôn Ngôn tiếp tục nói: “Không hiểu nổi.”

“Ai kêu mày buổi tối uống nhiều như vậy?” Kỷ Tự cũng không để ý tới hắn.

“Phiền, tao đã 17 ngày không gặp Gia Nhiên. Mày nói xem thời nào rồi, đặc huấn mà cũng không cho liên lạc, có quá kỳ quặc không!”

Tay Cố Gia Nhiên run lên, rượu đổ ra ngoài ly của Kỷ Tự một ít.

Kỷ Tự bật cười: “Mày nói với tao chi, sao không cùng Phương đạo thương lượng?”

“Đó là ba vợ tao, tao dám chống đối sao? Lại nói diễn xuất khó tránh khỏi phải giải phẫu nhân vật, tao cũng không muốn vì việc này mà có mâu thuẫn với ông ấy.”

“Không phải nói 20 ngày sao, sắp rồi!”

“Tao sắp sập đổ rồi. Hy vọng lúc tao gặp lại, còn có sức mà hôn.”

Cố Gia Nhiên bật cười, nhưng không dám cười ra tiếng, đành phải cắn môi lại.

Kỷ Tự bên này cũng không khách khí đáp lại: “Dừng, tao thấy có khi là Phương đạo sợ hai người dính như sam, sợ mày hại cậu ấy phân tâm thì có.”

Ôn Ngôn thở dài một hơi: “Không nói nữa. Hôm nay sao mày lại đến đây?”

“Mẹ tao đưa cho tao một ít ghêu sò hải sản. Mày cố gắng đi, nói không chừng sẽ có chuyện vui đó.” Kỷ Tự gấp điện thoại lại. Hắn hẹn Hà Thụy Chi đi xem phim, giờ hắn cũng nên đi rồi.

Lúc nói Kỷ Tự đứng lên: “Mày ở đây cho tỉnh táo, tao đi ra ngoài ba... ách”. Hắn rút cục nhìn thấy Cố Gia Nhiên, khóe miệng cong lên: “— chăm sóc Ôn tổng cho tốt, trong khoảng thời gian này hắn chịu khổ đủ rồi.” Nói xong đi ra ngoài.

Thấy bên cạnh vẫn còn có người đứng, hắn chỉ ra cửa: “Cậu đi đi, ở đây không cần người.” Cố Gia Nhiên không để ý tới hắn, chỉ là rót một ly nước, để ở trước mặt hắn.

Lúc bàn tay trắng trắng đó lung lay trước mặt hắn, hắn có chút đau đầu.

Đúng là muốn chết, sao nhìn thấy chiếc nhẫn đó cứ giống của Gia Nhiên, xuất hiện ảo giác sao?

Sau khi ra khỏi phòng, trên mặt Cố Gia Nhiên không kiềm chế được bật cười. 17 ngày, xem như từ lúc bọn họ quen nhau, cũng chưa từng mất liên lạc 17 ngày. Công việc dù có cực khổ, thì trong 17 ngày này, mỗi ngày Cố Gia Nhiên đều nhất định phải đem tin nhắn Ôn Ngôn nhìn mấy lần mới có thể ngủ được.

Mà hết thấy những nhớ nhung đó, giờ phút này nhìn thấy hắn, rốt cục đã cuộn trào mãnh liệt. Chúng nó ở trong lòng dậy sóng, nhưng Cố Gia Nhiên ngược lại không dám tùy tiện tiến lên.

Sắp được về nhà nên sợ hãi sao?

Cậu nhện không được cúi đầu cười. Nếu Kỷ tổng đã vì cậu tạo ra cơ hội này, cậu cũng không thể có lỗi với hắn.

Cố Gia Nhiên đi tới phía sau Ôn Ngôn, che mắt hắn lại.

Ôn Ngôn đang cố gắng lấy lại tinh thần, bỗng trước mắt một mảnh tối đen, hắn mới biết chuyện gì xảy ra.

Hắn có chút tức giận, định đưa tay gạt phắt: “Cậu dám — “

Tay trái cậu đặt lên tay trái của hắn, chiếc nhẫn hai người nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Như một ngọn đèn trong chớp mắt thấp sáng cả thành phố, khiến cho tâm tình cả hai như nở hoa sau ngày mưa dài.

Cố Gia Nhiên cúi người xuống, ở bên tai hắn nhẹ nhàng nói: “Ôn tổng, Kỷ tổng kêu tôi chăm sóc anh thật tốt.”

Cơ thể Ôn Ngôn trở nên căng thẳng. Giọng bên tai chắc chắn là người luôn ở bên cạnh mình không sai, dù cho hắn không thấy! Hắn không biết tại sao Cố Gia Nhiên lại xuất hiện ở đây, nhưng hắn đã không rảnh suy nghĩ những việc này.

Ôn Ngôn muốn xoay người, nhưng Cố Gia Nhiên không cho hắn di chuyển. Tay phải của cậu đưa về phía trước, chậm rãi cởi caravat của hắn xuống. Hai người trong lúc nhất thời không nói gì, nhưng hơi thở ai cũng nóng cũng căng thẳng, Ôn Ngôn còn đang hưởng thụ. Đang lúc hắn cho rằng bước tiếp theo Cố Gia Nhiên sẽ cởi quần áo hắn, cậu lại lấy caravat thay tay, che mắt hắn lại.

“Gia — “

“Suyt.” Cố Gia Nhiên khẽ nói, “Ôn tổng, tôi tên là Ôn Cố, Ôn trong Ôn Ngôn, Cố trong Cố Gia Nhiên.” Vẫn là thanh âm khó tin đó.

Ôn Ngôn không biết cậu muốn làm cái gì, trước mắt một mảng tối đen. Người đang ở trước mặt, hắc không nóng nẩy không khó chịu, đầu cũng không đau, nghĩ một lúc, lại nổi lên tính trêu chọc: “VẬY ÔN CỔ, CLUB CÁC CẬU CHÍNH LÀ TIẾP ĐÃI KHÁCH NHƯ THẾ NÀY?”

Ôn Ngôn trầm giọng nói, điều này khiến cho Cổ Gia Nhiên tê dại, không khỏi nhớ đến những lần bọn họ làm xong nằm tán gẫu ở trên giường, khi đó hắc cũng dùng ngữ điệu như thế, vừa mấp máy môi nói, vừa hôn cậu. Cổ Gia Nhiên không hiểu sao có chút đỏ mặt, trong lúc nhất thời không biết nên làm như thế nào, ngay người một lúc không biết trong Club thường chơi như thế nào.

Bên kia dường như đã phát hiện suy nghĩ của cậu, hơi chuyển động đầu, nở nụ cười: “ÔN CỔ, NHƯ VẬY LÀ KHÔNG ĐƯỢC, KHÔNG BẰNG — ĐỂ TÔI HƯỚNG DẪN CẬU.”

Từ lúc xác nhận được người bên cạnh là Cổ Gia Nhiên, tay của hai người vẫn chưa từng tách rời. Ôn Ngôn kéo nhẹ một cái, Cổ Gia Nhiên liền lập tức ngã lên trên người hắc. Giai nhân đang chờ, nhớ nhung đã lâu cảm giác quen thuộc làm cho dự vọng của hắc lại bắt đầu rục rịch. Hoàng Triều Club này mặc dù không tính là cao cấp, thế nhưng đồng phục của nhân viên thì đồ khá nhiều tiền, là kiểu áo sơ mi trong vest ngắn tay bên ngoài, nơ cổ thì buộc nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh. Ôn Ngôn chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy cả người khô nóng.

Tay hắc vuốt ve gương mặt Cổ Gia Nhiên, trượt sang bên lỗ tai trái. Ôn Ngôn một tay không tiện, Cổ Gia Nhiên đổi tư thế, dạng chân ngồi trên đùi hắc. Cổ Gia Nhiên bật cười: “Anh có muốn thử chơi trò chơi không?”

Ôn Ngôn bắt lấy môi Cổ Gia Nhiên, hạ thân cương cứng: “Trò gì?”

Cổ Gia Nhiên đương nhiên có thể cảm giác được sự biến hóa ở nơi đó, khàn giọng nói: “Em làm một động tác, Ôn tổng anh làm theo.”

Nói xong, cậu cởi một cái nút áo sơ mi của Ôn Ngôn.

Ôn Ngôn cũng tháo nơ cổ Cổ Gia Nhiên, tay phải hắc chậm rãi mò mẫm cởi nút áo Cổ Gia Nhiên ra.

Cổ Gia Nhiên lại cởi một nút áo khác của Ôn Ngôn. Thẳng một đường, cho đến cái cuối cùng hắc lại ghé sát vào tai nhỏ giọng nói: “Còn một cái, ở bên trong, làm sao đây?”

Cầm tay cậu để lên thắt lưng hắc, còn chưa mở miệng, tay trái Cổ Gia Nhiên đã duỗi vào.

Tay phải của cậu đặt trên vai Ôn Ngôn, tay trái ở trong quần hành động.

Sau khi cởi nút áo cởi luôn khóa quần, động tác của Cổ Gia Nhiên không hề dừng lại. Vừa ngứa ngáy vừa hành hạ, hơi thở cũng càng ngày càng gấp. Cổ Gia Nhiên khẽ nói: “Ôn tổng, nhẹ một chút.”

Ôn Ngôn dở khóc dở cười. Ngày hôm nay người nào đó gan thật lớn, ngấm nhiên dùng giọng lão làng với hắn, thật là làm cho hắn xuân tâm khó nhin.

Ôn Ngôn không nhìn thấy người. Có chút nóng nẩy, dứt khoát cắn một cái lên trên cổ Cố Gia Nhiên.

Không đau, nhưng khẳng định sẽ để lại dấu răng. Cách một tầng quần áo, Cố Gia Nhiên có thể cảm nhận được độ nóng của da thịt. Tay cậu run lên, sau một lúc mới rút ra.

Lúc này cậu nhỏ của hai người đã cương cứng. Ôn Ngôn hít sâu một hơi, hai tay đặt ở trên quần Cố Gia Nhiên. Cố Gia Nhiên vội vàng bắt lấy tay hắn: “Ôn Ngôn?”

Ôn Ngôn liếm liếm môi: “Lẽ nào không có ai hướng dẫn cậu sao? Ngoan, khách hàng chính là thượng đế, thượng đế đang ghen, cậu phải chiều khách.” Lúc nói, hắn đem Cố Gia Nhiên áp đảo xuống ghế sofa, dùng tốc độ nhanh nhất cởi quần Cố Gia Nhiên ra, vứt ở một bên.

Thân thể hai người dán vào nhau, nút áo sơmi của Cố Gia Nhiên đã hoàn toàn cởi ra, hạ thân cũng chỉ còn lại có quần lót. Hắn đưa tay tháo caravat ra: “Thức ăn dâng tới không nên lãng phí.”

Lúc hai người đối mắt, Cố Gia Nhiên lập tức tránh né, không dám nhìn thẳng hắn. Ôn Ngôn cắn lỗ tai của cậu một cái: “Bây giờ sao lại im lặng rồi? Muốn chơi thế nào? Anh chơi cùng em.”

Cố Gia Nhiên đỏ mặt không nói gì. Ôn Ngôn lấy caravat trói tay Cố Gia Nhiên lại, sau đó từ trên người cậu ngồi dậy bắt đầu cởi quần áo. Đèn trong phòng mờ ảo, nhưng cũng vừa đủ để thấy khóe môi của hắn cong lên, tiết lộ tâm tình của hắn đang rất tốt. Ánh mắt hai người dây dưa, nhìn đến hạ thân trống không, tính khí nhổng lên thật cao, Cố Gia Nhiên bối rối dời mắt đi chỗ khác.

Quần lót của Cố Gia Nhiên vẫn còn yên vị trên người, Ôn Ngôn rất có kiên nhẫn mà cởi từ từ cho cậu, sau đó cuốn lại. Thấy Cố Gia Nhiên không nói gì, hắn lại hảo tâm trình bày: “Cổ tay, thắt lưng, mắt cá chân,…”

Cố Gia Nhiên mặt đỏ tới mang tai: “Đủ, đủ rồi, đừng nói nữa.”

“Kế tiếp -” Ôn Ngôn phủ lên trên người cậu, giọng nói trầm xuống, “Để anh tới dạy em, cái gì gọi là ‘Chăm sóc’?”

Gần như trong chớp mắt, Cố Gia Nhiên mất đi hô hấp. Đây đúng là tự làm bậy không thể sống. Cố Gia Nhiên cảm thấy đúng là không nên khiêu khích Ôn Ngôn, lúc này hắn đã hoàn toàn bộc lộ ham muốn, chắc chắn sẽ không đơn giản buông tha cho cậu.

Đầu lưỡi của hai người giao nhau, gặm cắn hấp dục. Tay Ôn Ngôn không ngừng vuốt ve cơ thể Cố Gia Nhiên, khơi dậy dục vọng từng chút một. Hai tay Cố Gia Nhiên đang bị trói, không thể bắt lấy tay Ôn Ngôn, chỉ có thể vòng lên cổ Ôn Ngôn, da thịt hai người tiếp xúc, lại cảm thấy như thế nào cũng không đủ.

Cố Gia Nhiên phát ra tiếng rên rỉ khó nhin, Ôn Ngôn không kiềm chế được, chỉ có thể mạnh mẽ hôn cậu, muốn bùng nổ nuốt chửng người dưới thân.

Hai người đã hừng hực lửa dục, nhưng trên người không có bôi trơn, Ôn Ngôn bắt đầu do dự, lúc này Cố Gia Nhiên ôm lấy hắn, nói: “Tiến vào.”

Ôn Ngôn vẫn không chắc: “Thật sự không sao?”

Trong mắt Cố Gia Nhiên hiện lên một tầng nước: “Về nhà.”

Ánh mắt Ôn Ngôn tối lại, hai chữ “Về nhà” này rất kích thích hắn, như trẻ con được dụ dỗ liền đầu hàng, hắn lập tức tiến vào. Cố Gia Nhiên không nhin được “A” một tiếng.

Ôn Ngôn không kiềm chế được bắt đầu ra vào, xoay người một cái, tính khí ở trong thân thể cậu xoay một vòng, động tác này khiến hai người cùng lúc kêu lên. Ôn Ngôn nằm ngửa trên ghế sofa, Cố Gia Nhiên ngồi trên người hắn, không chống đỡ được liền gục trên người hắn. Ôn Ngôn bắt đầu động, thúc một cái hôn một cái, hôn một cái thúc một cái.

Một lần lại một lần, Cố Gia Nhiên muốn sụp đổ.

Ôn Ngôn chính là có ý xấu kích động Cố Gia Nhiên, cậu chịu không nổi sự ngọt ngào cũng như dẫn vật này, sẽ bắt đầu tự mình động. Cậu tức giận, bắt đầu cử động, có lẽ là do tư thế, mỗi một lần, Ôn Ngôn sẽ đỉnh đến chỗ sâu nhất của Cố Gia Nhiên. Nhưng động tác của Cố Gia Nhiên thực sự quá chậm, chỉ một lúc, Ôn Ngôn đã không nhin được ngồi dậy.

Tính khí của Ôn Ngôn ở trong cơ thể cậu tiến tiến xuất xuất không ngừng nghỉ, Cố Gia Nhiên cảm thụ sự va chạm vừa mang đến cho cậu sự thống khổ cùng sung sướng cực hạn.

Đêm hôm đó, cuối cùng Cố Gia Nhiên được Ôn Ngôn ôm trở về, mà ba ngày trải nghiệm còn lại cũng theo đó mà chấm dứt. Cố Gia Nhiên nhờ ông chủ câu lạc bộ, lấy tiền lương 17 ngày của cậu, bao mọi người trong Club một bữa, chuyện này khiến mọi người khó hiểu, cái kia “Ôn Cố” nhin có chút giống Cố Gia Nhiên sao lại không nói một tiếng liền từ chức rồi?

Đương nhiên, điểm may mắn nhất chính là, nỗ lực 17 ngày này rốt cục đã đổi lấy được 9 điểm sau khi quay “Hoàng Tử và Công Chúa”. Đây là khởi đầu tốt đẹp, những cảnh quay sau càng quay càng thuận lợi, Cố Gia Nhiên xuất sắc khiến Phương Nguyên liên tục khen ngợi. Chỉ là có một người vẫn chưa thỏa mãn, luôn nhin không được hỏi Cố Gia Nhiên: “Phim tiếp theo quay cái gì? Nếu không cho em nhai vai bác sĩ, nhân viên nghiên cứu các loại? Nghề này thuộc về chuyên môn, cho em đi học tập.”

Mặt Cố Gia Nhiên đỏ lên: “Sát thủ!”

Ôn Ngôn ngả lên trên ghế sofa, dang hai tay ra, mắt sáng rực:

“Đến đây, dùng tình yêu của em, giết chết anh.”

...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuon-chuon>